MAGGIE STIEFVATER

YOUNG ADULT

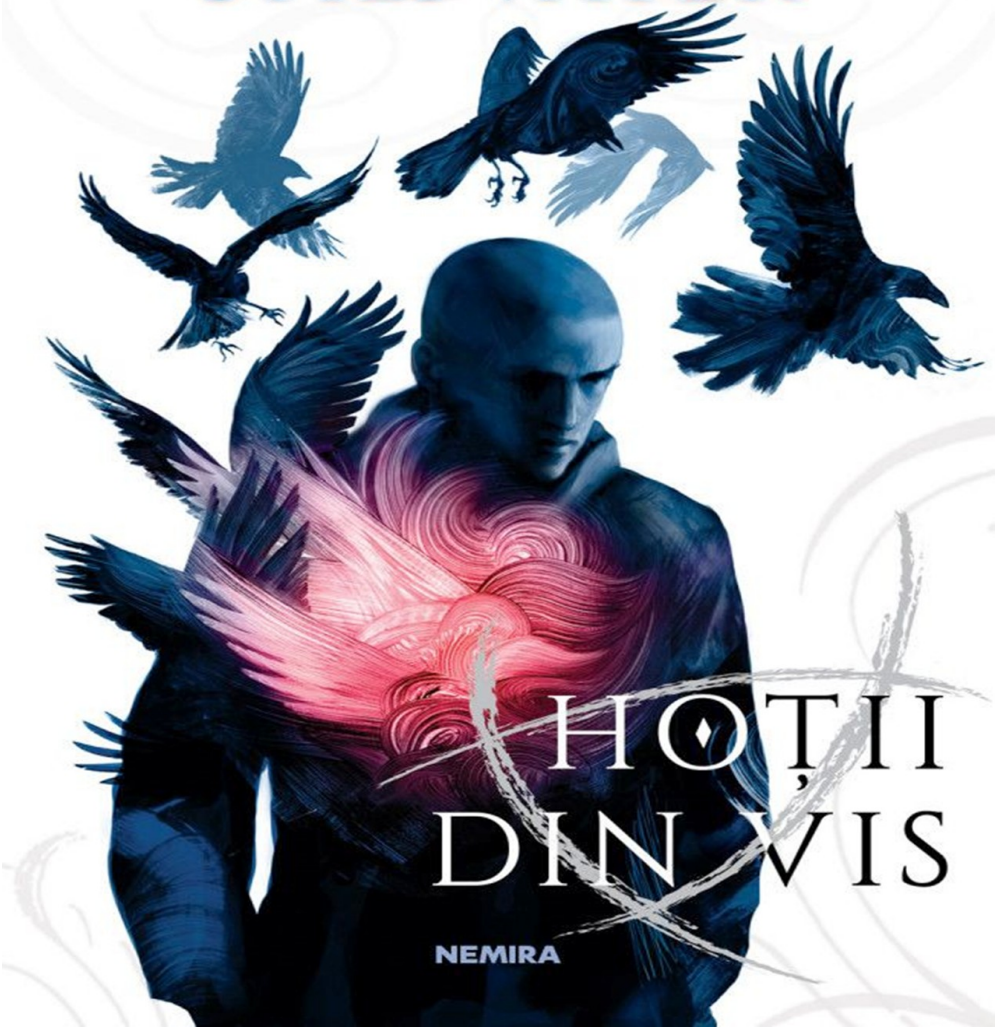

HOȚII DIN VIS

NEMIRA

MAGGIE
STIEFVATER

HOȚII DIN VIS

Traducere din limba engleză
DAN DOBOȘ

NEMIRA

„Și dacă ai fi adormit?
Și dacă, în somnul tău, ai fi visat?
Și dacă, în visul tău, ai fi ajuns în Rai
Și de acolo ai fi rupt o floare stranie și frumoasă?
Și dacă, odată trează, ai fi găsit floarea în mână?
Ce-ai fi făcut?“

Samuel Taylor Coleridge

„Cei care visează noaptea în ungherele prăfuite ale minții lor se trezesc și descoperă că totul a fost închipuire; dar cei care visează când sunt treji sunt periculoși, căci și-ar putea trăi visele cu ochii deschiși și le-ar face aievea.“

T. E. Lawrence

„Îi disprețuiesc pe cei care țin câini. Sunt lași care nu au curajul să-i muște ei înșiși pe ceilalți.“

August Strindberg

Prolog

Secretele sunt lucruri stranii.

Există trei feluri. Primul e acela cunoscut de toată lumea, pentru care e nevoie de măcar doi oameni. Unul care să-l țină și altul care să nu-l afle niciodată. Al doilea fel e unul mai greu: acela pe care îl ții față de tine însuți. În fiecare zi, mii de mărturisiri le sunt refuzate celor care ar trebui să le audă și niciunul dintre acești oameni nu-și dă seama că toate secretele păstrate în adânc pot fi rezumate la trei cuvinte: Îmi este frică. Și mai este și un al treilea fel de secret, cel mai adânc dintre ele. Unul despre care nu știe nimeni. Poate că a fost cunoscut demult, dar a fost dus dincolo de mormânt. Sau poate că e un mister nefolositor, banal și izolat, nedescoperit fiindcă nu a fost investigat niciodată de nimeni.

Câteodată, în împrejurări rarisime, secretele stau însă nedescoperite pentru că sunt mult prea mari pentru a încăpea în mintea omenească. Sunt prea stranii, prea vaste, prea înfricoșătoare pentru a putea fi privite.

Cu toții avem secrete. Fie că le ținem noi, fie că ne sunt ascunse... Secrete și gândaci – asta va rămâne la sfârșitul veacurilor.

Ronan Lynch avea toate cele trei feluri de secrete.

Primul dintre ele se referea la tatăl său. Niall Lynch fusese un poet boem, un muzician oarecare, un tip încântător și norocos, crescut în Belfast, dar născut în Cumbria, iar Ronan îl iubise ca pe nimeni altul.

Deși Niall fusese răzvrătit și sălbatic, familia Lynch era bogată. Nimeni nu știa cu ce se ocupă tatăl. Dispărea pentru câteva luni la rând, deși era greu de zis dacă o făcea din cauza carierei sau fiindcă era un aventurier. Se întorcea întotdeauna cu daruri, cu comori și sume inimaginabile de bani, dar pentru Ronan cel mai uimitor lucru era însuși Niall. Fiecare plecare părea că avea să fie ultima, așa încât întoarcerile erau ca niște miracole.

— După ce mi-a turnat ființa și mi-a dat viață, îi spusese odată Niall Lynch fiului său mijlociu, Dumnezeu a spart matrița cu o lovitură atât de puternică, încât s-a cutremurat întreaga lume.

Asta era de fapt o minciună, fiindcă, dacă Dumnezeu chiar distrusese matrița pentru Niall, atunci se poate spune că se chinuise din greu să o refacă douăzeci de ani mai târziu ca să-i poată crea pe Ronan și pe cei doi frați ai săi, Declan și Matthew. Cei trei erau copii chipeșe ale tatălui lor, deși fiecare dintre ei excela într-un alt aspect al personalității lui Niall. Declan avea același fel de a cuceri orice adunare, transformând-o într-un singur om căruia îi scutura mâna cu putere. Buclele lui Matthew erau semnul că băiatul moștenise șarmul și umorul părintelui său. Iar lui Ronan nu-i mai rămăseseră decât ochii pătrunzători și un zâmbet făcut pentru luptă.

Nu moșteniseră aproape nimic de la mama lor.

— A fost un adevărat cutremur, a explicat Niall, ca și cum l-ar fi întrebat cineva. Patru virgulă unu pe scara Richter. Dacă ar fi avut sub patru, matrița s-ar fi crăpat, dar nu s-ar fi spart.

Pe vremea aceea, Ronan nu avea obiceiul să creadă, dar asta era în regulă, fiindcă tatăl său își dorea adorație, și nu credință.

— Iar tu, Ronan, continuase Niall, pronunțând numele fiului său altfel decât restul cuvintelor, de parcă și-ar fi dorit să spună o cu totul altă vorbă, cum ar fi *cuțit* sau *otravă* sau *răzbunare*, hotărându-se în ultimul moment să rostească numele băiatului, când te-ai născut, râurile au secat, iar vitele din Rockingham au plâns cu lacrimi de sânge.

Tatăl său spusese această poveste de mai multe ori, dar mama lui Ronan, Aurora, insistase mereu că e o minciună. Ea susținea că atunci când fiul ei venise pe lume, copacii din Henrietta înfloriseră cu toții, iar corbii începuseră să râdă. De fiecare dată când părinții săi se ciondăneau cu privire la nașterea sa, Ronan se gândea că ambele versiuni ar fi putut fi adevărate.

Declan, cel mai mare dintre frații Lynch, întrebase odată:

— Și ce s-a întâmplat când m-am născut eu?

— N-am de unde știi. Nu eram aici, îi răspunsese tatăl său, privindu-l lung.

Când Niall spunea *Declan*, suna întotdeauna de parcă asta ar fi vrut să spună, *Declan*.

Apoi Niall a dispărut din nou pentru o lună. Ronan a profitat de ocazie ca să exploreze Hambarele, așa cum era denumită imensa fermă a familiei Lynch, sursa presupusă a averii lor. N-a descoperit niciun indiciu despre munca tatălui său, dar a găsit o

bucată de hârtie îngălbenită, decupată dintr-un ziar și închisă într-o cutie ruginită de metal. Era din anul în care se născuse tatăl său. Conținea știrea seacă a cutremurului Kirkby Stephen, care se resimțise în nordul Angliei și sudul Scoției. 4,1. Unul mai slab doar ar fi crăpat matrița, nu ar fi spart-o.

În noaptea aceea, Niall Lynch s-a întors acasă pe întuneric, dar când s-a trezit, l-a văzut pe Ronan aplecat deasupra lui, în dormitorul mic și alb al casei lor. Soarele dimineții îi făcea pe amândoi să pară albi ca niște îngeri, ceea ce părea să fie cea mai bună parte a minciunii. Fața lui Niall era mânjită cu sânge de care se prinseseră petale albastre de flori.

— Visam ziua în care te-ai născut, Ronan, a zis Niall.

Își șterse sângele de pe frunte, ca să-i arate că sub el nu se afla nicio rană. Petalele lipite acolo aveau forma unor steluțe. Ronan fusese uimit de cât de convins era că ele apăruseră din mintea tatălui său. Nu fusese niciodată atât de sigur de ceva.

Lumea a suspinat și s-a întins, devenind deodată infinită.

— Știu acum de unde vin banii, îi mărturisise Ronan.

— Să nu mai spui la nimeni!

Ăsta era primul secret.

Al doilea era camuflat perfect. Ronan nu-l spunea, nu se gândea la el, nu rostea niciodată cu voce tare ceea ce ascundea de el însuși.

Era însă un permanent zgomot de fond.

Se întâmplase așa: trei ani mai târziu, Ronan visase mașina prietenului său Richard C. Gansey al III-lea. Acesta îi încredința absolut toate lucrurile sale, cu excepția armelor. A armelor și mai ales a mașinii Camaro din ’73, împodobită cu două dungi negre. Ronan nu ajunsese niciodată mai aproape de volan, doar pe locul din dreapta. Când pleca din oraș, Gansey lua cheile cu el.

În visul lui Ronan, prietenul său era însă absent, dar mașina era acolo, așezată într-un colț al unei parcări abandonate, dominate de silueta fantomatică și albăstruie a munților din depărtare.

Mâna lui Ronan apucase mânerul de pe portiera de la șofer și strânsese. Se petrecea însă în vis și avusese nevoie doar de energia presupusă a fi necesară pentru a deschide portiera. Era în regulă. Se așezase pe scaunul șoferului. Munții și parcarea erau în vis, dar mirosul interiorului era o amintire: benzină și

vinilin și covorașe de mașină, toate acumulate în anii petrecuți laolaltă.

Cheile sunt în contact, gândise Ronan. Și chiar acolo erau.

Atârnau din bord ca un fruct de metal, iar Ronan își petrecuse câteva momente ținându-le între gândurile sale. Pe urmă, le adusese din vis în amintire și înapoi, după care își încleștase degetele pe ele. Simțise atingerea catifelată a brelocului din piele uzată; răcoarea metalului rece al inelului și al cheii de la portbagaj; cheia îngustă și ascuțită care se potrivea în contact.

Atunci se trezise.

Când își deschisese pumnul, văzuse cheile în palmă. Din vis, în realitate.

Acesta era al treilea secret.

1

Teoretic, Blue Sargent avea probabil să-l ucidă pe unul dintre băieți.

— Jane!

Strigătul se auzi de dincolo de deal. Îi era adresat fetei, deși Jane nu era numele ei adevărat.

— Grăbește-te!

Fiind singura persoană fără calități de clarvăzătoare într-o familie cu înzestrări mediumnice deosebite, avusese parte de nenumărate ori de ședințe în care i se ghicise viitorul și de fiecare dată aflase că urma să-și omoare sufletul pereche dacă ar fi îndrăznit să-l sărute pe presupusul ei iubit. Mai mult, i se prezisese că acesta urma să fie anul în care se va îndrăgosti. Și atât ea, cât și mătușa ei vitregă clarvăzătoare, Neeve, îl văzuseră pe unul dintre băieți mergând în lungul Drumului Morților, în aprilie, ceea ce însemna că el avea să moară în următoarele douăsprezece luni. Totul întregea o ecuație îngrozitoare.

În momentul acela, băiatul cu pricina, Richard Campbell Gansey al III-lea, părea de neucis. Îl vedea în bătaia vântului umed, pe culmea dealului înverzit, îmbrăcat cu un tricou polo de un galben-aprins și care îi flutura pe piept, cu niște pantaloni scurți kaki, din care îi răsăreau picioarele bronzate. Băieții ca el nu mureau; li se turnau statui de bronz, care erau apoi instalate în fața bibliotecilor publice. Ridică o mână spre Blue în timp ce ea urca dealul venind dinspre mașină, un gest care sugera destul de puțin că o încurajează, părând mai degrabă că face parte dintr-un ritual al direcționării traficului aerian.

— *Jane!* Trebuie să vezi asta! exclamă el cu un accent mieros, specific bogătanilor din Virginia.

În timp ce Blue urca hotărâtă dealul, cu telescopul pe umăr, fata încerca să priceapă în ce pericol se afla:

Oare m-am îndrăgostit deja de el?

Gansey coborî panta și îi luă telescopul din mâini.

— Nu e chiar așa de greu, îi spuse, după care porni înapoi de unde venise.

Nu credea că se îndrăgostise de el. Nu mai fusese niciodată îndrăgostită, dar era destul de sigură că avea să știe atunci când se va întâmpla. Cu câteva luni în urmă avusese o viziune în

care îl sărută și își putea încă aminti *asta* destul de ușor. Partea mai sensibilă a lui Blue, care de obicei era singura care primează, gândea că amintirea aceea se datora mai degrabă faptului că Richard Campbell Gansey al III-lea avea o gură mai seducătoare decât orice poveste de dragoste.

În orice caz, dacă soarta credea că-i putea dicta de cine să se îndrăgostească, ei bine, soarta avea să aibă o surpriză.

— Mă gândeam că ești mai puternică, îi zise Gansey. Voi, feministele, nu sunteți mai musculoase?

Cu siguranță nu era îndrăgostită de el.

— Faptul că zâmbești când spui asta nu te face mai simpatic, îi răspunse Blue.

Cel mai recent pas în încercarea băiatului de a găsi mormântul regelui velș Owen Glendower fusese pentru Gansey obținerea aprobărilor de a explora proprietățile de pe dealuri. Urma să cerceteze fiecare lot de pământ străbătut de meridianul energetic din Henrietta – o linie invizibilă, perfect dreaptă, de energie, care lega locurile cu importanță spirituală –, dar și proprietățile care înconjurau Cabeswater, o pădure mistică pe care o descoperiseră mai devreme. Gansey era convins că Glendower era ascuns undeva în Cabeswater, adormit de veacuri. Oricine avea să îl trezească urma să primească o favoare – iar asta o preocupase pe Blue în ultima vreme. Fetei i se părea că Gansey era singurul care chiar avea *nevoie* de ea. Fiindcă Gansey nu știa că avea să moară în câteva luni. Fiindcă ea nu avea de gând să-i spună.

Dacă îl găsim pe Glendower curând, gândi Blue, *cu siguranță îl putem salva pe Gansey.*

Urcușul abrupt îi aduse pe o creastă largă, acoperită cu iarbă, care se arcuia deasupra pădurilor de la poalele dealului. Undeva în vale se vedea Henrietta, Virginia. Orașul era înconjurat de pășuni împestrițate de ferme și de vite, care, privite de sus, păreau piesele pictate cu grijă pentru a deveni peisajul prin care trece un tren de jucărie. Cu excepția crestelor muntelui, totul era verde și vălurit în arșița verii.

Băieții nu admirau însă peisajul. Se adunaseră într-un cerc strâns: Adam Parrish, ascetic și frumos; Noah Czerny, neclar și șleampăt; Ronan Lynch, feroce și întunecat. Pe umărul tatuat al acestuia din urmă stătea corbul său, Drujbă. Deși ghearele strângeau cu grijă, pe pielea băiatului se puteau vedea cicatrice

subțiri. Cu toții se uitau la ceva ce Ronan ținea în mâini. Gansey așează cu grijă telescopul în iarba înaltă și li se alătură.

Adam îi făcu loc lui Blue să intre în cercul lor și avu loc un scurt schimb de priviri. Ca întotdeauna, trăsăturile lui o intrigară pe Blue. Nu erau de o frumusețe convențională, dar erau *interesante*. Avea pomeții proeminenți, la fel ca mulți alții din Henrietta, și orbitele adânci, dar în cazul său proporțiile păreau să fie într-un echilibru mai delicat. Îl făceau să pară cumva străin. Cumva impenetrabil.

Îl aleg pe ăsta, Soartă, gândi fata cu furie. *Nu pe Richard Gansey III. Nu-mi poți spune ce să fac!*

Mâna lui Adam trecu ușor peste cotul ei gol. Atingerea se dovedi o șoaptă într-o limbă pe care ea nu o vorbea încă foarte bine.

— Deschide-l! îi porunci el lui Ronan cu o voce ciudată.

— Toma Necredinciosul! comentă Ronan, fără a pune însă în vorbele sale vitriolul cu care îi răspundea de obicei.

Micuțul avion din mâna sa era cât palma, alcătuit dintr-un plastic alb fără detalii, aproape nedefinit: avea doar forma potrivită. Deschise compartimentul pentru baterii. Era gol.

— Ei bine, deci e imposibil, zise Adam, scoțându-și de sub guler un cosaș care ajunsese acolo din greșeală.

Toți îl priviră cu atenție. De când făcuse ritualul acela cu o lună înainte, îi scrutau fiecare mișcare. El nu dădea însă semne că observă atenția suplimentară de care se bucura.

— Nu va zbura dacă nu are baterie și motor.

Blue își dădu seama ce era lucrul acela. Ronan Lynch, păstrătorul secretelor, luptătorul în numele Omului, diavolul întrupat în băiat le spusese tuturor că poate plăsmui obiecte în visele sale. Primul exemplu: Drujbă.

Gansey se arătase încântat; era genul de băiat care nu credea neapărat totul în jur, dar își dorea asta. Dar Adam, care obținuse totul în viață îndoindu-se de fiecare adevăr care i se prezentase, dorise o altă dovadă.

— Nu va zbura dacă nu are baterie și motor, repetă Ronan pe un ton pițigăiat și folosind în mod exagerat accentul de Henrietta al lui Adam. Noah, dă-mi telecomanda!

Băiatul începu să răscolească prin iarba înaltă în căutarea telecomenzii. La fel ca avionul, era alb și strălucitor, cu marginile rotunjite. Mâinile sale păreau să aibă consistență

atunci când îl țineau. Deși era mort de o bucată de vreme și după toate legile naturii ar fi trebuit să pară mai fantomatic, el părea de-a dreptul real atunci când se afla pe meridianul energetic.

— Păi, și ce ar trebui să intre în compartimentul ăla dacă nu o baterie? întrebă Gansey.

— Nu știu, răspunse Ronan. În vis, erau niște rachete mici, dar cred că nu mi-au ieșit.

Blue smulse câteva spice de iarbă.

— Ia de-aici!

— Bine gândit, soldat!

Ronan le îndesă în compartiment, apoi întinse mâna după telecomandă, însă Adam o înșfăcă primul și o clătină lângă ureche.

— Nici măcar nu cântărește nimic, zise el aruncând controlerul în palma lui Blue.

E foarte ușoară, gândi Blue. Avea cinci butoane mici și albe: patru aranjate în cruce și unul ceva mai departe. Pentru fată, cel de-al cincilea buton părea ca Adam. Contribuind pentru atingerea aceluiași scop precum ceilalți patru, dar de undeva mai de departe. Nu mai erau la fel de apropiați.

— O să meargă, zise Ronan luând controlerul și întinzând avionul lui Noah. A funcționat în vis, o să fie bine și acum. Ridică-l!

Tremurând ușor, Noah ridică mâna, ținând avionul micuț între degetul mare și arătător, de parcă s-ar fi pregătit să lanseze un creion. Pieptul lui Blue răsuna ritmic din cauza emoției. Era imposibil ca Ronan să fi visat avionul acela micuț. Se întâmplaseră deja o mulțime de lucruri imposibile.

— *Kerah!* croncăni Drujbă.

Așa obișnuia să-l strige pe Ronan.

— Da, o aprobă stăpânul ei, după care se adresă celorlalți cu autoritate. Începeți numărătoarea inversă.

Adam se strâmbă, dar Gansey, Noah și Blue începură la unison:

— Cinci, patru, trei…

La *lansare*, Ronan apăsă unul dintre butoane.

Fără să scoată vreun sunet, micul avion țâșni din mâna lui Noah în aer.

Funcționa. Chiar funcționa!

Gansey începu să râdă zgomotos în timp ce cu toții își dădură capetele pe spate ca să urmărească ascensiunea avionului. Blue își puse mâna streașină la ochi ca să vadă mai bine silueta albă din înalt. Era atât de mică și de firavă, încât părea un avion adevărat, aflat undeva la mii de metri deasupra lor. Cu un strigăt de emoție, Drujbă zbură de pe umărul lui Ronan, în încercarea de a-l prinde. Băiatul mișcă însă avionul în stânga și în dreapta, făcându-l să înconjoare vârful dealului, cu Drujbă urmărindu-l îndeaproape. Când ajunse deasupra lor din nou, băiatul apăsă cel de-al cincilea buton. Semințele se revărsară din compartimentul deschis, alunecându-le pe umeri. Blue își încleștă pumnul încercând să prindă măcar una.

— Ființă incredibilă! zise Gansey.

Încântarea sa era de-a dreptul molipsitoare și necondiționată, la fel de largă precum zâmbetul pe care îl afișa. Adam își ridică din nou capul să privească avionul, cu o figură împietrită care sugera că gândurile îi sunt în altă parte. Noah scoase un *uau*, ținându-și palma ridicată, ca și cum ar fi așteptat avionul să aterizeze la loc, acolo. Ronan își ținea mâinile încleștate pe telecomandă și privirea pe cer, fără să zâmbească, dar și fără să se încrunte. Ochii săi erau înspăimântător de vii, iar buzele strânse sugerau o încântare sălbatică. Deodată, nu mai părea chiar așa de surprinzător că era capabil să plăsmuiască lucruri în vis.

În momentul acela, Blue era îndrăgostită puțin de fiecare dintre ei. De magia lor. De căutarea lor. De stranietatea și impolitețea lor. Erau Frăția Corbilor.

Gansey îi dădu un pumn în umăr lui Ronan.

— Glendower călătorea alături de magi, știai asta? Magicieni, vreau să zic. Vrăjitori. Ei îl ajutau să controleze vremea – poate că ai putea să ne visezi o ploicică.

— Îhî.

— Și tot ei mai puteau să prevadă viitorul, adăugă Gansey, întorcându-se spre Blue.

— Ce te uiți la mine? se răsti fata.

Lipsa ei de puteri în domeniul acela era bine cunoscută.

— Sau îl ajutau *pe el* să vadă viitorul, continuă Gansey, fără ca vorbele lui să aibă vreun sens, altul decât încercarea stângace de a o calma pe fată.

Temperamentul lui Blue, dar și capacitatea ei de a amplifica

talentele mediumnice ale celorlalți erau și ele bine-cunoscute.

— Mergem?

Blue se grăbi să ia telescopul înainte ca Gansey să ajungă la el – băiatul o privi lung –, iar ceilalți apucară hărțile, aparatele de fotografiat și pe cele care măsurau frecvența câmpului electromagnetic. Se așezară în linie dreaptă, exact pe meridianul energetic. Ochii lui Ronan erau ațintiți asupra avionului urmărit încă de Drujbă, o pasăre albă și una neagră profilate pe acoperișul azuriu al lumii. În momentul acela, pe deasupra ierburilor înalte se năpusti o pală furioasă de vânt, aducând cu ea miros de ape curgătoare și de stânci ascunse în umbră, iar Blue se înfioră din nou știind că magia era reală, magia era reală, magia era reală.

2

Declan, cel mai mare dintre frații Lynch, nu era niciodată singur. Nu căuta compania fraților săi, dar nici nu-și petrecea timpul de unul singur. Era un perpetuum mobile, bazat pe energia celorlalți: la un moment dat se oprea la masa unui prieten dintr-o pizzerie, apoi ajungea într-un alcov, ducând la buze palma micuță a vreunei fete, ca în momentul următor să râdă de Mercedesul decapotabil al unui tip mai în vârstă. Se comporta atât de natural, încât era imposibil să-ți dai seama dacă Declan era magnetul care atrage sau doar pilitura de fier care se grăbește spre alți magneți.

Comportamentul băiatului făcea ca Omul Cenușiu să întâmpine dificultăți considerabile în găsirea unei ocazii pentru a vorbi cu el. Trebuia să rătăcească în jurul campusului Academiei Aglionby o bună bucată de vreme, în fiecare zi.

Așteptarea nu era cu totul dezagreabilă. Omul Cenușiu era destul de încântat de școala ocrotită de umbra stejarilor. Campusul avea un farmec aparte, posibil doar datorită vârstei și numărului locuitorilor săi. Dormitoarele erau mai goale decât în timpul semestrelor, dar nu erau *pustii*. Mai erau încă pe acolo câțiva fii de CEO[1] care se pozau prin diferite țări ale lumii a treia, pentru a-și face reclamă, sau odrasle ale soliștilor punk, prea ocupați cu alte lucruri decât să aibă grijă de progenitura lor de șaptesprezece ani, concepută accidental, dar și urmașii celor care muriseră și nu aveau să mai vină niciodată. Acești fii ai verii, deși destul de puțini, nu erau cu totul tăcuți.

Dormitorul lui Declan Lynch nu era la fel de drăguț precum celelalte clădiri, dar emana cumva senzația de bogăție. Era un vestigiu al anilor ’70, o perioadă Technicolor[2], de care Omul Cenușiu era îndrăgostit. Ușa de la intrare era proiectată să se deschidă cu un cod numeric, dar cineva o proptise deschisă cu un opritor de cauciuc. Omul Cenușiu clătină din cap dezaprobator. O ușă închisă nu l-ar fi oprit să intre, bineînțeles, dar era surprins de gestul acela de neglijență.

---

[1] *Chief executive officer*, directorul general al unei companii, numit de Consiliul de administrație, format la rândul lui din acționari (n. tr.).

[2] Tip de peliculă, rezultatul unei tehnologii care făcea culorile filmelor să pară mai aprinse decât în anii ’60, dar cumva nenaturale (n. tr.).

De fapt, Omul Cenușiu nu era convins că e surprins. În mintea lui, singurul lucru care conta cu adevărat era misiunea.

Pe dinăuntru, dormitorul se dovedi a fi aranjat în tonul neutru, dar ospitalier al unui hotel decent. Din spatele unei uși închise urla o melodie hip-hop columbiană, ceva seducător și violent. Nu era genul de muzică al Omului Cenușiu, dar acesta simțea de ce muzica putea atrage pe cineva. Privi la ușă. Camerele de la Aglionby nu erau numărate. În schimb, pe fiecare ușă era afișat un cuvânt pe care administrația spera că studenții îl vor purta mereu cu ei. Pe aceea scria *Îndurare*. Nu era cea pe care o căuta Omul Cenușiu.

Se îndreptă în partea opusă, citind pe uși *(Hotărâre, Generozitate, Milă)* până ajunse la cea a lui Declan Lynch. *Efervescență.*

Și Omul Cenușiu fusese catalogat drept efervescent o dată, într-un articol. Era destul de convins că asta se datora dinților săi foarte drepți. Dantura părea să fie o condiție prealabilă a efervescenței. Se întrebă cum stătea Declan Lynch la capitolul acesta.

Din cameră nu se auzea niciun sunet. Încercă ușor mânerul ușii. Încuiat. *Bun băiat!* gândi el.

Pe hol, muzica se auzea deja de parcă s-ar fi apropiat Apocalipsa. Omul Cenușiu își privi ceasul. Oficiul de închiriere a mașinilor se închidea peste o oră, iar el disprețuia transportul public mai mult decât orice pe lume. Întâlnirea trebuia să fie scurtă. Lovi cu piciorul în ușă.

Declan Lynch era așezat pe unul din cele două paturi dinăuntru. Era foarte arătos, cu o claie de păr negru și cu nasul său roman care îi oferea un aer distins. Avea și dinți excelenți.

— Ce se întâmplă? întrebă băiatul.

În loc de răspuns, Omul Cenușiu îl smulse pe Declan din pat și îl aruncă spre fereastra din apropiere. Zgomotele păreau să fie cumva înfundate; cea mai rezonantă parte a mișcării fusese icnetul pe care îl produsese aerul care ieșise din plămânii băiatului, apăsați de ciocnirea cu tocul geamului. Se ridică însă imediat, pregătit de luptă. Era un boxer destul de bun, iar Omul Cenușiu își dădu seama că băiatul se aștepta să obțină un oarecare avantaj de pe urma surprizei pe care avea să o producă îndemânarea sa în luptă.

Oponentul său știa însă de dinainte să ajungă în campus că

Niall Lynch își învățase fiii să boxeze. Singurul lucru pe care Omul Cenușiu îl învățase de la tatăl său fusese cum să pronunțe *vis-à-vis*.

S-au luptat pentru o scurtă bucată de vreme. Declan era îndemânatic, dar nu se compara cu Omul Cenușiu. Acesta îl aruncă pe băiat prin toată camera și îl făcu să dărâme trofeele, cărțile de credit și cheile mașinii de pe o etajeră. Zgomotul scos de capul lui Declan, lovit de un dulap, se pierdu în bubuitul bașilor de pe hol. Băiatul dădu să lovească, dar rată. Omul Cenușiu îi puse o piedică lui Declan și îl împinse spre peretele de lângă el, după care se apropie pentru o altă serie de lovituri, oprindu-se doar pentru a ridica o cască de motociclist care se rostogolise până în mijlocul camerei.

Cu o rapiditate fără margini, Declan se apucă de o noptieră și ajunse în picioare, după care scoase un pistol din sertar. Aținti arma către Omul Cenușiu.

— Oprește-te! zise el simplu, ridicând în același timp siguranța.

Celălalt nu se așteptase la asta. Se opri.

Pe fața lui Declan se amestecau câteva emoții, dar surpriza nu era printre ele. Era clar că pistolul din mâna lui fusese cumpărat nu pentru posibilitatea unui atac, ci în eventualitatea unei asemenea violențe. Omul Cenușiu se gândi o clipă cum era să trăiești așa, așteptând mereu să-ți zboare ușa din balamale. *Neplăcut*, concluzionă el. *Probabil extrem de neplăcut*.

Era convins că Declan Lynch nu va ezita să-l împuște. Hotărârea i se citea limpede în privire. Mâna îi tremura puțin, dar Omul Cenușiu se gândi că asta se datora loviturilor și nu fricii. Ezită un moment, după care aruncă spre Declan cu casca. Băiatul trase o dată, dar nu reuși să producă decât zgomot. Casca îl lovi peste degete și, profitând de această ezitare, Omul Cenușiu făcu doi pași rapizi și îi luă pistolul din mâna amorțită. Avu grijă să îi pună la loc siguranța. Pe urmă îl lovi pe băiat cu patul armei peste falcă de câteva ori ca să se asigure că mesajul pe care vrea să îl transmită e destul de clar.

Într-un final, îl lăsă pe Declan să cadă în genunchi. Băiatul se chinuia din răsputeri să nu leșine. Omul Cenușiu îl apăsă până când ajunse să se întindă pe podea, pe spate. Ochii lui Declan erau ațintiți asupra ventilatorului din tavan. Din nas îi curgeau valuri de sânge.

Omul Cenușiu se așează în genunchi și apăsă țeava pistolului în abdomenul lui Declan, care se ridica și cobora neregulat în ritmul în care băiatul se chinuia să tragă aer în piept. Apoi duse pistolul deasupra rinichiului drept al victimei sale și îl informă pe un ton de flecăreală:

— Dacă te împușc aici, va dura douăzeci de minute până mori, și asta indiferent ce-ai face tu sau medicii veniți să te ajute. Unde e Greywaren?

Declan rămase tăcut. Omul Cenușiu îi permise un răgaz în care să se gândească la răspuns. Rănile la cap aveau tendința de a încetini gândurile. Când văzu că băiatul continuă să tacă, își mută țeava pistolului până pe coapsa lui Declan. Apăsă atât de tare încât băiatul suspină.

— Aici… ai muri în cinci minute. Bineînțeles, nici măcar nu e nevoie să folosesc pistolul, vârful umbrelei de acolo ar fi la fel de eficient. Te duci în cinci minute dorindu-ți să fie doar trei.

Declan închise ochii. De fapt, doar unul dintre ei. Cel stâng era atât de umflat încât se închisese de la sine.

— Nu știu, vorbi el într-un târziu, cu vocea cuiva care e gata să adoarmă. Nu știu la ce te referi.

— Minciunile sunt pentru politicienii voștri, zise Omul Cenușiu, păstrându-și calmul.

Își dorea doar ca Declan să-și dea seama că era informat cu privire la viața lui, la practica pe care o făcea la Aglionby. Voia să arate că-și făcuse temele.

— Știu unde se află frații tăi acum. Știu unde locuiește mama ta. Cunosc numele prietenei tale. Îți e limpede?

— Nu știu unde e, zise Declan pe un ton ezitant. Ăsta-i adevărul. Nu știu unde se află. Știu doar că există.

— Uite care-i treaba! zise Omul Cenușiu ridicându-se. Ai să găsești lucrul ăsta pentru mine și după aceea o să mi-l dai. În momentul acela voi dispărea.

— Și cum te găsesc ca să ți-l dau?

— Cred că nu înțelegi situația. Sunt umbra ta, sunt scuipatul pe care-l înghiți, sunt tusea care nu te lasă să dormi noaptea.

— Tu l-ai ucis pe tatăl meu? întrebă Declan.

— Niall Lynch…

Omul Cenușiu rosti numele de parcă ar fi vrut să vadă ce gust au cuvintele. În opinia lui, fusese un tată de doi bani, lăsându-se omorât și silindu-i apoi pe fiii săi să locuiască undeva unde ușile

care ar fi trebuit să stea închise erau proptite cu bucăți de cauciuc. Lumea, după părerea lui, era plină de tați incompetenți.

— Și el m-a întrebat același lucru.

Declan Lynch lăsă un șuvoi de aer să iasă din piept. Mai întâi jumătate, apoi și cealaltă. Omul Cenușiu observă că i se făcuse în sfârșit frică.

— În regulă, zise Declan. O să-l găsesc. Pe urmă ne lăsați în pace. Cu toții.

Omul Cenușiu puse la loc pistolul în sertar, după care îl închise. Își privi ceasul. Mai avea douăzeci de minute ca să-și ridice mașina închiriată. Poate că trebuia să ceară una ceva mai mare. Nu-i plăceau mașinile compacte, care îi stârneau o repulsie aproape de cea pe care o resimțea în mijloacele de transport public.

— Da.

— În regulă, repetă Declan.

Omul Cenușiu ieși din cameră, lăsând ușa întredeschisă. Nu se mai închidea; lovitura lui distrusese una dintre balamale. Era convins însă că băiatul avea o asigurare care urma să acopere costul reparației.

Se opri, privind în cameră. Mai erau multe de aflat de la Declan Lynch în ziua aceea. Timp de câteva minute, nu se întâmplă nimic. Declan rămase pe loc, sângerând într-o poziție chircită. Pe urmă, degetele mâinii sale drepte se târâră pe podea spre locul în care îi căzuse telefonul mobil. Nu sună imediat la numărul de urgență. Cu o lentoare agonizantă – umărul îi era cu siguranță dislocat – formă o altă succesiune de cifre. Imediat, de pe patul alăturat începu să sune un alt telefon. Omul Cenușiu știa că acolo dormea cel mai tânăr frate al lui Declan, Matthew. Soneria era o melodie cunoscută a celor de la Iglu&Hartly, dar pe care Omul Cenușiu nu o putea suporta. Omul Cenușiu știa unde se afla Matthew Lynch: într-o barcă, pe râu, împreună cu câțiva băieți localnici. Ca și fratele său mai mare, nu-i plăcea să fie singur.

Declan lăsă telefonul să sune mai mult decât era necesar, ținându-și ochii închiși. Într-un final, apăsă END și formă un alt număr, dar nu cel de urgență. Cel apelat, indiferent cine ar fi fost, nu-i răspunse însă. Lucrul ăsta îl făcu pe Declan să se încrunte chiar mai mult. Omul Cenușiu auzea zgomotul firav al telefonului care sună până când se aude vocea care indică

accesarea căsuței vocale.

Declan Lynch închise ochii și oftă.

— Ronan, unde naiba ești?

3

— Problema este expunerea, strigă Gansey la telefon, îndeajuns de tare ca vocea sa să domine zgomotul motorului. Dacă Glendower ar fi putut fi găsit de oricine mergea în lungul meridianului energetic, nu văd cum ar fi fost posibil ca nimeni să nu fi dat de el până acum în ultimele câteva sute de ani.

Se întorceau spre Henrietta cu Porcul, automobilul Camaro de un portocaliu sălbatic. Gansey conducea, fiindcă nimeni nu avea voie să se afle în spatele volanului mașinii sale. Iar conversația era despre Glendower pentru că, atunci când erai în compania lui, subiectul de discuție era mereu același.

Pe bancheta din spate, Adam își lăsase capul pe spate într-o poziție comodă atât pentru a asculta conversația telefonică, cât și pentru propria oboseală. La mijlocul banchetei, Blue se aplecase în față ca să audă mai bine și își scotea semințele de iarbă care pătrunseseră în ochiurile colanților săi croșetați. Lângă ea se afla Noah, deși nimeni nu putea să spună câtă vreme își va mai putea păstra corporalitatea, pe măsură ce se îndepărtau de meridianul energetic. Erau cumva înghesuiți și asta accentua căldura cu care aerul condiționat al mașinii nu se putea lupta, fiindcă mașina avea nenumărate locuri pe unde aerul rece se strecura afară. De fapt, climatizarea din Camaro avea doar două poziții: pornit și stricat.

— Acesta e *singurul* lucru, zise Gansey la telefon.

Ronan era sprijinit de vinilinul crăpat de pe interiorul portierei din dreapta șoferului și mesteca fâșiile de piele pe care le purta la încheietura mâinii. Aveau gust de benzină, unul care lui Ronan i se părea deopotrivă sexy și vărătic.

Pentru el, aventurile aveau legătură doar uneori cu Glendower. Gansey voia să-l găsească fiindcă dorea să dovedească imposibilul. Ronan știa deja că acest imposibil există. Tatăl său fusese imposibil. *El însuși* fusese imposibil. De fapt, Ronan dorea să-l găsească pe Glendower fiindcă asta era dorința lui Gansey. Se gândea destul de rar la ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut cu adevărat descoperirea aceea. Credea că ar fi fost destul de asemănător cu moartea. Când Ronan fusese mai mic și mai înclinat spre a crede în miracole, se gândise la moarte cu mare încântare. Mama lui îi spusese că atunci când te uiți în ochii lui Dumnezeu, în Poarta Raiului, ți se

răspundea la toate întrebările pe care le aveai. Iar Ronan avea o mulțime.

Trezirea lui Glendower ar fi putut fi la fel. Probabil cu mai puțini îngeri de față și cu vorbe îmbibate de un puternic accent velș. Cu siguranță însă ar fi implicat mult mai puține verdicte decât Judecata de Apoi.

— Nu, asta înțeleg, urmă Gansey folosindu-și vocea profesională, cea care emana siguranță și putea să comande șobolanilor și copiilor: *ridicați-vă, ridicați-vă, urmați-mă!*, și care avea efect și asupra lui Ronan. Dar dacă presupunem că Glendower a fost adus între 1412 și 1420, dar și că mormântul său a rămas neîngrijit, atunci ajungem la concluzia că locul a fost acoperit prin acumularea naturală de sol. Starkman sugerează că orizonturile arheologice medievale s-ar putea afla sub o acumulare sedimentară cu grosimea între 1,5 și 5,5 metri… Da, știu că nu mă aflu pe o câmpie aluvionară. Doar că Starkman ia în considerare ipoteza că… Da, bine. Dar ce crezi despre GPR?

Blue privi spre Adam. Băiatul nu-și ridică privirea, dar o lămuri cu voce scăzută.

— Un radar care penetrează pământul[3].

Persoana cu care vorbea Gansey era Roger Malory, un profesor britanic extrem de bătrân, cu care băiatul lucrase în Țara Galilor. Ca și el, profesorul studiase meridianele energetice ani întregi, dar, spre deosebire de el, nu le folosea drept mijloc de a identifica un rege din vechime. Părea mai degrabă să fie o preocupare de weekend, pentru împrejurările în care nu mergea la vreo paradă. Ronan nu îl întâlnise în persoană și nici nu avea chef să o facă, fiindcă bătrânii îi stârneau o senzație de anxietate.

— Gradiometrie magnetică? sugeră Gansey. Am ridicat deja o dronă de câteva ori, dar nu sunt convins că vom vedea mare lucru, până la iarnă, când vor dispărea frunzele.

Ronan se foi nerăbdător. Experimentul încununat de succes al avionului îl lăsase hiperactiv. Se simțea capabil să incendieze ceva. Își apăsă mâna pe duza prin care ieșea aerul condiționat, pentru a împiedica fumul motorului să mai pătrundă în cabină.

— Conduci ca o babă!

Gansey îi flutură din mână gestul universal pentru *Taci din*

[3] GPR – Ground Penetrating Radar (n. Tr.).

gură. De pe marginea autostrăzii, patru vaci negre își ridicară capetele ca să privească mașina Camaro.

Dacă aș fi condus eu... se gândi Ronan la setul de chei al mașinii, pe care îl extrăsese din vis și pe care îl ascunsese într-un sertar din camera sa. Lăsă posibilitățile să se desfășoare încet în minte. Își verifică telefonul. Paisprezece apeluri nepreluate. Îl aruncă înapoi în buzunarul din portieră.

— Dar un magnetometru cu protoni? îl întrebă Gansey pe Malory, după care adăugă repede: Știu că e pentru mediul subacvatic. Tocmai de aceea mi-l și doresc.

Apa le oprise investigația în ziua aceea. Gansey se hotărâse ca următorul pas în căutarea lor să fie stabilirea granițelor exacte ale pădurii Cabeswater. Intraseră în ea doar dinspre est și nu ajunseseră vreodată la o altă margine. De data aceasta, se apropiaseră de pădure într-un punct situat mult mai la nord de locurile prin care pătrunseseră până atunci. Aparatele lor fuseseră reglate să le indice momentul în care atingeau hotarul electromagnetic de nord al pădurii. După un marș de câteva ore, dăduseră însă de un lac.

Gansey se oprise și rămăsese țeapăn. Nu era vorba că lacul e de netrecut: avea doar câteva hectare, iar drumul ocolitor se putea vedea cu ușurință. Nu era vorba nici măcar despre vreo frumusețe năucitoare a întinderii de apă. De fapt, era destul de ciudat pentru un lac: un luciu de apă nenatural de regulat, aflat în ceea ce părea să fi fost odinioară un câmp cultivat. Vacile sau poate oile făcuseră o cărare pe una dintre laturi.

Ceea ce îl uimise pe Gansey era faptul evident că lacul fusese făcut de mâna omului. Ar fi trebuit să se fi gândit mai demult la posibilitatea ca unele părți ale meridianului energetic să fie inundate. Dar nu se gândise. Dintr-un motiv neclar, pentru Gansey nu era imposibil de crezut că Glendower rămăsese cumva în viață vreme de sute de ani, în timp ce misiunea de a-l extrage pe regele adormit de sub câțiva metri de apă părea de neînfăptuit.

— Trebuie să găsim o cale de a investiga fundul lacului, hotărâse Gansey.

— Băi, frate, fii serios! exclamase Adam. Șansele...

— Căutăm sub apă!

Avionul lui Ronan se prăbușise însă în lac și rămăsese plutind acolo, de neatins. Se întorseseră apoi cu toții înapoi la mașină,

iar Gansey îl sunase pe Malory.

Ca și cum, gândi Ronan, *boșorogul ăsta scorțos aflat la cinci mii de kilometri depărtare ar putea avea vreo idee valabilă.*

— Ei bine? întrebă Adam după ce Gansey opri conversația.

Privirile celor doi băieți se întâlniră în oglinda retrovizoare. Adam oftă. Ronan era convins că ar fi putut pur și simplu ocoli lacul. Asta ar fi însemnat însă să se arunce cu capul înainte în Cabeswater. Și deși pădurea aceea veche părea să fie cea mai probabilă localizare a lui Glendower, volatilitatea năucitoare a meridianului energetic proaspăt trezit la viață făcea ca o asemenea aventură să fie destul de imprevizibilă. Până și Ronan, căruia îi păsa cel mai puțin de evenimentele care îi puneau viața în pericol, trebuia să admită că perspectiva de a fi strivit de lighioane sălbatice sau prins din greșeală într-o buclă temporală de patruzeci de ani îl speria de-a dreptul.

Totul fusese din vina lui Adam – el fusese cel care trezise meridianul energetic, deși Gansey prefera să pretindă că fusese o decizie luată în grup. Indiferent care fusese prețul pe care îl plătise Adam, se părea că îl făcuse și pe el să fie cumva impredictibil. Ronan, el însuși un păcătos, nu era uimit atât de schimbarea prietenului lor, cât de tăria cu care Gansey insista pe lângă ei toți să-l considere pe Adam sfânt, nevinovat.

Gansey nu mințea. Neadevărul nu-l făcea să arate prea bine. Telefonul începu să-i sune. Citi mesajul, după care îl lăsă să cadă în compartimentul din spatele schimbătorului de viteze, scoțând un sunet gâtuit. Devenit brusc melancolic, își lovi capul încet de tetieră. Adam îi făcu semn lui Ronan să i-l dea, dar acesta din urmă ura telefoanele mai mult decât oricare alt obiect de pe lume.

Rămase în așteptare cu sprâncenele ridicate.

Într-un final, Blue se întinse și reuși să îl ia. Citi mesajul cu voce tare: „Aș avea nevoie de ajutorul tău la acest sfârșit de săptămână, dacă nu e mare deranjul. Helen te poate aduce ea. Ignoră, dacă ai alte activități.“

— Are legătură cu Congresul? întrebă Adam.

Sunetul cuvântului *Congres* îl făcu pe Gansey să ofteze din greu, iar pe Blue să șoptească disprețuitor. *Congres*. Nu cu multă vreme în urmă, mama lui Gansey anunțase că vrea să candideze. Era încă prea devreme ca întreaga campanie să-l afecteze direct pe Gansey, dar se părea că prezența lui era deja

necesară. Știau cu toții că seninul și frumosul Gansey, un explorator adolescent îndrăzneț și un elev de zece pe linie, era o carte pe care niciun politician cu aspirații nu ar fi ezitat să o joace.

— Nu mă poate obliga, zise Gansey.

— Nici nu trebuie! pufni Ronan. Ești băiatul mamei.

— Visează-mi tu o soluție.

— Nu-i nevoie. Natura ți-a dat deja o coloană vertebrală. Știi ce zic eu. Mă piș pe Washington!

— Și ăsta este motivul pentru care *tu* nu trebuie să mergi niciodată la asemenea întâlniri, răspunse Gansey.

Pe cealaltă bandă, o mașină se alinie lângă Camaro. Ronan, un cunoscător al acestor bătălii, o observă primul. Strălucirea albă a vopselei. Apoi, o mână întinsă pe geamul portierei de la șofer cu degetul mijlociu ridicat. Celălalt automobil țâșni înainte, încetini și apoi acceleră din nou.

— O, Hristoase! exclamă Gansey. Ăsta e Kavinsky?

Bineînțeles că era Joseph Kavinsky, un coleg de la Academia Aglionby și cel mai notoriu dintre petrecăreții din Henrietta. Bine-cunoscutul său autoturism Mitsubishi Evo era un lucru de o frumusețe băiețească, alb ca lumina lunii, dar având un radiator care semăna cu o gură deschisă, neagră, și cu imaginea amănunțită a unui cuțit pictată pe ambele părți laterale. Mașina tocmai fusese recuperată în urma unei confiscări care durase mai bine de o lună. Judecătorul îi spusese că dacă va fi surprins din nou făcând curse, mașina avea să-i fie casată, el fiind obligat să se uite, așa cum li se întâmpla puștilor bogați din California care se întreceau pe străzi. Zvonurile spuneau că, râzând, Kavinsky răspunsese că nu va mai fi tras niciodată pe dreapta.

Era foarte posibil. Se auzise că tatăl lui Kavinsky îl mituise pe șeriful din Henrietta.

Pentru a sărbători recuperarea mașinii de la poliție, Kavinsky așternuse trei straturi noi de vopsea antilaser și-și cumpărase un nou detector de radar. Așa se spunea.

— Îl urăsc pe nenorocitul ăsta! zise Adam.

Ronan știa că și el ar fi trebuit să-l urască. Fereastra coborî și-l înfățișă pe Joseph Kavinsky în scaunul șoferului, cu ochii ascunși în spatele unor ochelari de soare cu ramă albă care reflectau doar cerul. Zalele de aur ale lanțului de la gât îi luminau rânjetul. Avea o față de refugiat, cu ochii adânciți în orbite,

inocent.

Mormăi ceva către Gansey, care se termina cu „... ică“.

Întreaga personalitate a lui Kavinsky era demnă de dispreț. Inima lui Ronan tresări.

— Fă-o! îi ceru el lui Gansey.

Autostrada cu patru benzi, cenușie și toropită de căldură, se întindea pustie în fața lor. Soarele aprinsese portocaliul capotei mașinii lui Gansey, iar sub ea motorul imens și utilizat doar la o mică parte din potențialul său duduia sec. Toate amănuntele situației cereau ca piciorul cuiva să strivească pedala de accelerație.

— Sunt convins că nu te referi la vreo cursă de mașini, zise Gansey încordat.

Noah scoase un hohot hârșâit de râs.

Gansey evitase să privească direct spre Kavinsky sau spre pasagerul din dreapta lui, omniprezentul Prokopenko. Acesta fusese întotdeauna prieten cu Kavinsky, în felul acela în care electronii sunt prietenoși cu nucleele atomilor, dar în ultima vreme părea să fi devenit oficial tovarăș de nădejde.

— Haide, băi! insistă Ronan.

— Nu mă prind de ce ai presupune că am avea vreo șansă. Porcul e încărcat cu cinci persoane și... interveni Adam cu o voce împăciuitoare și somnoroasă.

— Noah nu se pune, răspunse repede Ronan.

— Hei! făcu Noah.

— Tu ești mort. Nu cântărești nimic.

— ... noi avem pornit aerul condiționat, iar el probabil e în Evo, continuă netulburat Adam. De la zero la o sută de kilometri pe oră în patru secunde. Mașina asta cum accelerează? În cinci? În șase? Fă socoteala.

— Eu l-am învins, se încăpățână Ronan.

Perspectiva unei întreceri care i se refuza îl făcea pe Ronan să pară înspăimântător. Era chiar acolo, un val de adrenalină gata să-l cuprindă! Iar oponent, dintre toți oamenii de pe lume, fix Kavinsky! Fiecare centimetru pătrat din pielea lui Ronan tremura de nerăbdare.

— Nu în mașina pe care n-o mai ai. Nu în BMW.

— Ba în aia! îl contrazise Ronan. În BMW-ul meu. E un șofer de rahat.

— N-are nicio importanță, zise Gansey. N-o să se întâmple.

Kavinsky e un nenorocit.

Pe cealaltă bandă, Kavinsky își pierdu răbdarea și începu să se depărteze încet, iar Blue reuși să vadă mașina.

— Ăsta? exclamă ea. Nu e un nenorocit! *E o găoază!*

Pe moment, toți băieții din Camaro rămaseră tăcuți, întrebându-se cum se convinsese Blue că Joseph Kavinsky era o găoază. Nu că nu ar fi avut dreptate.

— Vezi? zise Gansey. Și Jane e de acord.

Ronan văzu fugar fața lui Kavinsky privind înapoi prin ochelarii săi de soare, presupunând probabil despre toți că sunt lași. Simțea furnicături în palme. Pe urmă, mașina albă a celuilalt dispăru în față, într-un nor palid de fum. Când Camaroul ajunse la intrarea în Henrietta, autoturismul celorlalți nu se mai vedea. Căldura făcea aerul să tremure deasupra autostrăzii, transformând amintirea lui Kavinsky într-un miraj. De parcă nimic nu se întâmplase.

Ronan se afundă în scaunul lui, părăsit brusc de orice chef de întrecere.

— Nu vrei să te distrezi niciodată. Parcă ai fi un boșorog.

— Asta nu e distracție, zise Gansey, începând să semnalizeze. E o prostie!

4

Omul Cenușiu nu-și dorise dintotdeauna să fie recuperator. De fapt, avea o diplomă universitară într-un domeniu care n-avea nicio legătură cu terorizarea oamenilor. La un moment dat, scrisese o carte care nu rămăsese chiar necunoscută, intitulată *Fraternitatea în poezia anglo-saxonă*, din care citise în cel puțin șaptesprezece universități din întreaga țară. Strânsese cu grijă toate afișele acestor lecturi publice și le așezase într-un dosar împreună cu fluturași, decupaje din presă și două scrisori apreciative, venite pe numele pe care îl folosea drept pseudonim. Când avea nevoie de un mic foc de artificii în suflet, scotea acest dosar din dulapul de lângă pat și îi privea conținutul în timp ce savura o bere. Sau șapte. Lăsase ceva în urma lui.

Cu toate acestea, indiferent cât de mult îl încânta poezia anglo-saxonă, ea nu avea cum să fie o carieră pentru Omul Cenușiu. Prefera o ocupație pe care o putea aborda cu pragmatism, oferindu-i în același timp libertatea de a citi și de a studia atunci când are chef. Meseria asta îl adusese în Henrietta.

Omul Cenușiu se gândi că, până la urmă, avea o viață destul de bună. După ce vorbise cu Declan Lynch, se cazase la Pleasant Valley Bed and Breakfast, aflată chiar la marginea orașului. Era destul de târziu, dar Shorty și Patty Wetzel nu păruseră să fie deranjați de asta.

— Cât timp o să stați la noi? îl întrebase Patty, întinzându-i o cană pe care era pictat, incorect din punct de vedere anatomic, un cocoș.

Îi privise apoi bagajul rămas în cerdac: o geantă de sport cenușie și un geamantan gri.

— Probabil două săptămâni pentru început, răspunsese Omul Cenușiu. Paisprezece zile în compania dumneavoastră.

Cafeaua era uimitor de proastă. Își scosese apoi jacheta gri-deschis pentru a rămâne într-un pulover ceva mai închis, cu anchior. Ambii soți Wetzel priviseră cu atenție umerii și pieptul său.

— N-aveți ceva mai tare?

Cu un chicotit, Patty scosese repede trei sticle de bere Corona din frigider.

— Nu vrem să părem bețivi, dar… lămâie?

— Lămâie, o aprobase Omul Cenușiu.

Câteva clipe, nu se mai auzise nimic altceva decât zgomotele făcute de trei adulți care beau la sfârșitul unei zile lungi. Încheiaseră tăcerea aceea cu un sentiment de prietenie.

— Două săptămâni? întrebase Shorty.

Omul Cenușiu era fascinat de felul în care pronunța celălalt cuvintele. Cele mai importante caracteristici ale accentului din Henrietta păreau să fie combinarea celor cinci vocale din limba engleză și rostirea a doar patru variante modificate.

— Ceva pe-acolo. Nu știu exact cât va dura acest contract.

— Și cu ce vă ocupați? întrebase Shorty, scărpinându-se pe burtă.

— Sunt asasin plătit.

— E greu de găsit de muncă în zilele noastre, nu-i așa?

— Aș fi avut o viață mai ușoară dacă aș fi fost contabil, răspunsese Omul Cenușiu.

Pe Wetzeli îi amuzase la maximum această replică. După câteva momente în care hohotise, Patty îndrăznise:

— Aveți niște ochi atât de intenși!

— Îi moștenesc de la mama, mințise el.

Singurul lucru pe care îl luase de la maică-sa era imposibilitatea de a se bronza.

— Ce femeie norocoasă! exclamase Patty.

Familia Wetzel nu mai avusese un client de câteva săptămâni, iar Omul Cenușiu le permisese să îl transforme timp de aproape o oră în ținta unui ritual intens de bun-venit, după care se retrăsese în cameră cu încă o sticlă de Corona. Când închisese ușa în urma sa, cei doi îi erau deja admiratori.

Atât de multe probleme din lumea largă, se gândise el, puteau fi rezolvate dacă erau tratate cu decență.

Noua locuință a Omului Cenușiu era întregul demisol al casei. Explorase pe sub grinzile expuse vederii și privise prin fiecare ușă care se putea deschide. Peste tot văzuse quilturi, leagăne vechi și portrete estompate ale unor copii din epoca victoriană, dispăruți probabil de multă vreme. Încăperile miroseau ca o bucată de șuncă sărată veche de două sute de ani. Aerul ăsta străvechi îi făcea plăcere. Erau, în schimb, o mulțime de cocoși.

Întors în primul dormitor, desfăcu fermoarul genții pe care o lăsase acolo. Căută o vreme printre maiouri, articole cosmetice și tot felul de alte lucruri furate, învelite în boxeri, până dădu de

aparatele mici pe care le folosise ca să detecteze Greywaren. Pe fereastra micuță, aflată sus, deasupra patului, așează un detector de radiații electromagnetice, un aparat de radio vechi și un geofon. Pe urmă, despachetă un seismograf și dispozitivul său de înregistrare și un laptop, pe care îl scoase din valiză. Toate îi fuseseră oferite de profesor. Dacă ar fi fost după el, Omul Cenușiu ar fi preferat unelte ceva mai simple.

Imediat după aceea, cadranele și afișajele o luară razna. I se spusese că Greywaren producea anomalii energetice, dar ceea ce vedea era… zgomot. Resetă instrumentele, în măsura în care reuși să le găsească butoanele respective, iar pe celelalte le zgudui zdravăn. Indicațiile rămaseră însă de neînțeles. Poate că era însuși orașul – întregul loc părea cumva încărcat. Exista o posibilitate, gândi el fără prea multă plăcere, ca instrumentele să fie total nefolositoare.

E bine că am timp. Prima dată când profesorul îi dăduse această însărcinare, totul îi păruse imposibil: o relicvă care permitea posesorului său să plăsmuiască obiecte în vis? Bineînțeles că dorea să creadă în așa ceva. Magie și intrigă – ingredientele perfecte pentru o saga. Iar în timpul scurs de la acea primă întâlnire, profesorul adunase o mulțime de artefacte care n-ar fi trebuit să existe.

Omul Cenușiu scoase un dosar din geantă și îl deschise pe pat. Pe prima pagină era un titlu: *Istorie medievală, partea I*, iar mai jos: bibliografie: *Fraternitatea în poezia anglo-saxonă*. Apucă o pereche de căști după care alcătui un playlist din melodiile formației The Flaming Lips. Se simțea fericit în toată esența lui.

Telefonul de lângă el începu să sune. Explozia de bucurie a Omului Cenușiu se risipi. Numărul de pe ecran nu era din Boston și deci nu aparținea fratelui său mai mare. Răspunse.

— Bună seara.

— E bună? Presupun…

Era Dr. Colin Greenmantle, profesorul care îl plătea. Singurul om ai cărui ochi erau mai intenși decât ai lui.

— Știi ce ar face conversațiile noastre mai simple? Dacă ți-aș ști numele ca să-l pot rosti.

Omul Cenușiu se mulțumi să rămână tăcut. Greenmantle rezistase timp de cinci ani fără să-i știe numele; nici în următorii cinci nu avea să-l afle. Într-un târziu, gândi Omul Cenușiu, dacă

se va mai feri atât de mult să-l folosească, ar fi putut să-l uite el însuși și să devină o cu totul altă persoană.

— L-ai găsit? întrebă Greenmantle.

— Abia am ajuns, îi aminti Omul Cenușiu.

— Ai fi putut să-mi răspunzi la întrebare. Un *nu* era de ajuns.

— *Nu* este altceva decât *nu încă*.

Greenmantle rămase tăcut. Un greiere aflat chiar lângă fereastra micuță începu să cânte.

— Vreau să te miști repede în chestiunea asta, spuse într-un târziu profesorul.

De o bună bucată de vreme, Omul Cenușiu vâna artefacte care nu puteau fi găsite, cumpărate, dobândite, iar instinctele sale îi spuneau că Greywaren urma să fie foarte greu de identificat. Îi reaminti lui Greenmantle că se scurseseră deja cinci ani de când căutau.

— Irelevant.

— Dar de unde a pornit graba asta bruscă?

— Mai sunt și alții care îl caută.

Omul Cenușiu își aruncă ochii pe instrumente. Nu avea de gând să-l lase pe Greenmantle să-i strice explorarea lejeră, ca de vacanță, a orașului Henrietta. Îi spuse ceea ce știa și Declan Lynch.

— Au existat întotdeauna și alții care îl caută.

— Da, dar nu s-au aflat în Henrietta.

5

Mai târziu în noaptea aceea, la Monmouth Manufacturing, Ronan se trezi brusc. O făcu precum sare în picioare un marinar a cărui corabie se lovește de stânci, plonjând cu capul înainte, cu toată iuțeala de care era în stare și pregătit să se lovească.

Ronan visase că mersese acasă cu mașina. Drumul către reședința familiei Lynch era întortocheat precum filamentul unui bec, plin de curbe în ac de păr și urcușuri înfiorătoare pe drumuri neasfaltate. Nu erau munții blânzi ai lui Gansey. Dealurile de la est de Singer's Falls erau pline de râpe, de pante și de porțiuni cioplite cu târnăcopul în piatra acoperită de păduri. Ici-colo se ridicau nori firavi de ceață. Întotdeauna când trebuia să ajungă acasă, noaptea i se părea mult mai neagră decât în Henrietta.

Ronan visase acest drum, iar și iar, de mai multe ori chiar decât îl parcursese la volanul mașinii sale în viața reală. Șoseaua cuprinsă de un întuneric profund, vechea fermă care apărea mereu brusc în față, lumina singulară și permanentă din camera în care mama lui rămăsese tăcută. În vis însă nu ajungea niciodată acasă.

Nici de data asta nu o făcuse. Dar visase ceva pe care i-ar fi plăcut să-l poată aduce în lumea reală.

Rămas în patul său, se strădui să se miște. Imediat după ce se trezea, după vise, corpul său nu mai aparținea nimănui. Îl privea de sus, de parcă s-ar fi jelit pe el însuși la propria înmormântare. Exteriorul acestui Ronan matinal nu arăta deloc în concordanță cu felul în care se simțea el pe dinăuntru. Tot ceea ce disona cu surâsul crud și subțire al acelui băiat se încâlcea în ghearele ascuțite ale tatuajului său și părea că e tras cumva sub piele, ca să se înece acolo.

Câteodată, Ronan se gândea că va rămâne în capcana aceea, plutind deasupra corpului său.

Lui Ronan nu i se permitea să meargă acasă. Când murise Niall Lynch – fusese ucis, nu murise, fusese bătut cu un levier pe care Ronan îl găsise lângă cadavrul tatălui său, o armă acoperită încă de sângele, creierul și cea mai mare parte a feței ale cuiva care fusese în viață cu doar o oră în urmă, două ore, pe când Ronan visa la doar câțiva metri depărtare, adâncit într-un somn care durase toată noaptea și care avea după aceea să i

se refuze –, un avocat le explicase detaliile testamentului tatălui lor. Frații Lynch erau bogați, prinți în Virginia, dar fuseseră exilați. Le rămâneau toți banii, dar cu o singură condiție: băieții nu mai aveau voie să pună piciorul pe proprietatea aceea. Nu aveau voie să interacționeze nici cu casa și nici cu ceea ce se afla înăuntru.

Inclusiv cu mama lor.

Condiția asta nu va rezista într-o sală de judecată, spusese Ronan. *Ar trebui să o contestăm*, îl completase Declan. *Dar n-ar avea nicio importanță. Mama nu e nimic fără el. Ar trebui să plecăm.*

Trebuie să ne opunem, insistase Ronan.

Declan se întorsese însă deja spre ieșire. *Ea nu se opune*.

Ronan reuși să-și miște degetele de la mână. Corpul era din nou al lui. Simți suprafața rece de lemn a cutiei pe care o ținea în mâini și atingerea benzilor de piele de la încheieturi. Pipăi adânciturile și conturul literelor cioplite pe capac, mânerele sertarelor și piesele în mișcare. Pulsul i-o luă razna, fugărit de febra creației, de sentimentul indescriptibil care te cuprinde când faci ceva din nimic. Nu era tocmai ușor să scoți ceva dintr-un vis.

Să aduci chiar și un singur creion era un adevărat miracol. Să plăsmuiești oricare dintre lucrurile care îi bântuiau coșmarurile – nimeni în afară de Ronan nu cunoștea terorile din propria minte. Boli și diavoli, cuceritori și bestii.

Niciunul dintre secretele lui Ronan nu era mai periculos.

În mintea sa clocotea întunericul. Strânse cutia în brațe, încercând din nou să-și ignore gândurile. Tremura. Își aduse aminte ce îi spusese Gansey.

Creatură incredibilă!

Creatură era un cuvânt care i se potrivea, gândi Ronan. *Ce naiba sunt eu?*

Poate că Gansey era treaz.

*

* *

Cei doi prieteni sufereau de insomnie și alegeau soluții extrem de diferite de a o trata. Când Ronan nu putea sau nu dorea să doarmă, asculta muzică, bea sau ieșea pe străzi în căutarea unor curse de mașini. Sau le făcea pe toate trei. Când Gansey era ocolit de somn, studia la nesfârșit jurnalul în care

adunase tot felul de lucruri despre Glendower. Dacă era prea obosit să citească, folosea o cutie de cereale și câteva vopseluri ca să adauge o altă clădire modelului la scară al orașului Henrietta pe care îl construise în biroul său. Nu se puteau ajuta unul pe altul să-și găsească somnul. Uneori era însă bine să știi că nu ești singurul treaz.

Ronan ieși din camera sa târâindu-și picioarele, cu Drujbă pe braț. Așa cum era de așteptat, Gansey stătea cu picioarele încrucișate pe Strada Principală, vânturând încet o bucată de carton proaspăt vopsită, pe care încerca să o aducă în direcția jetului de aer de la aparatul de aer condiționat. Noaptea, părea neobișnuit de mic sau poate că hala părea deosebit de mare. Luminată doar de lampa micuță pe care o așezase pe podea, în fața lui, lângă jurnal, încăperea se pierdea deasupra lui, grota unui vrăjitor plină de cărți, hărți și dispozitive de supraveghere montate pe trepiede. Noaptea era nepătrunsă și se lipise de sutele de geamuri, transformându-le într-un alt fel de zid. Ronan așează cutia de lemn pe care tocmai o visase lângă Gansey și apoi se retrase la celălalt capăt al străzii micuțe.

Gansey avea o înfățișare savantă, așa cum stătea cu ochelarii săi cu rame subțiri lăsați în jos pe nas. Privi de la Ronan la cutie și apoi din nou la prietenul său fără să spună nimic. Își scoase însă una dintre căști, continuând să întindă lipiciul pe ceea ce ar fi trebuit să fie o îmbinare a machetei.

Ronan își roti gâtul, trosnind câteva vertebre, și o așeză pe Drujbă pe podea ca să se joace. Pasărea răsturnă imediat coșul de hârtii și începu să-i împrăștie conținutul. Era un proces zgomotos care suna ca țăcănitul în taste al unei secretare sârguincioase.

Scenariul acela părea familiar și vechi. Cei doi locuiseră împreună la Monmouth aproape toată vremea pe care Gansey o petrecuse în Henrietta – aproape doi ani. Bineînțeles, clădirea nu arătase așa de la început. Fusese una dintre nenumăratele fabrici și hale abandonate, pe care nu le dărâmase nimeni, ci fuseseră uitate. Așa se întâmplase și cu Monmouth Manufacturing.

Pe urmă, venise însă Gansey, cu iluziile lui nebunești și cu mașina lui ridicolă și cumpărase clădirea cu bani gheață. Nu o observase nimeni, deși treceau pe lângă ea în fiecare zi. Gansey o salvase dintre bălăriile care păreau că o îngenuncheaseră.

În toamna în care se împrieteniseră Ronan și Gansey, înainte ca în grupul lor să intre și Adam, își petrecuseră timpul liber căutându-l pe Glendower și răscolind prin gunoaiele de la etajul al doilea. Podeaua era împestrițată cu linii curbe, făcute cu vopsea. De tavan erau atârnate cabluri, părând că sunt liane în junglă. Bucăți ciobite de placaj erau sprijinite de niște birouri oribile, care păreau să fi fost făcute în epoca în care lumea se temea de războiul nuclear. Băieții puseseră pe foc atâtea gunoaie, încât poliția venise să-i oprească. Îl obligaseră pe Gansey să explice ce face, dar când au aflat, agenții au coborât din mașină și le-au dat o mână de ajutor. Pe vremea aceea, asta îl uimise pe Ronan; nu-și dăduse încă seama că Gansey ar fi putut convinge însuși soarele să stea în loc ca să-i ofere ceva mai mult timp.

Luni întregi lucraseră la căutarea lui Glendower și la Monmouth Manufacturing. În prima săptămână din iunie, Gansey găsise statuia fără cap a unei păsări, pe a cărei burtă scria *rege* în limba velșă. În a doua săptămână, duseseră un frigider în baia de la etaj, așezându-l chiar lângă toaletă. În cea de-a treia, cineva îl ucisese pe Niall Lynch. Într-a patra, se mutase Ronan.

În timp ce fixa cerdacul cutiei de cereale, Gansey întrebă:

— Ce-a fost primul lucru pe care l-ai creat? Ai știut dintotdeauna?

Lui Ronan îi părea bine că era chestionat.

— Nu. A fost un buchet de flori. Prima dată.

Își amintea visul acela – o pădure bătrână și bântuită, cu flori albastre și mici crescând în pâlcuri. Alături de un tovarăș cu care se întâlnea adeseori în vis se plimbase printre copacii care își șopteau unii altora. Brusc, o prezență copleșitoare își făcuse loc printre crengile copacilor, ca un nor de furtună. Ronan, paralizat de groază și convins că forța aceea străină îl dorea pe el, numai pe el, se agățase de ceva înainte să fie smuls de pe locul lui.

Când se trezise, constatase că strângea în pumni codițele unor flori albastre, de un fel de care nimeni nu mai văzuse. Ronan încercă acum să-i explice lui Gansey cât de anormale erau staminele, să-i vorbească despre perii mici de pe petale, despre cât erau florile acelea de imposibile.

Nu putea să recunoască pe deplin bucuria și teroarea momentului aceluia nici față de Gansey. Un gând îi făcea inima

să bată cu putere: *sunt exact ca tatăl meu*. Când Ronan povestea toate acestea, ochii lui Gansey erau pe jumătate închiși, întorși spre noapte. Expresia feței lui sugera uimire sau durere; la Gansey erau adeseori cam același lucru.

— A fost o întâmplare, presupuse Gansey, punând capacul cutiei cu clei. Acum poți să o faci intenționat?

Ronan nu reuși să se decidă dacă trebuia să-și exagereze puterile sau să sublinieze dificultatea de a extrage lucrurile din vis.

— Uneori, pot controla ce iau cu mine, dar nu pot să-mi impun ce să visez.

— Spune-mi cum e, îl îndemnă Gansey, scoțând din buzunar o frunză de mentă pe care o băgă în gură. Explică-mi totul. Ce se întâmplă?

De lângă coș, se auzi zgomotul sfâșierii unei foi de hârtie, fiindcă micul corb rupea un plic în lung.

— Mai întâi, răspunse Ronan, am nevoie de o bere.

Gansey îi aruncă o privire fioroasă.

Adevărul era că nici măcar Ronan nu înțelegea pe deplin procesul. Știa că are ceva de-a face cu felul în care adormea. Visele erau mai maleabile atunci când bea. Anxietatea încordată lăsa locul unei flexibilități susceptibile de a fi manipulată cu grijă.

Tocmai era pe cale să spună lucrurile astea, când rosti:

— Sunt mai ales în latină.

— Pardon?

— Așa au fost dintotdeauna. Am aflat însă că e latină după ce am mai crescut.

— Ronan, dar nu există niciun motiv pentru așa ceva, zise Gansey sec, de parcă Ronan tocmai aruncase o jucărie pe podea.

— Să mori tu, Sherlock! Și totuși, așa e.

— Păi… gândurile tale sunt în latină? Sau dialogurile? Vorbești cu ceilalți? Adică… sunt și eu în visele tale?

— O, da, puiule!

Ronan rosti aceste ultime cuvinte cu mare amuzament. Râse atât de tare încât Drujbă își abandonă hârtiile ca să verifice dacă nu cumva era pe moarte. Băiatul îl visa câteodată și pe Adam, elegant și retras, încăpățânat să evite încercările lui Ronan-din-vis de a comunica.

— Și eu vorbesc latină? insistă Gansey.

— Frate, vorbești latină și în viața reală. Nu e o comparație prea bună. Da, o faci când apari. De obicei, visez însă străini. Dar uite, semnele, și semnele de circulație sunt în latină. La fel vorbesc și copacii.

— Ca în Cabeswater.

Da, ca în Cabeswater, locul acela care i se păruse atât de familiar, deși îl vizitase prima dată în primăvara aceea. Când ajunsese acolo, simțise că e într-un vis pe care îl uitase.

— Coincidență, zise Gansey, dar nu pentru că așa gândea, ci fiindcă trebuia să se îndoiască. Și când vrei ceva?

— În cazul ăsta, trebuie să fiu îndeajuns de conștient că vreau lucrul acela. Aproape treaz. Și trebuie să mi-l doresc cu adevărat. A, și mai trebuie să-l țin în mână, continuă Ronan, cât pe ce să dea drept exemplu felul în care dobândise cheile de la Camaro. Trebuie să-l prind între degete nu ca în vis, ci de parcă ar fi real.

— Nu înțeleg.

— Nu mă pot preface că-l țin în mână. Trebuie să o fac cu adevărat.

— Tot nu-nțeleg.

Nici Ronan nu pricepea, dar nu știa cum ar fi putut să se explice mai bine. Rămase tăcut pentru o clipă, gândindu-se intens, iar în încăpere nu se mai auzi decât Drujbă, care se întorsese la cadavrul plicului pe care îl sfâșiase mai devreme.

— Știi, e ca o strângere de mână, zise el într-un târziu. Ca în cazul acela în care un tip îți întinde mâna, tu nu l-ai mai întâlnit niciodată, dar e în fața ta și, cu numai o clipă înainte de a o atinge, știi dacă palma îi este transpirată sau nu. Cam așa e.

— Îmi spui deci că nu poți să-mi explici.

— Tocmai am făcut-o.

— Nu, ai folosit substantive și verbe într-o alcătuire drăguță, dar ilogică.

— Tocmai ți-am explicat, insistă Ronan pe un ton atât de feroce, încât Drujbă dădu din aripi, convinsă că e în pericol. E un coșmar, omule, e ca și cum visezi că te-a mușcat ceva, iar când te trezești, te doare brațul. Așa e!

— A, zise Gansey, chiar doare?

Uneori, atunci când lua lucruri din visele sale, simțea un entuziasm atât de mare, încât lumea reală rămânea palidă și

inconsistentă multe ore după aceea. Uneori, nu-și putea mișca mâinile. Câteodată îl găsea Gansey și îl credea beat. De multe ori, chiar era beat.

— Asta înseamnă că da? Ce e chestia asta? continuă Gansey ridicând cutia de lemn.

Învârti una dintre rotițe, iar un buton de pe partea opusă își schimbă poziția.

— Un puzzle.

— Și asta ce mai înseamnă?

— Să-mi bag picioarele dacă știu. Așa i se spunea în vis.

Gansey îl privi pe Ronan pe deasupra ochelarilor.

— Nu vorbi așa cu mine. Chiar n-ai nicio idee?

— Cred că ar trebui să traducă ceva. Asta făcea în vis.

Privite de aproape, incrustațiile erau litere și cuvinte. Butoanele erau atât de mici, iar literele atât de clare, încât era imposibil să-ți dai seama cum fusese construită. La fel de imposibil părea și felul în care șirurile de caractere fuseseră fixate pe cutie, fiindcă suprafața lăcuită a lemnului părea să nu fi fost atinsă.

— Latină pe partea asta, observă Gansey, după care întoarse cutia. Aici e greacă. Asta ce e...? Sanscrită, cred. Asta e coptă?

— Cine naiba știe cum arată un text în coptă?

— Se pare că tu. Sunt aproape convins că despre asta e vorba. Iar pe partea asta cu rotițe suntem noi. Bun, alfabetul nostru. Pare aranjat pentru scrierea cuvintelor englezești. Dar ce este pe partea asta? Restul sunt limbi moarte, dar pe asta nu o recunosc.

— Uite ce e! zise Ronan ridicându-se în picioare. Ai tendința să te complici.

Se întinse spre Gansey și-i luă cutia. Învârti câteva rotițe de pe partea în engleză și imediat butoanele de pe celelalte laturi începură să se miște și să se rotească. Nu păreau însă să aibă nicio logică.

— Mă doare capul! exclamă Gansey.

Ronan îi arătă partea în engleză. Literele formau cuvântul *copac*. Întoarse apoi spre fața latinească, iar literele formară cuvântul *bratus*. În grecește scria δενδρον.

— Deci a tradus din engleză în limbile astea. E „copac“ în toate. Nu știu însă ce limbă e asta. *T'ire?* Nu sună ca...

Gansey se opri, semn că i se epuizaseră cunoștințele de limbi

străine.

— Dumnezeule, ce obosit sunt!

— Culcă-te!

Gansey îi aruncă o privire întrebătoare. Dintre toți oamenii, cum tocmai el putea fi atât de prost, încât să creadă că somnul se obține atât de ușor?

— Atunci, hai să mergem acasă la mine! zise Ronan.

Gansey îi aruncă o altă privire întrebătoare. Dintre toți oamenii, cum tocmai el putea fi atât de prost, încât să creadă că el avea să aprobe ceva atât de ilegal, dată fiind starea lor de oboseală.

— Să bem suc de portocale, continuă Ronan.

Gansey se gândi. Privi cheile mașinii care stăteau pe birou, lângă ghiveciul cu mentă. Ceasul din spatele lor, un orologiu urât și vechi pe care băiatul îl găsise așezat lângă o pubelă de gunoi, arăta 3:32.

— OK! zise Gansey.

Plecară să bea suc de portocale.

6

— Ești o vagaboandă telefonică incredibilă! zise Blue.

— Ba ești tu ofticoasă că nu e jobul tău! răspunse Orla, fără să se simtă ofensată.

— Nu e adevărat!

Așezată pe dușumeaua bucătăriei mamei sale, Blue privea la verișoara ei mai mare cum își leagă șireturile de la pantofi. Orla o domina de sus, îmbrăcată într-o cămașă, arătând amețitor atât datorită croielii extraordinar de strânse pe corp, cât și imprimeului. Pantalonii ei erau atât de evazați, încât ar fi putut ascunde mici animale lângă glezne. Făcu conturul cifrei „8“ în aer, trecând telefonul pe deasupra capului lui Blue.

Vorbeau despre linia cu taxă la care ofereau sfaturi parapsihologice și care era operată de la etajul al doilea de la Fox Way 300. Pentru doar un dolar pe minut, clienții erau expuși unor sondări delicate ale structurii lor arhetipale – ceva mai puțin blândă dacă răspundea Orla – și primeau sfaturi pline de tact despre cum să-și îmbunătățească viața. Fiecare locuitor al casei făcea ture la telefon. Fiecare, dar așa cum sublinia Orla, nu și Blue.

Slujba de vară a fetei nu avea nevoie de absolut nicio putere parapsihologică. De fapt, munca la Nino’s ar fi fost probabil de nesuferit dacă ar fi posedat mai mult de cinci simțuri. Blue avea obiceiul să nu facă lucruri pe care le disprețuiește, dar munca de la restaurant era o excepție pe care trebuia să o rezolve. Trebuia să-și dea demisia. Sau să fie dată afară. Servitul la mese avea nevoie constantă de răbdare, de un zâmbet permanent și convingător și de capacitatea de a întoarce mereu și celălalt obraz în timp ce cumpănea tăvile pline de pahare cu sucuri fără zahăr. În fiecare moment, Blue nu avea decât unul singur dintre aceste atribute, întotdeauna cel mai nepotrivit dintre ele. Nu ajuta nici faptul că clientela de la Nino’s era formată în special din băieți de la Aglionby, care credeau că bădărănia e doar un fel mai zgomotos de a flirta. Problema era că se plătea bine.

— Ei, hai, insistă Orla, toată lumea știe că de-aia ești atât de iritabilă.

Blue se ridică pentru a o înfrunta pe verișoara ei. Dacă reușeai să faci abstracție de nasul mare, Orla era frumoasă. Avea un păr lung, castaniu, prins peste frunte cu o bandă

elastică, brodată, un chip prelung, străpuns de un nas puternic și o statură înaltă, accentuată de sandalele cu platformă pe care le purta în momentul acela. Chiar și în picioare, Blue – care oricum nu trecea de 1,60 m, îi ajungea lui Orla până la bărbie.

— Nu-mi pasă dacă am puteri sau nu.

Asta era doar parțial adevărat. Blue nu invidia calitățile de clarvăzătoare ale lui Orla. Era însă geloasă că ea e diferită, deși nici măcar nu încearcă. Ea trebuia să se străduiască. Din greu.

— Nu mă minți, Blue! Îți pot citi *mintea*, insistă Orla fluturând din nou telefonul.

— Ba nu poți, răspunse fata sec, înșfăcându-și portofelul cu nasturi aplicați de pe masă.

Doar fiindcă nu avea puteri paranormale, nu însemna că nu știe cum funcționează procesul. Privi la ceasul cuptorului. Aproape întârziase. Practic, întârziase. Abia dacă avea să ajungă la timp.

— Spre deosebire de alții, stima mea de sine nu e legată de ocupația pe care o am.

— Ooooo! cârâi Orla, pornind să o urmărească în lungul holului, pășind ca o barză și abandonându-și accentul de Henrietta pentru unul mai general care aparținea Vechiului Sud. Cineva a petrecut mult prea mult timp în compania lui Richard Campbell Gansey al Treilea*. Stima mea de sine nu e legată de ocupația pe care o am,* rosti ea, exagerând grosolan felul în care vorbea Gansey.

Sunase de parcă vorbele ar fi fost rostite de Robert E. Lee la beție. Blue o ocoli pe Orla, îndreptându-se spre ușă.

— Asta e din cauză că ți-am spus că ești o vagaboandă telefonică? Nu-mi retrag cuvintele. Nimeni nu are nevoie să-și audă viitorul descris cu vocea pe care o adopți tu. Mamă, spune-i Orlei să se dea deoparte! Trebuie să plec.

Din balansoarul ei aflat în camera de zi, Maura privi către ele. Era o versiune ușor mai înaltă a fiicei ei, cu trăsături ceva mai vesele acolo unde cele ale lui Blue păreau încrâncenate.

— Te duci la Nino’s? Hai să tragi o carte!

Deși era în mare întârziere, Blue nu reuși să reziste. *O să dureze doar un moment.* Încă de când era mică adorase ritualul citirii cu o singură carte. Spre deosebire de etalările laborioase ale cărților de tarot pe care mama ei le făcea pentru clienți, ceea ce îi oferea ea lui Blue era jucăuș, drăgăstos și scurt. Nu

era o prezicere, ci mai degrabă o poveste de culcare care dura doar treizeci de secunde și în care Blue era întotdeauna eroina principală.

Fata ajunse lângă mama ei, aruncând o umbră stinsă pe suprafața uzată a mesei de tarot. Fără să-și ia ochii de la cărțile sale, Maura îi strânse drăgăstos mâna lui Blue și extrase o carte la întâmplare.

— Ah, aici erai!

Era valetul de cupă, cartea despre care Maura spunea mereu că-i amintește de Blue. În pachetul acela, desenul înfățișa o persoană tânără cu o față fragedă, care ținea în mâini un pocal bătut cu pietre scumpe. Suita cupelor se referea la relații – dragoste și prietenie –, iar valetul prevestea schimbări și posibilități noi. Povestea aceea era una pe care Blue o auzise de prea multe ori până atunci. Putea anticipa exact ce avea să spună în continuare mama ei: *Ia uite cât potențial e înăuntrul ei!*

— Și când începe să se manifeste potențialul ăsta? o întrebă Blue cu răceală.

— Ah, Blue!

— Nu mă lua cu de-astea! exclamă fata, eliberându-se din strânsoarea mâinii mamei ei. Mă interesează când va înceta să fie potențial și va deveni ceva mai mult.

Maura băgă cartea la loc în pachet cu un gest nervos.

— Vrei răspunsul care îți va plăcea sau pe cel adevărat?

Blue își drese glasul cu zgomot. Exista un singur răspuns pe care și-l dorise vreodată.

— Poate ești deja ceva mai mult. Îi faci pe oamenii cu capacități ca ale mele să fie mai puternici doar fiindcă te afli lângă ei. Poate că potențialul pe care îl adaugi altora este ceea ce ai tu în plus.

Blue știuse toată viața ei că era o raritate. Și era plăcut să fii folositor. Dar nu-i ajungea. Nu, sufletul ei avea nevoie de ceva mai mult.

Zise foarte încet:

— Nu am de gând să fiu un ajutor toată viața mea.

De pe hol, Orla repetă cu accentul dulce al lui Gansey: *Nu am de gând să fiu un ajutor toată viața mea*.

— Păi, dacă-i așa, ar trebui să nu mai petreci atâta vreme în compania milionarilor.

Maura sâsâi nervos printre dinți:

— Orla, n-ai de dat vreun telefon?

— N-are nicio importanță. Eu oricum plec la muncă, zise Blue, încercând să împiedice cuvintele spuse de verișoara ei să i se înfigă adânc în minte.

Era însă adevărat că părea mult mai *cool* la școală acum că era înconjurată de mătuși clarvăzătoare și băieți milionari. *Nu*, gândi ea. *Nu. Nu e vorba despre asta. Contează ce fac, nu ce sunt.*

Nu era însă foarte sigură. Fusese mult mai ușor când Adam, cel mai sărac dintre ei, fusese mai asemănător cu ea. Acum simțea că are de demonstrat ceva. Ceilalți erau puterea echipei, iar ea ar fi trebuit să fie ingeniozitatea sau ceva de genul ăsta.

Mama ei flutură o carte în semn de rămas-bun.

— Pa! Te întorci la cină? Pregătesc o criză a vârstei de mijloc.

— O, răspunse Blue, cred că vreau și eu o felie. Dacă ai început deja să o faci.

Când Blue ajunse la Nino’s, descoperi că Gansey, Adam, Noah și Ronan ocupaseră deja una dintre mesele mari din spate. Pentru că ea nu avea cum să vină la ei, băieții aduseseră căutarea lui Glendower la ea.

Ha! gândi ea. *Ia de-aici, Orla!*

Gansey și Adam stăteau pe o canapea cu tapiseria portocalie crăpată, aflată lângă perete. Noah și Ronan se așezaseră pe scaune, pe partea cealaltă a mesei. Scăldată de lumina aruncată de lustra verde care atârna deasupra, se putea vedea o cutie de lemn. Era înconjurată de o mulțime de dicționare de limbi străine.

Cu mult efort, Blue compară imaginea aceea a băieților cu cea pe care o văzuse în seara în care îi întâlnise prima dată. În momentul acela, nu numai că îi erau străini, îi deveniseră de-a dreptul dușmani. Acum îi venea greu să accepte că-i privise vreodată în felul acela. Indiferent ce criză identitară străbătea, se părea că are legătură cu ceea ce se întâmpla acasă și nu cu băieții.

N-ar fi crezut așa ceva.

Blue duse o carafă cu ceai rece la masă.

— Ce e aia?

— Jane! exclamă Gansey cu veselie.

— E un vrăjitor captiv într-o cutie, zise Adam.

— Poate să-ți facă temele, adăugă Noah.

— Și o scoate la plimbare pe prietena ta, încheie Ronan.

— Sunteți beți cu toții? întrebă Blue.

Respinseră vehement acuzația ei și începură să-i arate cu emoție principiile cutiei de lemn. Fata nu se arătă la fel de surprinsă pe cât ar fi făcut-o un om obișnuit la vederea unei cutii magice care făcea traduceri. Era mai uimită să descopere că băieții se gândiseră să aducă dicționarele la local.

— Am vrut să verificăm dacă funcționează întotdeauna, dacă traduce corect, zise Gansey. Și se pare că așa este.

— Stai așa! răspunse Blue.

Fata plecă să ia comanda de băuturi a cuplului care se așezase la masa 14. Voiau amândoi ceai rece, un produs pentru care Nino’s era renumit – exista chiar și un semn în fereastră care spunea că e cel mai bun din Henrietta –, deși Blue putea depune mărturie că era obținut printr-un proces care nu avea absolut nimic remarcabil. *Băieții Corbi sunt ușor de prins în mrejele propagandei*, gândi ea.

Când se întoarse, se aplecă deasupra mesei pe lângă Adam, care îi atinse încheietura. Nu știu cum să-i răspundă. Să-l atingă și ea? Momentul trecu însă. Își disprețuia corpul care nu-i sugerase soluția corectă.

— Și ce e cealaltă limbă? întrebă ea.

— Nu știm, zise Gansey, păstrând paiul în gură. De ce-i atât de bun ceaiul aici?

— Scuip eu în el. Hai, dă-mi să văd!

Fata luă cutia. Avea ceva greutate ca și cum înăuntru s-ar fi aflat mecanismele care făceau să funcționeze rotițele și butoanele din exterior. O simțea, de fapt, destul de asemănătoare cu jurnalul lui Gansey despre Glendower. Fusese visată în detaliu – un lucru la care nu s-ar fi așteptat din partea lui Ronan.

Atingând cu grijă rotițele netede și reci, fata potrivi pe partea engleză a cutiei cuvântul *Blue*. Pe celelalte laturi se auziră butoane cum se apasă și rotițe care se întorc. Silențios și ușor.

Blue întoarse cutia ca să citească pe fiecare parte: *hyacinthus,* ϣⲱϣⲉⲛ, नील.

Una din ele era goală.

Gansey îi arătă fiecare parte.

— Latină, coptă, sanscrită, una pe care n-o știm și… aici ar fi

trebuit să fie greacă. Nu-i ciudat că locul a rămas gol?

Ronan zise pe un ton disprețuitor:

— Nu. Vechii greci nu aveau un cuvânt pentru *albastru*.

Toți ochii se îndreptară spre el.

— Ce naiba, Ronan! protestă Adam.

— E greu de înțeles cum se face că această evidentă erudiție a ta nu reușește niciodată să pătrundă în lucrările pe care le faci pentru școală.

— Nu mi se pun niciodată întrebările care trebuie, răspunse Ronan.

Ușa din fața restaurantului se deschise din nou. Era treaba lui Blue să aibă grijă de nou-veniți, dar fata rămase pe loc, privind încruntată la cutie.

— Am eu o întrebare bună, zise ea. Care e limba de pe partea asta?

Ronan îi aruncă o privire supărată.

— Nu știm, clătină din cap Gansey.

Blue arătă spre Ronan, care-și țuguiase buzele.

— El știe! Undeva, în mintea lui. Sunt sigură.

— Nu știi niciun căcat, zise Ronan.

Urmă o pauză foarte scurtă. Era adevărat că soiul acela de venin nu era neobișnuit pentru Ronan. Dar se scursese o vreme de când nu-l mai folosise atât de vehement împotriva lui Blue. Fata se îndreptă de spate și totul părea să zbârnâie electric în jurul lor. Gansey zise foarte încet:

— Ronan, n-ai să mai vorbești niciodată cu Jane în felul acesta!

Adam și Blue se holbau la Gansey, a cărui privire se sudase de un șervețel. Momentul era ciudat nu din cauza a ceea ce spusese, ci a felului în care nu privise spre nimeni atunci când vorbise.

Simțindu-se ciudat de îmbujorată, Blue îi spuse lui Gansey:

— N-am nevoie să-mi iei tu apărarea. Iar *tu*, zise ea îndreptându-se spre Ronan, să nu-ți imaginezi că-ți voi permite să-mi vorbești așa! Mai ales fiindcă ești furios pe faptul că am dreptate.

— Băi, ești atât de *misogin!* îl auzi fata pe Adam adresându-i-se lui Ronan în timp ce se îndrepta spre clienții din față.

Noah izbucni în râs. Fata se tulbură însă și mai tare la vederea celui care stătea în locul de așteptare: Joseph Kavinsky. Era

imposibil de confundat, fiindcă era genul acela de Corb care părea că e importat de undeva. Întreaga sa figură – nasul lung, ochii încercănați și adânciți în orbite și arcada proeminentă – era deosebită de cea a tinerilor alături de care crescuse. Ca mulți dintre ceilalți elevi, purta ochelari mari de soare, avea frizură cu țepi, un cerceluș în ureche, un lanț de aur la gât și un tricou alb. Spre deosebire de ceilalți Corbi, o speria însă pe Blue.

— Hei, păpușico! o întâmpină el pe Blue.

Se apropiase deja prea mult. Era mereu în mișcare. Felul în care își ținea buzele sugera ceva haotic și vulgar, de parcă ar fi vrut să o înghită dacă s-ar fi apropiat îndeajuns. Fetei nu-i plăcea nici cum mirosea pușțiul.

Kavinsky era renumit chiar și la școala ei. Dacă aveai nevoie de cineva care să-ți rezolve examenele, el era omul pe care trebuia să îl cauți. Dacă voiai un permis fals, el îți făcea rost. Dacă erai în căutarea a ceva care să te rănească, tot el era răspunsul.

— Nu sunt păpușica ta! zise Blue pe un ton glacial, luând în mână un meniu laminat.

Fața îi luase din nou foc.

— O masă de unul singur?

Băiatul nici n-o mai asculta însă. Se roti pe călcâie, își ridică bărbia în sus ca să vadă cine mai era în restaurant. Fără să o mai privească, îi spuse scurt:

— Ai mei sunt deja aici, zise el și plecă de lângă ea, ca și cum nici n-ar fi sesizat vreodată prezența fetei.

Nu era lămurită dacă îl învinuia pe Kavinsky că o făcea mereu să se simtă atât de insignifiantă sau pe ea însăși care, deși îl cunoștea, fusese incapabilă să se păzească de purtarea lui. Băgă meniul înapoi în standul din locul de așteptare și rămase acolo pentru o secundă, urându-i pe toți, urându-și jobul, simțindu-se straniu de umilită.

Trase adânc aer în piept și umplu carafa cu ceai rece pentru masa 14. Kavinsky se îndreptă direct spre masa mare din spate, iar pozițiile celorlalți băieți se schimbară drastic. Adam privea masa cu o lipsă de interes studiată. Noah, destul de lipsit de contur, își băgă capul între umeri fără a reuși însă să-și ia ochii de la nou-venit. Gansey se aplecă asupra mesei într-o atitudine mai degrabă amenințătoare. Ronan se transformă cel mai mult. Deși poziția lui relaxată – cu brațele încrucișate – rămase

aceeași, umerii i se îndreptară, înnodați de o tensiune evidentă. În ochi îi licărea o lumină la fel de feroce și de vie ca în momentul în care își lansase avionul de pe deal.

— Ți-am văzut mașina în față, îi zise Kavinsky lui Gansey. Și mi-am adus aminte că am ceva pentru Lynch.

Râzând, aruncă un ghem uscat și încâlcit în fața lui Ronan. Acesta îl privi lung, iar una dintre sprâncene i se ridică a mirare. Se dădu pe spate și ridică un fir. Se dovedi că ghemul era o colecție de fâșii de piele identice cu cele pe care le purta el mereu.

— Ce bine, omule! zise Ronan ridicându-le ca pe niște spaghetti. Merg cu orice.

— La fel ca maică-ta, îl aprobă Kavinsky amuzat.

— Și ce-ar trebui să fac cu ele?

— Să mor eu dacă știu. Pur și simplu m-au făcut să mă gândesc la tine. Dă-le mai departe. Oricum nu sunt decât niște rahaturi de-astea cu iepurele alb[4].

— Elefantul[5]...

— Nu te băga în politică, Dick! răspunse Kavinsky, după care își puse palma pe capul ras al lui Ronan, făcându-l pe acesta să pară că e gata să-l muște. Bun, eu am plecat. Am chestii de făcut. Bucurați-vă de clubul vostru de lectură, doamnelor.

Nici măcar nu o privi pe Blue în drumul său spre ieșire. *Faptul că nu s-a dat la tine e un lucru bun,* își spuse fata. Se simțea invizibilă. De nevăzut. *Oare așa se simte și Noah?*

— Singurul lucru care îmi oferă bucurie acum este să mă gândesc la baraca din care va vinde mașini uzate la vârsta de treizeci de ani, zise Gansey.

Cu capul plecat, Ronan continua să studieze fâșiile de piele. Ținea un pumn încleștat. Blue se întrebă care era semnificația adevărată a darului lui Kavinsky și dacă Ronan o știa.

— După cum am mai zis, bombăni Gansey. Necazuri!

---

[4] *White Rabbit*, melodie cântată de formația Jefferson Airplane de pe albumul *Surrealistic Pillow*, considerată a fi un exemplu de muzică psihedelică (n. tr.).

[5] Aluzie la Elephant Revival, trupă care a reluat în 2017 cântecul original *White Rabbit* (n. tr.).

7

Omului Cenușiu nu-i plăcea mașina pe care o închiriase. Avea impresia clară că nu fusese folosită îndeajuns de mult de oameni pe vremea când era nouă, iar acum era prea târziu să fie deprinsă să ofere o companie plăcută. De când o luase, mașina încercase de două ori să-l muște, iar el petrecuse o groază de timp încercând să o convingă să atingă măcar limita superioară de viteză.

De asemenea, avea culoarea șampaniei. Ridicolă pentru o mașină.

Ar fi vrut să o returneze și să ia alta, dar Omul Cenușiu își propusese să fie cât mai puțin vizibil cu putință. Ultima sa mașină închiriată căpătase o nedorită și posibil incriminatoare pată pe bancheta din spate. Era mai bine să nu atragă atenția încă o dată.

După ce își încărcă cu grijă în autoturism aparatele și mașinăriile lui Greenmantle, Omul Cenușiu porni în căutarea orbească a semnalelor electrice. Nu-i păsa foarte mult că luminile pulsatorii și alarmele care bâzâiau, împreună cu acele indicatoarelor, nu reușeau să schițeze o hartă coerentă către Greywaren. Henrietta avea câteva puncte interesante. Centrul era populat de fast-fooduri ce păreau îngrozitor de slinoase, magazine de nimicuri cu reclame agresive, porticuri aliniate, susținute de coloane dreptunghiulare, toate clădirile fiind aranjate ordonat, precum cărțile într-o bibliotecă. Privi prin geamul mașinii în timp ce rula încet. Localnicii de pe scaunele din fața caselor îl priviră și ei.

Măsurătorile tot nu aveau sens, așa încât parcă Monstruozitatea Șampanie la colțul unei farmacii, care afișa o reclamă pentru CEL MAI BUN SENDVIȘ CU TON DIN ORAȘ. Comandă și el unul, împreună cu un milkshake, unei vânzătoare cu buzele foarte roșii și, în timp ce se apropia de tejghea, se opri curentul electric. Femeia lovi cu pumnul ei puternic în mașina pentru milkshake, care devenise inertă și înjură cu un accent dulce, care făcu sudalma să pară cumva afectuoasă.

— O să vină imediat, îl asigură ea.

Toate rafturile, felicitările și medicamentele căpătaseră brusc un aer apocaliptic în lumina indirectă care se strecura prin ferestrele din față.

— Se întâmplă des?

— Da, începând din primăvara asta. Se oprește. Mai sunt și scurtcircuite care strică transformatoarele și provoacă incendii. Uneori, nocturna stadionului de la Aglionby pornește, deși nu e nimeni acolo și nu e niciun meci. Fiindcă băieții ăia îngrozitori sunt plecați pe perioada verii. Mă rog, cei mai mulți dintre ei. Dar sunteți în trecere, nu-i așa?

— O să rămân câteva săptămâni.

— Înseamnă c-o să fiți aici de 4 Iulie.

Omul Cenușiu trebui să se concentreze asupra unui calendar pe care îl schiță în minte. Nu era prea obișnuit cu sărbătorile.

— Să veniți aici ca să vedeți parada, continuă femeia, agitând ușor paharul cu milkshake pe jumătate plin. O să vedeți foarte bine și artificiile de la Judecătorie. Nu vă lăsați păcălit de altele.

— Cele pe care oamenii le lansează de acasă?

— Nu, cele de la Aglionby, urmă femeia. Unii dintre băieții ăia aruncă în aer tot felul de lucruri la care n-ar trebui să aibă acces. Le sperie de moarte pe bătrâne. Nu știu de ce nu intervine șeriful împotriva lui.

— A lui? întrebă Omul Cenușiu interesat brusc de felul în care pluralul „băieții ăia“ devenise brusc singularul „lui“.

Vânzătoarea părea să fi căzut într-o reverie urmărind mașinile care treceau încet prin fața vitrinei sale mari de sticlă. Vorbi într-un târziu:

— Probabil că e vina HEPCO; știu bine că firele sunt vechi, dar au de gând să le înlocuiască? Nu!

Omul Cenușiu clipi des, derutat de schimbarea subiectului.

— HEPCO?

— A, pardon! Henrietta Electric Power Company.

Felul de a vorbi al femeii transformă denumirea în *Henrietta Lektrick Poiur Cumpunei.* Ca și cum incantația asta bizară ar fi invocat venirea curentului, mașina de milkshake reveni la viață.

— Uite, a venit! Ți-am zis că n-ai de ce să-ți faci griji.

— O! zise Omul Cenușiu privind cum se aprind luminile fluorescente de deasupra lui. Nici nu-mi făceam.

Femeia chicoti. Pentru ea era un hohot de râs satisfăcut și cunoscător.

— Așa mă gândeam și eu.

Tonul era bun. Fiind însă singurul pe care îl mâncase de când venise în oraș, nu putea spune dacă era cu adevărat cel mai

bun.

Continuă să conducă. Casele lăsară locul câmpurilor cultivate după ce traversă autostrada. Trecu pe lângă hambare din scândură și ferme văruite în alb, capre agitate și camionete abandonate. Totul părea zugrăvit cu o singură paletă de culori, de la verde-pal la verde-închis, spre roșiatic; până și gunoaiele păreau să fi crescut cumva la poalele dealurilor. Singuri munții păreau să nu fie la locul lor, fantome albastre pe cât se întindea orizontul.

Spre marea surpriză a Omului Cenușiu, aparatele lui Greenmantle păreau să ajungă la un consens.

Îl conduseră pe un alt drum lăturalnic. Pe marginea lui se vedeau semne de circulație și câteva căsuțe poștale.

Îi sună telefonul. Era fratele său.

Stomacul Omului Cenușiu se chirci dureros. Îl apelă doar de două ori. *Apel pierdut.* Fratele său nu avusese intenția ca el să-i răspundă; dorea doar să-l facă să oprească mașina și să se întrebe dacă trebuie să-l sune el. Să se întrebe dacă nu cumva va suna din nou fratele lui. Dorea să strângă și mai mult nodul pe care îl simțea în pântece.

Reveni cu picioarele pe pământ la auzul unui câine labrador care lătra furios. Aruncă telefonul în torpedou ca să nu-l mai vadă. Privi din nou la aparatele lui Greenmantle.

Măsurătorile îl conduseră spre o casă galbenă, cu un șopron gol. Cu detectorul electromagnetic într-o mână și cu magnetometrul cu cesiu în cealaltă, ieși în bătaia soarelui, urmărind câmpul energetic. Se aplecă pentru a trece pe sub o funie de rufe. Văzu cușca unui câine, dar nu și animalul. Aerul avea aroma uscată și complexă a unui câmp de porumb, deși nu reușea să vadă porumbul. În minte îi reveni senzația de stranietate pe care o simțise în farmacie când se întrerupsese curentul.

În spatele casei era o grădină de legume îngrijită de cineva ambițios, cu șapte rânduri impecabile de plante: roșii ca desprinse dintr-o revistă, mazăre, fasole și morcovi. Celelalte rânduri nu păreau să fie la fel de productive. Urmărind lumina din ce în ce mai puternică emisă de detectorul electromagnetic, Omul Cenușiu merse mai departe constatând că plantele devin din ce în ce mai rare. La capăt, rândurile păreau doar niște cărări săpate care indicau câmpurile din depărtare. Câteva

vrejuri uscate se încolăceau scheletic pe câțiva araci de bambus. Instrumentele îl îndreptară pe Omul Cenușiu către o tufă de trandafiri plantată de partea cealaltă a rândurilor moarte, exact în fața capacului de beton al unui puț. Spre deosebire de celelalte plante, trandafirul era foarte viu. Dintr-un trunchi obișnuit se ridicau zeci de crenguțe din anii trecuți și apoi mlădițele proaspete care se împleteau strâns una în jurul alteia, roșii la înfățișare, de parcă prin ele ar fi curs sânge; erau totodată pline de țepi stacojii, amenințători.

Rezultatul ultim al acestei creșteri accelerate părea să fie o înnegrire a nodurilor de creștere, în partea de sus. Moarte. Trandafirul creștea spre moarte.

Omul Cenușiu constată că e impresionat de cât de *greșită* era planta aceea. Câteva fluctuații îi confirmară că vortexul energetic era centrat exact pe tufa de trandafiri sau pe pământul de sub ea. O asemenea anomalie ar fi putut explica și modul hidos în care se dezvoltase planta. Nu înțelegea însă cum toate astea ar fi putut fi legate de Greywaren. Doar dacă…

Privind spre casă, își puse aparatele pe pământ și ridică acoperitoarea de beton a puțului.

Detectorul electromagnetic păru că e gata să ia foc, fiindcă toate luminile îi deveniră roșii. Măsurătorile magnetometrului o luară razna.

Din deschizătura întunecată se ridica un aer rece. În mașină, avea o lanternă, pe care nu o luase fiindcă nu se gândise că va trebui să sondeze o asemenea adâncime. Încercă să se gândească cum ar fi putut recupera un obiect ascuns într-un asemenea puț, dacă se ajungea până acolo.

La fel de brusc cum începuseră să se agite, ambele aparate deveniră tăcute. Uimit, Omul Cenușiu le scutură puțin – nimic. Le purtă în jurul tufei de trandafiri – nimic. Le aduse deasupra puțului – nimic. Oricare fusese cauza acelei explozii de energie, acum dispăruse.

Se gândi că era posibil ca Greywaren să fie un artefact care funcționa pulsatoriu și pur și simplu se oprise și zăcea acum tăcut în ascunzătoarea sa din puț.

Era însă mult mai probabil, gândi el, ca acel comportament să fie legat de mica problemă a HEPCO. Aceleași descărcări energetice care afectau instalația de nocturnă a stadionului puteau să survină și aici. Canalizate cumva de sursa aceea de

apă. Otrăvind cumva tufa de trandafiri.

Omul Cenușiu așează la loc capacul puțului, își șterse broboanele de sudoare de pe ceafă și se îndreptă de spate.

Făcu o poză cu telefonul tufei de trandafiri și apoi se duse la mașină.

8

Adam Parrish avea probleme mai mari decât visele lui Ronan. Prima era noua lui casă. În prezent locuia într-o cameră micuță de deasupra prezbiteriului bisericii St. Agnes. Clădirea părea să fi fost construită la sfârșitul secolului al XVIII-lea și avea toate atributele unei asemenea locuințe. Băiatul se lovea constant cu capul de tavanul înclinat, iar în tălpi îi intrau așchii periculoase din dușumea chiar și când era încălțat cu șosete. Toată camera avea mirosul acela al caselor foarte vechi – praf de ghips de la ornamentele de pe pereți, lemn și el foarte vechi și flori uscate. Își adusese propria mobilă: o saltea de la Ikea așezată pe podea, recipiente de plastic și cutii de carton, ca noptiere și birou, și un covor pe care îl găsise la ofertă cu doar trei dolari.

Practic, nu avea nimic, dar era nimicul lui Adam Parrish. Cum îl ura și îl iubea deopotrivă! Cât de mândru era de el și cât de jalnic era totul! Nimicul lui Adam Parrish nu avea însă aer condiționat. Îi era imposibil să scape de căldura verii din Virginia. Se obișnuise aproape cu senzația pe care i-o dădea transpirația care i se scurgea pe picioare, sub pantaloni.

Și mai erau și cele trei joburi care îi plăteau taxele de studiu la Aglionby. Exagera cu orele de lucru acum ca să-și permită un program mai lejer când începea școala. Tocmai își petrecuse două ore la cea mai simplă dintre slujbe – Boyd's Body & Paint, LLC[6], schimbând plăcuțe de frână și uleiul de la motoare, încercând să afle ce anume producea scârțâiala de acolo, nu, *de acolo* – iar acum, deși era în timpul liber, nu mai putea să facă nimic altceva. Transpirat, chinuit de dureri și, mai presus de toate, obosit, mereu obosit.

Când își legă bicicleta de balustrada scării care ducea până în camera sa, luminițele dansau deja la marginea vederii sale. Trecându-și dosul palmei transpirate pe fruntea scăldată în sudoare, urcă scările și constată că sus îl aștepta Blue.

Blue Sargent era drăguță într-un fel care pe el îl chinuia fizic. Era atras de ea până la infarct. Acum, stătea sprijinită de ușa lui, purtând colanți din dantelă și o tunică făcută prin sfâșierea unui tricou mult prea mare pentru ea, cu un imprimeu Beatles. Răsfoia plictisită catalogul săptămânal de la supermarket, pe

[6] LLC, Limited Liability Company, echivalentul american al SRL, Societate cu Răspundere Limitată (n. tr.).

care îl abandonă însă imediat la vederea lui.

Singura lui dilemă era că Blue constituia o altă problemă. Era precum Gansey, fiindcă îi cerea mereu să se explice. Ce *vrei*, Adam? De ce ai *nevoie*, Adam? *Vrei* și *nevoie* erau cuvintele care îl chinuiau cel mai mult când se gândea la semnificația lor: libertate, autonomie, un sold bancar pozitiv, un apartament din oțel și sticlă într-un oraș fără praf, o mașină neagră, să o strângă în brațe pe Blue, opt ore de somn, un telefon, un pat, să o sărute pe Blue măcar o dată, un călcâi fără bătături, șuncă la micul dejun, să o țină pe Blue de mână, o oră de somn, hârtie igienică, deodorant, un suc, un minut ca să-și închidă ochii.

Ce *vrei*, Adam? *Să mă simt treaz atâta vreme cât am ochii deschiși.*

— Salutare! zise ea. Ți-a venit corespondența.

Știa. Văzuse deja și ignorase plicul închis care purta emblema Academiei Aglionby, un corb. Pășea de două zile peste el ca și cum ar fi sperat să dispară în absența atenției lui. Își aflase deja notele, iar plicul nu era destul de gros ca să anunțe gala trimestrială în care se strângeau fonduri. Ar fi putut fi doar un banchet al absolvenților sau o reclamă pentru un album foto. Școala trimitea întotdeauna asemenea informații în măsură să amplifice „experiența Aglionby“: tabere de vară și cursuri de pilotaj, albume de lux și aparatură personalizată cu emblema Corbului. Erau menite să ajungă în fața ochilor unor părinți influenți care trăiau în case decorate cu poze înrămate ale copiilor lor.

De data aceasta însă, nu credea că e vorba de o invitație la strângerea de fonduri. Se aplecă să ridice plicul, apoi ezită, cu degetele pe mânerul ușii.

— Intri? Trebuie să fac duș.

Inima îi bătea nebunește. *Asta era mai ușor,* gândi Adam deodată, *atunci când nu ne cunoșteam unul pe celălalt.*

— Poți să faci, zise Blue senină. Nu-mi pasă. M-am gândit să trec să te salut înainte să-mi încep schimbul.

Băgă cheia în ușă și intrară amândoi. Se opriră în mijlocul camerei, singurul loc unde puteau sta în picioare fără să se aplece.

— Așa… zise ea.

— Așa… o îngână el.

— Ce e nou la muncă?

Adam se străduia din greu să se gândească la o glumă. Mintea sa era însă o cutie pe care prefera să o închidă la sfârșitul fiecărui schimb.

— Ieri, Boyd m-a întrebat dacă vreau să-i fiu mecanic pentru sezonul următor. De raliuri.

— Și ce înseamnă asta?

— Aș avea un job după absolvire. Ar trebui să fiu însă plecat șase sau șapte săptămâni pe an.

De fapt, era o ofertă foarte măgulitoare. Toți ceilalți mecanici care călătoreau cu Boyd aveau o vechime mult mai mare decât Adam.

— Iar tu l-ai refuzat, presupuse Blue.

Adam o privi. Nu o putea citi cu aceeași ușurință cu care își dădea seama ce era în mintea lui Gansey. Nu știa dacă e încântată sau dezamăgită.

— Merg la facultate.

Preferă să treacă sub tăcere faptul că nu-și dădea sufletul la Aglionby ca să ajungă doar un mecanic ceva mai răsărit. Deși asta ar fi fost destul de bine, dacă n-ar fi știut însă și ce alte lucruri l-ar fi putut aștepta. Dacă n-ar fi crescut la Academie. Când nu vezi stelele, îți e de ajuns și o lumânare.

Fata împinse ușor cu piciorul o pompă de benzină pe jumătate reparată, care se afla pe podea, deasupra unor ziare.

— Mda.

Adam simți că dincolo de răspunsul fetei, dincolo de chipul ei, există o preocupare. Îi atinse obrazul.

— Te supără ceva?

Nu era tocmai cinstit. Știa că atingerea lui avea să-i distragă pe amândoi de la întrebare. Așa cum era de așteptat, Blue își închise ochii. El își apăsă palma pe obrazul ei rece și apoi, după câteva momente, coborî pe gâtul fetei. Mâna îi era extrem de sensibilă, iar el putea spune tot ceea ce atinge: firișoarele de păr de la baza gâtului, asprimea abia închipuită a pielii ei uscate de soare, mișcarea convulsivă a mărului lui Adam în timp ce își înghițea saliva.

O prinse cu cealaltă mână, trăgând-o mai aproape. Cu grijă. Acum era lipită de el, îndeajuns de mult cât să-și simtă propriul tricou scăldat în sudoare. Își puse barba pe capul ei. Brațele fetei se înlănțuiră în jurul lui într-un început de îmbrățișare; îi simți respirația caldă prin tricou. Nu avea cum să-și scoată din

cap faptul că își lipise coapsa complet de picioarele ei.

Nu era de-ajuns. Pe dinăuntru era sfâșiat de durere. Exista însă o barieră pe care nu avea voie să o treacă, deși nu fusese niciodată sigur unde era ea trasată. Acum ajunsese cu siguranță în apropierea ei. Se simțea periculos și nestăpânit. Pe urmă, degetele ei i se lipiră cuminți pe spate, apăsându-l pe șira spinării. Însemna că nu mersese prea departe.

Se aplecă să o sărute.

Blue se smulse din brațele lui. În graba ei de a se elibera, se împiedică și dădu cu capul de tavanul înclinat.

— Ți-am spus *nu*! icni ea, ținându-se cu mâna de ceafă și făcându-l să se simtă străpuns în inimă.

— Acum șase săptămâni!

— E tot nu!

Se holbară unul la celălalt, suferind amândoi.

— Doar că… zise ea, nu vreau să ne sărutăm.

El era încă îndurerat. Își simțea pielea ca o constelație de terminații nervoase.

— Nu-nțeleg.

Blue își trecu mâna peste buze de parcă ar fi fost sărutată.

— Ți-am *zis*!

El voia însă un răspuns. Dorea să știe dacă era din cauza lui sau a ei. Nu știa exact cum să întrebe, dar îndrăzni:

— Ți s-a… întâmplat ceva?

Fata rămase pierdută pentru o clipă.

— Ce? A, *nu*! Dar chiar trebuie să fie un motiv? Pur și simplu, răspunsul e *nu!* Nu e de ajuns?

Răspunsul corect era însă da. Adam era convins de asta. Răspunsul adevărat era că el dorea să știe dacă nu cumva îi mirosea gura sau dacă ea se comporta așa doar fiindcă el fusese primul care încercase, sau dacă exista vreun alt motiv care o făcea să îl refuze.

— Mă duc să fac un duș, zise el, încercând fără succes să pară că nu e supărat. Ai să mai fii aici când termin? Când începi munca?

— O să te aștept, răspunse ea, încercând fără succes să pară că nu e supărată.

În timp ce Blue răsfoia câteva hărți pe care le găsise pe noptiera lui de plastic, Adam rămase sub apa rece până când inima încetă să-i mai fiarbă. *Ce vrei, Adam?* Nici măcar el nu

știa. Dinăuntrul dușului înghesuit sub acoperișul în pantă prinse imaginea fugară a propriului trup în oglindă și tresări. Pentru o clipă, i se păruse că nu e totul în ordine. Ochii săi mari și fața suptă îl priveau, preocupate, dar nu neobișnuite.

În momentul acela, începu să se gândească la Cabeswater din nou. Existau zile în care i se părea că nu-și poate scoate pădurea din minte. Nu deținuse foarte multe lucruri în viața lui, adică nu le avusese cu adevărat în proprietate, dar acum era ceva: târgul. Se scursese deja ceva mai bine de o lună de când făcuse sacrificiul către Cabeswater ca să trezească meridianul energetic. Întregul ritual i se păruse neclar și suprarealist, de parcă s-ar fi privit pe el însuși interpretând un rol la televizor. Fusese pe deplin pregătit să facă un sacrificiu. Nu era însă foarte sigur cum avea să-l afecteze cel pe care îl făcuse până la urmă: *voi fi mâinile tale, voi fi ochii tăi*.

Până acum nu se întâmplase nimic serios. Ceea ce era chiar rău. Era un pacient cu un diagnostic pe care nu-l putea înțelege.

În duș, Adam își apăsă unghia degetului mare pe pielea bronzată. Urma viră brusc de la alb la roșu furios într-un singur moment, iar în timp ce o privea își dădu seama că era ceva ciudat în felul în care apa aluneca pe el. Ca într-o reluare. Urmări cu privirea șuvoiul de apă până la para de duș și petrecu un minut întreg uitându-se la felul în care țâșnește din suprafața de metal. Gândurile sale erau un amestec confuz de picături translucide care se agățau de metal și apoi picurau, făcând frunzele verzi să tremure.

Clipi.

Nu era nimic în neregulă cu apa. Nu existau nici frunze. Trebuia să doarmă înainte să facă vreo prostie la muncă.

Ieșind din duș, Adam simți dureri în șira spinării, în umeri și în suflet. Se șterse și se îmbrăcă încet. Îi era teamă – spera? — că Blue plecase, dar când deschise ușa băii, încercând să se usuce pe cap, descoperi că fata era în pragul ușii, vorbind vesel cu cineva.

Musafirul se dovedi a fi administratoarea de la St. Agnes, al cărei păr negru se încrețise din cauza umidității. Probabil că avea și un titlu oficial, pe care Ronan l-ar fi știut, călugăriță-adjunct sau ceva de genul, dar Adam o cunoștea doar ca domnișoara Ramirez. Părea că se ocupă de toate treburile bisericii. Inclusiv de emiterea facturii pentru plata lunară a

chiriei lui Adam. Când o văzu, stomacul i se chirci. Era absolut convins că ultimul său cec fusese refuzat. Avea să-i transmită că nu avusese destule fonduri, iar Adam urma să fie nevoit să arunce iarăși bani în sacul fără fund al contului, după care, să plătească băncii o taxă pentru cecul returnat și încă una doamnei Ramirez, intrând și mai mult în banii pentru luna viitoare, totul într-un ciclu jalnic al sărăciei.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, don'șoară? întrebă el cu voce subțire.

Expresia de pe fața femeii se schimbă. Nu era sigură cum ar fi trebuit să spună ceea ce avea de zis.

Degetele lui Adam se încleștară pe ușa de la baie.

— O, drăguță! zise ea. Am venit să te informez despre chiria cămăruței tale de aici.

Sunt atât de terminat! gândi el. *Gata! Vă rog, chiar nu mai pot să îndur.*

— Păi, am primit un nou… regulament fiscal, începu femeia. Pentru clădirea asta. Știi că încasăm chiria ca o organizație non-profit. Așa că… se va modifica chiria. Va rămâne la același procent din cheltuielile pentru… ce costă clădirea. Va fi cu două sute de dolari mai puțin.

Adam auzi *două sute* și tresări, după care percepu și restul propoziției și crezu că nu a înțeles bine.

— Mai puțin? În fiecare an?

— În fiecare lună.

Blue părea încântată, dar lui Adam nu-i venea să creadă că tocmai i se redusese chiria cu două treimi. Tocmai făcuse rost de 2.400 de dolari pentru anul care urma. Întrebă, fără a fi capabil să-și controleze accentul de Henrietta:

— Și de ce ziceți că s-a schimbat?

— Regulamentul fiscal, zise ea râzând și adâncindu-i bănuiala. E drept că taxele au doar rareori obiceiul să te bucure, nu-i așa?

Domnișoara Ramirez îl așteptă pe Adam să răspundă, dar băiatul nu știu ce să zică. Își reveni într-un târziu.

— Mulțumesc, doamnă.

În timp ce Blue închidea ușa, băiatul se duse în mijlocul camerei. Încă nu-i venea să creadă. Nu, nu voia să creadă. Pur și simplu nu se potrivea. Luă în mână scrisoarea de la Aglionby. Se aruncă pe saltea și o deschise într-un final.

Conținutul era într-adevăr foarte succint, o înștiințare scrisă la

un rând cu antetul de la Aglionby. Nu-i trebui foarte mult ca să prindă ideea. Taxa pentru anul următor avea să crească pentru a acoperi costurile adiționale, în timp ce bursa urma să fie aceeași. Administrația înțelegea că această creștere reprezenta o greutate pentru el, mai ales în condițiile în care era un elev excepțional, dar erau siliți să-i amintească, pe cât de politicos posibil, că lista de așteptare pentru Aglionby era destul de lungă și conținea băieți cu adevărat excepționali, capabili să plătească întreaga taxă. În concluzie, domnul Parrish trebuia să aibă în vedere faptul că jumătate din taxa pentru anul următor trebuia plătită până la sfârșitul lunii, în cazul în care voia să-și păstreze locul.

Diferența de taxă între cei doi ani era de 2400 de dolari.

Aceeași sumă! Nu avea cum să fie o coincidență.

— Vrei să vorbim despre asta? întrebă Blue, așezându-se lângă el.

Nu dorea.

Probabil că Gansey era în spatele acestor lucruri. Știa că Adam n-ar fi acceptat niciodată să primească bani de la el, așa că pusese la cale toate aceste lucruri. O convinsese pe doamna Ramirez să accepte un cec și să inventeze o reglementare fiscală ca să-l păcălească. Probabil că prietenul său primise și el o scrisoare similară cu două zile în urmă. Pentru el, creșterea aceea nu însemna nimic.

Pentru o clipă fugară, își imagină viața pe care o trăia Gansey. Cu cheile de la mașină în buzunar. Cu pantofii lui noi în picioare. Privind nepăsător la facturile lunare. Nu aveau ce să-i facă lui Gansey. Nimic nu-l putea atinge; oamenii care spuneau că banii nu pot cumpăra orice nu cunoscuseră pe nimeni atât de bogat precum băieții de la Aglionby. Erau imuni la problemele de zi cu zi. Singurul lucru de care nu se puteau apăra cu cardul de credit era moartea.

Într-o zi, gândi Adam supărat, într-o zi așa o să fiu și eu. Ajutorul acela nu era însă în regulă. Nu ar fi solicitat niciodată ajutorul lui Gansey. Adam nu era sigur cum anume ar fi acoperit creșterea taxei, dar nu voia să o facă în felul ăsta, nu cu banii lui Gansey. Aproape că putea vedea: un cec împăturit, băgat repede în buzunar, priviri care se evită. Prietenul său ușurat de faptul că Adam își revenise în sfârșit, iar el, incapabil să spună *mulțumesc*.

Își dădu seama că Blue se uită la el cu buzele țuguiate și sprâncenele ridicate.

— Nu te uita așa la mine! zise el.

— Cum? N-am voie să fiu îngrijorată pentru tine?

— N-am nevoie de mila ta, îi răspunse el pe un ton încordat.

Dacă Gansey n-avea voie să simtă milă față de el, Blue cu atât mai mult trebuia să-și ia gândul de la asta. Până la urmă, ei doi erau în aceeași barcă. Nu cumva și ea mergea la muncă? Așa cum el se întorsese?

— Atunci, nu fi demn de milă!

Adam simți furia cum îl copleșește, cum pune stăpânire pe ființa lui. Familia Parrish gândea în alb și negru, se comporta la extreme. La ei nu exista să fii *puțin* furios. Fie *deloc*, fie o furie copleșitoare.

— Și ce e demn de milă la mine, Blue? Spune-mi! strigă el, sărind în picioare. E cumva faptul că muncesc pentru tot ce capăt? Asta mă face pe mine demn de milă și pe Gansey nu? continuă el fluturând plicul. E cumva faptul că mie nu mi se *aduce* scrisoarea?

Fata nu clipi, dar privirea îi deveni aprigă.

— Nu! continuă el cu o voce teribilă, pe care și-o sesiză imediat. *N-am nevoie de nenorocita ta de milă!*

Fata era șocată. Și asta se vedea pe fața ei.

— Ce-ai spus?

Blue privea la cutia care era pe post de noptieră. Cumva, se deplasase cu aproape doi metri de lângă pat. Muchia îi era îndoită, iar conținutul se revărsase pe toată podeaua. Abia acum băiatul își aminti faptul că o lovise, deși nu știa când luase decizia să o facă.

Și nici măcar nu reușise să-și domolească furia.

Câteva clipe, Blue îl privi intens, după care se ridică.

— Ai grijă, Adam Parrish! Fiindcă într-o zi s-ar putea să primești ce ceri. S-ar putea să fie fete în Henrietta care să-ți permită să le vorbești în felul ăsta, dar eu nu sunt una dintre ele. Acum o să mă duc și o să stau pe scări până când trebuie să plec la muncă. Dacă poți fi… dacă poți fi uman până atunci, vino să mă iei. Dacă nu, ne vedem mai târziu.

Se aplecă puțin ca să nu dea cu capul de tavan, iar apoi închise ușa în urma ei. Ar fi fost mai simplu dacă ar fi țipat sau dacă ar fi plâns. Așa, vorbele ei nu făcuseră decât să-i picure

acid între gânduri: o picătură, alta… Era la fel de rea ca Gansey. *De unde* îi veniseră vorbele astea? Când el avea să absolve și să plece din locul acela, lăsând-o prizonieră în Henrietta, ea va fi cea care se va simți ca o proastă.

Își dori să deschidă ușa și să-i strige acest lucru. Se stăpâni cu greu să nu o facă.

După un moment, reuși să se calmeze îndeajuns pentru a vedea cum furia devenea o parte distinctă a lui, un cadou otrăvit, o surpriză din partea tatălui său. Se liniști îndeajuns încât să-și dea seama că dacă aștepta prea mult, analizând cu grijă ceea ce simțea, emoția avea să-și piardă inerția. Era la fel ca o durere fizică. Cu cât încerca să analizeze mai exact ce anume o provoca, cu atât mai incapabil părea creierul său să-și amintească de ea.

Își izolă furia înăuntrul său.

Oare așa se simțea și tata, se întrebă, *când m-a prins de mânecă în timp ce mă îndreptam spre ușă? Oare de asta m-a dat cu capul de frigider? Asta a simțit când a intrat pe ușa dormitorului meu? Oare cu asta se lupta de fiecare dată când îi aminteam că exist?*

Era destul de calm ca să-și dea seama că nu pe Blue fusese supărat. Fata avusese doar ghinionul de a fi prezentă în clipa izbucnirii lui.

Nu avea scăpare. În el exista mult prea multă monstruozitate. Părăsise sălașul, dar luase cu el fiara. Știa și el că e demn de milă. Nu fiindcă trebuia să-și plătească școala sau fiindcă trebuia să-și câștige existența muncind. Nu, motivul era că încerca să fie ceva ce n-ar fi putut fi niciodată. Iluzia lui era demnă de milă. N-avea nevoie de diplomă. Doar de Glendower.

În unele nopți, reușea să adoarmă doar imaginându-și cum avea să formuleze cererea, favoarea către Glendower. Trebuia să-și cumpănească foarte bine cuvintele. Mesteca frazele în minte cu disperare, căutând una de care să fie mulțumit. În mod normal, cuvintele s-ar fi rostogolit și s-ar fi aranjat cuminți în mintea sa, dar de data aceea singurul lucru la care se putea gândi era *repară-mă*.

Brusc, în minte îi veni o altă imagine.

Imediat după aceea se gândi, *dar ce înseamnă asta?* Imaginile nu veneau. Și, cu siguranță, nu i se întâmpla pentru prima dată. Senzația persista încă, o idee care îi licărise sau o simțise, sau

și-o amintise, o mișcare pe care o prinsese cu coada ochiului. Un instantaneu capturat pe retină.

Avea sentimentul deconcertant că nu se mai putea încrede în simțurile sale. Ca și cum ar fi gustat o imagine, ar fi mirosit un sentiment sau ar fi atins un sunet. Era la fel ca în urmă cu câteva minute, impresia că e ceva greșit în propria imagine, văzută în oglindă.

Toate grijile lui Adam se topiră, lăsând loc unei preocupări mai arzătoare pentru trupul extenuat în care trebuia să existe. Fusese lovit de atâtea ori. Își pierduse deja auzul la urechea stângă. Poate că nopțile acelea mai distruseseră ceva.

Imediat, văzu o altă imagine. Se transformase.

9

Când sună Adam, Ronan, Noah și Gansey pierdeau vremea prin magazinul Dollar City din Henrietta. Teoretic, merseseră acolo să cumpere baterii. Practic însă, adevărul era că atât Blue, cât și Adam erau la școală, furia fără chip a lui Ronan se înrăutățea noaptea, iar Dollar City era unul dintre puținele magazine din localitate care permiteau accesul animalelor de companie.

Gansey răspunse la telefon, în timp ce Ronan examina un set de radiere în formă de aligator. Animalele Day-Glo ofereau șase expresii faciale diferite. Noah încerca să-și strâmbe gura ca să le imite, în timp ce Drujbă, îngropată la cotul stăpânului ei, le privea cu suspiciune. De la capătul raftului, vânzătorul se uita la fel de suspicios. Când Dollar City pusese semnul prin care permitea accesul animalelor de companie, nu se referise la păsări hoitare.

Lui Ronan îi plăcea privirea încărcată de nemulțumire a vânzătorului.

— Salut! zise Gansey în telefon, luând în mână un carnet pe ale cărui coperte era desenat un pistol.

Urmă imediat o schimbare bruscă a tonului cu care vorbea. Asta însemna că îl sunase Adam, ceea ce părea să ațâțe întotdeauna mânia lui Ronan. Totul părea să fie mai rău noaptea.

— Mă gândeam că ești încă la muncă. Poftim? Ah, ne aflăm la Bourgeoisie Playground.

Ronan îi arătă lui Gansey un ceas de perete, din plastic, în forma unui curcan. Gușa, care îi atârna de sub cioc, se clătina în ritmul secundelor.

— *Mon dieu!* zise Gansey, după care continuă în telefon. Dacă nu ești sigur, probabil că n-a fost. E greu să confunzi o femeie cu orice altceva.

Ronan nu putea să spună de ce era nervos. Deși Gansey nu făcuse nimic care să-l stârnească, părea să fie însă parte a problemei. Își ținea mobilul lipit de ureche, ajutându-se de umăr, în timp ce privea la un set de două farfurii decorate cu imaginea unor roșii zâmbitoare. Prin cămașa deschisă la gât i se vedea destul de mult din claviculă. Nimeni nu avea cum să nege că Gansey era un fel de portret al tinereții, produsul îngrijit al

împerecherii dintre noroc și avere. În mod normal, era atât de spilcuit încât abia putea fi suportat, asta și fiindcă era în mod clar dintr-o specie diferită de cea aspră și repezită din care făcea parte Ronan. În seara aceea, scăldat de luminile fluorescente din magazinul Dollar City, părul lui Gansey era ciufulit, iar pantalonii săi office se umpluseră de pete după ce trebuise să lucreze la motorul Porcului. Își băgase picioarele goale în pantofii săi Top-Siders și era în mod evident om, unul tangibil, și dintr-un motiv ciudat lucrul ăsta îl făcea pe Ronan să-și dorească să dea cu pumnul într-un zid.

Îndepărtând telefonul de gură, Gansey le zise:

— Adam crede că a văzut o apariție în camera lui.

— Eu văd o apariție chiar acum, zise Ronan, privind la Noah, care făcu un gest nepoliticos, o amenințare ilar de jalnică venită din partea lui, ca pufăitul unui pisoiaș.

Vânzătorul plescăi destul de tare.

Drujbă interpretă zgomotul ca pe un afront personal și începu să muște supărată din fâșiile de piele de la încheietura lui Ronan, ceea ce îi aminti băiatului de cadoul straniu pe care îl primise mai devreme de la Kavinsky. Nu se simțea tocmai confortabil la gândul că fusese studiat atât de atent. Kavinsky nimerise cele cinci benzi de piele cu exactitate, până la tonul în care era vopsită pielea. Ronan se întrebă ce dorea să obțină cu asta.

— Cât de mult? întrebă Gansey în telefon.

Ronan își sprijini fruntea de raftul cel mai de sus. Marginea de metal îl apăsa dureros, dar nu se mișcă. Noaptea, dorul de casă era necontenit și omniprezent, de parcă ar fi fost un microb în aer. Îl vedea în mănușile ieftine pentru cuptor de la Dollar City – care îi aminteau de mama sa la vremea cinei. Îl auzea în zgomotul cu care se închidea sertarul cu bani al casei de marcat – care îi amintea de tatăl său întorcându-se acasă târziu în noapte. Îl mirosea în aroma vagă a unui odorizant de cameră – care îi amintea de călătoriile familiei la New York.

Noaptea, casa părea atât de aproape. Ar fi putut ajunge în douăzeci de minute. Își dorea să strivească toate mărfurile de pe rafturi.

Noah hoinărise peste tot, iar acum se întorsese bucuros cu un glob de zăpadă. Rămase în spatele lui Ronan până când acesta își luă capul de pe raft ca să admire atrocitatea aceea. Înăuntrul

sticlei se vedea un palmier împodobit, iar sub el făceau plajă două siluete fără chip. Inscripția de pe plaja închipuită era foarte greșită: UNDEVA E ÎNTOTDEAUNA CRĂCIUN.

— Strălucește! șopti Noah aproape cu respect, scuturând ușor ornamentul.

Cu siguranță, pe plajele vacanțelor eterne nu ningea cu zăpadă artificială, ci cu sclipici. Atât Ronan, cât și Drujbă priviră transfigurați fulgii multicolori așezându-se peste crengile palmierului.

Ceva mai departe de ei, Gansey continua să vorbească la telefon.

— Ai putea să vii la Monmouth. Să stai măcar în seara asta.

Ronan râse aspru, îndeajuns de tare ca să fie auzit de Gansey. Adam era maniac în privința somnului în propria locuință, deși aceasta era oribilă. Nu s-ar fi simțit bine nici măcar dacă i-ar fi oferit o cameră de cinci stele. Fiindcă n-ar fi fost nici căminul dărăpănat de care lui Adam îi era dor în chip disperat și rușinos, nici Monmouth Manufacturing, noul cămin pe care însă mândria băiatului îl respingea cu putere.

Uneori, Ronan credea că Adam era atât de obișnuit cu durerea, încât nu dorea să accepte că există căi în viață în lungul cărora nu e absolut necesar să te întâlnești cu agonia.

Gansey stătea cu spatele la ei.

— Uite ce e, habar n-am despre ce vorbești. Ramirez? Nu am vorbit cu nimeni de la biserică. Da, 2400 de dolari, partea asta o știu. Eu…

Asta însemna că vorbeau despre scrisoarea de la Aglionby; Ronan și Gansey primiseră și ei câte una la fel.

— Nu, într-un anumit fel nu înseamnă că trișezi… Nu, ai dreptate. Ai dreptate, eu nu înțeleg. Nu știu ce înseamnă asta și nu voi ști niciodată, urmă Gansey.

Probabil Adam făcuse conexiunea între schimbarea chiriei sale și creșterea taxei de școlarizare. Nici nu era foarte greu pentru o persoană atât de inteligentă. Și, desigur, era cel mai simplu să-l faci răspunzător pe Gansey. Dacă Adam s-ar fi gândit ceva mai mult, și-ar fi dat seama că Ronan avea infinit mai multe relații la St. Agnes. Și că, indiferent cine era în spatele ieftinirii chiriei, ar fi trebuit să intre în biroul administrației cu un teanc de bancnote și cu dorința arzătoare de a lămuri un om al bisericii să mintă cu privire la o ipotetică modificare a modului

de calculare a taxelor. Dacă ar fi gândit în felul ăsta, Ronan ar fi devenit principalul suspect. Unul dintre lucrurile minunate care decurgeau din faptul de a fi Ronan Lynch era că nimeni nu l-ar fi suspectat că mai e în stare să facă lucruri bune.

— N-am fost eu, zise Gansey, dar sunt bucuros că s-a întâmplat așa. Bun! Înțelege ce vrei din asta.

Ronan știa cum arată chipul prietenului său când e pe cale de a izbucni. Îl văzuse în oglindă de nenumărate ori. Adam făcea riduri pe toată fața.

De lângă Ronan, Noah scoase un *Oh* foarte surprins și apoi dispăru.

Globul cu zăpadă se prăbuși la pământ, căzând pe locul în care stătuseră picioarele lui Noah. Lăsă în urma lui o elipsă umedă, rostogolindu-se sub raft. Drujbă era șocată, la fel ca Ronan. O strânse protector în timp ce se aplecă.

— Ei, *haide*! exclamă vânzătorul.

Nu văzuse dispariția, dar știa că se întâmplase ceva.

— Nu te agita, strigă Ronan. O să plătesc.

N-ar fi admis niciodată că inima i se zbătea să iasă din piept.

Gansey se întoarse brusc, plin de uimire. Scena – lipsa lui Noah, urâțenia de glob ascuns pe jumătate sub un raft – nu-i oferea vreo explicație evidentă.

— Așteaptă o clipă, îi zise el lui Adam.

Deodată, tot corpul lui Ronan deveni rece. Nu era un fior, ci un frig năprasnic, din acelea care îți usucă gura și îți fac sângele să curgă mai încet. Întâi îi amorțiră degetele de la picioare și apoi și cele de la mâini. Drujbă cârâi speriată:

— Kerah!

Băiatul o mângâie pe creștet, încercând s-o liniștească, deși el însuși era departe de a fi calm.

În momentul acela, Noah apăru din nou într-o explozie violentă, de parcă ar fi revenit curentul electric și asta ar fi produs scântei. Degetele i se încleștară pe brațul lui Ronan. În punctul de contact se făcu imediat rece, fiindcă Noah avea nevoie de căldură ca să devină din nou vizibil. În jurul lor se stârni o pală ușoară de vânt, purtând mirosul pădurii unde murise băiatul.

Știau cu toții că Noah putea să facă să scadă temperatura dintr-o cameră atunci când apărea prima dată, dar manifestarea aceea atât de violentă era ceva cu totul nou.

— Uau! Ar trebui să întrebi întâi, fraiere! zise Ronan fără să-l îndepărteze însă. Ce-a fost asta? îl întrebă el pe Noah, ai cărui ochi erau măriți de groază.

— Te sun eu mai târziu, îi zise Gansey lui Adam.

— Băi, băieți, n-ați terminat? întrebă și vânzătorul.

— Aproape, îl asigură Gansey cu vocea lui dulce, punându-și telefonul în buzunarul de la spate al pantalonilor. Îmi mai trebuie niște prosoape de hârtie! *Ce se întâmplă aici?*

Ultimele cuvinte fuseseră șuierate către Ronan și Noah.

— Noah și-a luat o pauză.

— Mi-am pierdut… începu Noah, căutându-și cuvintele. Nu mai era aer. Am ajuns *dincolo*. Me… meridianul!

— Meridianul energetic? întrebă Gansey.

Noah aprobă din cap într-un gest neclar, care era totodată și un fel de tremurat.

— Nu-mi… nu-mi mai rămăsese nimic, zise el, eliberându-l pe Ronan și scuturându-și mâinile.

— Cu plăcere, băi… mârâi Ronan, care încă nu-și putea simți degetele de la picioare.

— Mulțumesc. N-am vrut să… dar erai aici. O, *sclipiciul!*

— Da, răspunse Ronan agasat. Sclipiciul!

Gansey luă repede de jos globul crăpat și dispăru către casă. Se întoarse cu un bon și cu o rolă de prosoape de hârtie.

— Dar Parrish ce avea? întrebă Ronan.

— A văzut o femeie în casa lui. Presupune că încerca să-i spună ceva. Părea înspăimântat puțin. Cred că meridianul e supraîncărcat.

Gansey continuă în mintea sa. *Sau poate că lui Adam i s-a întâmplat ceva teribil când s-a sacrificat în Cabeswater. Poate că a tulburat tot orașul atunci când a trezit meridianul energetic.* Nu puteau vorbi însă despre asta, la fel cum nu puteau aduce în discuție nici faptul că în noaptea aceea Adam furase mașina lui Gansey. Sau despre felul în care el făcuse absolut tot ceea ce Gansey îl rugase să nu facă. Așa cum Adam era stupid în mândria lui, la fel, Gansey era stupid în privința lui Adam.

— Da… repetă Ronan. S-a supraîncărcat meridianul. Sigur! Pun pariu că despre asta-i vorba!

Farmecul magazinului Dollar City se spulberase definitiv. În timp ce se îndreptau spre ieșire, Noah îi zise lui Ronan:

— Știu de ce ești supărat.

Ronan îl privi cu ochii mijiți, dar pulsul i se acceleră.

— Hai, bagă, profetule!

— Nu e treaba mea să spun secretele altora, îi răspunse Noah.

10

— Mă gândeam că ai putea veni cu mine, zise Gansey cu grijă două ore mai târziu.

Își ținea telefonul la ureche folosindu-se de umăr, în timp ce derula un sul imens de hârtie pe podeaua de la Monmouth Manufacturing. Nenumăratele veioze din cameră păreau că sunt faruri care luminează o interminabilă dungă albă.

— La petrecerea mamei mele. S-ar putea să fie și un internship pe-acolo, dacă te vei pricepe îndeajuns.

De la celălalt capăt al conversației, Adam ezită o clipă. Era greu de zis dacă se gândește la asta sau propunerea îl supărase pur și simplu.

Gansey continuă să înșire hârtia. Era o printare de înaltă rezoluție a meridianului energetic, așa cum fusese el fotografiat dintr-un satelit aflat „întâmplător" într-o poziție favorabilă. Costase o avere să împartă imaginile și apoi să le tipărească, dar avea să merite dacă putea identifica vreo neregularitate. În caz contrar, puteau să o folosească pentru a-și îmbunătăți explorările. De asemenea, era tare drăguță.

Din camera lui Ronan răzbătu râsul lui Noah. Cei doi băieți aruncau diferite obiecte de la fereastra aflată la etajul doi până în parcarea de dedesubt. Se auzi un trosnet teribil.

— Nu, nu *aia*, Noah! exclamă exasperat Ronan.

— Trebuie să văd dacă pot să plec de la muncă, răspunse Adam. Cred că e posibil. Tu ce zici, e bine?

— O, da! exclamă Gansey ușurat.

Trase scaunul de la birou și ancoră cu el un colț al hârtiei care încerca în permanență să se ruleze la loc. Pe celălalt îl fixă cu un exemplar din *Trioedd Ynys Prydein*.

— Ai vești de la Blue? întrebă Adam.

— În seara asta? E la muncă, nu-i așa?

Întinde-te! Întinde-te! Întinde-te! Băiatul împinse hârtia cu piciorul ca să o țină dreaptă. Era surprinzător de satisfăcător să vezi hectare după hectare de pădure și de piscuri montane, de râuri și de pășuni așternându-se la picioare, de-a curmezișul dușumelei. Dacă ar fi Dumnezeu, gândi el, exact la fel ar fi creat lumea, întinzând-o ca pe un covor.

— Daaa, păi… Ți-a spus vreodată ceva despre mine?

— Ce anume?

— Despre sărut, bănuiesc… urmă celălalt după o pauză.

Gansey se opri din întinsul hârtiei. De fapt, Blue îi spusese foarte multe despre sărut. Mai exact, că i se spusese tot timpul că își va ucide sufletul pereche cu un sărut. Era ciudat să-și amintească în momentul acela, fiindcă știa bine că se îndoise de cuvintele ei. Acum n-ar mai fi făcut-o. Blue era ceva fantezist, dar tare sensibil, ca un ornitorinc sau precum tartinele acelea care se taie în cercuri ca să fie servite la o petrecere simandicoasă. Îi spusese însă să nu-i împărtășească și lui Adam toate astea.

— Despre sărut? repetă el evaziv. Dar ce se petrece între voi?

Se auzi un alt trosnet din camera lui Ronan, urmat de râsul diabolic al prietenului său. Gansey se întrebă dacă n-ar trebui să-i oprească înainte să apară mașinile cu lumini pâlpâitoare.

— Habar n-am. Pur și simplu nu vrea, zise Adam. Nu o învinuiesc… Nici eu nu prea știu ce fac.

— Dar n-ai întrebat-o de ce nu vrea? se miră Gansey, deși n-avea niciun chef să afle răspunsul, fiindcă se simțea brusc obosit de conversația aceea.

— Cică e foarte *mică*.

— Păi, cam așa e, aprobă Gansey, care n-avea nicio idee despre vârsta fetei.

Știa că abia terminase clasa a unsprezecea. Probabil că avea șaisprezece ani. Dar poate că avea optsprezece sau douăzeci și doi și era doar foarte scundă și copilăroasă.

— Nu știu, Gansey. Nu ți se pare cusut cu ață albă? Te-ai văzut cu mult mai multe fete decât mine.

— Nu am nicio relație *acum*.

— Doar cu Glendower.

Gansey nu îl putea contrazice:

— Uite ce e, Adam, părerea mea e că nu-i vorba de tine. Cred că te place.

Lui Adam nu îi conveniră cuvintele prietenului său, fiindcă nu dădu niciun răspuns, ceea ce-i oferi lui Gansey suficient timp pentru a-și aminti momentul când o abordase pe Blue, la Nino’s, din partea lui Adam. Ce dezastru fusese! De atunci, îi veniseră în cap zeci de feluri în care ar fi putut proceda mai bine.

Ceea ce era o prostie până la urmă. Totul se rezolvase! Acum era cu Adam. Faptul că la acel prim contact Gansey se comportase ca un nenorocit nu mai avea nicio importanță.

— Băi, nu! urlă Noah, deși tonul arăta că nu e tocmai convins de ceea ce spune, fiindcă era pe cale de a izbucni în râs.

— Băi, nu…

Gansey dădu un șut în sulul de hârtie îndeajuns ca acesta să se depărteze câțiva metri și să se încâlcească undeva în întuneric. Merse către ferestrele din partea de est a fabricii. Se sprijini cu cotul de pervaz și-și lipi fruntea de sticlă, ca să privească imaginea oferită de Henrietta.

Visase odată că l-a găsit pe Glendower. De fapt, era în ziua următoare descoperirii. Nu avea cum să uite senzația pe care i-o produsese visul acela. Nu era bucurie, ci doar absența durerii. Păstra în amintire cât de ușor și de liber se simțise.

— Nu vreau ca lucrurile să devină urâte, zise Adam într-un final.

— Păi, sunt urâte?

— Nu. Cred că nu. Doar că în cazul meu se pare că întotdeauna ăsta e deznodământul.

Gansey privi luminile minuscule ale farurilor mașinilor care plecau din Henrietta și asta îi aducea aminte de macheta orașului, aflată pe podea. Un foc de artificii prematur și ilegal se ridică undeva în fundal.

— Știi, ea nu e ca o *fată*. Adică sigur că e fată. Dar nu e ca atunci când ieșeam eu cu cineva. E *Blue*. O poți întreba. Ne întâlnim cu ea în fiecare zi. Vrei să-i spun eu?

Era absolut ferm convins, sută la sută, că nu era deloc interesat să facă așa ceva.

— Eu nu prea mă pricep la vorbe, Gansey, zise Adam pe un ton umil. Iar tu ești chiar bun. Poate… poate dac-ar veni vorba… așa… în chip firesc…

— Bineînțeles, zise Gansey, dar umerii îi căzură și geamul se aburi din cauza oftatului înfundat.

— Mulțumesc, zise Adam, după care făcu o pauză. Îmi doresc doar ca lucrurile să fie simple.

Și eu, Adam. Și eu.

Ușa dormitorului lui Ronan se deschise cu zgomot. Băiatul rămase în prag, privind dincolo de Gansey. Se comporta ca în momentele acelea în care Ronan-cel-periculos de acum era totodată și Ronan-cel-vesel, așa cum îl cunoscuse Gansey.

— Noah e aici?

— Stai un pic! îi zise Gansey lui Adam și apoi i se adresă lui

Ronan. De ce ar fi aici?

— Fără motiv. Fără motiv, zise Ronan, după care intră la loc în cameră, izbind ușa.

— Scuze, urmă Gansey către Adam. Mai ai costumul acela pentru petrecere?

Răspunsul lui Adam se pierdu în zgomotul făcut de ușa etajului doi care se deschise brusc. Prin ea se strecură Noah, care-l informă pe un ton supărat:

— M-a aruncat *pe mine* pe fereastră.

— Ești deja mort! se auzi vocea lui Ronan de dincolo de ușă.

— Dar ce se întâmplă acolo? dori să știe Adam.

Gansey îl studie pe Noah, care nu arăta cu nimic mai rău decât de obicei.

— Habar n-am. Ar trebui să vii să te convingi singur.

— Nu în seara asta, îl refuză Adam.

Îl pierd, gândi Gansey*. Mi-l ia Cabeswater*. Se gândise că atâta vreme cât se va feri să intre în pădure îl va avea pe vechiul Adam, cu excepția consecințelor a orice fusese ceea ce se întâmplase în noaptea aceea, după care totul devenise ciudat. Dar poate că nu avea nicio importanță, poate că pădurea Cabeswater i l-ar fi luat oricum pe Adam.

— Atunci, asigură-te că ai o cravată roșie, zise Gansey.

11

În noaptea aceea, Ronan visă copaci. Era într-o pădure imensă și bătrână, cu stejari și sicomori, care răsăreau din pământul rece, de munte. Frunzele se clătinau în vânt. Ronan simțea fizic măreția muntelui de sub picioarele sale. Vechimea lui. Undeva departe, în fața lui, simțea că există un puls care învăluie întreaga lume, bătând mai rar decât al său, dar mai puternic și inexorabil.

Mai fusese acolo. De multe ori. Crescuse cu acest vis recurent al pădurii. Rădăcinile ei erau împletite cu venele sale. Aerul se mișca în jurul lui, aducând un zvon.

Ronan Lynch. Ronan Lynch. Ronan Lynch.

Nu mai erau prin preajmă decât copacii și lucrurile la care visau ei.

Era pe muchie de cuțit, zbătându-se între somn și conștiență. Când reușea să viseze așa, era rege. Lumea întreagă era a lui să o schimbe. Să o ardă.

Ronan Lynch. Greywaren, tu es Greywaren.

Vocea venea de pretutindeni și de nicăieri. Cuvântul Greywaren îi făcu pielea de găină.

— Fetițo? întrebă el.

Iar ea apăru, pândind cu grijă de după un copac. Când Ronan o visase prima dată, avusese părul lung de culoarea mierii, dar după câțiva ani se transformase într-o tunsoare scurtă, ascunsă în mare parte de o căciuliță albă. El crescuse, dar nu același lucru i se întâmplase și ei. Dintr-un motiv necunoscut, îi amintea lui Ronan de pozele alb-negru ale muncitorilor din New York. Avea același aer pierdut, orfan. Prezența ei îi ușura însă misiunea de a extrage lucruri din vise.

Întinse mâna spre ea, dar fata nu veni imediat. Privi în jur înspăimântată. Ronan nu avea de ce să o certe. În mintea lui existau nenumărate lucruri îngrozitoare.

— Haide!

Nu știa încă exact ce dorește să extragă din visul acela, dar simțea că e atât de viu și de conștient încât ar fi putut face orice. Fata orfană rămase însă dincolo de atingerea lui, cu degetele încleștate pe scoarța copacului.

— *Ronan, manus vestras!* zise ea.

Ronan, mâinile tale!

Avea furnicături și tremura. Își dădu seama că pe pielea lui se târau viespi, cele care îl omorâseră pe Gansey cu atâta vreme în urmă. De data aceasta, nu erau multe, doar câteva sute.

Uneori, visa mașini pline de viespi, case… lumi întregi ticsite. Câteodată îl omorau și pe el în vis.

Dar nu în seara aceea. Nu când el însuși era cea mai veninoasă ființă dintre copacii aceia. Nu când își putea simți visul ca pe un lut moale pe care îl modela între degete. *Nu sunt viespi,* gândi el.

Și nu erau. Când își ridică mâinile, degetele îi erau acoperite cu gărgărițe stacojii, fiecare părând o picătură de sânge. Se ridicară în aer, răspândind mirosul lor amărui, de vară. Fiecare aripă era o voce distinctă într-o limbă simplă.

Fata orfană, mereu temătoare, ieși abia după ce plecară insectele. Traversară împreună pădurea. Murmura neîncetat refrenul unei melodii, la unison cu copacii de deasupra lor.

Ronan Lynch, loquere pro nobis.

Vorbește pentru noi.

Deodată, ajunse în fața unei stânci striate, aproape la fel de înaltă ca el. La baza ei creșteau muri cu tulpini spinoase. Îi părea familiară, fiindcă era prea concretă ca să aparțină visului, iar Ronan fu cuprins de un val de incertitudine. Era într-un vis sau într-o amintire? Se întâmpla oare cu adevărat?

— Ești adormit, îi aminti fata.

Se agăță de cuvintele ei și deveni din nou stăpân. Privi stânca și știu ce trebuie să facă – ceea ce făcuse deja. Dar avea să doară.

Fata își întoarse chipul prelung când Ronan apucă cu mâinile goale tulpinile ghimpate. Fiecare dintre ei era o înțepătură de viespe care amenința să-l trezească. Îi zdrobi până când degetele îi deveniră negre din cauza sucului murelor și a sângelui, întunecate precum cerneala tatuajului de pe spatele său. Urmări încet cuvintele de pe stâncă.

Arbores loqui latine. Copacii vorbesc latina.

— Ai mai făcut asta, zise fata.

Timpul era un cerc, o înregistrare uzată pe care Ronan nu se sătura să o asculte iar și iar.

Vocile îi șopteau mereu: *Gratias tibi ago*. Mulțumesc.

— Nu uita ochelarii! zise fata.

Ronan îi urmă privirea. Printre flori și plante strivite se vedea

un obiect alb, strălucitor. Când îl eliberă complet, văzu ochelarii lui Kavinsky, care îl priveau, deși în spatele lor nu se afla niciun ochi. Își trecu degetul mare peste suprafața netedă a plasticului; aburi lentilele murdare cu răsuflarea sa. Continuă să o facă până când reuși să simtă chiar și filetul minuscul al șurubului cu care se prindea brațul. Din vis, în memorie și apoi în realitate.

Ridică ochii spre fată. Părea înspăimântată. Mereu era așa, în ultima vreme. Lumea era un loc înfricoșător.

— Ia-mă cu tine! îl rugă ea.

Se trezi.

În noaptea aceea, Omul Cenușiu visă că fusese înjunghiat.

La început, simți fiecare rană. Mai ales pe prima. Întâi era întreg și intact, iar apoi plenitudinea aceea îi fusese furată de hoțul acela, de cuțit. Străpungerea se dovedi a fi cea mai îngrozitoare. Un centimetru deasupra claviculei stângi îl pironise la pământ.

Simți o altă lovitură, mai aproape de umăr, cuțitul alunecând pe claviculă. Iar apoi, la cinci centimetri sub buric. Și încă una, și încă una. Alunecos.

Apoi, Omul Cenușiu deveni atacator. Lama cuțitului său era tăioasă și îl însoțea permanent. Toată viața lui înjunghiase. Se născuse în sânge și urma să moară la fel. Momentul acela îl ținea în viață: secunda în care lama străpungea pielea. Întâi o rezistență și apoi nimic. Ca la pescuit, prinzi și dai drumul.

Apoi, Omul Cenușiu se transformă el însuși în cuțit. Era lamă în aer, unde respira adânc și apoi devenea armă înăuntru, ținându-și respirația. Era vorace, sfâșia cu dinții, niciodată sătul. Foamea devenise o specie de ființe, iar el era cel mai puternic.

Omul Cenușiu deschise ochii. Privi ceasul.

Se întoarse pe partea cealaltă ca să-și continue somnul.

În noaptea aceea, Adam nu visă nimic.

Ghemuit pe salteaua lui, își acoperise fața cu brațul cald. Uneori, dacă își bloca gura și nasul, până aproape de sufocare, reușea să adoarmă mai ușor.

Era însă prizonierul regretului și al apariției fugare. Imaginea greșită și moartă a femeii părea să fi rămas cumva agățată în aerul din cameră. Sau poate înăuntrul lui. *Ce-am făcut?*

Era destul de treaz ca să se gândească acasă – *nu e acasă, n-*

a fost niciodată, oamenii aceia n-au existat, iar dacă au fost, n-au reprezentat nimic pentru tine – dar și la chipul lui Blue în momentul în care își pierduse stăpânirea. Era îndeajuns de conștient ca să-și aducă aminte cu exactitate mirosul pădurii în care se sacrificase. Gândurile erau destul de limpezi ca să se întrebe dacă nu cumva viața lui fusese un lung șir de decizii greșite, dacă el însuși nu se născuse în urma unei decizii proaste.

Își dori să se termine vara. Câtă vreme era la Aglionby, se putea uita la lucrările sale, își vedea notele, avea dovada concretă că este și el bun la ceva.

Era destul de treaz să se gândească la invitația lui Gansey. *S-ar putea să fie și un internship pe-acolo*. Gansey știa că e o favoare. Dar era ceva greșit? Era tentat să spună că nu, atâta vreme cât nu avea motive să creadă altfel. Și poate, îi șopti o parte mică și sceptică a minții sale, *poate va fi degeaba. Îți vor vedea imediat mizeria de sub unghiile tale de sărăntoc din Henrietta*.

Ura modul grijuliu în care i se adresase Gansey. Călcase ca pe ouă, așa cum obișnuia să fie el însuși în preajma tatălui său. Avea nevoie de un buton de reset. Adam Parrish trebuia resetat de la buton ca să poată porni din nou.

Nu reușea să adoarmă. Iar când o făcu, somnul i se scurse fără vise.

12

A doua zi dimineață, Blue frunzărea o lectură pentru vacanță când mătușa ei, Jimi, intră în dormitor cu o tavă plină cu o materie vegetală care fumega. Jimi, mama Orlei, era la fel de înaltă ca fiica ei, dar de câteva ori mai lată. Avea și grația fiicei ei, adică își lovea șoldurile de fiecare piesă de mobilier din camera lui Blue. De fiecare dată când se întâmpla asta, spunea lucruri ca „mama mă-sii“ sau „chiar pe toate?“. Suna mai rău decât dacă ar fi fost înjurături adevărate.

Blue ridică ochii împăienjeniți, cu nările lărgite din cauza fumului.

— Ce faci?

— Fumigații, răspunse mătușa ei, care își ridicase tava până în fața copacilor de carton pe care și-i lipise Blue pe pereți și sufla în ierburi ca să îndrepte fumul spre ei. Femeia aia îngrozitoare a lăsat prea multe energii negative.

Femeia îngrozitoare era Neeve, mătușa vitregă a lui Blue care dispăruse cu ceva luni în urmă după ce practicase magia neagră în mansarda lor. Iar fumigațiile erau procedeele prin care se dădea foc unor ierburi anume, cele mai potrivite pentru a alunga energiile negative. Din punctul ei de vedere, Blue considerase întotdeauna că trebuie să existe și o metodă mai bună de a scoate ce e mai bun dintr-o plantă decât să-i dai foc.

Jimi își îndreptă tava cu lavandă și salvie spre nasul lui Blue.

— Fum sacru, purifică sufletul acestei tinere din fața mea și dă-i ceva mai mult bun-simț.

— Hei! protestă Blue ridicându-se în capul oaselor. Cred că sunt destul de pură, mulțumesc. Sper că n-ai pus și pelin pe tavă. Fiindcă am o mulțime de lucruri de făcut.

Jimi susținea că pelinul îi ameliora clarviziunea. Nu părea prea preocupată de efectele plantei asupra minții ei. Cu tristețe în glas, exact ca fiica ei, îi zise:

— Nu, nu m-a lăsat mama ta.

Blue îi mulțumi în gând mamei. Gansey și Adam trebuiau să ajungă pe la ea și ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i amețească. Deși, gândi ea cu oarecare disconfort, Adam ar fi avut nevoie de ceva care să-l detensioneze. Se întrebă dacă băiatul avea de gând vreodată să-i ceară scuze.

— În cazul ăsta, zise ea, n-ai vrea să rezolvi și debaraua?

— A intrat Neeve vreodată în ea? se încruntă Jimi.

— Nu se știe niciodată cu ea, răspunse Blue.

— Atunci, o să zic și-o mică rugăciune acolo.

Mica rugăciune se dovedi a fi ceva mai lungă decât se așteptase Blue, care ieși într-un târziu din cameră din cauza fumului. Pe hol, observă că Jimi deschisese deja ușa mansardei ca să meargă și acolo cu fumigațiile, în fosta cameră a lui Neeve. Parcă era o invitație.

Privi peste umăr și puse piciorul pe prima scară. Urcă. Imediat, fu întâmpinată de un val de căldură și de miros urât. Era izul insuportabil de ferula, o rășină folosită de Neeve la descântecele sale, care persista încă în aer. Arșița verii nu ajuta nici ea…

Ajuns în capătul scărilor, Blue ezită. Cele mai multe dintre lucrurile lui Neeve se aflau încă acolo, dar fuseseră stivuite și aranjate în cutii pe salteaua care urma să fie aruncată. Toate măștile și simbolurile fuseseră eliminate de pe pereții nevăruiți, iar lumânările fuseseră împachetate cu grijă, cu fitilul în jos, și puse într-un container de plastic. Singurele care rămăseseră erau oglinzile, de un stat de om, așezate exact una în fața celeilalte. Lângă ele, pe podea, se vedea un bol întunecat, cel în care obișnuia Neeve să se uite.

Pe fundul vasului se vedea o peliculă rămasă în urma evaporării parțiale a unui lichid, deși Neeve nu mai intrase în camera aceea de aproape o lună. Blue nu era sigură cine altcineva ar fi putut să îl folosească. Știa că Maura, Persephone și Calla erau destul de reticente în privința ritualului. Tehnica era teoretic simplă: cel care scruta se uita într-o oglindă sau într-un bol întunecat plin cu lichid, își proiecta mintea într-un spațiu din afara corpului, iar în reflexie i se arăta viitorul sau un alt loc.

În practică, Maura îi spusese lui Blue că era imprevizibil și periculos.

Sufletul, zisese ea, *e vulnerabil atunci când părăsește mintea.*

Ultima dată când Blue văzuse bolul, Neeve scruta într-un loc ascuns pe meridianul energetic. Posibil undeva în Cabeswater. Iar când fata o întrerupsese, o găsise posedată de creatura întunecată pe care o descoperise acolo. Acum, în căldura sufocantă a mansardei, Blue tremura. Era ușor să uiți teroarea care însoțise căutarea lor în Cabeswater. Dar cercul lucitor de la

baza bolului îi adusese totul în memorie.

Cine te folosește? se întrebă Blue. Bineînțeles, aceasta era doar o jumătate a întrebării.

Cealaltă era: și ce caută acum?

Ronan Lynch credea în Rai și în Iad.

Odată, îl văzuse pe Diavol. Fusese într-o dimineață târzie, acasă la el, după ce soarele risipise deopotrivă ceața zorilor și răcoarea dimineții și toropise totul sub o căldură tremurătoare. Rareori se făcea cu adevărat cald în locul acela, dar în dimineața aceea părea că însuși aerul transpiră. Ronan nu mai văzuse vite care să lesine. Toate vacile se legănau pe picioare și-și scoseseră limbile, chinuite de vipie. Mama sa îl trimisese să le adăpostească la umbra grajdului.

Ronan trecuse de poarta de metal când îl zări pe tatăl său care era deja în grajd. La patru metri de el stătea un om roșu. Nu era cu adevărat roșu, ci părea să fie mai degrabă de culoarea furnicilor de foc. Și nu era tocmai om, pentru că avea coarne și copite. Ronan își aminti de stranietatea creaturii, de cât de *reală* fusese. Toate costumele din lume îl întruchipaseră greșit; fiecare scenă din fiecare bandă desenată nu îl reprezentase bine. Pierduseră din vedere că e animal. Privind la omul roșu, Ronan fusese izbit de cât de sofisticat îi era corpul, de felul în care o mulțime de fragmente miraculoase se mișcau fluid și armonios, la fel ca într-un corp uman.

Niall Lynch avea un pistol în mână – familia deținea un număr enorm de arme de toate mărimile – și chiar când Ronan deschisese poarta, tatăl său termină de împușcat de treisprezece ori creatura aceea în cap. Scuturând din coarne, Diavolul nevătămat își dezvelise organele genitale în fața lui Niall Lynch înainte de a dispărea. Era o imagine care nu avea să-l mai părăsească niciodată.

După aceea, Ronan devenise un evanghelist convertit. Adevărul răsări și crescu înăuntrul lui, împreună cu hotărârea de a nu-l împărți niciodată cu nimeni. Nimeni nu trebuia să vadă Iadul înainte să ajungă acolo. Nimeni nu trebuia să trăiască cu Diavolul. Prea multe predici aveau să se piardă în momentul în care lumea și-ar fi dat seama că nu are nevoie de ele ca să creadă cu adevărat.

Era duminică și, așa cum proceda mereu, se îndrepta spre St.

Agnes. Gansey nu-l însoțea – aparținea unei credințe care necesita prezența la biserică doar în ziua de Crăciun –, dar Noah venise cu el. Nu fusese catolic cât trăise, dar decisese de curând să îmbrățișeze religia asta. Nimeni nu-l remarca în biserică și e posibil ca nici Dumnezeu să nu o facă, dar Ronan, ignorat și el de divinitate, nu era deranjat să aibă companie.

Ronan păși hotărât pragul ușilor masive și luă puțină apă sfințită din vasul de la intrarea în biserică, în timp ce membrii corului îl cercetară cu privirile. Se uită pe bănci după Declan. El era diavolul care îl aducea la biserică în fiecare duminică, dar cel care îl determina să se așeze în preajma lui era fratele lui mai mic, Matthew.

Declan se așezase în ultima bancă și își sprijinise ceafa de zidul bisericii. Avea ochii închiși. Ca întotdeauna, se îmbrăcase în consecință: purta o cămașă cu guler alb ca nevinovăția, nodul strâns al cravatei părea să fi fost sanctificat, iar pantalonii erau proaspăt călcați.

În săptămâna aceea însă, Declan avea vânătăi sub ambii ochi, o cicatrice cusută pe unul din obraji, iar nasul îi era cu siguranță spart.

Starea de spirit a lui Ronan se îmbunătăți brusc. Lăsă să cadă câteva picături de apă sfințită pe fața fratelui său.

— Ce dracu’ s-a-ntâmplat cu tine?

Cele două femei care stăteau în fața lor, la trei bănci distanță, șușotiră între ele. În fundal se auzea orga.

— Am fost tâlhărit, zise Declan fără să-și deschidă ochii, dar și într-un fel menit să-l facă să-și miște cât mai puțin buzele, deschizând gura cât să se strecoare doar cuvântul acela.

Ronan și Noah se priviră unul pe altul.

— Ei, haide! zise Ronan.

În primul rând că erau în Henrietta. Și, în ultimul rând, erau în Henrietta. Nimeni nu era tâlhărit și, chiar dacă s-ar fi întâmplat asta, o asemenea violență era exclusă. Iar, dacă cineva ar fi luat totuși o asemenea bătaie, cu siguranță nu avea cum să fie unul dintre frații Lynch. Nu era nimeni mai dur decât Ronan în Henrietta, sau poate mai era cineva, dar era prea preocupat de cursele cu mașina sa albă Mitsubishi ca să-i tâlhărească pe frații Lynch.

— Și ce-au furat?

— Computerul. Și ceva bani.

— Și fața ta.

Declan trase aer în piept în loc de răspuns, încet, cu grijă. Ronan se așează în bancă, urmat de Noah, care luă loc lângă el, chiar la margine. Simți mirosul aspru, antiseptic, de spital pe care îl emana fratele său. Uimit și dezorientat pentru un moment, trebui să-și țină respirația. Îngenunche și-și puse capul pe brațe. În minte îi apăru imaginea levierului însângerat de lângă capul tatălui său. *Nu am venit îndeajuns de repede. Îmi pare rău, îmi pare rău. De ce pot face absolut orice, dar nu și să schimb...*

În timp ce în jurul lor se țeseau conversații șoptite, se concentră asupra feței fratelui său mai mare și încercă fără succes să-și imagineze persoana care l-ar fi putut bate pe Declan. Singurul om care reușise vreodată să-l învingă pe unul dintre frații Lynch era tot un frate Lynch.

După ce epuiză acest subiect, Ronan se întoarse la ocupația sa de bază în biserică: să se urască pe sine. Recunoașterea acestei uri era un fel de satisfacție, ceva ce îi ușura corvoada săptămânală de a merge duminica la biserică.

După un minut, simți cum banca se mișcă, fiindcă tocmai li se alăturase și Matthew. Chiar și fără acest indiciu, Ronan și-ar fi dat seama de prezența lui din cauza cantității exagerate de colonie, despre care fratele lui credea că este indispensabilă vizitei la biserică.

— Salut, prietene! șopti Matthew.

Era singura persoană căreia i se permitea să-i spună „prietene“ lui Ronan. Matthew Lynch era ca un urs, pătrățos, solid și cinstit. Podoaba capilară consta din cârlionți moi și blonzi, complet diferită de a restului familiei. În cazul său, dinții perfecți ai familiei Lynch erau încadrați de gropițele din obraji. Avea două feluri de zâmbet. Cel care era precedat de o coborâre ușoară a bărbiei, de apariția gropițelor și apoi BAM!, zâmbetul. Și mai era și cel care te ținea un pic în suspans înainte de BAM, după care se sfârșea cu un râs molipsitor. Doamnele și domnișoarele de toate vârstele spuneau că e *adorabil*. Băieții și bărbații îi spuneau *amice*. Matthew eșua în mult mai multe chestiuni decât frații săi mai mari, dar, spre deosebire de ei, își dădea toată silința.

Ronan avusese o mie de coșmaruri în care lui Matthew i se întâmpla ceva rău.

Băiatul trecuse pe lângă Noah fără să-l salute. Ronan îl întrebase odată pe prietenul său mort dacă a ales să fie invizibil, iar acesta, jignit, îi răspunsese misterios.

— Mai meditează la asta.

— Ai văzut *fața* lui Declan? îi șopti Matthew lui Ronan în timp ce orga începuse un cântec tânguitor.

Declan interveni cu o voce îndeajuns de joasă ca să nu deranjeze biserica.

— Hei, sunt și eu *aici*!

— A fost tâlhărit, zise Ronan, gândindu-se că pentru Declan adevărul era un fel de boală mortală.

— Uneori, când te sun la telefon, continuă Declan pe înfundate vorbind în felul acela menit să nu-l facă să-și miște fața prea mult, chiar am nevoie să-mi răspunzi.

— Acum purtăm o discuție? întrebă Ronan. Asta se întâmplă acum?

Noah zâmbi superior. Nu părea prea pios.

— Apropo, n-aș vrea să te văd în compania lui Joseph Kavinsky, adăugă Declan. Nu pufni, vorbesc serios!

Ronan îi aruncă fratelui său o privire încărcată de tot disprețul pe care reuși să îl adune. O femeie se întinse peste Noah ca să-l mângâie afectuos pe cap pe Matthew, după care își continuă drumul pe interval. Nu păru să-i pese că băiatul avea deja cincisprezece ani, ceea ce era în regulă, fiindcă nici el nu fusese deranjat. Atât Ronan, cât și Declan priviră această interacțiune cu expresiile încântate ale unor părinți care privesc performanțele copiilor lor.

— E periculos, repetă Declan.

Uneori, părea să creadă că, fiindcă era cu un an mai mare, cunoștea mai bine partea întunecată din Henrietta. De fapt, vrea să-l întrebe pe Ronan dacă e conștient că Joseph Kavinsky e mai mereu drogat.

Noah îi șopti în ureche:

— Cocaina este același lucru cu amfetamina?

Ronan nu-i răspunse. Nu credea că discuția aceea trebuia purtată în biserică.

— Știu că te crezi șmecher, zise Declan, dar nu ești nici pe jumătate la fel de tare pe cât îți imaginezi.

— O, ia du-te la dracu'! pufni Ronan, chiar în momentul în care băieții de altar închiseră ușile din spate.

— Băi, fiți și voi mai cuviincioși! îi rugă Matthew.

Cei doi tăcură imediat și rămaseră așa pe parcursul primului imn, pe care Matthew îl cântă cu însuflețire și apoi în timpul rugăciunii, ascultată cu un zâmbet larg de fratele lor și, în sfârșit, în timpul predicii, când mezinul adormise grațios.

Nu-și vorbiră nici în timpul comuniunii, pe parcursul căreia Noah rămase în bancă, iar Declan șontâcăise pe culoar ca să primească ostia; Ronan închisese ochii ca să fie binecuvântat – *Doamne, Dumnezeule, spune-mi ce sunt, spune-mi ce sunt –,* iar Matthew refuzase să soarbă din potirul cu vin. Rămaseră tăcuți și în timpul ultimului imn, după care preotul și băieții de altar ieșiră din biserică.

Pe trotuar, chiar în față, îi aștepta Ashley, prietena lui Declan. Era îmbrăcată într-o ținută care fusese abia promovată pe prima pagină din *People* sau *Cosmopolitan*, iar părul îi era vopsit într-o nuanță de blond care se asorta perfect. Avea câte trei cerculeți din aur în fiecare ureche. Părea insensibilă la faptul că Declan o înșela, iar Ronan o ura, ceea ce, desigur, era un sentiment reciproc.

— Ți-a fost frică să nu iei foc dacă intri? rânji Ronan la ea.

— Refuz să iau parte la o ceremonie care nu oferă drepturi egale femeilor, zise ea, fără să-l privească în ochi sau să se uite la Noah, deși acesta din urmă scosese o plescăitură ușoară la auzul vorbelor ei.

— Voi vă cumpărați discursurile astea politice din același catalog? întrebă Ronan.

— Frate… începu Declan.

— Tocmai mă pregăteam să plec, îl întrerupse Ronan, întorcând pe deget cheile de la mașină. După aceea îi permise lui Matthew să treacă prin ritualul unui salut pe care îl inventaseră cu patru ani în urmă. Nu dispăru înainte să-l sfătuiască pe Declan.

— Ai grijă la tâlhari!

Pentru Ronan Lynch nu era chiar atât de simplu pe cât s-ar putea crede să participe la curse de mașini. Cei mai mulți șoferi respectau limita de viteză. Din cauza mediatizării din presă a furiei pe șosele, oamenii erau fie prea preocupați pentru siguranță, fie prea timizi, prea principiali sau profund neinteresați să provoace pe cineva. Chiar și printre cei care se

gândeau pentru o clipă la ignorarea semafoarelor existau mulți care știau că vehiculele lor nu sunt potrivite pentru așa ceva. Erau destul de puține curse în trafic. De aceea trebuiau căutate.

Cam așa se afunda Ronan Lynch în belele.

Pentru început, era nevoie de o mașină viu colorată. Ronan petrecuse ore întregi căutând la reprezentanță singura mașină neagră dintr-un șir interminabil de vehicule care aveau culoarea bomboanelor. Se uitase după mașini hatchback, coupé-uri, dar nu după decapotabile. Cine ar fi vrut să-și strice freza? Pe urmă, mai era și lista de dorințe a oricărui tip care participa la cursele de stradă: piese de serie mică, țevi de eșapament evazate, zgomote de cauciuc chinuit pe asfalt, aripi profilate înalt la roțile din față, faruri fumurii și flăcări asimetrice pictate pe apărătoare. Era nevoie de o mașină care să aibă neapărat eleron. Cu cât era mai fistichie, cu atât mai bine. Imaginea unui cap ras sau a unei șepci întoarse cu cozorocul la spate era un semn promițător, la fel ca și un braț care atârnă pe ușă. Și mai bună era o mână bronzată, sprijinită de oglinda retrovizoare. Zgomotul basului era o chemare la luptă. La fel și plăcuțele de înmatriculare, atâta vreme cât pe ele nu scria HOTGURL sau LVBUNY. Un sticker pe bara din spate putea fi și el un indiciu, atâta vreme cât nu cita radioul colegiului. Ah, iar caii putere nu aveau nicio importanță. De cele mai multe ori, mașinile puternice erau conduse de bancheri între două vârste înspăimântați de ceea ce se afla sub capota lor. Ronan obișnuia să evite mașinile cu pasageri, gândindu-se că un șofer singur era mai predispus să-și lase cauciucul pe asfalt, la un semafor. Acum aflase însă că un anumit fel de pasageri, l-ar fi putut provoca pe un șofer altfel blând de felul lui. Nu era nimic mai plăcut pentru Ronan decât să vadă un puști slăbănog și bronzat atârnând pe jumătate în afara Hondei sale, acompaniat de zgomotul făcut de prietenii săi.

Așa a și început: boturile mașinilor s-au aliniat la semafor; privirile șoferilor s-au întâlnit; au fost închise instalațiile de aer condiționat ca să dea mașinii ceva mai multă putere; s-au ambalat motoarele; șoferii au zâmbit periculos.

Cam așa își găsea Ronan belelele, cu excepția împrejurărilor când necazul era Kavinsky. Ăsta avea obiceiul de a veni singur.

După slujbă, Ronan și Noah se îndreptară în direcția cartierului îngrozitor de aglomerat unde Kavinsky locuia cu

mama lui. Ronan se gândea să pună perechea de ochelari pe care o scosese din vis în cutia poștală a dușmanului său sau să-i așeze la ștergătoarele de parbriz ale Mitsubishiului. Aerul condiționat al BMW-ului funcționa la maximum, luptându-se cu căldura insuportabilă a amiezii. Cicadele strigau una la cealaltă. Nicăieri nu se putea vedea vreun pic de umbră.

— Avem companie, zise Noah.

La o intersecție, Kavinsky rulă încet lângă BMW. Deasupra lor, semaforul se făcu verde, dar în spate nu era nimeni, așa că niciuna dintre mașini nu se mișcă. Ronan își simți deodată palmele transpirate. Kavinsky coborî geamul, iar Ronan îl imită.

— Poponarule! îi strigă celălalt, apăsând pedala de accelerație.

Mitsubishiul se tângui și tremură puțin. Era o mașină deopotrivă minunată și hidoasă.

— Rusule! îi răspunse Ronan, ambalând și el motorul.

BMW-ul mârâi ceva mai puțin.

— Ei, hai, nu-i nevoie să iasă urât!

Deschizând compartimentul de la mijloc, din spatele schimbătorului de viteze, Ronan scoase ochelarii pe care-i visase cu o noapte înainte și îi aruncă prin fereastra deschisă pe scaunul din dreapta lui Kavinsky.

Semaforul deveni galben și apoi roșu.

Kavinsky ridică ochelarii și începu să-i studieze. Și-i scoase și pe-ai lui și îi privi și mai atent. Ronan constată cu încântare ce asemănare izbitoare era între cele două perechi. Singurul lucru pe care îl ratase fusese culoarea lentilelor, pe care le făcuse mai întunecate puțin. Cu siguranță, Kavinsky, maestru al falsurilor, avea să-i aprecieze.

Într-un final, celălalt își mută privirea spre Ronan, zâmbind șmecherește. Era încântat că Ronan recunoscuse jocul.

— Bine lucrat, Lynch! Unde i-ai găsit?

Ronan zâmbi și el subțire. Închise aerul condiționat.

— Deci așa o să fie? Te lași greu?

Semaforul se făcu galben.

— Da, zise Ronan.

Verde.

Fără vreun semn preliminar, ambele mașini se năpustiră înainte. Pentru două secunde, Mitsubishiul trecu în față, dar apoi Kavinsky trebui să schimbe din viteza a treia într-a patra.

Ronan nu o făcu și trecu pe lângă el.

Chiar când coti la colțul străzii, Kavinsky claxonă de două ori și făcu un gest obscen. Ronan dispăru din raza lui vizuală și porni spre Monmouth Manufacturing. Privi în oglinda retrovizoare, permițându-și un zâmbet firav.

Asta însemna să fii fericit.

13

Lui Blue îi plăcea foarte mult când băieții veneau acasă la ea. Prezența lor acolo era agreabilă din mai multe motive. Cel mai simplu dintre ele era acela că fata se plictisea câteodată să reprezinte sută la sută din populația nemagică de la Fox Way 300 – din ce în ce mai numeroasă în ultimele zile – iar procentajul acela se îmbunătățea dramatic în prezența prietenilor săi. Al doilea motiv era acela că, atunci când veneau la ea, Blue îi vedea pe băieți și mai ales pe Richard Campbell Gansey III într-o cu totul altă lumină decât oriunde altundeva. În loc să pară tipul sclipitor, sigur de sine care i se arătase la prima vedere, acasă la ea, Gansey devenea un observator modest, dornic de a afla mai multe, dar lipsit de talent pentru artele intuiției. Părea un turist privilegiat într-o țară primitivă: mult prea curios, nepoliticos fără să știe și incapabil să supraviețuiască de unul singur.

Al treilea motiv era că prezența băieților sugera permanență. Blue avea *cunoștințe* la școală, oameni pe care-i plăcea. Nu erau însă pe vecie. Deși era prietenoasă cu mulți dintre ei, nu dorea să fie prietenă pe viață cu niciunul. Știa că e vina ei. Nu fusese niciodată prea pricepută să-și facă prieteni. Pentru Blue, exista familia – care la Fox Way 300 nu prea avea legătură cu sângele – și apoi, restul lumii.

Când băieții veneau la ea acasă, ei încetau să mai fie *restul lumii*.

Acum, Adam și Gansey se aflau în măruntaiele înghesuite ale casei. Era o zi de vară care începuse foarte promițător și care se strecura înăuntru prin fiecare fereastră. Fără să se fi consultat în prealabil, Gansey și Blue ajunseseră la concluzia că era o zi minunată pentru explorare, de îndată ce avea să vină și Ronan.

Gansey era așezat la masa din bucătărie și purta un tricou Polo de un verde-țipător. În stânga ținea o sticlă cu o băutură șmecheră, pe bază de cofeină, pe care o adusese cu el. Lângă mâna dreaptă, era o cană cu unul din ceaiurile vindecătoare ale Maurei. De câteva luni, mama lui Blue lucra la o linie de ceaiuri pentru sănătate care să-i mărească veniturile. Fata aflase deja că *pentru sănătate* nu era defel sinonim cu *delicios* și se extrăsese oripilată din grupul care le testa.

Gansey nu fusese prevenit, așa încât acceptase cana.

— Nu cred că pot să mai aștept mult. Aș vrea însă să reduc riscul, zise el în timp ce Blue scotocea prin frigider.

Cineva umpluse un raft întreg cu o budincă dezgustătoare aparținând unui brand de magazin.

— Nu va fi niciodată complet sigur, dar trebuie să existe o cale de a fi mai grijulii.

Pentru moment, Blue se gândi că băiatul vorbea despre băutul unuia dintre ceaiurile Maurei. Pe urmă, își dădu seama că era vorba despre Cabeswater. Blue iubea pădurea aceea într-un fel care era greu de ținut doar pentru sine. Îi plăcuse întotdeauna fagul din curtea lor, stejarii care mărgineau strada și pădurile în general, dar nimic din toate astea nu o pregătise pentru copacii din Cabeswater. Bătrâni, contorsionați și animați. Și… știuseră cum o cheamă.

I se părea că totul sugera ceva mai mult.

Maura îl privea pe Gansey cu atenție, iar Blue suspecta că asta se întâmpla nu fiindcă mama ei era atentă la ce spunea băiatul, ci că ea aștepta să vadă ce efect urma să aibă poțiunea oribilă pe care i-o oferise în cana de pe masă.

— Știu ce-o să spui în continuare, interveni Blue, hotărându-se să mănânce un iaurt.

Avea un fruct pe fundul cutiei, dar putea mânca în jurul lui. Se aruncă pe un scaun de lângă masă.

— O să spui: „Ei bine, atunci, nu o luați pe Blue cu voi.“

Mama ei flutură o mână de parcă ar fi vrut să spună, *dacă știai, de ce mai întrebi?*

— Poftim? Ah, fiindcă Blue amplifică asemenea lucruri?

Fata observă că Gansey nu-i mai spusese Jane și că, de fapt, o făcea din ce în ce mai rar, iar glasul lui, rostindu-i numele adevărat, i se părea că sună ciudat.

— Da, răspunse Maura. Dar n-aveam de gând să spun asta, deși e adevărat. Cred că e mai important să vă gândiți că locul ăsta trebuie să aibă reguli. Tot ceea ce implică energie și spirit are reguli, doar că nu le știm întotdeauna. De aceea ni se pare imprevizibil. Adevărul este însă că suntem idioți. Ești sigur că vreți să vă întoarceți?

Gansey luă o gură de ceai. Bărbia Maurei tremură imperceptibil, în timp ce ochii ei urmăreau cum mărul lui Adam i se mișcă la fiecare înghițitură. Fața lui Gansey rămase neschimbată, dar, fără să spună nimic, își strânse mâna în pumn

și începu să se bată ușor pe piept.

— Și la ce spuneai că e bun? întrebă el politicos, cu vocea puțin schimbată până când își drese glasul.

— La starea de bine în general, zise Maura. De asemenea, ar trebui să te ajute să te descurci cu visele.

— Visele mele? întrebă el.

— Dar tu pe ale cui ai vrea să le organizezi? întrebă Maura, ridicând o sprânceană cu aer cunoscător.

— Mmm…

— Mai ajută și la chestiuni legale.

Gansey înghiți cât de multă băutură cu cafea putu între două respirații, dar se opri și așeză sticla pe masă cu un clinchet.

— Am nevoie de ajutor în chestiuni legale?

— Întreabă o clarvăzătoare, ridică Maura din umeri.

— Mamă, te rog! zise Blue, după care i se adresă lui Gansey: Cabeswater.

— A, da. Nu trebuie să mai meargă nimeni cu mine, zise el. Există însă un lucru care e incontestabil: caut un rege mistic pe un meridian energetic pe care există și o pădure mistică. N-are cum să fie o coincidență. Putem căuta și-n altă parte, dar cred că Glendower e acolo. Și nu vreau să pierd vremea acum că meridianul energetic s-a trezit. Simt că nu mai avem timp.

— Ești sigur că vrei să-l mai găsești? întrebă Maura.

Blue știa deja că această întrebare era irelevantă. Fără să-și ia privirea de la băiat, știa deja ce urma să spună mama ei. Urma să vadă un adolescent bogat îmbrăcat ca un manechin și pieptănat ca un prezentator meteo, ai cărui ochi sunt precum balta din Cabeswater. El o smulsese de lângă fântâna aceea a dorințelor, dar acum, că o văzuse o dată, nu mai reușea să și-o scoată din minte. N-ar fi fost însă în stare să-i explice Maurei. Și n-ar fi fost obligat să o lămurească până la capăt nici măcar pe Blue. Era ceva care-i aparținea.

— Da, vreau să-l mai caut, zise Gansey pe un ton formal.

— Asta o să te ucidă, îl anunță sec Maura.

Urmă un moment ciudat, în care două treimi din oamenii din încăpere știau că în maximum nouă luni ultima treime va muri, iar cel care-și va sfârși viața habar n-avea că urma să i se întâmple.

— Da, zise Gansey, știu. Mi s-a mai întâmplat o dată. Să mor, vreau să zic. Nu ți-au plăcut fructele din iaurt? Sunt cea mai

bună parte, i se adresă apoi lui Blue, care îi oferi paharul aproape gol.

Cu siguranță, Gansey nu mai avea de gând să vorbească despre moarte.

Maura oftă dezarmată chiar când în bucătărie intră ca o furtună Calla. Nu era furioasă. Pur și simplu așa intra ea. Deschise frigiderul la maximum și înșfăcă o budincă din el. Începu să învârtă în conținutul oribil, îl privi pe Gansey și-i spuse pe un ton bubuitor.

— Ai în vedere că pădurea Cabeswater e ca un joc video pe care toată lumea îl joacă de mai multă vreme decât tine. Știu cu toții de unde să-și ia muniție și sănătate.

Pe urmă, ieși din bucătărie, iar Maura se luă după ea.

— Ei bine? întrebă Gansey.

— Da, zise Blue, dându-și scaunul înapoi ca să meargă după mama ei, dar băiatul întinse mâna ca să o oprească.

— Așteaptă! zise el cu voce șoptită.

— Ce să aștept?

Gansey privi spre hol și spre camera de citit, aflată dincolo de el.

— Păi, în legătură cu Adam.

Instantaneu, Blue își aminti de felul în care prietenul său își pierduse cumpătul. Obrajii i se înroșiră.

— Ce-i cu el?

Gansey își trecu degetul mare peste buza de jos. Era un tic pe care-l făcea atunci când se gândea, adică atât de des încât era de mirare că mai rămăsese ceva care să-i acopere dinții.

— I-ai spus despre blestemul ăla cu privire la sărut?

Obrajii fetei fuseseră îmbujorați până atunci, dar la auzul întrebării luară de-a dreptul foc.

— Sper că nu i-ai spus tu.

— Tu mi-ai zis să n-o fac, rosti Gansey pe un ton ușor îndurerat.

— Nu, nu i-am spus nici eu.

— Și nu crezi că ar trebui s-o faci?

Bucătăria nu părea un loc prea discret, așa că se aplecaseră amândoi instinctiv unul spre celălalt ca să poată vorbi mai încet.

— Am totul sub control, șuieră Blue. N-am chef să discut chestia asta, mai ales cu *tine*.

— Mai ales? se miră Gansey. De ce spui asta?

Fata habar n-avea ce să-i răspundă. Încurcată, zise:

— Nu ești… nu ești… bunica mea!

— Ai vorbi așa ceva cu bunica ta? Eu nu-mi pot imagina c-aș reuși să vorbesc despre întâlnirile mele cu a mea. E o femeie încântătoare. Atâta vreme cât îți plac babele chele și rasiste, zâmbi el privind în jur. Dar a ta unde este? Aveam impresia că toate femeile cu care te înrudești trebuie să fie prin casa asta, pe undeva.

— Nu fi ne… șopti furioasă Blue negăsindu-și cuvintele.

— … civilizat? Necivilizat?

— Lipsit de respect! Bunicile mele sunt amândouă moarte.

— Isuse! Și de ce-au murit?

— Mama mi-a spus mereu să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

Gansey uitase cât de secretoase erau femeile și scoase un hohot strident. Dură foarte puțin, dar se dovedi foarte puternic fiindcă ochii continuară să râdă o bucată de vreme.

Înăuntrul fetei se ducea o luptă aprigă.

O, nu! se gândi ea, dar se calmă destul de repede. *Richard C. Gansey III are o gură frumoasă. Iar acum știu că are și ochi frumoși atunci când râde. Dar asta tot nu înseamnă că-l iubesc. Adam, adu-ți aminte de Adam!* încheie ea.

— Mă gândesc că trebuie să fie o explicație din familie pentru situația voastră, zise băiatul. V-ați mâncat toți bărbații? Unde s-au dus? Casa are cumva o pivniță?

— E ca un lagăr de concentrare. Pur și simplu n-au rezistat. Bieții de ei!

— Bietul de mine! zise el.

— Mda. Așteaptă aici.

Se simți ușurată îndepărtându-se de el; își simțea pulsul ca după o alergare istovitoare. Le găsi pe Maura și pe Calla pe hol, vorbind la rândul lor în șoaptă.

— Uite ce e, îi zise mamei ei. O să mergem cu toții la Cabeswater. În după-amiaza asta, după ce termină Ronan. Așa ne-am propus și avem de gând să ne ținem de planul ăsta.

Maura se arătă mult mai puțin preocupată de acest plan decât se temuse Blue. De fapt, păru că nu are nimic împotrivă.

— De ce-mi spui mie? întrebă ea. Și de ce ești așa de roșie la față?

— Pentru că ești mama mea. Pentru că ești o figură

autoritară. Pentru că e bine să-i informezi pe ceilalți despre planurile tale de călătorie când ai de gând să umbli pe cărări periculoase. Și pentru că așa arată fața mea mereu.

— Hm! făcu Maura.

— Hm! o aprobă Calla.

— N-ai de gând să-mi interzici să mă duc, nu? întrebă Blue bănuitoare.

— De data asta, nu.

— N-are niciun rost, se puse de acord și Calla.

— Și mai e ceva. În mansardă este un bol pentru scrutat, zise Blue, iar mama ei privi în camera alăturată.

— Nu, nu este.

— Cineva îl folosește, insistă Blue.

— Nu, nu-l folosește.

Abia reușind să-și controleze vocea, Blue zise:

— Nu poți să spui așa ceva. Pentru că nu mai sunt bebeluș și-mi folosesc ochii și creierul tot timpul.

— Și atunci ce-ai vrea să-ți spun? întrebă Maura.

— Adevărul. Așa cum ți-am spus și e*u*.

— Adevărat! interveni și Gansey din bucătărie.

— Gura! strigară Blue și Calla deodată, după care Maura făcu un semn de capitulare.

— Bine. Eu l-am folosit.

— Pentru ce?

— Să-l caute pe Dovlecel.

Tata! Blue n-ar fi trebuit să fie surprinsă – Neeve, care stătuse acolo, încercase și ea să-l caute și, deși ea dispăruse, misterul locului în care se afla tatăl său rămăsese în picioare.

— Am crezut că scrutarea nu e tocmai cea mai bună idee.

— E ca vodca, interveni Calla. Depinde cine o folosește, medită ea învârtind cu lingura în budincă și privind la rândul ei în camera alăturată, la fel ca Maura.

Blue își întinse gâtul să vadă și ea la ce se uitau cele două.

Era Adam. Stătea singur în camera de citiri, iar lumina difuză a dimineții îl făcea să pară cumva moale și prăfuit. Scosese un pachet de cărți de tarot din săculețul său și le aranjase pe toate cu fața în sus pe trei rânduri lungi. Acum era aplecat deasupra mesei și studia imaginile de pe ele, una câte una, mișcându-și coatele de fiecare dată când termina de observat. Nu arăta deloc ca acel Adam care-și pierduse cumpătul, ci era exact cel

pe care-l întâlnise prima oară. De fapt, asta o și înspăimântase – nimic nu îi dăduse vreun motiv că o asemenea transformare este posibilă.

— Cred că trebuie să am o discuție cu băiatul ăla, se încruntă Maura.

— Cineva trebuie s-o facă, răspunse Calla, îndreptându-se pe scări în sus.

Fiecare treaptă gemea sub ea în semn de protest și de aceea o pedepsea pe următoarea pășind și mai apăsat.

— Eu n-am de gând! Am avut parte de destule epave feroviare.

Alarmată, Blue întrebă:

— E o epavă feroviară?

— Callei îi place dramatismul, zise Maura, după care plescăi din limbă. Auzi! *Epavă feroviară!* Un tren are nevoie de multă vreme și energie ca să iasă de pe șine. Și chiar și atunci nu se cheamă că e o epavă feroviară. Eu i-aș spune mai degrabă o *deraiere*.

Din capul scărilor se auzi chicotitul încântat al Callei.

— Vă urăsc pe amândouă, zise Blue când mama ei începu să râdă și țâșni pe scări ca să se alăture Callei. Ar trebui să vă folosiți puterile pentru a face bine!

— Am auzit tot ce-ați zis, o informă Adam fără să-și ridice ochii către ea.

Blue spera cu disperare că se referea doar la Maura și la Calla și nu la conversația ei cu Gansey, din bucătărie.

— Crezi că ești o epavă feroviară?

— Asta ar presupune că m-aș fi aflat pe șine, pe calea dreaptă într-un anumit moment, răspunse el. Mergem la Cabeswater când termină Ronan?

Gansey apăru lângă Blue în ușă. În mână ținea sticla goală.

— Face banii, îi spuse el într-un mod care sugera că alesese băutura aceea doar ca să poată să-i spună lui Blue că e bună, iar ea să-l încurajeze să ducă în continuare o asemenea viață de risipitor.

— Ai face bine să reciclezi sticla, zise Blue.

Băiatul îi oferi un zâmbet, după care lovi ușor cu pumnul în mânerul ușii.

— Da, Parrish. Mergem la Cabeswater.

14

Toată lumea știa că Fox Way 300, Henrietta, Virginia, era locul în care trebuie să mergi pentru chestiile care țineau de spiritism, de lumea nevăzută, de misterios și de ceea ce urma să se întâmple. Contra unui onorariu rezonabil, oricare dintre femeile de sub acoperișul acela puteau să-ți citească în palmă, să-ți dea în cărți, să-ți purifice energiile, să te pună în contact cu rudele decedate sau să asculte cât de îngrozitoare fusese săptămâna prin care tocmai trecuseși. În timpul zilelor săptămânii, această activitate era, practic, muncă.

În zilele libere, atunci când apăreau cocteilurile, totul se transforma într-un joc. Maura, Calla și Persephone răscoleau casa în căutare de reviste, cărți, cutii de cereale, pachete vechi de cărți de tarot – orice avea tipărit cuvinte sau imagini. Una dintre ele alegea o fotografie și o ascundea de celelalte care trebuiau să vadă cât de mult se apropiau de adevăr în încercarea de a ghici ce este. Făceau predicții spate în spate, cu cărțile întinse, cu număr diferit de lumânări pe masă, stând cu picioarele în ligheane cu apă, separate de trei sau șapte trepte, pe scara din hol. Maura zicea că e educație permanentă. Calla era de părere că fac șmecherii. Iar Persephone denumea activitatea lor *lucrul ăla pe care-l facem când nu e nimic la televizor.*

În ziua aceea, după ce Blue, Gansey și Adam plecară, nu aveau nimic de făcut. Duminicile erau liniștite, chiar și pentru cei care nu mergeau la biserică. Nu se putea spune că femeile de la Fox Way 300 nu aveau activități spirituale duminica. Pur și simplu ele făceau asta mereu, așa încât ziua aceea nu avea nimic special. După ce adolescenții părăsiră casa, femeile abandonară ceea ce făceau și-și pregătiră jocul în salonul ponosit, dar confortabil.

— Sunt îndeajuns de beată să devin transcendentă, zise Calla la un moment dat.

Nu era singura femeie care băuse, dar era cea mai aproape de transcendență.

Persephone privea dubios la fundul propriului pahar. Cu voce pierită (întotdeauna vorbea încet), zise cu tristețe:

— Eu nu m-am îmbătat deloc.

— E sângele de rus din tine, presupuse Maura.

— De eston, răspunse Persephone.

În momentul acela, se auzi soneria de la intrare. Maura înjură delicat, folosind un cuvânt bine ales și foarte exact. Calla o făcu fără delicatețe, cu mult mai multe cuvinte scurte. Pe urmă, Maura merse la ușa din față și se întoarse în living în compania unui bărbat înalt.

Era foarte… cenușiu. Purta un tricou gri-închis, care îi sublinia linia musculoasă a umerilor. Pantalonii erau cu o nuanță mai închiși. Părul îi era de un blond-cenușiu, mat, la fel ca și barba de o săptămână care-i încadra gura. Până și ochii îi erau gri. Toate femeile din încăpere remarcară cât e de chipeș.

— Acesta e domnul…

— Gray[7], zise el zâmbind superior.

— Vrea o citire, zise Maura.

— Am închis, pufni Calla, dorind să pună punct vizitei.

— E nepoliticoasă, zise Persephone cu vocea ei de păpușă. Nu e închis, dar suntem ocupate.

Rosti cuvintele, arcuindu-le la final într-un fel de întrebare, însoțită de o privire speriată spre Maura.

— Asta e ceea ce am spus și eu, o aprobă Maura. Se pare însă că domnul… Gray nu are nevoie de o citire. E romancier și vrea să se documenteze. Dorește doar să observe.

Calla zornăi cuburile de gheață din pahar. Una dintre sprâncene părea deosebit de sceptică.

— Și ce scrieți, domnule *Gray*?

Bărbatul îi zâmbi curtenitor. Observară că are dinți extraordinar de drepți.

— Thrillere. Citiți multe cărți?

Femeia pufni și-și ridică paharul în direcția lui, cu urma de ruj spre bărbat.

— Vă deranjează dacă rămâne? întrebă Maura. Se pricepe la poezie.

— Spune-mi o strofă și-ți aduc o băutură, rânji Calla.

Fără cea mai mică ezitare sau indicație că se străduiește să-și aducă aminte, Omul Cenușiu își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor săi gri și începu să recite:

Unde s-a dus armăsarul?
Unde-au plecat toți tinerii?

[7] „Gri“ în lb. engl. în orig. (n. tr.).

Unde e împărțitorul de comori?
Unde sunt jilțurile festinului și măreția castelelor?
Te plâng, pocal strălucitor;
te plâng, falnic cavaler în zale;
te plâng, a prințului meu glorie.
Cum v-ați săvârșit toate,
pierdute în coroana neagră a nopții,
de parcă n-ați fi fost nicicând.[8]

Calla rânji arătându-și dinții.

— Spune-o și-n engleza veche și-o să pun și alcool în băutura ta!

Bărbatul i-a dat ascultare.

Calla s-a dus să-i aducă de băut.

După ce se întoarse, iar Omului Cenușiu i se indică un loc pe canapeaua ponosită, Maura spuse:

— Trebuie să te previn că înainte să-ți vină vreo idee trebuie să te gândești că sora mea are un Mace.

Ca să fie mai convingătoare, Calla îi dădu paharul și apoi scoase un tub mic și negru de spray cu piper din poșeta ei roșie.

— Iar Persephone e rusoaică, arătă Maura spre al treilea membru al grupului lor.

— Estonă, o corectă încet Persephone.

— Iar eu, continuă Maura strângându-și degetele în pumn, mă pricep de minune să-i bag unui bărbat nasul până în creier.

— Ce coincidență! zise amuzat Omul Cenușiu. La fel și eu.

Cu o atenție deopotrivă politicoasă și flatantă, o privi pe Maura cum își adună cărțile de pe pernele canapelei. Se aplecă să o ridice pe una pe care femeia o uitase.

— Tipul ăsta pare destul de nefericit, observă el.

Imaginea înfățișa un bărbat în care erau înfipte zece săbii. Victima se prăbușise cu fața în jos, așa cum ar fi făcut oricine în situația ei.

— Ăsta-i un tip pe care l-a aranjat definitiv Calla, îl informă Maura. Vestea bună pentru el este că decarii reprezintă sfârșitul unui ciclu, iar cartea asta este cea mai rea cu putință.

— Pare într-adevăr că nu poate exista mai mult rău decât

[8] Fragment din *Pribeagul*, poem englezesc cu autor necunoscut, prezent într-o antologie din secolul al X-lea, *Cartea din Exeter*, care are 115 versuri albe (n. tr.).

zece lame înfipte în spate și o gură plină cu noroi, o aprobă Omul Cenușiu.

— Uite, continuă Maura, fața lui seamănă puțin cu a ta.

Bărbatul privi cu atenție cartea. Atinse cu degetul lamele înfipte în spatele victimei.

— Iar sabia asta seamănă puțin cu tine.

Își îndreptă ochii spre Maura. Îi aruncase o *ocheadă*. Ea îi susținu privirea tot cu o *ocheadă*.

— Ei bine... interveni Calla.

— Îmi faceți onoarea, domnule Gray? zise Maura, întinzând pachetul cu cărți. Va trebui să întrebați: prima sau ultima?

Bărbatul acceptă tăcut această responsabilitate și o întrebă pe Calla:

— Prima sau ultima?

— Trei de cupă. De sus, bineînțeles, zise Calla cu un surâs drăcesc. Singurul loc unde e bine să te afli.

Omul Cenușiu luă prima carte și o întoarse. Bineînțeles că era trei de cupă.

— Împărăteasa, jos, zise Maura rânjind.

Bărbatul scoase ultima carte din pachet și le-o arătă. Veșmântul Împărătesei era sugerat printr-o tușă neclară de negru, iar coroana îi era bătută cu nestemate sau fructe negre.

Omul Cenușiu aplaudă încetișor.

— Patru de bâte, jos, zise Calla.

— Zece de pentagramă, sus, continuă Maura.

— As de cupă, jos, contră Calla.

Maura lovi cu palma brațul canapelei.

— Soarele, jos.

— Patru de spade, sus, rosti Calla, arcuindu-și fioros buzele mov.

Omul Cenușiu continuă să întoarcă una câte una cărțile, confirmând toate previziunile femeilor.

Duelul dintre Maura și Calla fu întrerupt de vocea mică a Persephonei.

— Regele de spade.

Toate privirile se întoarseră către ea. Femeia stătea cu genunchii apropiați și cu mâinile așezate cuminte în poală. Câteodată, Persephone reușea să pară că are opt ani, dar și optzeci; exact așa arăta în momentul acela.

Mâna Omului Cenușiu ezită deasupra pachetului de cărți.

— Sus sau jos?

— Șaisprezece cărți, numărate de sus, cred, zise Persephone clipind des.

Maura și Calla își ridicară amândouă sprâncenele. Ale Callei ajunseră mai sus.

Musafirul femeilor numără cu grijă cărțile și apoi verifică, după care întoarse cea de-a șaisprezecea carte pentru a putea fi văzută de toată lumea. Era regele de spade, stăpân al propriilor emoții și al propriului intelect, maestru al rațiunii. Figura privea spre ei, cu o căutătură de nepătruns.

— Aceasta e cartea domnului Gray, zise Persephone.

— Ești sigură? întrebă Maura care, după încuviințarea tăcută a celeilalte femei, se întoarse către Omul Cenușiu:

— Credeți că asta e cartea dumneavoastră?

Bărbatul întoarse cartea pe toate părțile de parcă asta i-ar fi putut revela niște secrete.

— Nu știu prea multe despre tarot. E cumva o carte îngrozitoare?

— Nicio carte nu e îngrozitoare, zise Maura, privind spre Omul Cenușiu în încercarea de a vedea în ce măsură i se potrivea regele de spade. Iar interpretarea poate fi foarte diferită la fiecare citire. Totuși… regele de spade e o carte puternică. Personajul e tare, dar imparțial, rece. Se pricepe foarte, foarte bine să ia decizii bazate pe fapte și nu pe emoții. Nu, nu e o carte teribilă. Eu însă mai simt ceva de la ea. Cum ar fi…

— Violența, încheie Calla.

Cuvântul acela afectă imediat pe toată lumea din cameră. Maura, Persephone și Calla se cufundară în șuvoiul de amintiri despre sora vitregă a primeia, urmate de cele ale degetului rupt cu care venise acolo Gansey. Omul Cenușiu își aminti și el de privirea încețoșată a lui Declan Lynch și de sângele care îi curgea din nas. *Violența.*

— Da, violența, zise Maura. Asta ai vrut să spui, Persephone? Da?

Cele trei femei se aplecară inconștient una spre cealaltă. Uneori, Maura, Persephone și Calla păreau mai degrabă trei părți ale aceleiași entități decât trei femei separate. Se întoarseră ca una spre domnul Gray.

— Munca mea presupune uneori violență, admise el.

— Am crezut că faceți o documentare pentru un roman, îl

interogă Maura pe un ton iritat.

— Am mințit, zise Omul Cenușiu. Îmi pare rău. A trebuit să găsesc repede ceva în momentul în care mi-ați spus că nu-mi puteți oferi o citire.

— Și atunci, care e adevărul?

— Sunt ucigaș plătit.

Mărturisirea provocă mai multe momente de tăcere. Răspunsul Omului Cenușiu păruse glumeț, dar vocea lui sugera altceva. Era genul de afirmație care necesita o clarificare sau o definire imediată, dar bărbatul nu se grăbi să o facă.

— Asta nu e prea simpatic, zise Maura.

— Nu, nu este, o aprobă Omul Cenușiu.

Toată lumea aștepta următoarele vorbe ale Maurei.

— Și ocupația asta te-a adus aici în seara asta?

— Doar mă documentez.

— Pentru *ocupația...?*

— Totul e documentare pentru muncă. Într-un fel sau în altul, zise imperturbabil Omul Cenușiu.

Bărbatul nu făcu absolut nimic pentru ca vorbele sale să fie mai ușor de acceptat. Era imposibil de spus dacă le cerea să-l creadă, dorea să le amuze sau să le înspăimânte. Făcuse pur și simplu mărturisirea aceea și acum aștepta.

— S-ar putea să fie interesant să avem măcar o dată în aceeași cameră cu noi pe cineva mai periculos decât Calla, zise Maura într-un târziu.

Îi aruncă o *ocheadă*. El i-o întoarse. Împreună cu o aprobare tacită.

Mai băură câte un rând. Omul Cenușiu le adresă întrebări potrivite, pline de un umor viu. După o vreme, se ridică, duse toate paharele la bucătărie și-și ceru scuze privindu-și ceasul.

— Mi-ar plăcea să mai stau, dar...

Le întrebă dacă se putea întoarce în cursul săptămânii următoare.

Iar Maura îi spuse că da.

După ce plecă, Calla începu să se uite în portofelul bărbatului, pe care îl furase în timp ce acesta se pregătea să plece.

— Cartea de identitate e falsă, observă ea, după care închise portofelul și-l îndesă între pernele canapelei, acolo unde stătuse Omul Cenușiu. Va avea însă nevoie de cărțile de credit. De ce naiba ai zis că da?

— Un asemenea om, răspunse Maura, e mai bine să-l ții aproape ca să-l poți supraveghea.

— O, zise Persephone, cred că știm cu toatele ce anume supravegheai tu.

15

Adam își aducea aminte cât de crud îl considerase pe Gansey. În prima lună la Academia Aglionby nu trecuse nici măcar o singură zi în care să nu se îndoiască de hotărârea de a studia acolo. Ceilalți băieți erau atât de străini și de înfricoșători; știa că nu va putea niciodată să arate ca ei. Cât de incredibil de naiv fusese încât să-și imagineze că va avea vreodată o cameră ca acelea ale colegilor săi. Iar Gansey părea cel mai rău. Mulți elevi studiau la Aglionby și reușeau cu greu să se potrivească vieții de acolo. Cât despre Gansey... era imposibil să uiți că venise, privise în jur și, în loc să se adapteze el noii școli, o înglobase cumva existenței sale anterioare. Era cel spre care se întorceau toți ochii când se îndrepta spre sala de sport. Zâmbea cel mai liniștit când era ascultat la latină. Rămânea mereu după ore și discuta cu profesorii ca între egali – *Domnule Gansey, aveți un minut? Am găsit un articol care cred că o să vă intereseze* – și mai era și băiatul cu cea mai frumoasă și interesantă mașină și cu cel mai sălbatic și chipeș prieten, Ronan Lynch. Era opusul lui Adam în toate felurile posibile.

Nu vorbeau. De ce ar fi făcut-o? Adam se strecura în clasă și-și ținea capul jos ascultând, încercând să învețe să-și ascundă accentul. Gansey, ca un soare furios, strălucea din cealaltă parte a universului, prea departe ca atracția sa gravitațională să-l afecteze pe Adam. Deși părea că e prieten cu întreaga școală, era însoțit în permanență doar de Ronan. Iar această prietenie, toate privirile acelea tăcute și grimasele buzelor celor doi îl făceau pe Adam să creadă că Gansey e crud. Cei doi râdeau mereu la o glumă, în timp ce restul lumii aștepta în fața plutonului de execuție.

Nu, Adam și Gansey nu-și vorbiseră.

Nu au schimbat niciun cuvânt în primele șase săptămâni ale anului școlar, până într-o zi când Adam a trecut cu bicicleta pe lângă Camaro. Pe asfalt se vedeau urme negre de cauciuc, iar capota era ridicată. Nu era o priveliște chiar necunoscută. Adam mai văzuse de cel puțin două ori cum mașina lui Gansey era remorcată. Nu avea niciun motiv să creadă că, așa cum era aplecat asupra motorului, ar fi putut fi ajutat de el. Probabil că solicitase deja un mecanic.

Adam s-a oprit însă. Își aducea aminte cât de înspăimântat

fusese. Dintre toate zilele acelea agonizante de la Aglionby, ajunsese în momentul cel mai rău: își potrivise cricul bicicletei, proptind-o lângă mașina fabuloasă a lui Richard C. Gansey III, și așteptase ca acesta să se întoarcă spre el. Stomacul îi tremura de frică.

Gansey își îndreptase privirea spre el și îi spusese cu accentul lui încântător:

— Adam Parrish, nu-i așa?

— Da. Di… Richard Gansey?

— Doar Gansey.

Adam își dăduse deja seama care era motivul pentru care mașina se oprise la marginea drumului. Întrebase cu o îndrăzneală care îl uimise și pe el:

— Vrei s-o repar? Mai știu câte ceva despre mașini.

— Nu! i-o tăiase scurt Gansey.

Își amintea cum în momentul acela urechile îi luaseră foc, cum își dorise brusc să nu se fi oprit și cât de mult ura Academia Aglionby. Era un nimeni, știa asta. Și bineînțeles că Gansey, dintre toți colegii lui, o putea vedea cel mai limpede. Lipsa lui de valoare. Uniforma la mâna a doua, bicicleta de rahat, accentul stupid. Nu-și dădea seama ce duh rău îl determinase să se oprească.

Apoi Gansey, cu ochii plini de *adevăratul Gansey*, îi spusese:

— Mi-ar plăcea să-mi arăți cum o pot repara eu însumi, dacă e posibil. N-are niciun sens să păstrez mașina asta dacă nu-i cunosc limba. Și apropo de limbi, în *fiecare zi* învăț de la tine câte ceva despre limba latină. Ești la fel de bun ca Ronan.

Deși păruse imposibilă la început, prietenia lor se cimentase în timpul scurt care le luase să ajungă la școală în dimineața aceea – după ce Adam îi arătase cum să strângă mai bine cablul de ambreiaj. Gansey pusese bicicleta lui Adam în portbagajul pe jumătate deschis ca să meargă împreună la școală, iar Adam îi spusese că lucrează la un atelier auto ca să-și poată plăti taxele la Aglionby. Gansey se întorsese brusc spre el și-l întrebase:

— Ce știi despre regii velși?

Uneori, Adam se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi oprit în ziua aceea. Unde ar fi fost chiar în momentul acela?

Probabil că n-ar mai fi fost la Aglionby. Și cu siguranță nu s-ar fi aflat în Camaro, îndreptându-se spre o pădure magică.

Acum, că hotărâseră să se întoarcă în Cabeswater, Gansey

devenise neliniștit. Nimic nu era mai neplăcut pentru el decât să stea locului. Îl obligă pe Ronan să pună o muzică teribilă – iar el era mereu mai mult decât bucuros să-l asculte în această privință – și abuză de puterea mașinii lui la fiecare semafor pe drumul de ieșire din oraș.

— Hai, concentrează-te! strigă Gansey, fără să fie foarte limpede dacă vorbește cu el însuși sau cu cutia de viteze. Nu-i lăsa să-ți simtă frica!

Blue se văita de fiecare dată când mașina accelera, dar nu era tocmai nefericită. Noah bătea în ritmul muzicii cu mâinile în tetiera lui Ronan. Adam nu împărtășea dispoziția aceea sălbatică, dar încerca din răsputeri să nu apară *nesălbatic* ca să nu strice cheful celorlalți. Nu mai fuseseră în Cabeswater de când el făcuse sacrificiul.

Ronan coborî geamul său, lăsând să pătrundă în mașină o pală de vânt cald impregnată cu mirosul de asfalt și de iarbă cosită. Gansey îl imită. Adam transpirase pe spate, acolo unde era lipit de bancheta de vinilin, dar mâinile îi erau reci. Oare Cabeswater avea să-l revendice odată ce se întorcea acolo?

Ce-am făcut?

Scoțându-și mâna pe geam, Gansey bătu ușor în caroseria mașinii, de parcă aceasta ar fi fost un cal.

— Așa, Porcule, așa!

Adam se simțea de parcă ar fi privit întreaga scenă de undeva din afara mașinii, de parcă era pe cale să surprindă o altă imagine, ca aceea a cărților de tarot la care se uitase mai devreme. Era cineva pe marginea drumului?

Nu mai pot să dau crezare propriilor ochi.

Gansey se sprijini pe spate, cu capul într-o parte, îmbătat de o fericire prostească.

— Tare mai iubesc mașina asta! zise el îndeajuns de tare ca să se facă auzit peste zgomotul motorului. Am să-mi cumpăr patru. Când deschid portiera uneia, să nimeresc în cealaltă. Una poate fi sufrageria, alta bucătăria. Într-una voi dormi.

— Și a patra? O să fie camera valetului, nu? strigă Blue.

— Nu fi egoistă! Va fi cameră de oaspeți.

Mașina se năpusti pe drumul de pietriș care îi ducea spre pădure, stârnind în urmă un nor de praf. În timp ce urcau, la stânga și la dreapta văzură câmpuri verzi, nesfârșite. Când aveau să ajungă pe creastă, știau că vor vedea linia copacilor

din Cabeswater.

Stomacul lui Adam se chirci brusc, la fel de feroce ca în ziua în care se oprise prima dată cu bicicleta lângă mașina lui Gansey. Aproape că rosti ceva, dar nu reuși să-și dea seama ce-ar fi vrut să spună. *Era o altă imagine?* Un ecran gol.

Ajunseră în vârf.

Pajiștea părea să se continue la infinit. Iarba înaltă făcuse loc unui șanț acolo unde ar fi trebuit să fie pârâul și apoi se continua cu… multe alte hectare de iarbă. Sute de hectare de iarbă.

Copacii dispăruseră. Mașina rămase tăcută.

Gansey mai făcu câțiva metri înainte să tragă frâna de mână. Fiecare privire din mașină se întorsese spre câmpul acela nesfârșit, brăzdat de albia pârâului secat. Nu era doar faptul că dispăruseră copacii. Nu se mai vedeau nici urmele de cauciucuri. Era ca și cum nu fuseseră niciodată acolo.

Gansey întinse mâna dreaptă și, imediat, Ronan deschise torpedoul de unde scoase jurnalul. Cu gesturi încete, Gansey dădu foile până la cea în care notase coordonatele pădurii Cabeswater. Blue respira cu zgomot.

Era ridicol. Era ca și cum ar fi verificat coordonatele unde se afla Monmouth Manufacturing. Cu toții știau unde se află.

— Jane! zise el, întinzându-i telefonul fetei. Verifică pe GPS, te rog!

Băiatul citi numerele de pe pagină. Pe urmă le mai citi o dată.

Blue, mișcând cu degetele harta de pe ecran, le repetă și ea. Erau aceleași: coordonatele care îi aduseseră în Cabeswater de fiecare dată. Cele care fuseseră folosite și de Neeve, împreună cu profesorul lor de latină.

Nu greșiseră drumul. Nu merseseră nici mai mult, nici mai puțin și nu parcaseră într-un loc greșit. Acela era locul în care găsiseră Cabeswater. Acolo începuse totul.

Într-un târziu, Noah constată evidența:

— A dispărut!

16

Apoi li se strică mașina.

Coordonarea era impecabilă. În mod normal, mașina ar fi fost plină de viață: radioul ar fi urlat, conversațiile s-ar fi intersectat vioi. Nimeni n-ar fi putut să audă primele sunete înfundate ale unui fluid care umplea plămânii autoturismului. Acum însă, reduși la tăcere de dispariția pădurii, auziră cu toții cum motorul se oprește pentru un moment, cum radioul amuțește și el o secundă, de parcă ar fi uitat ce avea de zis, și cum aerul condiționat tușește politicos.

Avură destulă vreme să-și ridice capetele și să se uite unul la celălalt. Pe urmă, motorul se opri.

Rămas brusc fără servodirecție, Gansey se luă la trântă cu mașina. Șuieră printre dinți, scoțând un sunet identic celui pe care îl făcură cauciucurile pe pietrișul drumului.

Urmă o liniște absolută.

Căldura începu instantaneu să se insinueze în mașină. Motorul tresărea precum picioarele stăpânite de convulsii ale unui muribund. Adam își puse fruntea pe genunchi și își acoperi capul cu mâinile.

Deodată, Ronan zise răstit:

— Mașina asta! Băga-mi-aș picioarele în ea de mașină! Dacă ar fi fost vreun Plymouth Voyager, ar fi fost distrusă pentru crime de război cu multă vreme în urmă.

Adam simțea că starea Porcului descria perfect felul în care se simțea el însuși. Nu era mort cu adevărat, ci doar sfâșiat. Era obsedat de ceea ce ar fi putut reprezenta faptul că pădurea Cabeswater dispăruse. *De ce nu pot fi simple lucrurile astea?*

— Adam? spuse Gansey.

— Alternatorul, probabil, își dădu el cu părerea, ridicând capul.

— Nu știu ce înseamnă asta.

Gansey părea aproape ușurat că Porcul murise. Acum avea în sfârșit ceva concret de făcut. Dacă nu putea explora Cabeswater, măcar să-i țină pe ei pe marginea drumului.

— Vorbește într-o limbă pe care o pricep.

— *In indiget homo battery*, șopti Ronan.

— Are dreptate, zise Adam. Dacă am avea o baterie nouă, am putea să ajungem până acasă și s-o reparăm acolo.

Un acumulator nou costa o sută de dolari, iar Gansey probabil nici n-ar fi simțit o asemenea sumă.

— Camion de remorcare?

— Astăzi sunt inspecții, răspunse Adam.

Boyd era singura companie din oraș care oferea servicii de remorcare, dar se ocupa de așa ceva doar când nu avea treabă în garaj.

— O să rămânem aici, zise Ronan ieșind din mașină și trântind portiera.

Chestiunea cu Ronan Lynch, descoperise Adam cu ceva vreme în urmă, era că băiatul părea incapabil să se exprime folosind doar cuvintele. Așa încât fiecare emoție trebuia să fie etalată și într-un alt fel. Un pumn, un foc, o sticlă. Acum, Cabeswater dispăruse, iar Porcul își dăduse duhul, deci el trebuia să-și elibereze sufletul printr-un asemenea gest. Prin geamul din spate, Adam îl văzu pe Ronan cum ridică o piatră de pe marginea drumului și o aruncă în bălării.

— Ei, uite, în sfârșit ceva de ajutor! zise Blue sec, după care se strecură pe scaunul gol din fața ei ca să se poată face auzită mai bine: Ești de mare ajutor!

Adam nu reuși să prindă toate mârâielile lui Ronan, dar auzi măcar două cuvinte care făceau parte dintr-o înjurătură.

Deloc impresionată, Blue întinse mâna după telefonul lui Gansey:

— Poate că putem să mergem pe jos până undeva.

Cei doi își aplecară frunțile ca să examineze împreună ecranul și începură să bolborosească ceva despre opțiuni de afișare a hărții. Imaginea părului ei negru atingându-l pe cel cânepiu al lui Gansey stârni ceva în sufletul lui Adam, dar era doar o singură înțepătură, în timp ce el se afla într-un acvariu plin cu meduze.

Ronan se întoarse și băgă capul pe portiera din dreapta șoferului. Blue îi arătă telefonul.

— Poate putem merge până aici.

— Magazinul mixt Deering? întrebă Ronan scârbit. Uită-te la el! N-ai cum să găsești acolo o baterie. Pare un loc în care e mult mai probabil să-ți pierzi portofelul. Sau virginitatea.

— Ai cumva altă idee? întrebă fata. Poate putem să aruncăm cu toții cu ceva în bălării. Sau să lovim altceva. Asta va rezolva totul. Sau poate, în chip foarte masculin, am putea să spargem niște chestii.

Deși fusese stârnită de Ronan, Adam știa că vorbele acelea îi erau adresate lui. Își sprijini capul de tetiera șoferului, fierbând de rușine și de indignare. Se gândi la felul în care făcuse mașina înainte de a se opri. Folosise ultimul strop de energie din acumulator și nu mai putuse înainta. Apoi, își aduse aminte de felul în care dispăruse Noah în Dollar City în timp ce el vorbea cu Gansey la telefon. Iar acum dispăruse Cabeswater, folosind ultimul strop de putere al meridianului energetic pe care îl trezise el însuși.

Asta n-ar fi avut însă niciun sens. Activase meridianul energetic și făcuse transformatoarele din tot orașul să explodeze. N-ar fi trebuit să existe o *lipsă* de energie.

— Îl sun pe Declan, zise Gansey. O să-l rog să ne aducă o baterie.

Ronan îi explică prietenului său ce părere are de acest plan, foarte precis, cu o mulțime de cuvinte compuse pe care nici măcar Adam nu le mai auzise până atunci. Gansey dădu aprobator din cap, dar formă numărul lui Declan. După aceea se întoarse spre Ronan, care își apăsă atât de tare obrazul pe portieră, încât pe piele îi apăru o dungă.

— Îmi pare rău. Toți cei pe care îi cunosc sunt plecați din oraș. Nu e nevoie să vorbești cu el. O s-o fac eu.

Ronan dădu cu pumnul în capotă și se întoarse cu spatele.

Gansey se răsuci spre Adam, prinzându-se și el cu mâna de tetieră și încercând să privească în spate.

— De ce a dispărut?

Apropierea aceea bruscă îl făcu pe Adam să clipească.

— Nu știu.

— De ce? E știință sau e magie? o întrebă Gansey pe Blue, luând mâna de pe tetieră.

Adam scoase un pufnet neîncrezător.

— Nu, zise Blue. Am priceput ce vrei să întrebi: a dispărut sau a fost luată?

— Poate că e invizibilă, sugeră Gansey.

Adam nu era convins de posibilitatea invizibilității totale. El o încercase și nu se simțise niciodată protejat. Îl întrebă pe Noah:

— Când noi nu te putem vedea, tu ești de fapt prin preajmă?

Noah se mulțumi să clipească din întunericul banchetei din spate, ochii fiindu-i deja lichizi și cumva îndepărtați. Aproape că dispăruse el însuși deja. Era mai mult un sentiment al prezenței

în mintea lui decât ceva palpabil.

Ronan ascultase ce vorbiseră ei, fiindcă se întoarse și-și băgă din nou capul în mașină.

— La magazin, când a dispărut, nu a devenit pur și simplu invizibil. *S-a dus undeva*. Dacă spui că pădurea Cabeswater ar putea fi la fel ca el, înseamnă că nu e invizibilă, ci că pur și simplu a ajuns în alt loc.

Se lăsă liniștea. Era un moment în care, dacă Gansey ar fi fost Ronan, ar fi înjurat, dacă ar fi fost Adam, și-ar fi închis ochii, iar dacă ar fi fost Blue, ar fi pufnit exasperat.

Gansey se mulțumi însă să-și treacă degetul mare peste buza inferioară și își adună gândurile. Deveni deodată calm și elegant, alungându-și emoțiile într-un ungher ascuns al sufletului său. Își scoase jurnalul, făcu o notă pe margine și o puse apoi între paranteze. Când închise copertele, tulburarea pe care i-o produsese dispariția pădurii Cabeswater rămase prizonieră a jurnalului, împreună cu celelalte gânduri despre Glendower.

Ceva mai târziu, după ce Noah dispăruse discret, pe drumul de pietriș se ivi Volvoul lui Declan, la fel de silențios pe cât era Porcul de zgomotos.

— Fă-mi loc! Fă-mi loc! îi ceru Ronan lui Blue până când fata se aplecă astfel încât Ronan să se strecoare pe bancheta din spate.

Băiatul se răsfiră pe banchetă, trecând un picior peste creștetul lui Adam și așezându-și capul într-o postură care sugera un abandon fără gânduri. În momentul în care Declan ajunse la geamul din dreapta șoferului, Ronan arăta de parcă ar fi dormit de zile întregi.

— Ați avut noroc că am putut să vin, zise Declan.

Privi în mașină peste Blue și se opri la Ronan. Urmări cu ochii piciorul fratelui său care se întinsese până la Adam și expresia feței i se schimbă.

— Mulțumesc, D., zise Gansey cu dezinvoltură.

Fără efort, își deschise portiera și ieși din mașină, forțându-l pe Declan să se retragă fără să lase această impresie. Mută conversația undeva în fața mașinii. Discuția deveni o confruntare de zâmbete geniale și de gesturi studiate ale mâinilor.

Blue îi privea dezaprobator din față, în timp ce Adam se uita

la ei cu mare atenție. Observă umerii lui Declan și felul în care își rotea ochii și-și dădu seama de ceva uimitor.

Lui Declan îi era frică.

Probabil că nu era foarte evident pentru Gansey, care nu dădea atenție unor asemenea lucruri, sau pentru Blue, care nu-l cunoștea prea bine pe Declan. Cât despre sentimentele lui Ronan pentru fratele său mai mare… ele erau ca sângele în apă, n-ar fi putut niciodată să-i ofere limpezimea necesară unei observații corecte.

Pentru Adam însă, care își petrecuse o bună bucată de viață fiind înspăimântat – și încercând din răsputeri să ascundă lucrul ăsta –, era mai mult decât evident. Întrebarea era însă ce îl speria în halul acela pe Declan Lynch?

— Cine i-a învinețit ochiul lui frate-tu, Ronan? întrebă el încetișor.

— Cine i-a belit și nasul, răspunse băiatul fără să deschidă ochii.

— Și cine a fost?

Ronan râse încetișor, scoțând un singur *ha*:

— Tâlharii!

Când încercai să afli lucruri despre Declan de la Ronan, problema era că acesta din urmă presupunea mereu că fratele său mai mare minte. Bineînțeles, de cele mai multe ori era adevărat.

Deodată, portiera de la șofer fu deschisă cu brutalitate. Sunetul și mișcarea fură atât de puternice, încât Ronan uită să pară adormit, iar Adam și Blue tresăriră. Declan se aplecă înăuntru.

— Știu că vrei să faci exact opusul a ceea ce-ți spun, zise el, dar trebuie să înțelegi că în momentele astea trebuie să ții capul la cutie. Ți-amintești ce ți-am zis acum câteva luni? Ai uitat cumva?

Ronan răspunse cu o pauză între cuvinte, vizibil iritat. Își ținea ochii pe jumătate închiși în lumina slabă din Camaro, dar privirea îi era teribilă.

— Nu, n-am uitat.

— Păi, mi se pare că da, îl contră Declan. Suntem urmăriți și, dacă vei fi prins, strici lucrurile pentru noi toți, așa că ai grijă! Știu că ai făcut iarăși întreceri pe stradă. Când o să-ți ia carnetul, eu…

— Declan!

Vocea lui Gansey interveni, adâncă și responsabilă. Puse o mână pe umărul celuilalt, trăgându-l ușor înapoi.

— Suntem bine, îi zise el și, văzând că nu obține efectul scontat, adăugă: Doar nu vrei să te dai în spectacol aici, în fața…

Ambii băieți se uitară la Blue.

Buzele fetei se despărțiră de parcă ar fi vrut să protesteze cu indignare, dar cuvintele lui Gansey funcționară ca o magie. Declan se retrase imediat.

O clipă mai târziu, Gansey se urcă din nou la volanul Porcului.

— Îmi pare rău, Jane, zise el, iar vocea lui suna acum mult mai ezitant, cu totul altfel decât o făcuse când era încărcată de convingere și i se adresase lui Declan. Adam, faci tu chestia asta? încheie el arătând spre baterie.

Vorbi de parcă era o zi obișnuită, de parcă tocmai se întorceau dintr-o expediție lipsită de importanță, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Frații Lynch se certaseră, dar asta era doar dovada faptului că se aflau încă în viață. Porcul murise, dar el era prizonierul perpetuu al unui ciclu care implica moartea și învierea.

În tot ceea ce Gansey nu spusese, în fiecare sentiment căruia nu-i îngăduise să i se citească pe chip, băiatul urla.

A dispărut.

17

Masca era a tatălui său. Ronan nu putea să se întoarcă acasă nici măcar în vise, dar iată că venea ceva de acolo înspre el. În realitate, masca atârna pe perete în sufrageria părinților săi, îndeajuns de sus ca să fie la adăpost de atingerea unor mâini curioase. Dar în visul său era la nivelul ochilor, pe peretele apartamentului nenorocit al lui Adam. Era sculptată dintr-un lemn întunecat și neted și arăta ca un suvenir ieftin pentru turiști. Orbitele erau rotunde și păreau surprinse, gura era deschisă, expunând o mulțime de dinți.

— Trișezi! zise fata orfană în latină.

Nu fusese până atunci cu el. Apăruse acum. Prezența ei îi aminti lui Ronan că visează. Acest moment, cel în care realiza că plăsmuise deja cu propria minte tot ceea ce îl înconjura, era cel în care știa că poate lua ceva cu el. Era al lui. Putea să facă tot ceea ce dorea cu lucrul acela.

— Trișezi! insistă fata. Visând un lucru din vis.

Se referea la mască, bineînțeles, care provenise cu siguranță din mintea tatălui său.

— E visul meu, zise Ronan. Uite, ți-am adus niște friptură de pui.

Chiar așa făcuse. Îi dădu o caserolă cu carne friptă de pui asupra căreia ea se aruncă flămândă.

— Cred că sunt psihopompă[9], zise fata cu gura plină.

— Nici nu știu ce înseamnă asta.

Fata în zdrențe își băgă o aripă întreagă de pui în gură.

— Cred că înseamnă că sunt corb. Asta te face și pe tine un băiat corb.

Vorbele acelea îl iritară pe Ronan dintr-un motiv neclar, așa încât luă restul fripturii și-l așeză pe o piesă de mobilier care dispăru imediat ce el se întoarse cu spatele.

— Cabeswater nu mai e, îi zise el.

— Depărtarea nu e același lucru cu neființa.

Vorbise Adam. Stătea în spatele umărului lui Ronan. Purta uniforma de Aglionby, dar degetele îi erau înnegrite de ulei de motor. Își puse mâinile murdare pe mască. Nu ceruse voie, dar Ronan nu-l opri. Rămase așa o clipă, după care o scoase din

[9] Ființă fantastică, având rolul de călăuză a sufletelor spre celălalt tărâm (n. red.).

perete și și-o așeză pe ochi.

Strigând înspăimântată, fata orfană se ascunse în spatele lui Ronan.

Adam devenea altceva. Masca dispăruse sau devenise fața lui Adam sau băiatul era acum sculptat din lemn. Fiecare dinte din spatele zâmbetului lucea flămând; mandibula elegantă a lui Adam dădea senzația de foame. Ochii erau disperați și arzători. Pe gât i se zbătea o venă lungă și groasă.

— *Occidet eum!*[10] îl rugă fata orfană, prinzându-se de piciorul lui Ronan.

Începea să devină un coșmar. Ronan simțea cum toate ororile nopții se apropie de el, îndrăgostite de sângele și de tristețea lui. Aripile lor băteau în ritmul inimii sale. Nu controla lucrurile destul de bine ca să le alunge.

Fiindcă Adam era acum oroarea. Dinții deveniseră altceva, el însuși se schimbase, era o *creatură* și stătea atât de aproape, încât o putea atinge. Nu puteai decât să rămâi imobilizat, paralizat de teroarea de a-l vedea pe Adam consumat pe dinăuntru. Ronan nu-și mai dădea seama nici măcar unde era masca acum; era doar Adam, monstrul, un rege plin de dinți.

— *Ronan, imploro te!* se smiorcăi fata, iar el luă mâna prietenului său și-i rosti numele.

Adam însă se topea: dinte după dinte după dinte... Întinse o mână către Ronan, iar cu cealaltă încerca să-și scoată masca devenită acum invizibilă. Din fața lui nu mai rămăsese nimic. Adam îl prinse pe Ronan de gât, înfigându-și degetele în pielea lui.

Nu-l putea omorî, indiferent cât de mult îl ruga fata orfană. Era *Adam*.

Gura se căscă, lăsându-l să vadă un hău însângerat.

Niall Lynch îl învățase pe Ronan să boxeze și la una dintre lecții îl îndemnase: *eliberează-ți mintea de fantezii*.

Își scoase fanteziile din minte.

Apucă masca. Singurul fel în care putea găsi marginea era să-l prindă pe Adam de mână, din locul în care el încerca încă din răsputeri s-o smulgă de pe față. Opintindu-se din cauza efortului, Ronan trase cu putere. Masca ieși însă la fel de ușor cum se smulge petala unei flori. Fusese o capcană numai pentru Adam, care se împletici doi pași înapoi.

---

[10] „Omoară-l!“ – în lb. lat. în orig. (n. red.).

În mâna lui Ronan, masca era subțire ca o coală de hârtie, caldă încă în locul de unde o apucase Adam. Fata orfană își îngropă fața în șoldul lui Ronan, zguduită de plâns. Vocea ei subțire și slabă se auzea acum și mai înfundat:

— Tollerere me a hic. Tollerere me a hic...

Ia-mă de aici, ia-mă de aici...

Ororile din mintea lui Ronan se apropiau. Le putea simți deja mirosul.

Adam scotea sunete ciudate, înfiorătoare chiar. Când Ronan ridică ochii, văzu că masca era tot ceea ce mai rămăsese din fața prietenului său. Când o smulsese, îi luase și toată pielea, dezvelindu-i mușchii și oasele, dinții și globii oculari. În toate locurile în care se întâlneau doi mușchi era o picătură de sânge care tresărea în ritmul pulsului.

Adam se împletici spre zid, aproape fără viață. Ronan prinse masca și se năpusti spre celălalt, cu mintea inundată de adrenalină.

— Ți-o pun la loc!

De-ar funcționa!

— Ronan!

Băiatul se chirci în patul său, pe jumătate sprijinit de zid și cu căștile în jurul gâtului. Corpul îi era înghețat, ca întotdeauna după ce visa, dar de data aceasta simțea că i-au luat foc toți nervii. Coșmarul continua să pompeze adrenalină în corpul său, deși nu se putea mișca pentru a o folosi. Respirația îi era o succesiune de pufnete neregulate. Nu se putea îndrepta sau răspunde și nu reușea să scape de imaginea chipului desfigurat al lui Adam.

Era dimineață. Mohorâtă, devreme, cu ploaia bătând în fereastra de deasupra capului său. Se desprinse și pluti deasupra lui însuși. Băiatul de sub el era blocat într-o bătălie nevăzută, iar pe brațe și pe gât venele îi deveniseră foarte vizibile.

— Ronan! șopti Noah.

Se așează pe vine, la câțiva centimetri de pat, decolorat de lumina dimineții. Era îndeajuns de concret pentru ca genunchii săi să apese în mod vizibil cearșaful, dar nu putea să producă vreo umbră.

— Ești treaz! Ești treaz!

Un moment prelungit, Noah îl privi clipind des în timp ce Ronan se uita buimac.

Treptat, inima începu să i se domolească. Cu o atingere de gheață, Noah îi desprinse degetele de pe fructul visului său. Masca. Ronan nu dorise să o aducă. Va trebui să o distrugă. Poate va fi în stare să-i dea foc.

Noah o ridică în lumina difuză a ferestrei și tresări. Suprafața măștii era plină de picături de sânge. Ronan se întrebă dacă în urma unei analize de laborator s-ar descoperi cui aparține ADN-ul.

— A ta? întrebă Noah cu glas stins.

Ronan clătină din cap și-și închise din nou ochii. Dincolo de pleoape revăzu fața îngrozitoare a lui Adam.

Din colțul camerei se auzi un sunet. Nu din cel în care se afla Drujbă. Și zgomotul nu părea să fie făcut de un pui de corb. Era un zgrepțănat lung pe lemnul dușumelei. Pe urmă, se auzi un zgomot rapid ca și cum ai fi pus un pai pentru băut suc la spițele unei biciclete. Țac-țac-țac-țac!

Ronan mai auzise sunetul acela. Înghiți cu greutate.

Deschise pleoapele doar ca să vadă că Noah se holba la el.

— Despre ce naiba visai? întrebă Noah.

18

Gansey se trezise cu noaptea-n cap. Trecuse ceva vreme de când trebuia să se scoale devreme pentru antrenamente. Dar uneori se ridica din pat la 4:45, pregătit să meargă pe râu. De obicei, folosea dimineţile acelea insomniace răsfoind în tăcere pagini de carte sau căutând pe internet noi referinţe despre Glendower, dar după dispariţia pădurii Cabeswater nu mai reuşea să fie productiv. Ca atare, ieşise în curte în ciuda burniţei şi se urcase la volanul Porcului. Se simţise reconfortant imediat. Petrecuse atâtea ore pe scaunul acela – făcându-şi temele înainte de a merge la şcoală sau blocat la marginea unui drum, sau întrebându-se ce avea de făcut dacă nu-l va găsi niciodată pe Glendower – încât se simţea ca acasă. Deşi nu avea motorul pornit, maşina mirosea cunoscut a vinilin vechi şi benzină. Auzi un ţânţar solitar, care îşi croise cumva drum înăuntru, bâzâindu-i pe lângă ureche, un tremolo ascuţit care se amesteca cu basul continuu al ploii şi al tunetelor.

Cabeswater nu mai e. Glendower era acolo – trebuie să fie – şi acum nu mai e.

Picăturile cădeau cu zgomot şi se dispersau pe parbriz. Se gândi la ziua în care fusese înţepat de moarte de roiul de viespi, dar reuşise să supravieţuiască. Repetă această amintire de atâtea ori până când nu mai simţi fiorul pe care i-l stârnise rostirea şoptită a numelui Glendower în urechea lui, preferând să se lase pradă sentimentului de milă pentru el însuşi fiindcă ar fi trebuit să aibă foarte mulţi prieteni, dar se simţea atât de singur. Considera că el îi consola întotdeauna, dar nu avea parte de aceeaşi bunătate.

Aşa cum ar trebui să fie, gândi el, enervat brusc pe propria persoană. Ţie ţi-a fost mereu uşor. La ce servesc toate privilegiile astea, *molâu răzgâiat ce eşti, dacă nu eşti în stare să te susţii singur?*

Uşa de la Monmouth Manufacturig se deschise. Noah îl văzu imediat pe Gansey şi îi făcu semn. Sugera că dorea ca el să vină sus şi, mai ales, că motivul era unul urgent.

Cu capul băgat între umeri, ferindu-se de ploaie, Gansey veni până la Noah.

— Ce-i?

Urmă o altă fluturare a mâinii. Intrară.

Înăuntru, mirosurile obișnuite ale clădirii – structura ruginită, lemnul mâncat de cari, menta din ghivece – fuseseră acoperite de un iz necunoscut. Ceva umed, straniu de fertil și neplăcut. Era posibil să fi fost adus de ploaie și de umiditate. Poate murise un animal undeva într-un colț. Îndemnat frenetic de Noah, Gansey păși cu grijă în încăperea principală, în loc să urce în apartamentul de la etaj. Spre deosebire de nivelul superior, parterul era întunecat, luminat doar de câteva ferestre mici, aflate sus, pe pereți. Stâlpi ruginiți de metal sprijineau plafonul de deasupra lor, îndeajuns de depărtați unul de celălalt ca să facă loc instalațiilor ce funcționaseră odată acolo. Trebuie să fi fost impresionante atât în înălțime, cât și în lățime. În fabrica aceea uitată de lume, totul părea prăfuit – podeaua, pereții, până și aerul care se agita încet. Era nefolosit, imens, suspendat în timp. Ciudat.

Ronan stătea în mijlocul încăperii, cu spatele spre ei. Nu era cel pe care Gansey îl întâlnise prima dată. Nu. Acel Ronan ar fi fost intrigat de stranietatea tânărului care stătea acum printre straturile de praf. Capul său ras era plecat spre pământ, dar toate celelalte amănunte ale posturii sugerau vigilență și neîncredere. Tatuajul său îngrozitor țâșnea de sub cămașă, în sus, pe gât. Acest Ronan Lynch era o creatură periculoasă, pustie pe dinăuntru. Era o capcană care te ademenea să pui piciorul în ea.

Nu te gândi la acest Ronan! Adu-ți aminte de celălalt!

— Ce faci aici? întrebă Gansey cu șovăială.

Poziția lui Ronan nu se schimbă la auzul vocii lui Gansey, iar acesta din urmă își dădu seama că prietenul său are oricum toți mușchii încordați la maximum. Ceafa îi era țeapănă. Era un animal pregătit de luptă.

Drujbă se rostogoli prin praful de la picioarele stăpânului său. Părea să fie ori în culmea extazului, ori atinsă de o criză. Când îl văzu pe Gansey, se opri, îl studie mai întâi cu un ochi, apoi și cu celălalt. De afară se auzi un tunet. Ploaia se scurgea prin geamurile sparte de pe casa scării. Mirosul acela neplăcut se simți din nou.

— *Quemadmodum gladius niminem occidit; occidentis telum est!*[11] zise Ronan cu o voce plată.

---

[11] „Singură, sabia nu ucide pe nimeni; este doar o unealtă în mâna criminalului“, *Scrisoarea LXXXVII către Lucilius* de Lucius Annaeus Seneca (n.

Gansey avea reguli clare împotriva declinărilor care surveneau înainte de micul dejun.

— Dacă încerci să te dai deștept, ai reușit. *Quemadmodum* înseamnă „la fel ca“?

Ronan se întoarse și văzură că ochii erau strâns închiși. Pe mâini avea sânge.

Gansey avu un moment în care își pierdu orice logică și simți o gheară în stomac la gândul: *nu știu despre niciunul dintre prietenii mei cine e cu adevărat*. Reuși să se adune imediat.

— Isuse Hristoase! E sângele tău?

— Al lui Adam.

— Al lui Adam *din vis*, îl corectă repede Noah. În cea mai mare parte.

Lumina schimbătoare și cenușie a dimineții făcea ca umbrele din colțuri să pară că se mișcă. Totul îi amintea lui Gansey de primele nopți pe care le petrecuse acolo, când singurul fel în care putuse să adoarmă fusese să se convingă pe el însuși că încăperea aceea imensă nu exista sub patul lui. Îl putea auzi pe Ronan respirând.

— Îți amintești de anul trecut? întrebă Ronan. Când ți-am spus că… n-o să se mai întâmple niciodată?

Era o întrebare prostească. Gansey nu uitase niciodată cum Noah îl descoperise pe Ronan într-o baltă de sânge, cu venele tăiate. Ore lungi la spital. Consiliere și promisiuni.

N-avea niciun sens să fie ipocrit.

— Când ai vrut să te sinucizi? întrebă Gansey.

Ronan clătină o singură dată din cap.

— Fusese un coșmar. Mă sfâșiau în vis și când m-am trezit… se opri, făcând un gest cu mâinile însângerate, am adus nenorocirea asta cu mine. N-am putut să-ți spun. Tatăl meu mi-a spus să nu zic nimănui, niciodată.

— Așa încât ai preferat să mă lași să cred că ai încercat să te sinucizi?

Ronan îl strivi pe Gansey sub greutatea privirii ochilor săi albaștri, făcându-l să înțeleagă că nu va răspunde niciodată. Tatăl său îi interzisese. Îl ascultase, nu spusese nimănui.

Gansey simți cum în mintea sa întregul an care trecuse capătă altă formă, alte înțelesuri. În fiecare noapte fusese înspăimântat că prietenului său i s-ar putea întâmpla ceva. De

---

red.).

fiecare dată, Ronan spusese: *Nu e chiar așa*. Se înfurie brusc, dându-și seama că prietenul său îl lăsase să se consume din cauza fricii, dar se bucură că Ronan nu era până la urmă o creatură chiar atât de ciudată. Pentru Gansey, era mai simplu să și-l imagineze drept un băiat care transforma visele în realitate decât ca unul care vrea să moară.

— Și atunci… de ce ești aici? întrebă Gansey într-un final.

De deasupra lor se auzi un sunet. Atât Ronan, cât și Drujbă își ridicară privirile în sus.

— Noah? zise Gansey.

— Sunt încă aici, răspunse el din spate. Dar nu mai durează mult.

Prin fâșâitul constant al ploii, Gansey auzi un scrâșnet pe podeaua de la etajul al doilea și încă un *bang,* ca și cum ceva ar fi căzut.

— Nu e doar sângele, zise Ronan, cu pieptul mișcându-i-se amplu în ritmul respirațiilor. A mai scăpat ceva din visul meu.

Ușa camerei lui Ronan era închisă. Golise un raft cu cărți, pe care îl întorsese și-l proptise de clanță. Cărțile fuseseră stivuite în grabă lângă telescopul care era acum răsturnat. Totul era tăcut și cenușiu, scăldat de sunetul ploii care cădea pe geamuri. Mirosul pe care îl sesizase Gansey era mai pronunțat acolo sus: mucezit, dulce.

— *Kerah?* croncăni Drujbă de pe brațul lui Ronan.

Stăpânul îi făcu semn să tacă și o așeză pe biroul lui Gansey, dar pasărea preferă să dispară în umbra de dedesubt. Apucând o rangă în mână, Ronan îi arătă fără vorbe lui Gansey cutterul de pe birou până când acesta își dădu seama că trebuie să-l ia în mână. Scoase și băgă la loc lama de câteva ori înainte de a privi nedumerit spre Noah. El părea să fie pe cale să dispară, din cauza lipsei de energie sau de curaj.

— Ești gata? întrebă Ronan.

— Pentru ce ar trebui să mă pregătesc?

În spatele ușii, ceva zgrepțăna lemnul dușumelei. Ca un ciocan pentru șnițele frecat pe un fund de lemn. Gansey simți în inimă un fior de groază.

— Pentru ce e în mintea mea, zise Ronan.

Gansey era de mult convins că nu exista vreun fel anume în care el să se poată pregăti pentru așa ceva. Îl ajută însă pe Ronan să împingă raftul din cadrul ușii.

— Gansey! zise Ronan privind la mâner, care începuse să se rotească de la sine până când băiatul îl opri cu o mână fermă. Ai grijă… ai grijă la ochi.

— Și ce plan avem? întrebă Gansey, care nu era capabil să își smulgă privirea de pe mânerul ușii.

Degetele lui Ronan se albiseră din cauza efortului de a-l ține nemișcat.

— Omoară-l! zise Ronan, deschizând brusc ușa.

Primul lucru pe care îl văzu Gansey era dezastrul din cameră: cușca lui Drujbă era strivită, iar stinghia pe care se legăna de obicei fusese transformată în așchii. Capacul de pânză al unei boxe era sfâșiat la margine. O tastatură de computer zăcea sub un scaun răsturnat. O cămașă zdrențuită și o pereche de pantaloni căzuseră pe podea, lăsând impresia că acolo se află un cadavru.

Pe urmă văzu coșmarul.

Se mișcase undeva în spate. Ca și cum fusese o umbră și apoi devenise un lucru adevărat. Rapid. Negru. Mai mare decât se așteptase. Mai adevărată decât se așteptase.

Era la fel de înalt ca el. Cu două picioare. Îmbrăcat cu ceva sfâșiat, negru, foarte murdar.

Gansey nu-și putea lua însă ochii de la cioc.

— Gansey! mârâi Ronan, după care ridică ranga.

Creatura se aruncă la pământ și se ghemui, evitând lovitura, iar băiatul ridică din nou brațul.

Gansey văzu un fel de gheară. Nu, *gheare*. Zeci. Mari, lucitoare, încârligate și atât de ascuțite, încât capătul le era cât un vârf de ac. Se repeziră la Ronan.

Gansey interveni imediat, spintecând un membru. Îmbrăcămintea creaturii se sfâșie sub apăsarea lamei. Sări direct spre fața lui Ronan, care o blocă însă cu ranga. Cu un salt puternic, creatura trecu prin aer și se agăță de cadrul ușii, cu mâinile între picioare, atârnând ca un păianjen. Nu avea nimic uman. Șuieră către băieți. Ochii cu pupile roșii clipeau spasmodic. O pasăre. Un dinozaur. Un demon.

Nu e de mirare că Ronan nu doarme niciodată.

— Închide ușa! strigă Ronan. N-am chef să ne jucăm de-a v-ați ascunselea.

Dormitorul părea prea mic ca să se închidă în el un monstru, dar Gansey știa că Ronan are dreptate. Izbi ușa chiar în

momentul în care creatura sări la el. Cu ghearele și ciocul negru și încârligat. În momentul acela, Ronan se aruncă peste el, doborându-l la podea.

Într-o clipă care păru să dureze o veșnicie, apăsat de Ronan și de arătare, Gansey văzu cum ghearele se prind de brațul lui Ronan, brăzdându-i pielea cu linii însângerate care se încrucișau cu unele mai vechi. Ciocul se repezi spre fața băiatului.

Gansey își înfipse cutterul în carnea neagră dintre gheare.

Arătarea nu scoase niciun sunet, dar se retrase. Ronan lovi cu ranga, dar aceasta ricoșă din creatură, așa că lovi cu pumnul. Cei doi se prăbușiră pe colțul patului, dar arătarea reuși să se ridice peste Ronan. Niciunul nu scotea vreun sunet; băiatul ar fi putut muri fără ca Gansey să-și dea seama imediat.

Bâjbâind pe birou, Gansey apucă instinctiv o sticlă de bere pe care o zdrobi de craniul creaturii. Imediat, mirosul de alcool umplu camera. Ronan înjură de sub monstru. Gansey apucă unul din membrele creaturii – era un braț? o aripă? repulsia aproape că îl sufoca – și-i înfipse lama dedesubt. Simți cum metalul mai întâi atinge și apoi se afundă în carnea moale. Deodată, se pomeni cu o gheară în gât. Ceva care-i sfâșia pielea subțire de sub bărbie. Era prins ca un pește.

Își dădea seama cât de mică era lama armei sale. Cât de lipsită de substanță era pe lângă ghearele ascuțite ale creaturii. Simți un șuvoi cald la gulerul cămășii. Plămânii i se umplură de un miros fertil de putregai.

Ronan izbi cu ranga în capul creaturii. Și încă o dată. Din nou. Atât Gansey, cât și arătarea căzură la pământ. Greutatea lucrului aceluia îl țintuia. Era prins, tras în țeapă, strivit. Simți cum Ronan îi ia lama din mână. Dându-și seama ce vrea să facă prietenul său, întinse mâinile și prinse creatura de cioc, ținând-o imobilizată, la fel cum era și el. Pe urmă, Ronan îi reteză gâtul. Lucrul ăsta nu se întâmplă nici repede, nici fără sânge, ci murdar și încet, ca atunci când tai un carton umed.

Totul se termină brusc, iar Ronan scoase cu grijă gheara arătării din pielea lui Gansey. Eliberat, acesta se grăbi să se tragă mai departe de creatură. Își puse dosul palmei pe rana de pe bărbie. Nu putea ști dacă sângele era al lui, al creaturii sau al lui Ronan. Ambii băieți abia mai respirau.

— Mai trăiești? îl întrebă Ronan pe Gansey, care văzu că fața prietenului său era brăzdată de o rană care pornea de la tâmplă,

trecea aproape de sprânceană și se termina pe obraz.

Ai grijă la ochi!

Gansey pipăi cu grijă rana din bărbie și-și dădu seama că e superficială. Amintirea felului în care o căpătase avea să-l bântuie însă o vreme. Simțea cumva că lucrurile nu se terminaseră, că trebuie să se agațe de ceva ca să nu fie măturat. Încercă să-și păstreze calmul.

— Cred că nu. Dar a murit?

— Dacă mai e vie, zise Ronan, e un coșmar mai îngrozitor decât am crezut.

Gansey se așeză foarte încet pe marginea patului, deasupra cearșafurilor sfâșiate. *Lucrul acela* era imposibil. Avionul și cutia care traducea erau obiecte lipsite de viață și de aceea fuseseră mult mai simplu de acceptat. Chiar și Drujbă, care era până la urmă un corb obișnuit, dacă făceai abstracție de originea lui, era mai puțin extraordinar.

Ronan îl privi pe Gansey pe deasupra cadavrului creaturii – acum că murise părea chiar mai mare decât atunci când se luptaseră cu ea –, lăsând garda jos, așa cum Gansey nu-l văzuse niciodată. Înțelegea că tot ceea ce se petrecuse, absolut totul, era o mărturisire, o privire spre ceea ce fusese Ronan în tot acest timp în care îl cunoscuse.

Ce lume de minuni și de orori, în care Glendower era doar o mică parte!

— Seneca. El a zis asta, nu-i așa? întrebă Gansey într-un târziu.

În timp ce corpul său se luptase cu un coșmar, subconștientul încercase în permanență să-și aducă aminte autorul vorbelor cu care îl întâmpinase Ronan.

Quemadmodum gladius niminem occidit; occidentis telum est.

Zâmbetul lui Ronan era ascuțit și încârligat, ca ghearele creaturii.

— „Nu sabia e ucigașul; ea e doar unealta din mâna criminalului.“

— Nu-mi vine să cred că Noah n-a rămas să ne ajute.

— Ba s-o crezi. Să nu te încrezi niciodată în morți.

Clătinând din cap, Gansey arătă spre zgârieturile pe care le văzuse pe brațul lui Ronan în timpul luptei.

— Alea… le ai de când te-ai luptat cu creatura în timp ce eu eram în Porc?

Ronan clătină încet din cap. În cealaltă cameră, Drujbă scotea sunete impacientate, îngrijorată de soarta stăpânului său.

— *Kerah!*

— A mai fost unul, zise el. Dar a scăpat.

19

— Jane, ce-ai spune dacă ți-aș cere să faci ceva ușor ilegal și cu siguranță foarte dezgustător? întrebă Gansey.

Spatele lui Ronan era deja transpirat din cauza căldurii. Cadavrul omului-pasăre era în portbagajul BMW-ului și, cu siguranță, trecea printr-un proces științific. Ronan era convins că rezultatul său final avea să fie și mai mirositor pe măsură ce ziua devenea din ce în ce mai toridă.

— Depinde dacă e sau nu implicat un elicopter, răspunse Blue din pragul ușii de la Fox Way 300. Se scărpină cu un picior gol pe încheietura celuilalt. Purta o rochie care lui Ronan i se părea că seamănă cu un abajur. Indiferent care ar fi fost lampa pe care o dezbrăcase fata, Gansey își dorea să fi avut și el una. Ronan nu era mare fan al lămpilor.

Și avea oricum alte lucruri în minte. Degetele îi tremurau din cauza încordării.

— Fără elicoptere. De data asta, o asigură Gansey.

— Are legătură cu Cabeswater?

— Nu, recunoscu trist Gansey.

Fata privi spre BMW, după care întrebă curioasă:

— De ce ați legat portbagajul cu o coardă de bungee jumping?

Deși Ronan considerase că Porcul este potrivit pentru un asemenea lucru, Gansey refuzase să pună cadavrul în Camaro.

— E o poveste lungă. De ce te uiți așa la mine?

— Cred că nu te-am mai văzut în tricou. Sau în blugi.

Faptul că Blue se holba la Gansey într-un fel anume era mai dubios decât încercarea ei de a-și masca dubioșenia. Era deopotrivă impresionată și înfiorată. Era adevărat că Gansey purta doar rareori blugi și tricou la baza gâtului, preferând cămășile cu guler și pantalonii de stofă, asta dacă nu cumva era în costum cu cravată. Și era la fel de adevărat că îi stătea bine: tricoul i se mulase pe umeri într-un fel care punea în evidență tot felul de forme, ascunse de obicei de cămăși. Ronan bănuia însă că Blue era șocată de modul în care îmbrăcămintea aceea îl făcea pe Gansey să arate ca un băiat, ca unul dintre ei.

— M-am îmbrăcat așa din cauza lucrului dezgustător, zise Gansey, trecându-și degetele peste tricou fără să-și ascundă neplăcerea. Sunt destul de zdrențăros, știu.

— Daaa, *zdrențăros* este exact cuvântul la care mă gândeam și eu. Ronan, văd că și tu ești zdrențăros.

Remarca fetei se dorea a fi sarcastică pentru că băiatul era îmbrăcat ca de obicei, cu niște blugi uzați și un maiou negru.

— Să mă îmbrac și eu mai zdrențăros? întrebă ea.

— Măcar încalță-te! răspunse Gansey pe un ton serios. Ia-ți și o pălărie! Se pare că o să plouă.

— Pic, pic, zise Blue, privind în sus ca să verifice, dar copacii frunzoși din fața casei acopereau cerul în întregime. Unde e Adam?

— Îl luăm după aceea.

— Și Noah?

— Acolo unde este și Cabeswater, zise Ronan, iar Gansey îi făcu cu ochiul.

— Bine, Ronan, zise Blue agasată.

Lăsă ușa deschisă și făcu doi pași în casă, după care strigă:

— *Mamă! Mă duc cu băieții să... fac... ceva.*

În timp ce așteptau, Gansey se întoarse spre Ronan:

— Să fim înțeleși: dacă ar fi fost și alt loc în care am fi putut îngropa chestia asta fără frica de a fi prinși, ne-am fi dus acolo. Nu cred că e cea mai bună idee să mergem la tine acasă și oricum mi-aș fi dorit ca tu să nu fi venit cu noi. Sper că îți este clar.

— *CE FEL DE CEVA?* se auzi vocea Maurei din casă.

— Foarte bine, frate! răspunse Ronan. Mă bucur că ne-am înțeles, continuă el, simțindu-se de-a dreptul electrizat.

N-ar fi fost nicio posibilitate să-l reții pe Ronan de la așa ceva.

— *CEVA DEZGUSTĂTOR!* urlă Blue spre mama ei.

Fata apăru în cadrul ușii fără să-și fi schimbat esențial garderoba căreia îi adăugase doar niște colanți croșetați și o pereche de cizme verzi de cauciuc.

— Că veni vorba, de fapt ce trebuie să facem?

Acasă, gândi Ronan. *Mă duc acasă!*

— Păi, zise Gansey încet, acoperit în bună măsură de zgomotul îndepărtat al unui tunet, partea ilegală este că mergem pe proprietatea familiei lui Ronan, acolo unde el nu are voie să pătrundă.

— Iar partea dezgustătoare este că trebuie să îngropăm un cadavru.

Ronan își arătă dinții într-un rânjet încântat.

Nu mai fusese acasă de peste un an, nici măcar în vis.

Era exact la fel cum își amintea din nenumărate după-amiezi de vară petrecute acolo: cele două coloane de piatră pe jumătate acoperite de iederă, un gard de ramuri împletite care înconjura proprietatea ca un zid, stejarii înghesuiți de ambele părți ale unui drum de pietriș. Cerul cenușiu de deasupra lor făcea ca totul să devină gri sau verde, pădurea și umbrele umplând totul de mister. Efectul întregului peisaj de la intrarea pe proprietate era o senzație de intimitate, de izolare.

Ploaia începu în timp ce urcau cu mașina, împroșcând parbrizul BMW-ului cu stropi mari. Se auzi un tunet. Ronan conduse până pe culmea unui deal, printre stejari, luă o curbă strânsă și apoi, în fața lor se ivi o pășune imensă, de un verde pur, înconjurată din toate părțile de copaci. Pe vremuri, acolo se aflau vite, vaci de toate culorile. Cireada aceea, frumoasă de parcă ar fi fost făcută din animale de poveste, revenea uneori în visele lui Ronan, deși se afla în locuri mai ciudate. Se întrebă ce se întâmplase cu animalele adevărate.

De pe bancheta din spate, Blue și Adam își întinseră gâturile ca să vadă mai bine casa de care se apropiau. Era primitoare, dar nu impresiona, fiind doar o fermă căreia i se adăugaseră diverse dependințe sau camere la fiecare câteva decenii. Grajdurile după care era cunoscută în împrejurimi proprietatea familiei Lynch erau văruite cu alb și acoperite cu tablă, unele dintre ele în bună stare, iar altele prăbușite de-a dreptul. Erau construcții lungi și înguste pentru vite, dar se puteau vedea și hambare pentru fân, largi, cu acoperișuri în formă de cupole ascuțite. Se vedeau dependințe vechi de piatră, dar și ateliere noi, cu acoperișuri plate, staule pentru capre și canise goale. Erau răspândite peste câmpuri ca și cum ar fi crescut acolo: cele mai mici erau înghesuite unele în altele, iar cele mai mari stăteau deoparte.

Deasupra întregului peisaj se întindea cerul imens și vinețiu din cauza ploii. Toate culorile erau mai adânci, mai adevărate, mai bune. Aceasta era realitatea, iar anul trecut fusese un vis.

În casă se vedea o singură lumină, cea din sufragerie. Rămânea mereu aprinsă.

Chiar sunt aici? se întrebă Ronan.

Cu siguranță avea să se trezească în curând exilat în

Monmouth Manufacturing sau în mașina sa, sau pe podeaua de lângă patul lui Adam de la St. Agnes. Lumina aceea făcea ca peisajul să pară atât de verde și de frumos, încât i se făcu rău.

Îl văzu pe Adam în oglinda retrovizoare, având pe chip o expresie visătoare și bolnăvicioasă. Blue își apăsase degetele pe fereastră, de parcă ar fi dorit să treacă prin ea ca să atingă iarba jilavă.

Parcarea cu pietriș era goală, iar infirmiera care avea grijă de casă nu se vedea pe nicăieri. Ronan parcă lângă un prun plin de fructe neculese. Odată visase că a mușcat dintr-o prună și ea a explodat, împroșcând suc și semințe. Altădată, fructul sângerase și o mulțime de creaturi micuțe se grăbiseră să cicatrizeze mușcătura lui, adăpostindu-se apoi sub pieliță, paraziți cu miros dulce.

Când Ronan deschise portiera, în mașină se năpusti imediat izul de pământ reavăn, de ziduri acoperite cu verdeață și de piatră umedă. Mirosea a… *acasă*.

— Parcă am fi în altă țară, zise Blue.

Și chiar așa era. Era ținutul celor tineri, un loc unde mureai înainte să îmbătrânești. Picioarele li se afundară în iarba mătăsoasă de dincolo de pietrișul parcării. Picăturile minuscule de ploaie li se agățară în păr. Frunzele murmurau făcând ca toți copacii din jur să zumzăie la unison.

Frumusețea locului nu putea fi stricată nici măcar de conștiința faptului că acolo Ronan își găsise tatăl ucis, chiar lângă mașina din care tocmai coborâseră. Ca și la Monmouth Manufacturing, și aici lumina putea schimba absolut tot. Descoperise cadavrul într-o dimineață rece și întunecată, iar acum era o după-amiază cenușie și ploioasă. Amintirea deveni doar un gând fugar, mai degrabă analitic decât emoțional.

Singura realitate care conta era că venise acasă. Și ce mult și-ar fi dorit să rămână!

Câteva minute mai târziu, stând lângă portbagajul deschis, își dădură cu toții seama că nici Gansey și nici Ronan nu se pregătiseră cu adevărat, așa încât nu aveau nicio cazma cu care să sape.

— Einstein? privi Ronan către Adam.

— Atelierul? sugeră celălalt, parcă trezit brusc. Magazia cu unelte?

— Ah, da! Pe aici!

Sărind peste un gard făcut din patru scânduri negre, dispuse orizontal, porniră prin iarbă către unul dintre hambare. Atmosfera încuraja tăcerea. Adam păși repede de câteva ori pentru a ajunge lângă Blue, dar niciunul dintre ei nu vorbi. Cocoțată pe umărul lui Ronan, Drujbă flutura din aripi din când în când, ca să-și mențină echilibrul. Începuse să fie destul de grea. Lângă Ronan, Gansey mergea cu capul plecat ca să se apere de ploaie și cu o figură gânditoare. El mai făcuse drumul acela.

Dar de câte ori mersese Ronan până acolo? Acum un an, acum cinci ani…

Ronan simțea o furie înveninată față de Declan, executorul testamentar al părintelui său. Știa că nu-l va mai avea niciodată pe tatăl său și, probabil, nici pe mama sa. Dar, dacă i s-ar fi permis să se întoarcă aici, ar fi fost altceva, ar fi fost mai ușor de îndurat.

Prima care văzu lucrul acela ciudat se dovedi a fi Drujbă.

— *Kreck!* făcu pasărea, iar Ronan se opri.

— Ce e aia? întrebă el.

La vreo zece metri de ei, în mijlocul ierbii de un verde-aprins, se vedea un obiect maro și neted. Le ajungea până la talie și avea o textură pietroasă.

— Este cumva… o vacă? întrebă Blue neîncrezătoare.

În momentul acela deveni evident. Era cu siguranță o vacă, așezată pe pământ, așa cum fac toate suratele ei când plouă. Și, cu siguranță, era unul dintre animalele care ocupaseră pășunea înainte de moartea lui Niall Lynch. Ronan nu prea înțelegea cum de mai era încă acolo.

— E moartă? întrebă Adam cu fața boțită de o grimasă.

Ronan se îndreptă spre animal și începu să-l ocolească încetișor. Acum îi putea vedea fața sculptată în detaliu și picăturile de apă din jurul nărilor. Ochii ei mari și negri erau doar pe jumătate deschiși. Atât el, cât și Drujbă se aplecară, întinzându-și capetele în același fel. Băiatul își flutură mâna în fața ochilor animalului, dar acesta nu se mișcă.

— *Non mortem,* murmură el îngustându-și ochii, *somni fratrem.*

— *Poftim?* șopti Blue.

— „Nu e moartea, ci fratele ei, somnul“, traduse Adam.

Gansey, cu un glas încărcat de surescitare, îl sfătui pe Ronan:

— Pocnește-o în ochi!

— Gansey! exclamă Blue.

Ronan nu lovi vaca, dar își trecu degetul peste genele ei nemișcate. Gansey își duse și el palma în fața nărilor animalului.

— Și totuși, respiră.

Venită și ea mai aproape, Blue lovi ușor cu degetul nasul vacii, lăsând urme micuțe pe părul ud.

— Săraca! Ce credeți că a pățit?

Ronan nu era foarte convins că animalul pățise ceva. Nu părea bolnavă, în afara evidentei sale lipse de mișcare. Nu mirosea îngrozitor. Nici Drujbă nu părea neobișnuit de stresată, deși se lipise de urechea lui Ronan, ca și cum ar fi vrut să-l prevină să nu cumva s-o pună jos pe lângă arătarea aceea.

— Cred că asta este o metaforă pentru societatea americană, murmură îngândurat Gansey, dar n-o pricep până la capăt.

— Hai să plecăm de-aici, înainte ca Gansey să spună ceva care să mă facă să-l urăsc! îi îndemnă Blue.

Lăsară animalul în urmă și se îndreptară spre cel mai mare dintre hambare. Ușa imensă era roasă de cari și putrezită în partea de jos, iar rama de metal era ruginită. Ronan atinse suprafața aspră a clanței. Din obișnuință, palma reținu senzația aceea. Nu ideea clanței, ci felul în care o simțise, textura și forma metalului, temperatura lui, tot ce ar fi avut nevoie ca să o aducă dintr-un vis.

— Stai așa! zise Adam, devenit brusc bănuitor. A ce miroase?

Aerul era înmiresmat de un iz cald și claustrofobic – nu neplăcut, dar fără îndoială, *agricol*. Nu era mirosul unui hambar care fusese folosit pe vremuri, ci cel al unuia utilizat în prezent.

Încruntat, Ronan deschise ușa scârțâitoare și imensă. Le trebui câteva secunde ca ochii să li se adapteze întunericului dinăuntru.

— O! exclamă Gansey.

Înăuntru era restul cirezii. Zeci de vaci se profilau fantomatic în lumina gri care intra pe ușă. Niciuna nu tresărise măcar la scârțâitul de la intrare. Se auzeau doar zgomotul respirației câtorva zeci de animale foarte mari și ropotul ploii pe acoperișul de deasupra lor.

— *Sleep mode*, zise Gansey, exact în același moment în care Blue exclamă:

— Hipnoză!

Inima lui Ronan începu să bată neregulat. Simțea că cireada de animale poate servi unui scop ascuns. Ca și cum cineva ar fi putut să le trezească rostind un cuvânt, iar ele s-ar fi năpustit să iasă din hambar.

— Și asta e tot vina noastră? întrebă Blue șoptit. La fel ca la penele de curent?

Adam privi în altă parte.

— Nu, o asigură Ronan, convins că vacile acelea adormite n-aveau nicio legătură cu meridianul energetic.

— E cu totul altceva, îl aprobă Gansey. N-aș vrea să vorbesc ca Noah, dar locul ăsta îmi dă fiori. Hai să găsim o cazma și să plecăm!

Foșnind cu picioarele talașul răspândit pe pământ, își croiră drum printre animalele nemișcate către o mică încăpere cu echipamente. Ronan găsi un hârleț, iar Adam luă o lopată de zăpadă. Gansey cântări în mână o unealtă de săpat gropi pentru stâlpi, verificându-i echilibrul, de parcă ar fi fost o spadă.

— Chiar ai crescut aici, Ronan? întrebă Blue după o vreme.

— În grajdul ăsta?

— Știi exact la ce mă refer.

Încercă să răspundă, dar durerea îl năpădi brusc și neașteptat. Singurul fel în care reuși să nu se prăbușească sub povara acelui sentiment se dovedi a fi sarcasmul acid. Ca și cum abia ar fi așteptat să plece, zeflemitor și crud, îi răspunse fetei:

— Da. Ăsta a fost castelul meu.

— Uau! răspunse ea aparent fără să dea atenție tonului cuvintelor lui, după care șopti din nou: Uite!

Ronan îi urmări privirea. În locul în care acoperișul ruginit se îmbina imperfect cu partea de sus a peretelui, era un cuib în care stătea o pasăre maronie. Pieptul îi părea negru, însângerat, dar dacă te uitai mai bine vedeai că e doar o impresie, din cauza luminii slabe. Penajul de pe piept semăna cu o coadă de păun. Ca și la vaci, ochii îi erau deschiși, dar capul stătea nemișcat. Lui Ronan i se acceleră din nou pulsul.

Pe umărul băiatului, Drujbă se ghemui, împingându-se în gâtul lui, o reacție produsă mai degrabă de emoția lui Ronan decât de cealaltă pasăre.

— Atinge-o! șopti Blue. Vezi dacă și ea e vie.

— Unul dintre voi, gemenii nevoii, ar trebui s-o atingă, zise

Ronan. Eu am riscat cu vaca.

— Cum mi-ai spus? întrebă Blue cu ochii scăpărând.

— M-ai auzit.

— *Gansey!* ceru fata ajutor.

— Mi-ai spus că vrei să-ți porți singură bătăliile cu Ronan, răspunse băiatul, lăsând la pământ unealta care îl fascinase.

Adam dădu ochii peste cap, luă un scaun și cercetă pasărea.

— Și ea respiră. La fel ca vacile.

— Acum vezi dacă n-are ouă, îl îndemnă Ronan.

— Lua-te-ar naiba!

Cu toții erau un pic neliniștiți. Nu puteau ști dacă paralizia aceea parțială era naturală sau de altă sorginte și, în lipsa acestei informații, nu părea tocmai imposibil să ajungă și ei în aceeași stare.

— Oare noi suntem singurii care nu dormim? întrebă Gansey.

Vorbele acestea îi dădură o idee lui Ronan. O așeză pe Drujbă pe un stand făcut din blocuri de BCA și deschise containerul din care se alimenta ieslea. Deși era gol, bănuia că nu era pustiu. Deloc surprinzător, când își băgă capul înăuntru, simți un miros pătrunzător, de vietate, combinat cu izul cald al grânelor care fermentează.

— Lumină! porunci Ronan.

Gansey porni imediat lanterna telefonului său și lumină în interior.

— Hai, repede, asta îmi termină bateria!

Întinzându-se până la sacul vechi de pe fund, Ronan găsi un cuib de șoareci. Ridică unul dintre pui și îl scoase la lumină. Era cenușiu și aproape lipsit de greutate, atât de mic, încât căldura corpului său abia dacă putea fi simțită. Deși era destul de mare ca să se miște, creatura rămase liniștită în căușul palmelor băiatului, care îi trecu apoi un deget ușor pe șira spinării.

— De ce-i așa de blând? întrebă Blue. Doarme și el?

Ronan își coborî mâna îndeajuns de mult ca fata să vadă ochii vii ai animalului, cu grijă însă să-l ascundă de Drujbă, care ar fi putut crede că-i de mâncare. Împreună cu Matthew, obișnuise să găsească cuiburile de șoareci din asemenea locuri și apoi, pe câmp, sprijiniți de câte o căpiță de fân și cu picioarele încrucișate, să lase puii de șoareci să le alerge pe mâini. Cei mici nu se temeau niciodată.

— E treaz, zise el.

Își ridică mâna și apăsă corpul minuscul al șoarecelui pe obraz, așa încât să poată simți pe piele zbaterea rapidă a inimii sale. Blue îl pironise cu privirea, așa încât îi oferi puiul și o îndemnă:

— Ia și tu! În felul ăsta îi poți simți bătăile inimii.

— Chiar vorbești serios? Îți bați joc de mine? întrebă fata bănuitoare.

— Cum de ți-ai dat seama?

— Fiindcă ești un nenorocit, dar faza cu șoarecele nu pare tipică pentru tine.

— Nu te obișnui cu așa ceva, zâmbi el subțire.

Încruntată, fata luă șoricelul și-l apropie de obraz. Pe chip îi înflori un zâmbet surprins, scoase un oftat firav, dar fericit și-i oferi animalul lui Adam. Acesta nu părea foarte dornic, dar la insistențele ei o imită, lipind șoarecele de obraz. Buzele îi tremurară. După o secundă, i-l oferi lui Gansey. Acesta se dovedi a fi singurul dintre ei care zâmbi înainte ca micuța creatură să-i ajungă pe obraz. Iar surâsul lui îl doborî pe Ronan; îi aminti de expresia încântată a lui Matthew în momentul în care descoperiseră șoarecii pentru prima dată, pe vremea când încă mai erau familia Lynch.

— Uimitor de încântător! zise Gansey, oferind șoricelul lui Ronan, care se pregăti să-l pună la loc.

— Mai vrea cineva înainte să-l redau familiei? întrebă el. Fiindcă, să știți, peste un an o să moară. Speranța de viață a șoarecilor e de rahat.

— Drăguț, Ronan! exclamă Adam întorcându-se pe călcâie.

— Nu te-a ținut prea mult, remarcă și Blue, a cărei față devenise brusc de culoarea lămâii.

Gansey preferă să tacă. Abia dacă îi aruncă o privire, țuguind buzele: îl cunoștea mult prea bine ca să se simtă jignit.

Ronan se simți analizat. Poate avea nevoie de asta.

— Hai să îngropăm chestia aia! zise el.

Întorși la BMW, Gansey se strădui să fie serios când Blue își duse palma la gură, iar Adam își pierdu respirația la vederea omului-pasăre. Ronan și Gansey îl îndesaseră într-o boxă supradimensionată pe cât putuseră, dar cadavrul ieșea prin ambele părți și abuza bunul-simț al oricărui privitor onest. Cele câteva ore de când murise nu îmbunătățiseră în niciun fel înfățișarea creaturii.

— Ce-i asta? întrebă Adam.

Ronan atinse cu degetele una dintre ghearele care se prinseseră pe marginea cutiei. Era îngrozitoare. Îi era frică de ea într-un fel elementar, primitiv și permanent, fiindcă în mintea lui sfârșea încă prin a fi ucis iar și iar de creatura aceea.

— Apar întotdeauna când am un coșmar. Ca și cum i-ar atrage. Mă urăsc. În vis, li se spune ororile nopții. Sau… *niri viclis*.

— Asta e în latină? se încruntă Adam.

— Păi… nu prea cred, își dădu seama Ronan, perplex.

Blue îl privi bănuitoare și, imediat, băiatul își aduse aminte că ea îl suspectase încă de la început că știe și cealaltă limbă din cutia puzzle. Era posibil să fi avut dreptate.

Apucară toți patru de boxa-coșciug și o cărară până la limita copacilor. Continua să plouă, iar ei săpară pe rând în pământul umezit de furtună. Ronan privea în sus de câteva ori pe minut ca să vadă ce face Drujbă. Pasărea nu părea să fie atrasă de ceva mare și negru, așa încât păstră distanța față de cadavru chiar și după ce acesta ajunse în groapă. Îl iubea însă pe Ronan mai presus de orice, așa încât bântui destul de aproape, aplecând ciocul în căutarea unor insecte invizibile.

Când reușiră să arunce ultima lopată de pământ în groapă, erau muiați de ploaie și de propria transpirație. Ronan se gândi că era ceva căldură în aventura aceea în care îngropaseră toți patru un cadavru de care doar el era vinovat. Ar fi preferat desigur ca arătarea să fi rămas în visele lui, dar, chiar și așa, lucrurile se aranjaseră mai bine decât în cazul ultimului coșmar pe care nu-l putuse stăpâni.

Gansey înfipse cazmaua în pământ, rostind o înjurătură blândă, după care își șterse fruntea cu dosul palmei. Luă o frunză de mentă și începu să o mestece.

— Am făcut bătături. Mergem la Nino’s?

Blue protestă mut.

Gansey căută aprobarea lui Adam.

— Mie-mi convine orice, zise el cu un puternic accent de Henrietta, semn că e foarte obosit. Dar nu era oboseala lui obișnuită. Era ceva mai adânc. Ronan n-ar fi priceput niciodată ce însemna să fii în pielea lui Adam.

Gansey privi la Ronan. Băiatul își trecea inconștient degetul mare pe sub una dintre fâșiile de piele, ștergând pământul și

sudoarea de acolo. Se întreba când avea să se întoarcă vreodată. Încet, doar pentru Gansey, zise scurt:

— Pot să mă duc s-o văd pe mama?

20

În casă, totul era în alb și negru. În aer se simțea mirosul plăcut al copilăriei lui Ronan: fum și lemn de nuc american, semințe de iarbă și detergent cu aromă de lămâie.

— Țin minte, zise Gansey gânditor, că și tu miroseai așa pe vremuri.

Băiatul își privi reflexia estompată și încadrată în rama neagră de la oglinda atârnată în hol. Drujbă se zări și ea scurt, după care merse în spatele gâtului lui Ronan ca să se ascundă acolo; Adam procedă la fel, fără să treacă însă în spatele prietenului său. Până și Blue arăta mai puțin aranjată decât de obicei, lumina aceea transformând-o așa, cu rochia ei ca un abajur și părul țepos, într-un fel de Pierrot trist.

— Am aceeași senzație ca în vremea în care voi locuiați aici, constată Gansey. Mi se pare că ar trebui să fie diferit.

— Veneai des aici? întrebă Blue.

— Destul de des, răspunse Gansey după ce îl privi tăcut pe Ronan.

Știa ce gândește prietenul său: îi fusese mult mai „frate“ decât Declan.

— N-am putea găsi niște apă? întrebă Adam cu voce pierită.

Ronan îi conduse spre bucătărie. Încăperea era simplă, nu avea nimic spectaculos și toate obiectele păreau uzate din cauza folosirii îndelungate. Nimic nu fusese reparat sau îmbunătățit de-a lungul vremii, așa încât locul acela părea un amalgam de decenii și de stiluri: dulapuri albe, simple, decorate cu un amestec de mânere de sticlă și de alamă, blaturi care erau pe jumătate din granit și pe jumătate din panouri melaminate, aparatură electronică de un alb imaculat sau din inox lucios.

Prezența lui Blue și a lui Adam îl făcea pe Ronan să-și vadă casa cu alți ochi. Nu era stilul acela de reședință pretențioasă pe care o clădise averea veche a familiei lui Gansey. Locuința trăda o altfel de bogăție, una care nu venise cu timpul și nici dintr-o anumită cultură și care nu asigura un confort deosebit: peste tot se vedeau vase vechi desperecheate și oale de cupru, tablouri adevărate atârnau de pereți, iar pe podele se găseau covoare împletite manual. În timp ce casa lui Gansey era un fel de muzeu în care n-aveai voie să atingi nimic, căminul lui Ronan

părea un amestec de mese de biliard uzate, de quilturi atârnate pe pereți, console video și canapele de piele, incredibil de scumpe.

Ronan își iubea atât de mult casa, încât îl durea să se afle aici. Simțea nevoia imperioasă de a sparge ceva. Se stăpâni însă și zise:

— Vă amintiți că v-am spus că tata era ca mine? le spuse el, arătând spre un aparat de prăjit pâinea care, la prima vedere, părea absolut banal, cu carcasa lui de oțel și cu cele două fante pentru feliile de pâine.

— Ăla? întrebă Gansey ridicând din sprâncene. E un prăjitor de pâine.

— Dar din vis.

Adam râse încetișor.

— De unde știi? întrebă Gansey.

Ronan luă prăjitorul de pe raftul pe care stătea. Nu avea niciun cordon de alimentare și nici vreun locșor pentru baterii. Cu toate acestea, când apăsă pârghia, filamentele dinăuntru începură să strălucească. Câtă vreme folosise aparatul înainte să-și dea seama că era un lucru imposibil?

— Și atunci, cu ce funcționează? întrebă Adam.

— Cu energia viselor, zise Ronan.

Drujbă sări de pe umărul stăpânului ei până pe tejghea și trebuiră să o țină ca să nu dea cu ciocul în aparat.

— Cea mai nepoluantă energie din lume.

Sprâncenele cânepii ale lui Adam se ridicară până aproape de linia bretonului:

— Politicienii n-ar fi prea încântați, zise el. N-am vrut să o jignesc pe mama ta, Gansey.

— Nu-ți face probleme! răspunse acesta.

— Ah, și mai e și asta! făcu Ronan, arătând spre calendarul de pe ușa frigiderului.

Blue îl răsfoi. Nimeni nu intrase în bucătărie ca să schimbe pagina, dar asta n-ar fi contat oricum: toate erau la fel – douăsprezece file pentru luna aprilie, toate ilustrate identic cu trei păsări negre, așezate pe un gard. Existase o vreme în care Ronan se gândise că obiectul era un cadou hazliu. Acum știa că el venise dintr-un vis al frustrării. Blue privi păsările, apropiindu-și fața atât de mult de calendar, încât nasul aproape că îi atinse hârtia tipărită.

— Păsările astea sunt vulturi sau ciori?

În același moment în care Ronan zise „ciori“, Adam răspunse și el „vulturi“.

— Și ce altceva mai e pe-aici? întrebă Gansey folosindu-și vocea de *curiozitate intensă*, cu fața transfigurată de o *curiozitate intensă*.

Pe ambele le folosea doar când venea vorba de Glendower.

— Lucruri din vis, vreau să spun.

— Să fiu al naibii dacă știu! răspunse Ronan. Nu m-a preocupat niciodată lucrul ăsta.

— Atunci, hai să ne preocupe acum! îl îndemnă Gansey.

Începură cu toții să examineze lucrurile din bucătărie, de la frigider la aparatele de pe rafturi. Deschiseră toate ușile dulapurilor.

— Telefonul nu e conectat la nicio linie, observă Adam, întorcând aparatul vechi, cu disc, ca să-l poată privi mai bine. Are însă ton.

În epoca telefoanelor celulare, o asemenea descoperire era profund neinteresantă pentru Ronan. El descoperise un creion care era de fapt stilou; deși, dacă dădeai cu unghia pe lateralul vârfului său, puteai aduna câteva grăunțe de grafit, ceea ce arăta că era un creion, dacă îl treceai peste o foaie de hârtie, lăsa în urmă o linie perfectă de cerneală albastră.

— Cuptorul cu microunde nu e nici el alimentat, zise Adam.

— Iar eu am găsit o lingură cu două capete, adăugă Gansey.

Bucătăria se umplu deodată cu un vaiet ascuțit; Blue descoperise că atunci când rotea unul dintre scaunele de lângă masă, acesta scotea un sunet care te ducea cu gândul la cântecul *The Wind That Shakes the Barley*[12], redat de câteva ori mai repede decât normal. Învârti de mai multe ori ca să vadă dacă melodia ajunge până la capăt. Nu era cazul. Scaunul era produsul unui alt vis izvorât din frustrare.

— La naiba! strigă Gansey, aruncând un cuțit pe masă și scuturându-și mâna. E înroșit de fierbinte!

Doar că nu era înroșit. Lama era făcută din oțel obișnuit, iar căldura sa era evidentă doar din cauza faptului că suprafața lustruită pe care căzuse începuse să se topească puțin. Băiatul bătu de câteva ori cu mâna pe mâner ca să verifice dacă nu

[12] Melodie a trupei Dead Can Dance, de pe albumul *Into the Labyrinth* din 1993, făcând parte de pe coloana sonoră a filmului cu același titlu (n. Tr.).

cumva tot cuțitul era incandescent și apoi îl puse la loc în stativul de unde îl luase, protejându-și mâna cu un prosop de hârtie.

Ronan încetase să mai caute, iar acum deschidea și închidea uși și sertare doar pentru plăcerea de a asculta zgomotele pe care le scoteau când le trântea. Nu era sigur ce îl făcea mai nefericit: faptul că trebuia să plece din locul acela sau anticiparea momentului aceluia.

— Uite, o chestie care nu e frustrantă deloc, zise Adam, arătându-le o ruletă care se întindea doar până la 71 de centimetri. Eu aș fi aruncat chestia asta chiar din prima dimineață.

— Are exact două picioare și patru țoli. E perfectă pentru măsurat lăzile de pâine, observă Gansey.

— Poate că are o valoare sentimentală.

— Dar de asta ce ziceți?

Blue ieșise pe hol și atingea petala de albastru pur a unui crin perfect. Erau douăsprezece asemenea flori adunate într-un buchet pus pe masa de acolo. Ronan nu dăduse niciodată prea multă atenție florilor, dar acum își dădu seama că și ele erau probabil false, la fel cum vaza în care erau așezate nu conținuse niciodată apă. Crinii alb-albaștri erau mult prea mari și împestrițați cu stamine galbene, inflorescențe cum nu mai văzuse nicăieri. Ar fi trebuit să-și dea seama mai demult. Adam pișcă puțin tulpina unei plante și le arătă celorlalți băieți picătura de umezeală care țâșnise de acolo.

— Sunt încă în viață.

Acesta era genul de lucru căruia Gansey nu-i putea rezista, așa că el rămase lângă flori, în timp ce Adam și Ronan continuară să meargă pe hol spre sufragerie. Când ultimul dintre ei își întoarse capul ca să privească peste umăr, Gansey ținea una dintre flori în căușul palmelor sale. Felul în care stătea avea ceva umil și reverențios, trăda o atitudine impregnată de recunoștință și de dor. Expresia feței sale trăda o deferență stranie.

Fără să știe exact de ce, lucrul acesta îl întristă și mai mult pe Ronan. Se întoarse repede, înainte să fie văzut de Gansey. În lumina palidă și cenușie a sufrageriei, Adam își întinse mâna să ia o mască de lemn dintr-un cârlig de pe perete. Era sculptată dintr-un lemn întunecat și neted și arăta ca un suvenir ieftin,

pentru turiști. Orbitele îi erau rotunde și păreau surprinse, iar gura schița un zâmbet în care ar fi încăput o mulțime de dinți.

Ronan se năpusti spre prietenul său.

— Nu!

Masca neagră căzu la pământ. Uluit, Adam privea cum mâna lui Ronan îl prinsese de încheietură, iar acesta simțea deopotrivă inima sa cum dă să iasă din piept, dar și pulsul prietenului său, din cauza strânsorii.

Apoi îi dădu drumul și făcu un pas înapoi. Se aplecă repede după mască și o puse pe perete, dar nici măcar după aceea ritmul inimii sale nu se potoli. Ocoli privirea lui Adam.

— Nu-i voie! zise el, fără să fie însă foarte sigur ce-i interzice.

Era foarte posibil ca versiunea măștii aceleia pe care o făcuse tatăl său să fie pe deplin inofensivă. Era posibil ca ea să fi devenit mortală doar în mintea lui Ronan. Deodată, simți că nu mai rezistă, că nu mai suportă nimic, visele tatălui său, casa copilăriei sau propria piele.

Izbi cu pumnul în zid. Mâna mușcă din tapet și tapetul ripostă la rândul lui. Simți cum i s-a crăpat pielea. Lăsase o urmă vagă a furiei sale în perete, dar acesta nu se crăpase.

— Ei, haide, Lynch! exclamă Adam. Acum vrei să-ți rupi mâna?

— Ce-a fost asta? întrebă și Gansey intrând în sufragerie.

Ronan nu știa ce-l apucase, dar continua să lovească. Mai întâi unul dintre scaunele de lângă masă. Apoi dărâmă un coș înalt plin cu fluiere de lemn. Smulse câteva rame din perete. Mai fusese nervos și până atunci. Dar acum se simțea de parcă n-ar mai fi existat. De parcă ființa lui s-ar fi redus la doi pumni în care pulsa durerea.

Deodată, brațul i se opri în aer. Strânsoarea lui Gansey era fermă, iar expresia feței sale aflate la doar cinci centimetri de a lui Ronan nu părea deloc amuzată. Părea deopotrivă tânăr și bătrân. Poate mai degrabă bătrân.

— Ronan Lynch! zise el cu vocea aceea pe care celălalt nu putea să n-o asculte, fiindcă părea să fie sigură în toate privințele în care el era dezorientat. Oprește-te chiar acum! Du-te să o vezi pe mama ta! Pe urmă, o să plecăm.

Gansey își menținu priza pe brațul lui Ronan câteva momente, ca să se asigure că se făcuse înțeles, după care îi dădu drumul și se întoarse spre Adam.

— Iar tu aveai de gând să stai pur și simplu și să te uiți?
— Da, răspunse celălalt.
— Ce drăguț! zise Gansey.
— Nu pot să-i ucid eu demonii, îl anunță sec Adam.

Blue preferă să rămână tăcută, dar îl așteptă în cadrul ușii pe Ronan. Apoi, în timp ce băieții încercau să facă ordine în cameră, plecă împreună cu el către camera de zi. Încăperea nu mai avea niciun sens, fiindcă nimeni nu-și petrecea ziua în ea. Devenise un fel de depozit pentru lucrurile care nu-și găseau locul în altă parte. Trei scaune de piele desperecheate erau întoarse unele către celelalte și stăteau pe podeaua denivelată. Într-un colț se vedea un mănunchi de umbrele cu mâner de lemn și săbii boante. Lângă pereți, erau aliniate cizme de cauciuc și bețe pogo. Câteva covoare rulate în suluri strânse erau aruncate în alt colț; pe unul din ele se vedea un bilețel pe care scria „ăsta nu“ în ceea ce părea să fi fost caligrafia lui Niall. În centrul tavanului era atârnat un candelabru ciudat din fier, care închipuia orbitele planetelor. Probabil că și el provenea dintr-un vis, la fel și celelalte două lămpi așezate în colțuri, care păreau pe jumătate lustre și pe jumătate plante. De fapt, era posibil ca toate obiectele din camera aceea să fi fost create de Niall. Doar că acum, după ce lipsise o vreme de acasă, Ronan realiza cât de multe lucruri visase tatăl său.

În mijlocul încăperii, stătea frumoasa lui mamă. Era învăluită de tuburile de plastic ale cateterelor și perfuziilor, genul acela de chestiuni de care asistentele erau convinse că are strictă nevoie. De fapt, nu era așa: femeia părea o regină împietrită dintr-o saga medievală, cu părul de aur care-i încadra fața palidă, cu obraji îmbujorați, cu buze diavolesc de roșii și ochii ușor închiși. Nu arăta deloc precum charismaticul ei soț sau ca fiii ei.

Ronan se duse direct la ea și se apropie îndeajuns ca să vadă că nu se schimbase deloc de când o văzuse ultima dată, cu multe luni în urmă. Deși răsuflarea îi făcea să tresară câteva șuvițe de păr de lângă tâmple, femeia nu reacționă la prezența fiului ei.

Pieptul i se ridica și cobora în ritmul unei respirații liniștite. Ochii îi rămaseră închiși.

Non mortem, somni fratrem. Nu e moartea, ci fratele ei, somnul.

— La fel ca toate animalele, observă Blue în șoaptă.

Adevărul – îl știuse întotdeauna, doar că nu se gândise la el – îl copleși. Fata avea dreptate.

Casa îi era populată de lucruri și de creaturi din visele lui Niall Lynch, iar mama sa nu făcea excepție.

21

Blue își dădu seama că era cazul ca familia ei să-l consulte pe Ronan. Monștrii din vis? Putea înțelege. Dar mamele din vis erau cu totul altceva. În dimineața următoare plecă pe bicicletă spre Monmouth Manufacturing și le propuse băieților ideea ei. Se lăsă tăcerea, după care Ronan vorbi hotărât:

— Nu!

— Pardon?

— Nu, repetă el, nu merg.

De pe podea, de unde stătea lungit ca să examineze mai bine poza imensă a meridianului energetic, Gansey zise fără să ridice ochii:

— Ronan, nu fi încăpățânat!

— Păi, nu sunt! Vă spun doar că nu merg.

— Hai, că doar nu te ducem la dentist! protestă Blue.

— Exact! răspunse Ronan, sprijinit cu spatele de ușa camerei sale.

— Asta n-are niciun sens, bombăni Gansey, făcând o notiță pe poză.

Dar avea. Blue se gândi că știe exact ce se întâmplă, așa încât zise pe un ton înghețat:

— E o chestie religioasă, nu-i așa?

— Nu așa se pune problema, pufni Ronan.

— Ba chiar așa! Acum urmează probabil să ne explici cum eu și mama o să mergem amândouă în Iad.

— În locul vostru, n-aș elimina această posibilitate, deși trebuie să recunosc că n-am chiar toate informațiile în domeniul ăsta.

Auzindu-i vorbele, Gansey se rostogoli pe spate și-și puse mâinile pe piept. Purta un tricou polo de culoarea somonului, care după părerea lui Blue era de departe mai diavolesc decât ceea ce discutaseră ei până atunci.

— Bun, deci ce se întâmplă acum? întrebă el.

Lui Blue nu-i venea să creadă că el nu-și dăduse seama care era conflictul. Gansey era fie incredibil de inconștient, fie uimitor de iluminat. Așa cum îl cunoștea însă, era vorba de a doua variantă.

— Aceasta este partea în care Ronan începe să folosească adjectivul *ocult*, pufni Blue.

Auzise variante ale acestei conversații de nenumărate ori în viața ei. Devenise un loc comun, în care nu mai era dureros să te afli. Nu se așteptase însă de la prietenii ei să o aducă acolo.

— Nu folosesc niciun adjectiv, zise Ronan.

Cea mai supărătoare caracteristică a lui Ronan era starea lui de enervare, care survenea întotdeauna când absolut toată lumea era calmă. Se putea și pe dos: el era liniștit când toți ceilalți se agitau. Fiindcă fetei începuse să i se zbată o venă pe gât, Ronan spuse pe un ton pacifist:

— Îți spun doar că nu merg. Poate că e bine, poate că nu. Sufletul meu e oricum în mare pericol ca să mai adaug și alt risc.

Auzind aceste cuvinte, Gansey se încruntă și păru gata să spună ceva. Până la urmă, preferă să rămână tăcut și să clatine ușor din cap.

— Crezi cumva că noi suntem în aceeași echipă cu Diavolul, Ronan? întrebă Blue.

Vorbele ar fi avut un efect mai tulburător dacă ar fi fost rostite pe un ton voit dulceag – și-o putea imagina foarte ușor pe Calla făcând lucrul acela –, dar era mult prea iritată ca să reușească.

— Zici că practicăm magia neagră?

Băiatul își dădu ochii peste cap. Părea că îi absoarbe mânia, punând-o deoparte undeva de unde să o poată folosi atunci când va avea el însuși nevoie.

— Mama a devenit conștientă de puterile ei când a văzut viitorul într-un vis, continuă Blue. Un *vis*, Ronan. Nu a tăiat vreo capră în curtea din spate ca să vadă. Nu a încercat să scruteze viitorul. Ea nu a devenit clarvăzătoare, ci a fost dintotdeauna. La fel de bine aș putea și eu să spun că și tu ești malefic fiindcă poți scoate lucruri din visele tale.

— Da, ai putea, o aprobă Ronan.

Încruntarea lui Gansey se adânci. Deschise din nou gura, dar o închise la loc. Blue nu reușea să se liniștească.

— Deci, deși lucrul ăsta ar putea să te ajute să te înțelegi pe tine și pe tatăl tău mai bine, nu vrei să vorbești cu ele.

Ronan ridică din umeri într-un gest de nepăsare specific lui Kavinsky.

— Nu.

— De ce, băi, îngust la minte ce ești…

— Jane! tună Gansey, aruncându-i o privire pe cât de tăioasă putea fi căutătura unui om care stătea pe spate îmbrăcat într-un

tricou polo de culoarea somonului. Ronan! continuă el.

— Eu sunt al naibii de civilizat!

— Ba ești de-a dreptul medieval! răspunse Gansey. Clarviziunea, după cum multe studii au arătat, ține mai degrabă de știință decât de magie.

O, iluminarea!

— Haide, băi! protestă Ronan.

— Haide, băi, tu… zise Gansey ridicându-se. Suntem cu toții conștienți că pădurea Cabeswater reușește să curbeze timpul. Tu însuți ai fost capabil să scrii pe piatra aceea înainte ca vreunul dintre noi să fi ajuns acolo. Timpul nu e liniar. E un cerc sau are forma cifrei opt sau a unui nenorocit de covrig. Dacă poți crede asta, nu-mi imaginez de ce nu accepți că există cineva care poate să arunce o privire peste gaura covrigului.

Ronan îl privi cu atenție pe Gansey. Figura întipărită pe fața lui îi aduse aminte lui Blue că băiatul ar fi făcut orice pentru prietenul său.

La fel ca mine, gândi ea. Îi era imposibil să înțeleagă cum reușea Gansey să aibă un asemenea efect, chiar așa îmbrăcat cu tricoul acela oribil.

— Mi-e indiferent, zise Ronan, ceea ce însemna că avea să vină.

Gansey privi spre Blue.

— Ești bucuroasă, Jane?

— Mi-e indiferent, i-o întoarse fata, ceea ce însemna că era mulțumită.

Maura și Persephone lucrau, dar Blue reuși să o încolțească pe Calla în camera telefonului/mașinii de cusut/pisicii. Chiar și dacă ar fi avut de ales, oricum și-ar fi dorit-o pe verișoara ei, care era o clarvăzătoare la fel de înzestrată ca și celelalte două, dar avea în plus și un alt dar straniu: psihometria. Când atingea un obiect, putea adeseori să simtă de unde venise, ce gândise proprietarul ei când îl utilizase și unde ar putea să ajungă. Cum se părea că au de-a face cu lucruri care erau deopotrivă ființe și obiecte, talentul Callei părea mai potrivit.

Din cadrul ușii, de unde stătea împreună cu Ronan și Gansey, Blue o anunță:

— Avem nevoie de sfatul tău.

— Sunt convinsă de asta, răspunse Calla nu pe cel mai

prietenos ton, fiindcă avea o voce groasă și ușor hârâită, din aceea care pare potrivită pentru filmele alb-negru. Ce doriți?

— Sunteți sigură că puteți gândi în poziția aceea? întrebă Gansey politicos.

— Dacă vă îndoiți de mine, se răsti Calla, nu înțeleg ce căutați aici.

Gansey avusese temei pentru întrebarea lui, fiindcă verișoara lui Blue atârna magnific de un cârlig fixat în tavanul camerei telefonului/mașinii de cusut/pisicii; singurul amănunt care o împiedica să cadă la pământ era o eșarfă de mătase vineție, înfășurată în jurul uneia dintre coapse.

— Ăsta e vreun ritual? întrebă Gansey în șoaptă, evitând să o privească pe Calla.

Exista ceva magic în poziția aceea, presupuse Blue. Deși camera tapetată în verde-aprins era plină de o mulțime de ciudățenii care ar fi putut atrage atenția, era greu să nu te uiți la silueta Callei care se rotea încetișor. Faptul că fâșia de mătase reușea să o susțină părea imposibil. Acum, era întoarsă către un colț, cu spatele la ei. Tunica atârna peste cap, arătându-se o mulțime de piele întunecată, breteaua roz a sutienului și patru coioți micuți tatuați în linie de-a lungul coloanei vertebrale. Cu degetele strânse în jurul cutiei-puzzle, Blue șopti la rândul ei:

— Este aeroyoga, după care continuă ceva mai tare: Calla, e vorba despre Ronan!

Femeia își ajustă poziția, înfășurându-și mătasea pe cealaltă coapsă.

— Și care-i el? Ăla frumușel?

Blue și Gansey se priviră unul pe celălalt. Îmi pare rău, zicea privirea fetei. *Eu sunt frumușelul?* întreba Gansey.

Calla continuă să se întoarcă aproape imperceptibil. Rotirea ei le arăta că nu era cea mai slabă femeie de pe planetă, dar mușchii abdominali îi erau de-a dreptul… *uau!*

— Cel în tricoul cu Coca-Cola?

Se referea la Adam. El purtase un tricou roșu și uzat la prima lor întâlnire, iar acum părea să se fi identificat cu el.

— Șarpele, mârâi Ronan cu o voce joasă.

Rotația Callei se termină chiar când băiatul pronunță cuvântul acela. Se uitară unul la altul lung, el cu capul în sus, ea cu capul în jos. De pe umărul lui Ronan, Drujbă își aplecă și ea capul pe o parte ca să vadă mai bine.

Înfățișarea lui Ronan nu avea nimic care să inspire simpatie: gura lui frumoasă era schimonosită într-un rânjet crud, de sub gulerul tricoului negru i se ițea un tatuaj înfricoșător, iar de o parte a capului ras perfect se sprijinea un corb. În momentul acela, nu semăna defel cu băiatul care își apăsase un pui de șoarece pe obraz.

Din poziția în care stătea, Calla încerca să pară nepăsătoare, dar era limpede, judecând după arcul pe care îl desenase brusc una dintre sprâncenele sale, că era teribil de interesată.

— Înțeleg, răspunse ea într-un final. Și ce fel de sfat vrei, Șarpe?

— Despre visele mele, răspunse Ronan.

Sprâncenele Callei reveniră la poziția lor nepăsătoare. Începu să-și întoarcă din nou fața de la ei.

— Dacă vrei să ți se interpreteze visele, trebuie să mergi la Persephone. Să ai o viață bună!

— O să te intereseze, insistă Ronan.

Calla chicoti și-și întinse un picior în lateral.

Blue scoase un zgomot iritat. Făcu doi pași și așeză cutia puzzle pe obrazul Callei, care se opri din învârtit. Încet, începu să se ridice. Gestul era elegant ca o mișcare de balet, ca a unei dansatoare ce interpretează o lebădă.

— Păi, de ce n-ai spus așa? întrebă ea.

— Am zis, protestă Ronan.

— Șarpe, ar trebui să știi ceva despre mine: eu nu cred pe nimeni, zise Calla rotunjindu-și buzele de culoarea prunei.

— Și tu ar trebui să știi ceva despre mine: nu mint niciodată, răspunse Ronan, iar Drujbă șuieră aprobator.

Calla continuă să-și facă exercițiul de aeroyoga pe toată durata conversației. Uneori era cu capul în sus și-și ținea picioarele ghemuite sub ea.

— Toate lucrurile astea sunt încă o parte din tine. Eu le simt exact la fel ca pe ființa ta. Sau poate aproape la fel. Sunt ca unghiile pe care ți le tai. Împart cu tine viața, sufletul. Sunteți o singură entitate.

Ronan dădu să protesteze – dacă Drujbă cădea de pe o masă, el nu simțea durerea păsării –, dar se opri, gândindu-se că n-ar fi simțit nici durerea unghiilor.

— Deci, când mori, ele pur și simplu… se vor opri.

— Se opresc? Nu mor și ele? întrebă Gansey.

Calla se întoarse cu capul în jos, cu genunchii îndoiți și tălpile lipite una de cealaltă. Arăta ca un păianjen.

— Când mori, calculatorul tău nu moare odată cu tine. Obiectele astea nu trăiesc în sensul în care simțim noi viața. Nu sunt animate de spirit. Când dispare visătorul, devin doar calculatoare în așteptarea unor comenzi.

Ronan se gândi la vorbele lui Declan de acum câteva luni: *mama nu e nimic fără tata*. Avusese dreptate.

— Înseamnă că mama mea nu se va mai trezi niciodată.

Calla se ridică încet cu capul în sus, eliberându-și mâinile.

— Dă-mi și mie pasărea aia, Șarpe.

— Să n-o strângi prea tare, zise Ronan grăbit, aranjând protector aripile corbului pe lângă corp, înainte de a i-o oferi.

Drujbă o ciupi imediat pe Calla de deget. Deloc impresionată, femeia își arătă și ea dinții.

— Ușurel, puișor! zise ea cu un zâmbet ucigător. Și eu pot să mușc. Blue?

Asta însemna că dorea să folosească puterea invizibilă a fetei pentru a-și amplifica viziunea. Blue își puse o mână pe genunchiul Callei și o folosi pe cealaltă pentru a o opri pe verișoara ei din mișcarea de rotație. Rămaseră așa câteva clipe. Drujbă era nemișcată în mâinile Callei, ciufulită și nedumerită de stranietatea întregii situații. Pe urmă, femeia își fixă ochii asupra lui Ronan, iar pe buzele ei de culoarea prunei apăru un zâmbet subțire.

— *Ce-ai făcut, Șarpe?*

Ronan nu răspunse. Tăcerea nu era niciodată un răspuns greșit. Calla îi pasă corbul lui Blue, care îl prinse bine înainte să i-l dea înapoi lui Ronan.

— Uite care-i treaba, zise Calla, mama ta a fost un vis. Prostul de taică-tău a adus-o de acolo – de parcă nu sunt destule femei pe lume și trebuia să-și facă el una – iar acum ea e lipsită de visător. Dacă o vrei înapoi, trebuie să intre înapoi în vis.

După ce rosti vorbele astea, Calla făcu o serie de proceduri elaborate, elegante și lipsite aparent de efort. Mișcările ei îi aduseră aminte lui Ronan de felul în care funcționa cutia-puzzle, puțin ilogic, oarecum imposibil. Era greu să înțelegi cum reușise să-și extragă un braț din eșarfa de mătase fără să-și aplece trunchiul sau să-și întoarcă piciorul fără să cadă pe podea.

— Cabeswater. Cabeswater e un vis, sparse într-un târziu Ronan tăcerea.

Calla se opri din rotire.

— Nu trebuie să-mi spui că am dreptate, zise Ronan.

În minte îi veniră nenumăratele ocazii în care visase copacii bătrâni din Cabeswater, cât de familiar i se păruse totul, cum arborii îi știuseră numele. Ființa lui era împletită cu rădăcinile lor cumva, iar seva lor îi curgea prin vene.

— Dacă mama ajunge în Cabeswater, o să se trezească.

Calla îl privi fără vorbe. Tăcerea nu era niciodată un răspuns greșit.

— Atunci, înseamnă că n-avem de ales decât să aducem Cabeswater înapoi, zise Gansey.

Blue își aplecă fața așa încât Calla să fie mai puțin „invers“ pentru ea.

— Ai vreo idee?

— Eu nu sunt magician.

Blue o împinse și Calla începu să se rotească, râzând cu hohote încântate și insinuante. Arătă spre Ronan în timp ce acesta se grăbea să iasă din cameră.

— El este însă. Ah, și fă cumva să scapi de masca aia. E o chestie tare nasoală.

22

TESTAMENTUL LUI NIALL T. LYNCH

ARTICOLUL 1
DECLARAȚII PRELIMINARE

SUNT CĂSĂTORIT CU AURORA LYNCH ȘI TOATE REFERIRILE DIN ACEST TESTAMENT LA SOȚIA MEA O DESEMNEAZĂ AURORA LYNCH.

AM TREI COPII ÎN VIAȚĂ, NUMIȚI DECLAN T. LYNCH, RONAN N. LYNCH ȘI MATTHEW A. LYNCH. TOATE REFERIRILE DIN ACEST TESTAMENT LA „COPILUL“ SAU „COPIII“ SAU „CHESTIUNE“ INCLUD COPILUL SAU COPIII POMENIȚI MAI SUS ȘI ORICE ALT COPIL SAU COPII ADOPTAȚI DE MINE. TOATE REFERIRILE LA „FIUL MIJLOCIU“ ÎL AU ÎN VEDERE PE RONAN N. LYNCH.

— Mă gândeam că ne-am putea întâlni cu toții de 4 Iulie, zise Matthew privind în sus spre Ronan; lumina asfințitului îi făcea buclele să pară angelice.

La propunerea lui Ronan, se întâlniseră cu toții să ia masa în piața din centrul parcului. Era o decizie egoistă. Atât Declan, cât și Ronan îl tratau pe Matthew ca pe un fel de strat protector.

— Toți trei. Ca să ne uităm la artificii.

Ronan stătea ghemuit deasupra lui, pe marginea unei mese de picnic uzate.

— Nu.

Înainte ca fratele său mai mic să apuce să spună ceva care l-ar fi putut face să se simtă vinovat, Ronan arătă spre sendvișul cu ton învelit în hârtie, pe care Matthew îl ținea în mână.

— Cum e sendvișul tău?

— O, e foarte bun! zise celălalt cu entuziasm.

Nu prea era de mirare. Matthew părea adeseori că este un puț aurit și deloc pretențios, în care lumea întreagă arunca mâncare.

— E foarte bun. Nu mi-a venit a crede când ai sunat. Când ți-am văzut numărul de telefon, aproape că m-am căcat pe mine. Ți-ai putea vinde telefonul drept unul nou-nouț.

— Vorbește frumos, în pana mea! zise Ronan.

ARTICOLUL 2
MOȘTENIRI ȘI ATESTATE SPECIFICE

LAS SUMA DE 23 DE MILIOANE DE DOLARI ($ 23000000) UNUI FOND SEPARAT CARE VA CONTRIBUI LA ÎNGRIJIREA ȘI ÎNTREȚINEREA PERPETUĂ A PROPRIETĂȚII NUMITE ÎN CONTINUARE „FERMA“ (VEZI ANEXA B) ȘI PENTRU ÎNGRIJIREA, EDUCAȚIA ȘI LOCUINȚA COPIILOR MEI. ACEST FOND VA FI ADMINISTRAT DE DECLAN T. LYNCH PÂNĂ CÂND TOȚI COPIII VOR FI ÎMPLINIT VÂRSTA DE 18 ANI.

LAS SUMA DE 3 MILIOANE DE DOLARI ($ 3000000) FIULUI MEU DECLAN T. LYNCH PE CARE O VA PUTEA FOLOSI DUPĂ CE VA ÎMPLINI VÂRSTA DE 18 ANI.

LAS SUMA DE 3 MILIOANE DE DOLARI ($ 3000000) FIULUI MEU RONAN N. LYNCH PE CARE O VA PUTEA FOLOSI DUPĂ CE VA ÎMPLINI VÂRSTA DE 18 ANI.

LAS SUMA DE 3 MILIOANE DE DOLARI ($ 3000000) FIULUI MEU MATTHEW A. LYNCH PE CARE O VA PUTEA FOLOSI DUPĂ CE VA ÎMPLINI VÂRSTA DE 18 ANI.

Ronan luă unul dintre cipsurile de cartofi ale lui Matthew și i-l dădu lui Drujbă, care îl sfărâmă pe tăblia mesei mai mult de dragul sunetului decât ca să-l mănânce. Pe trotuar, o doamnă ce împingea căruțul unui copil îi aruncă o privire scârbită, fie pentru că stătea pe tăblia mesei, fie pentru că traficanții de păsări hoitare par mereu să aibă o reputație proastă. Ronan îi întoarse căutătura, după ce adăugă câteva grade suplimentare de scârbă.

— Știi, mă întrebam, Declan se mai teme de cazul în care ne-am întoarce la fermă?

Matthew, care mesteca foarte conștiincios, făcu semn cu mâna către conținutul căruciorului de copil. Conținutul îi răspunse la rândul său, iar fratele lui Ronan spuse cu gura plină:

— El se teme mereu. Se teme foarte tare. Dar și tu ești în aceeași situație. E adevărat că o să ne pierdem banii dacă ne întoarcem? A fost tata cu adevărat atât de rău pe cât spune Declan?

ARTICOLUL 7
CONDIȚII SUPLIMENTARE

DUPĂ MOARTEA MEA, NICIUNUL DINTRE COPIII MEI NU VA AVEA VOIE SĂ TREACĂ DINCOLO DE GRANIȚELE FIZICE ALE „FERMEI“ ȘI NICI SĂ DERANJEZE ORICE ESTE CONȚINUT ACOLO, VIU SAU INERT, ȘI NICI OBIECTELE PE CARE ACEST TESTAMENT STABILEȘTE CĂ VOR APARȚINE FONDULUI NEW YORK – ROSCOMMON, CU EXCEPȚIA CELOR DESPRE CARE S-A STABILIT CĂ VOR APARȚINE FONDULUI DESTINAT ÎNGRIJIRII AUROREI LYNCH.

— Poftim?! se miră Ronan așezându-și sendvișul pe masă.

Drujbă își înclină și ea capul.

— Ce spune despre tata?

— Nu mai țin minte exact, ridică din umeri fratele mai mic. Ceva cum că n-a fost niciodată cu noi. Știi tu, de-astea. Să știi însă că Declan nu e chiar așa de rău. Eu nu pricep de ce voi doi nu vă înțelegeți.

Mămica și tăticul nu se mai iubesc unul pe celălalt, gândi Ronan, dar n-avea cum să-l ironizeze în felul acela pe Matthew, care îl privea cu aceiași ochi încrezători ca și puiul de șoarece. Cina aceea nu era de ajuns ca să-l reechilibreze. Vizita lui ilicită la Fermă, faptul că își dăduse seama de condiția mamei lui și diagnosticul pe care îl pusese Calla îl afectaseră destul de mult. Deodată, trebuia să ia o decizie: dacă să o revitalizeze sau nu pe mama lor. Dacă ea s-ar fi întors la ei, lucrurile aveau să fie cu siguranță mai simple, chiar dacă ar fi trebuit să trăiască în Cabeswater. Un părinte era mai bun decât niciunul. Viața era mai bună decât moartea. Trezia era mai bună decât somnul.

Vorbele lui Declan îl demobilizau însă pe Ronan: mama nu e nimic fără tata.

Era ca și cum ar fi știut. Ronan își dorea cu disperare să-și dea seama cât de mult cunoștea Declan, dar era conștient că nu are cum să-l întrebe pur și simplu.

— El a început să mă urască primul, zise Ronan. Asta în caz că te întrebai. Deci n-am fost eu.

Matthew oftă, răspândind o răsuflare cu miros de pește și părând că e fie o călugăriță, fie drogat până peste poate.

— Era pur și simplu supărat pentru că tata te plăcea mai mult pe tine. Mie nu-mi păsa. Toată lumea are lucruri favorite. Uite, mama mă plăcea cel mai mult pe mine.

ARTICOLUL 2A
ALTE MOȘTENIRI

LAS ÎNTREAGA PROPRIETATE IMOBILIARĂ, CARE A FOST REȘEDINȚA MEA PÂNĂ ÎN MOMENTUL MORȚII („FERMA“), ÎMPREUNĂ CU ASIGURĂRILE SALE, FIULUI MEU MIJLOCIU.

Continuară amândoi să-și mănânce sendvișurile în liniște. Ronan se gândi că în mintea amândurora se învârtea faptul că Declan nu fusese favoritul nimănui.

Și dacă am fost preferatul tău, își întrebă el tatăl mort, *de ce mi-ai lăsat o casă în care să nu pot să mă întorc vreodată?*

Cu grijă – ceea ce se dovedi a fi dificil, fiindcă Ronan nu făcea niciodată lucrurile în felul ăsta – îl întrebă pe fratele său:

— Declan vorbește vreodată despre vise?

Trebui să repete întrebarea. Atât Matthew, cât și Drujbă fuseseră distrași de o pereche de fluturi-monarh care se învârteau în jurul lor.

— Adică, ale lui? întrebă Matthew, după care își ridică sprâncenele într-un gest studiat. Nu cred că visează. Ia pastile pentru dormit, știai?

Ronan nu știa.

— Ce fel?

— Habar n-am, deși m-am uitat la flacon. I le-a dat Doc Mac.

— Care pana mea… Doc?

— Doctorul de la Aglionby.

— Ăla nu e medic, fraiere, șuieră Ronan. E elev la școala de surori medicale și e în practică sau ceva de genul ăsta. Nu cred că are voie să scrie rețete. Dar de ce ia Declan pastile de dormit?

Matthew își îndesă restul sendvișului în gură și zise:

— Zice că tu-i provoci ulcer.

— Ulcerul nu e o problemă de somn. El apare când acidul îți halește o parte din stomac și dă o gaură acolo.

— Zice că tu și tata ați fost amândoi visători, completă Matthew, și că din cauza asta o să pierdem totul.

Ronan rămase nemișcat. Împietrise atât de repede, încât Drujbă îngheță și ea, cu capul îndreptat către cel mai mic dintre frații Lynch, uitând de fărâmițele sale de sendviș cu ton.

Declan știa despre tatăl lor, despre mama lor, despre *el*.

Și cu ce schimbă asta lucrurile? Nimic, probabil.

— Să știi că are un pistol sub scaunul din mașină, îl informă Matthew. L-am văzut când mi-am scăpat telefonul.

Ronan realiză că Matthew se oprise din mestecat și din agitația sa perpetuă și rămăsese arcuit pe banca de lângă masa de picnic, cu ochii săi umezi, lipiți de cei ai fratelui său mai mare.

— Să nu-mi spui că e pentru tâlhari, zise Matthew în final.

— N-aveam de gând, îi răspunse Ronan. Știi că nu mint.

Matthew îl aprobă din cap. Își mușca buza, iar ochii îi erau înlăcrimați.

— Uite ce e, zise Ronan, după care repetă, uite ce e! Cred că știu cum să o recuperez pe mama. Nu va mai putea sta la Fermă și… de fapt, noi oricum nu putem merge acolo, dar cred că sunt în stare să o recuperez. Măcar o vom avea.

ÎN MOMENTUL SCRIERII ACESTUI TESTAMENT, NIALL LYNCH ERA ÎN DEPLINĂTATEA FACULTĂȚILOR MINTALE, A MEMORIEI ȘI A ÎNȚELEGERII LUMII, FĂRĂ A FI CONSTRÂNS SAU ÎN VREUN FEL INAPT DE A SCRIE UN TESTAMENT. ACEST DOCUMENT TREBUIE CONSIDERAT VALABIL PÂNĂ LA CREAREA UNUIA NOU.

SEMNAT ASTĂZI:

T’LIBRE VERO-E BER NIVO LIBRE N’ACREA

Probabil de aceea îl chemase pe Matthew. Poate că dorise să-i promită acest lucru care părea imposibil. Poate că avea nevoie să-l rostească cu voce tare, așa încât să nu-l mai răsucească în stomac până când avea să capete și el o gaură.

— Serios? îl întrebă neîncrezător fratele său mai mic.

— Îți promit!

Ronan se simțea de-a dreptul electrizat de hotărârea aceea.

23

Omului Cenușiu îi trebuiră câteva zile ca să-și dea seama că-și pierduse portofelul. Ar fi observat mai devreme dacă n-ar fi fost copleșit de o serie de zile gri, în care diminețile păruseră golite de culoare, iar trezirea, un lucru total neimportant. Adeseori, obișnuia să nu mănânce pe parcursul unor asemenea zile; pur și simplu pierdea noțiunea timpului. Era totodată treaz și adormit, ambele stări fiind contopite într-o trăire lipsită de vise, de viață. După aceea, într-o dimineață își deschidea ochii și observa cum cerul devenise din nou albastru.

Avusese câteva zile gri în demisolul de la Pleasant Valley Bed & Breakfast și apoi se trezise în zori, mâncase cu greu câte ceva și-și întinsese mâna spre buzunarul de la spate al pantalonilor. Constatase că e gol. Cartea lui de identitate falsă și toate cărțile de credit nefolositoare – Omul Cenușiu plătea totul cu bani gheață – dispăruseră. Probabil că îi căzuseră la Fox Way 300.

Avea să meargă pe acolo mai târziu. Își verifică telefonul pentru eventuale mesaje de la Greenmantle, trecu cu vederea apelurile fratelui său din zilele trecute și într-un final își răsfoi notițele mototolite și codificate.

Privi pe fereastră. Cerul avea o nuanță ireală de albastru. Întotdeauna se simțea foarte viu în prima zi. Fredonând ușor, Omul Cenușiu își puse cheile în buzunar. Următoarea oprire: Monmouth Manufacturing.

Gansey nu acceptase încă dispariția pădurii Cabeswater. Încercase să o înțeleagă și să o accepte. Era doar un alt obstacol pe care știa că trebuie să îl trateze așa cum o făcuse și cu celelalte: să născocească un nou plan, să găsească alte indicii, să-și aloce toate resursele într-o nouă direcție. Nu se *simțea* însă în stare.

Petrecuse 48 de ore mai mult sau mai puțin treaz și neliniștit, iar acum, în cea de-a treia zi, își cumpărase un sonar, două aparate de aer condiționat, o canapea de piele și o masă de biliard.

— Te simți mai bine acum? îl întrebase Adam sec.

— N-am nici cea mai vagă idee la ce te referi, răspunsese Gansey.

— Băi, mie chiar îmi place masa de biliard, îl aprobase Ronan.

Întreaga situație o adusese pe Blue în pragul apoplexiei.

— Pe străzile din Chicago sunt copii care mor de foame, spusese ea cu părul electrizat de indignare. În lume dispar trei specii în fiecare oră pentru că nu există destui bani ca să fie protejate. Ești încălțat încă și acum cu pantofii ăia incredibil de stupizi, ca niște bărci, și, deși ai cumpărat atâtea lucruri, nu te-ai gândit să-i înlocuiești.

Uimit, Gansey își privise picioarele. Prin vârfurile pantofilor săi Top-Siders abia dacă se putea observa mișcarea degetelor. De fapt, simțea că, în lumina ultimelor evenimente, pantofii aceia erau singurul lucru care se potrivea în lumea sa.

— Dar mie îmi plac.

— Uneori, te urăsc, îl informase scurt Blue. Dintre toți oamenii de pe lumea asta, *Orla?*

Ultima întrebare se datorase faptului că Gansey închiriase de asemenea o barcă, o platformă și o camionetă care să o tragă și apoi o rugase pe verișoara mai mare a lui Blue, Orla, să-i însoțească în ultima lor călătorie. Camioneta avea nevoie de un șofer care să fi împlinit 21 de ani și, după Gansey, misiunea lor necesita o clarvăzătoare. Orla corespundea ambelor criterii și era mai mult decât dornică să-i însoțească. Venise la Monmouth în haine de lucru: pantaloni evazați, sandale cu platformă și o bustieră portocalie, minusculă. Între betelia pantalonilor și banda de jos a bustierei erau hectare de piele dezgolită. Abdomenul ei gol era o invitație atât de clară la a fi admirat, încât Gansey aproape că îl putuse auzi în minte pe tatăl său exclamând cu o voce dezaprobatoare: fetele din ziua de azi! El văzuse însă poze ale fetelor de când tatăl său fusese tânăr și nu i se păruseră foarte diferite.

Schimbă o privire fugară cu Adam, pentru că așa se cuvenea, și, bineînțeles, Blue îi observă. Ochii fetei se îngustară. Ea purta două tricouri franjurate și o pereche de blugi prespălați. Într-un univers paralel, exista probabil un Gansey care i-ar fi putut spune lui Blue că găsea cei douăzeci de centimetri ai gambelor sale goale mult mai fascinante decât cei doi metri pătrați de piele pe care îi afișa Orla. În acest univers însă, asta era treaba lui Adam.

Gansey era într-o dispoziție teribilă.

Undeva în Henrietta, ceva explodă cu zgomot. Era fie un transformator care cedase descărcărilor produse de meridianul

energetic, fie Joseph Kavinsky distrându-se prematur cu una dintre vestitele sale artificii pentru 4 Iulie. Orice va fi fost însă, asta demonstra că era o zi foarte bună de plecat din oraș.

— Ar trebui să pornim, îi mobiliză Gansey. O să se facă din ce în ce mai cald.

La câteva zeci de metri depărtare, Omul Cenușiu stătea în Monstruozitatea Champagne pe bulevardul Monmouth, răsfoind o carte de istorie și ascultând *Muswell Hillbillies*, în timp ce aerul condiționat îi răcorea fața. Știa că ar fi trebuit să fi citit mai mult despre istoria velșă – investigația asupra fraților Lynch îl făcuse să afle că unul dintre băieți era de-a dreptul obsedat de ea –, dar în loc de asta se delecta cu o nouă traducere a *Cântecului de moarte al lui Bede*. Era ca un rebus arhaic.

Când textul spunea *Fore ðæm nedfere nænig wiorðe*, oare nu cumva intenția autorului fusese să spună: „Înaintea călătoriei predestinate“ sau „Înfruntând cărarea Morții“? Ce exercițiu încântător!

Omul Cenușiu își ridică privirea și văzu un băiat care iese din Monmouth Manufacturing. Parcarea năpădită de bălării era deja plină de vehicule închiriate și de bărci; era evident că se pregătesc să meargă undeva. Cel care păși se pe ușă avea umerii largi și era arătos, de parcă ar fi fost pe cale să aterizeze direct în Senat. Richard Gansey. Al treilea. Asta însemna că mai existau pe undeva cel puțin încă doi Richard Gansey. Băiatul nu observă mașina închiriată a Omului Cenușiu, parcată la umbră. Și nici pe cea albă, Mitsubishi, trasă chiar pe drum. Se părea că nu era singurul care aștepta evacuarea clădirii de la Monmouth Manufacturing.

— De ce tocmai istoria anglo-saxonă? îl întrebase odată un coleg pe Omul Cenușiu.

În momentul acela i se păruse o întrebare stupidă și fără răspuns. Lucrurile care îl atrăgeau spre studiul acelei perioade proveneau din inconștient și erau complexe, compuse din influențe minuscule, care îl însoțiseră toată viața. Ar fi putut fi la fel de simplu întrebat de ce prefera să se îmbrace în gri, de ce detesta sosurile, de ce-i plăceau anii ’70, de ce era atât de fascinat de frați, din moment ce lui îi era imposibil să se comporte ca un frate. Îi spusese colegului că armele de foc făcuseră ca istoria să devină plictisitoare, lucru despre care știa

că e o minciună chiar din momentul în care îl rostise, și apoi se eschivase de la conversație. Bineînțeles că răspunsul adevărat i se revelase mai târziu, dar nu mai avusese cui să-l ofere.

Era cam așa: Alfred cel Mare. Devenise rege în timpul uneia dintre perioadele de răspântie ale istoriei Angliei. De fapt, nu exista o Anglie, nu încă. Erau doar mici regate știrbe și certărețe. Viața era, așa cum o descriseseră cronicarii vremii, urâtă, brutală și scurtă. Când vikingii năvăliseră pe insulă, micile stătulețe nu avuseseră nicio șansă. Dar Alfred reușise să le unească.

Le transformase într-o frăție și-i respinsese pe vikingi. Promovase știința de carte și traducerea operelor importante. Încurajase poeții, artiștii și scriitorii. Inventase Renașterea înainte ca italienii să se gândească măcar la un asemenea concept.

Fusese doar un om, dar schimbase Anglia anglo-saxonă pentru totdeauna. Instaurase ordinea și onoarea, iar pe peluza tunsă scurt a principiilor înfloriseră brusc poezia și civilizația.

Ce erou! gândi Omul Cenușiu. *Un alt Arthur!*

Deveni brusc atent când Ronan Lynch ieși și el din vechea fabrică. Era clar înrudit cu Declan: același nas, aceleași sprâncene, aceiași dinți fenomenali. Acest frate Lynch cultiva însă cu grijă aparența unui tip periculos. Nu era un șarpe cu clopoței ascuns în iarbă, ci unul de coral, cu dungi în culori amenințătoare. La el, totul era un avertisment: dacă sfârșești prin a fi mușcat, este doar din vina ta.

Ronan deschise portiera de la șofer a BMW-ului de culoarea mangalului și o făcu destul de violent ca autoturismul să se clatine și apoi se aruncă înăuntru îndeajuns de tare ca mașina să-și continue tremurul. Izbi portiera într-un asemenea hal, încât automobilul oscilă și mai mult. Pe urmă, demară făcând cauciucurile să urle.

— Hmm, făcu Omul Cenușiu, care îl prefera deja pe acest frate Lynch.

Camioneta închiriată porni cu mai multă grijă decât BMW-ul și se îndreptă în aceeași direcție. Pe urmă, deși parcarea era goală, Omul Cenușiu preferă să aștepte. După cum prevăzuse, Mitsubishiul alb pe care îl văzuse mai devreme, se puse în mișcare, cu basul instalației de amplificare lichefiind asfaltul de sub roți. Din el ieși un puști care ducea o pungă de plastic, plină

cu ceva ce părea a fi cărți de vizită. Era genul de tip pe care Omul Cenușiu prefera să-l evite: bâzâia din cauza unei energii nestăpânite și imprevizibile. Nu-l deranjau oamenii periculoși, dar îi prefera pe cei teferi. Îl privi pe băiat intrând în fabrică și întorcându-se cu sacoșa goală. Mașina albă demară și ea cu cauciucurile gemând.

Abia atunci Omul Cenușiu închise muzica, traversă strada și urcă scările până la apartamentul de la etajul al doilea. Pe platforma din fața ușii, descoperi conținutul sacoșei băiatului din Mitsubishi: o grămadă de carnete de șofer de Virginia, false, având pe ele poza lui Ronan Lynch alături de o dată de naștere care l-ar fi făcut ca peste câteva săptămâni să împlinească 75 de ani. Lăsând deoparte acest amănunt, erau niște falsuri foarte bune.

Omul Cenușiu ridică un permis ca să-l vadă mai bine, în lumină. Cel care îl făcuse reușise să copieze partea cea mai dificilă, holograma. Era impresionat.

Lăsă carnetele în pragul ușii și intră în Monmouth Manufacturing. Procedă cu grijă. Era simplu să spargi o încuietoare, dar ceva mai complicat să o faci la loc. În timp ce meșterea la broască, își scoase telefonul, formă un număr și apoi îl propti cu umărul. Dură doar un moment până să răspundă cineva.

— Ah, tu erai! exclamă Maura Sargent. Regele de spade.

— Ah, tu erai, spada din spinarea mea! Se pare că mi-am pierdut portofelul pe undeva.

Omul Cenușiu lăsă ușa să se deschidă. Se trezi învăluit de un miros de hârtie umedă și de mentă. Aerul era împestrițat de mii de particule de praf care pluteau pe deasupra cărților. Nu era tocmai ceea ce sperase.

— Când ai dat cu aspiratorul pe sub Calla, nu l-ai găsit?

— Cu aspiratorul! zise Maura. O să mă uit. O, ce să vezi. Chiar este un portofel între pernele canapelei. Cred că vrei să vii să-l iei, nu? Cum e la muncă?

— Mi-ar plăcea să sporovăim despre asta.

Omul Cenușiu închise ușa în urma sa. Dacă băieții s-ar fi întors fiindcă uitaseră ceva, va avea timp câteva secunde să-și facă un plan.

— Față în față.

— Ești cam înfricoșător.

— Cred că-ți plac bărbații înfricoșători.

— Probabil că da, acceptă Maura. De fapt, misterioși. *Înfricoșători* e un cuvânt prea tare.

Omul Cenușiu se mișca încet printre obiectele care atestau căutarea lui Gansey. Trase de o hartă rulată pe un perete. Nu era prea sigur ce anume caută.

— Ai putea să-mi oferi o citire, zâmbi el vag, răsfoind o carte despre armele medievale pe care o avea și el.

— Cu siguranță nu pot, răspunse Maura, de parcă i-ar fi auzit zâmbetul din voce. Te asigur că niciunul dintre noi nu vrea cu adevărat asta.

— Ești sigură? Ți-aș putea recita niște poezii după ce termini. Știu o mulțime.

— Calla e cu astea, chicoti Maura.

— Dar tu cu ce ești?

Omul Cenușiu împunse încetișor cu piciorul un teanc de cărți despre limba velșă. Era absolut încântat de lucrurile lui Richard Gansey. Nu era însă convins că acesta înțelegea cât de bine era ascuns Glendower. Istoria era îngropată întotdeauna în adânc chiar și când știai exact unde să cauți. Și era greu să o scoți de acolo fără să o compromiți. Era nevoie de pensoane și cârpe de bumbac, nu de dălți sau de târnăcoape. Muncă sistematică. Trebuia să-ți placă…

— Eu sunt, răspunse Maura, cea care nu spune niciodată cu ce este.

Femeia era însă încântată, iar el putea auzi asta în vocea ei. Îi plăcea glasul. Avea exact atâta accent de Henrietta cât e nevoie ca să știi de unde vine.

— Am trei încercări ca să ghicesc?

Maura nu răspunse imediat, iar el nu insistă. Știa că rănile din inimă fac oamenii să gândească mai încet.

În timp ce aștepta, Omul Cenușiu se opri să studieze modelul în miniatură al orașului Henrietta. Era atâta afecțiune în străzile acelea recreate. Se îndreptă de spate și păși cu grijă, ca să nu strice vreuna dintre clădiri, ducându-se spre cele două dormitoare. Camera lui Ronan Lynch arăta de parcă acolo se desfășurase o bătaie ca într-un bar. Fiecare suprafață era acoperită de rămășițe ale unor boxe scumpe, de bucăți ascuțite dintr-o colivie de pasăre și petice de blugi la modă.

— Spune-mi, te rog, domnule Gray, ești periculos?

— Pentru unii oameni.

— Am o fiică.

— O, pentru ea nu sunt.

Omul Cenușiu ridică un cutter de pe birou și-l privi cu atenție. Fusese folosit pentru a răni pe cineva înainte de a fi curățat în grabă.

— Nu-mi dau seama dacă e o idee prea bună, zise Maura.

— Chiar așa?

Întoarse o cizmă de cowboy care părea să fie nelalocul ei. O scutură, dar din ea nu căzu nimic. N-avea de unde știi dacă Greywaren era pe undeva prin clădire. Căuta ceva pentru care nu avea nicio descriere… era ca și cum ar fi trebuit să-și imagineze cum arată o franzelă după dâra de firimituri pe care o lăsase în urmă.

— E doar că… spune-mi ceva adevărat despre tine.

— Am o pereche de pantaloni evazați, mărturisi el. Și o bluză portocalie, disco.

— Nu te cred. Poartă-le data viitoare când te văd.

— N-aș putea, zise Omul Cenușiu amuzat. Ar trebui să-mi schimb numele în domnul Orange.

— Eu, una, răspunse Maura, sunt convinsă că părerea despre tine însuți nu ar trebui să fie schimbătoare. Mai ales dacă vrei să treci în fața tuturor drept regele de spade.

Din camera principală, mânerul ușii scotea un sunet destul de tare, ca și cum cineva ar fi încercat încuietoarea. Era un om la ușă. Cineva care nu avea cheie.

— Ține-ți vorba! zise Omul Cenușiu. Trebuie să plec.

— Să omori pe cineva?

— Aș prefera să nu, șopti bărbatul, ghemuindu-se în spatele ușii pe jumătate deschisă de la dormitorul lui Ronan. Niciodată nu e tocmai ușor.

— Domnule Gray…

Cineva forță ușa. Toată strădania Omului Cenușiu în privința încuietorii se dusese pe apa sâmbetei.

— O să te sun curând.

Ascuns în umbra din camera lui Ronan Lynch, privi doi bărbați cum se strecoară înăuntru. Unul purta un tricou Polo mult prea mare și altul un maiou care avea o rachetă drept imprimeu. Cei doi priviră plictisiți în jur și apoi se depărtară unul de celălalt. Cel cu tricoul prea mare se îndreptă spre zona de lângă ferestre

ca să poată privi oricând în parcare, iar omul cu racheta se năpusti la lucrurile băieților. Dărâmară teancurile de cărți, scoaseră sertarele biroului și întoarseră salteaua de pe podea.

La un moment dat, Rachetă se întoarse spre Polo. Ținea în mână o pereche de ochelari de soare ca să se uite mai bine la ei.

— *Gucci*. Bogătani nenorociți!

Îi lăsă să cadă pe dușumea, după care călcă pe ei. Una dintre lentile se sparse în cioburi mici care se împrăștiară pe jos, unele până la picioarele Omului Cenușiu. El era însă singurul care le dăduse atenție. Se aplecă puțin și ridică ciobul, trecându-și ușor marginea tăioasă peste degetul mare.

Deci ăștia erau cei despre care îl prevenise Greenmantle. Și ei îl căutau pe Greywaren, indiferent ce era el.

Omul Cenușiu se scobi în dinți cu ciobul ochelarilor de soare și apoi le făcu celor doi poze cu telefonul, ca să le poată trimite lui Greenmantle.

Era ceva în legătură cu ei care-l făcea să-și piardă răbdarea. Se poate să fi fost faptul că încă nu-și dăduseră seama că-i urmărește. Era posibil să-l fi supărat și ineficiența căutărilor lor. Indiferent de originea iritării sale, aceasta deveni aproape fizică în momentul în care bărbații începură să distrugă macheta orașului Henrietta. Nu știa ce anume este Greywaren, cum arată, dar era convins că putea fi găsit și fără a da șuturi în fațada de carton a unui tribunal în miniatură.

Ieși brusc din camera lui Ronan.

— Uau! făcu Rachetă din mijlocul machetei distruse. Stai pe loc!

În loc de răspuns, Omul Cenușiu înfipse ciobul în gâtul lui Polo. Se luptară puțin. Folosindu-se de o combinație de legi ale fizicii și de duritatea marginii unui aparat de aer condiționat, îl făcu să se prăbușească pe dușumea.

Totul se întâmplase atât de repede, încât Rachetă abia reuși să ajungă la Omul Cenușiu, când acesta își ștergea deja mâinile transpirate de pantalonii office și sărea peste cadavru.

Lupta aceasta dură ceva mai mult decât prima. Problema nu era că Rachetă nu se pricepea. Nu. Pur și simplu Omul Cenușiu era mai bun. Imediat după ce reuși să scape de cuțitul care apăruse brusc în mâna celuilalt, se termină imediat. Rachetă se prăbuși în ruinele machetei Henrietta, cu degetele încleștate de

podea, încercând să-și recapete respirația.

— De ce-ai venit? întrebă Omul Cenușiu.

Băgă vârful cuțitului în urechea celuilalt atât cât putea să intre fără să strice definitiv ceva. Bărbatul tremura deja și, spre deosebire de Declan Lynch, cedă din primul moment.

— Caut o antichitate pentru cineva care m-a angajat.

— Cine? mârâi Omul Cenușiu.

— Nu-i știm numele. E francez.

Omul Cenușiu își trecu limba peste buze. Se întreba dacă nu cumva chestia Maurei Sargent erau preocupările de mediu. Nu purta încălțăminte când o întâlnise, iar pentru el acesta era genul de amănunt care ar fi putut trăda un ecologist.

— Un francez din Franța sau unul de aici?

— Nu știu, omule, dar ce contează? Are accent!

Pentru Omul Cenușiu conta. Se gândi că va trebui să-și schimbe hainele înainte să meargă la Fox Way 300 ca să-și recupereze portofelul. Avea materii intestinale pe pantaloni.

— Ai cumva un număr de contact? Bineînțeles că nu. Și ce era antichitatea aia?

— A, păi, o cutie. A zis că probabil e o cutie. Numită Greywaren. Pe care o s-o recunoaștem când o s-o vedem.

Omul Cenușiu se îndoia profund. Își privi ceasul. Era aproape unsprezece; timpul trecea repede, iar el avea multe planuri.

— Te omor sau îți dau drumul?

— Te rog…

Omul Cenușiu clătină din cap.

— Era o întrebare retorică.

24

— Ai vrea să-mi explici de ce ne aflăm în mijlocul bălții ăsteia? întrebă Adam.

— … bălții ăsteia uitate de Dumnezeu, îl corectă Ronan din spatele lui Gansey.

Deși avea pielea albă, nu părea să fie deranjat de căldura soarelui.

Cei cinci – plus Drujbă, minus Noah care fusese prezent doar puțin când plecaseră – pluteau în barcă în mijlocul urâtului lac artificial pe care îl descoperiseră înainte. Era incredibil de însorit. Mirosul câmpului – noroi cald – îi amintea lui Gansey de diminețile în care mergea să îl ia pe Adam de la casa părinților săi. De pe maluri, ciorile croncăneau apocaliptic, iar Drujbă se încăpățâna să le răspundă.

Era tot ce putea oferi mai rău Henrietta.

— Ne uităm sub apă, răspunse Gansey, privindu-și laptopul.

Nu reușea să-l facă să comunice cu sonarul, deși studiase destul de atent manualul de instrucțiuni. Simțea cum exasperarea începe să i se clădească în jurul tâmplelor și apoi să i se scurgă pe ceafă.

Blue se aplecă peste barcă, după care întrebă:

— Și o să sondăm cu sonarul toate lacurile de pe meridianul energetic? Sau doar pe cele care te enervează?

Era încă supărată din cauza canapelei, a mesei de biliard și de abdomenul gol al Orlei, care, la rândul ei, nu făcea decât să complice situația: ocupa aproape întreaga barcă, bronzându-se plictisită. Din când în când, deschidea ochii și zâmbea larg câte unui băiat, răsucindu-se de parcă ar fi vrut să-și ajusteze șira spinării.

— Asta e o misiune-pilot, zise Gansey.

Faptul că Blue era supărată pe el îl deranja mai mult decât ar fi vrut să admită, mai ales față de el însuși.

— Sunt puține șanse ca Glendower să fie sub acest lac, dar vreau să știu cum trebuie procedat dacă găsim vreodată o apă sub care am vrea să căutăm cu adevărat.

— Cum trebuie procedat, repetă Ronan, fără prea multă forță.

Apa reflecta lumina soarelui pe chipul lui, făcându-l să pară translucid, o zeitate agitată.

— Băga-mi-aș, ce cald e!

Explicația lui Gansey nu era tocmai adevărată. Din când în când avea *presimțiri* despre locul în care s-ar fi putut afla câte ceva, mai ales când venea vorba de Glendower. Erau stârnite de privitul îndelung la hărți și parcurgerea unor descoperiri istorice pe care le făcuse mai înainte. Atunci când ai găsit deja lucruri imposibile, locația unui nou asemenea obiect devine mai predictibilă. Presimțirea în legătură cu lacul acela se referea la faptul că suprafața lui părea să fie singura trecătoare comodă printre lanțurile de munți destul de abrupți. Mai era ceva și în legătură cu numele drumului de țară aflat la baza dealului – Hanmer Road. Hanmer fusese ultimul nume al soției lui Glendower. La astea se adăuga și poziția lacului pe meridian, toate făcând ca în mintea lui Gansey să apară o mâncărime de *oprește-te și uită-te mai bine*.

— Există posibilitatea să fi cumpărat un gunoi de 6500 de dolari?

Ronan luă un cablu din spatele laptopului și îl rearanjă. Calculatorul rămase impasibil la această schimbare. Gansey apăsă câteva taste, iar laptopul îl ignoră. Procesul păruse mult mai simplu atunci când priviseră un film de prezentare online. De pe fundul bărcii, Orla zise brusc:

— Am un moment de clarviziune. Se referă la mine și la tine.

Distrat, Gansey își ridică ochii de pe ecran.

— Te referi la mine sau la Ronan?

— La oricare. Sunt deschisă.

Blue scoase un sunet firav, dar îngrozitor.

— Aș aprecia dacă ți-ai îndrepta ochiul interior spre apă, zise Gansey, fiindcă… la naiba, Ronan, de ce s-a întunecat ecranul?

Începea să creadă că tocmai cumpărase un gunoi de 6500 de dolari. Spera ca masa de biliard să fie mai bună.

— Cât o să stăm în D.C.? întrebă deodată Adam.

— Trei zile, îl informă Gansey.

Era bucuros că acceptase să meargă cu el. O reuniune pentru strângerea de fonduri însemna o grămadă de oportunități: internshipuri, potențiale locuri de muncă, sponsori, un nume răsunător în josul unei scrisori de recomandare către un colegiu. Erau de găsit o mulțime de perle. Dacă aveai chef să deschizi scoicile.

Gansey ura scoicile.

Ronan trase agresiv de un cablu din calculator. Sonarul apăru

pe ecranul laptopului în forma unui mic submarin.

— Băi, nenorocit genial! strigă Gansey. Ai reușit! Ce-ai făcut?

— M-am plictisit să mai transpir, asta am făcut. Hai să ne uităm în nenorocitul ăsta de lac și să ne întoarcem la aer condiționat. O, nici măcar nu încerca, Parrish!

De la celălalt capăt al bărcii, Adam părea foarte puțin impresionat de lipsa de toleranță a lui Ronan față de căldură.

— N-am spus nimic.

— Nu contează! continuă Ronan, îți știu eu fața asta. Tu te-ai născut în Iad, așa că ești obișnuit.

— Ronan! zise Gansey.

— Lynch!

Pentru câteva minute, rămaseră cu toții tăcuți în timp ce pluteau la întâmplare pe apă privind elementele neclare care se formau pe ecran. Gansey simțea neplăcut un singur strop de sudoare care îi cobora pe spate, printre omoplați.

— Am un moment de clarviziune, declară din nou Orla.

— Phui! făcu Blue.

— Nu, serios! zise fata deschizând ochii. Ce este pe ecranul calculatorului acum?

Era ceva. Imaginile de pe laptop îl uimiră pe Gansey. Una era cea a unui disc, iar cealaltă, silueta neclară a unui corb. În realitate, ar fi putut fi orice fel de pasăre. Dar pentru cei cinci din barcă era necesară doar o sugestie. Trebuia să fie un corb. Avea să fie un corb.

Gansey se întrebă dacă s-ar fi putut scufunda să aducă obiectul. Primul lucru care îi veni în minte se dovedi a fi tricoul Polo de culoarea turcoazului – ar fi trebuit să și-l scoată. Pe urmă, mai erau și pantalonii office – trebuia să și-i dea jos în fața atâtor fete? Dubios. În final, se gândi la lentilele sale de contact. Îi făceau probleme și într-o piscină bine îngrijită. Apa lacului era departe de a fi curată.

Blue se aplecă să privească în apa maronie.

— Cât de adâncă e aici?

— Ar trebui să ne spună, răspunse Gansey concentrându-se apoi la laptop. Trei metri.

— E bine, îl anunță fata, după care își aruncă sandalele pe abdomenul gol al Orlei, ignorându-i protestele vagi.

— Ce faci? Nu poți să te bagi, zise Gansey.

— Ba uite că pot, răspunse ea înnodându-și coada micuță

undeva sus pe ceafă. Chiar pot s-o fac.

— Dar, protestă el, nu vei putea să deschizi ochii în apa asta. Fără să-i iriți, vreau să zic.

— Poate dacă aș avea ochii tăi… culturali, râse Blue, scoțând unul dintre tricouri și aruncându-l tot în Orla.

Printre franjurii tricoului rămas, i se vedea și ei pielea.

— Ochii mei mlăștinoși n-o să pățească nimic.

Gansey rămase împietrit și, înainte să poată protesta, se trezi nevoit să se țină bine de laptopul care era cât pe ce să se răstoarne. Orla se ridicase brusc și agil, legănând groaznic ambarcațiunea. Se uitară cu toții la uriașa cu pântecele gol, ținându-se cu disperare să nu cadă în apă.

— Stai, Blue! Mă duc eu, porunci Orla.

Piercingul din buricul ei era exact la înălțimea ochilor lui Gansey. Biluța de argint îi făcu cu ochiul: *ia uitați, băieți!*

— Voi aveți haine. Eu sunt în costum de baie.

— De parcă ar putea vreunul dintre noi să piardă asta din vedere, răspunse Blue cu ferocitate, iar vocea ei ar fi înghețat probabil lacul dacă soarele n-ar fi fost atât de puternic.

Orla clătină din cap, iar nasul ei imens trasă un cerc în aer. Pe urmă, își dădu jos pantalonii evazați atât de repede încât toți băieții din barcă se zgâiră la ea, uimiți și paralizați. Gansey nu înțelegea viteza cu care se dezbrăcase. Acum purtase haine, iar în momentul următor rămăsese doar în bikini. Jumătate de lume era piele bronzată, iar cealaltă jumătate, nylon portocaliu. Judecând după zâmbetul de Mona Lisa de pe buzele Orlei, era evident că e încântată că putea în sfârșit să își demonstreze talentele.

O parte micuță din creierul lui Gansey protesta: *te zgâiești de prea multă vreme.* Cealaltă parte, mult mai mare, striga: *PORTOCALIU!*

— O, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Blue sărind din barcă.

Ronan începu să râdă, iar hohotul său neașteptat rupse vraja. Îl distrase faptul că Drujbă plecase de pe umărul său și zbura în cerc în jurul locului unde dispăruse Blue. Orla scoase un sunet ca de claxon și sări și ea în apă. Râsul continuă și în timp ce imaginile de pe ecranul calculatorului se tulburară din cauza apei care se mișca. Întinse mâna ca Drujbă să se întoarcă la el și încetă să mai râdă, dar își aranjă buzele în așa fel încât era

evident că în mintea lui totul părea amuzant.

Barca, plină până la refuz cu doar câteva momente în urmă, părea goală acum, că în ea mai stăteau doar cei trei băieți și o grămăjoară făcută din hainele și încălțările fetelor.

Adam se uită uimit la Gansey.

— Chestia asta chiar se întâmplă?

Se întâmpla, fiindcă sonarul arăta clar două siluete aflate sub apă. Una dintre ele nu era în niciun fel lângă obiecte, nici măcar pe aproape, și părea că se învârte fără vreun rost. Cealaltă, se îndreptă direct spre corb, mișcându-se sacadat, ceea ce sugera că înoată. Gansey, fostul căpitan al echipei de canotaj de la Aglionby, înotător talentat la rândul său, dădu aprobator din cap.

— Mă simt mai degrabă rușinat, mărturisi el.

— Eu n-am vrut să-mi stric frizura, zise Ronan, trecându-și mâna peste craniul său ras.

Adam preferă să privească în tăcere valurile mici care se răspândeau pe suprafața liniștită a apei. După doar o secundă, Orla reveni la suprafață. Ca și plonjonul, apariția ei avu ceva dramatic: întâi se formă o bulă de spumă din care fata se ivi plutind pe spate, cu mâinile la ceafă.

— E prea întuneric, zise ea, cu ochii închiși și îndreptați spre soare, fără să fie însă preocupată să se întoarcă în barcă. Apa e fainã și rece. Ar trebui să veniți și voi.

Gansey n-avea nici cea mai mică intenție să i se alăture. Privi neliniștit peste marginea bărcii. Încă o secundă și avea să... Capul lui Blue țâșni brusc la suprafață. Părul negru îi acoperea obrajii. Cu degete albite din cauza strânsorii, fata se prinse de marginea bărcii, ridicându-se pe jumătate din apă.

— Doamne Dumnezeule! zise Gansey.

Blue scuipă vesel o gură plină cu apă maro peste pantofii de marinar ai băiatului, care se udară în dreptul degetelor.

— Doamne Dumnezeule! repetă băiatul.

— Acum sunt cu adevărat pantofi de marinar, îl contră ea.

Fata își îndoi brațul liber și aruncă prada în barcă; aterizã pe scânduri cu un bufnet înfundat. Drujbă se grăbi să sară de pe umărul lui Ronan ca să investigheze.

— Mai e ceva acolo, mă duc înapoi.

Înainte ca Gansey să apuce să spună ceva, capul fetei dispăru în apa mâloasă. Era uimit de animalul fabulos și neînfricat care

se dovedi a fi Blue Sargent și-și propuse să-i spună mai târziu chiar vorbele acelea, dacă nu urma să se înece în încercarea de a aduce cel de-al doilea obiect.

De data asta, lipsi doar câteva momente. Barca se clătină când fata ieși din nou gâfâind, dar triumfătoare. Își îndoi cotul peste marginea ambarcațiunii.

— Ajută-mă!

Adam o ridică pe Blue ca un pescar care a prins captura zilei, iar fata se întinse pe fundul bărcii. Deși purta mult mai multe haine decât Orla, Gansey simțea că ar trebui să privească în altă parte. Toate erau ude și se mulau mult mai sexy decât te-ai fi așteptat de la garderoba lui Blue. Gâfâind încă, fata întrebă:

— Ce e prima chestie? Știi?

Băiatul luă primul obiect de la Ronan. Da, știa. Gansey își trecu degetele pe suprafața acoperită de mâzgă. Era un disc de metal cu diametrul de aproape șaptesprezece centimetri. Pe el erau gravați trei corbi. Ceilalți doi fuseseră probabil acoperiți de mâl ca să se vadă pe imaginea sonarului. Era incredibil că putuseră să zărească chiar și unul singur. Discul ar fi putut fi foarte bine să fie îngropat în totalitate sau ca algele să fi acoperit silueta păsării.

Unele lucruri vor să fie descoperite.

— Este o piesă, zise Gansey uimit, continuând să simtă marginile neregulate ale bucății de fier, care părea să fie foarte veche. Un umbo[13]. Partea asta de fier s-a aflat în mijlocul unui scut. Restul probabil că a putrezit, fiindcă trebuie să fi fost făcut din lemn sau din piele.

Nu s-ar fi așteptat să găsească așa ceva în balta aceea. Din ce își putea aduce aminte de la istorie, asemenea scuturi nu erau prea populare în timpul lui Glendower. O armură bună le făcea să nu mai fie necesare. Ar fi putut fi însă un scut de ceremonie. Modul fin în care fusese decorat părea excesiv pe o armă destinată luptelor adevărate. Un asemenea obiect părea genul de lucru care să fi fost folosit la înmormântarea unui rege. Privi corbii: trei păsări așezate într-un triunghi, blazonul lui Urien, tatăl mitologic al lui Glendower. Oare cine mai atinsese metalul acela? Un fierar, cu mintea la Glendower. Un soldat, care îl încărcase într-o corabie care să traverseze Atlanticul. Poate chiar însuși Glendower.

---

[13] Parte a unui scut medieval, care proteja mâna războinicului (n. tr.).

Inima dădea să-i iasă din piept.

— Deci e vechi, zise Blue din partea cealaltă a bărcii.

— Da.

— Dar ce zici de asta?

Băiatul ridică ochii și privi obiectul mare care stătea drept, sprijinit de coapsa fetei.

Știa *ce* este. Dar nu știa *de ce* este.

— Păi, asta e o jantă de Camaro.

Chiar asta era.

Arăta absolut identic cu roțile montate în momentul acela pe Porc, doar că asta era cu câteva sute de ani mai veche. Suprafața era decolorată și mâncată de rugină. Așa deteriorată, roata aceea simetrică și elegantă nu părea nelalocul ei lângă rămășița unui scut medieval. Asta dacă reușeai să faci abstracție de logoul Chevrolet, ștanțat în centru.

— Îți amintești să fi pierdut una de curând? Adică, acum vreo cinci sute de ani? întrebă Ronan.

— Știm că meridianul energetic poate curba timpul, zise Gansey.

Imediat după ce rosti cuvintele, le simți cumva neterminate. Imprecise. Un derapaj de la logica elementară. Când regulile timpului deveneau flexibile, viitorul părea să aibă mult prea multe posibilități. Această roată implica un trecut în care să existe un Camaro, un moment care se întâmplase deja și nu se întâmplase încă, totul deodată. Nu se întâmplase, fiindcă Gansey avea în buzunar cheile de la Camaro, iar mașina era parcată la Monmouth Manufacturing, și se întâmplase, fiindcă Blue ținea janta în mâinile ei încă ude.

— Cred că ar trebui să lași chestiile astea la mine peste weekend, când tu te duci la petrecerea mamei tale, zise Blue. Iar eu o să văd dacă nu pot s-o conving pe Calla să le examineze.

Barca se îndreptă spre țărm, Orla își luă pantalonii evazați, laptopul intră în geanta lui, iar sonarul fu scos din apă. Adam se ocupă grăbit de fixarea bărcii pe platformă înainte să se urce în camionetă – Gansey avea de gând să-i vorbească, deși nu prea știa ce să-i spună; simțea însă că o călătorie în afara orașului avea să le facă bine –, iar Ronan se duse la BMW de unul singur. Probabil Gansey trebuia să vorbească și cu el, deși nici lui nu știa ce să-i zică.

Blue i se alătură în umbra bărcii, ținând bucata de scut în mână. Descoperirea aceea nu era nici Cabeswater, nici Glendower, dar era ceva. Gansey își dădu seama că devenise lacom, concentrându-se doar asupra lui Glendower. Dovezile acelea uimitoare ar fi trebuit să-l satisfacă, dar el își dorea totul. Simțea că a îmbătrânit pe dinăuntru. *Am obosit să mă mai mir*, gândi el.

Privi cu satisfacție bustiera portocalie a Orlei cum dispare în BMW. Mintea îi era departe, analizând asiduu misterul jantei de Camaro.

— Te-ai uitat bine? îl întrebă Blue cu subînțeles.

— La... ah, la Orla?

— Mda.

Întrebarea îl supără. Era tendențioasă, iar el simțea că nu făcuse nimic ca să o merite. La ce se uita el nu era treaba lui Blue, cel puțin nu în felul implicat de cuvintele ei.

— Și ce treabă ai tu cu asta? întrebă el. Ce-ți pasă ce cred despre Orla?

Dintr-un motiv obscur, propriile cuvinte i se părură brusc periculoase. Probabil n-ar fi trebuit să le rostească. Dacă se gândea bine, nu atât întrebarea fetei îl deranjase, ci modul în care i se adresase. Fusese cu gândurile aiurea și nu se concentrase, dar acum își dădea seama că ar fi trebuit să fie mai atent. Era însă prea târziu. Știa că, fără să vrea, îi lansase fetei o provocare.

Haide, Gansey! gândi el. *Nu strica lucrurile!*

Blue îi susținu privirea fără să clipească.

— Nu-mi pasă absolut deloc.

Era o minciună.

N-ar fi trebuit să fie, dar era, iar Gansey, care aprecia onestitatea aproape cel mai mult pe lume, știu asta imediat. Lui Blue Sargent îi păsa dacă el era interesat de Orla. Îi păsa chiar tare mult. O privi cum se întoarce să plece către camionetă, fluturând nepăsător din cap, și simți un fior cam necurat.

Vara îi pătrunsese până în vene. Se urcă în camionetă.

— Să mergem! le zise celorlalți, punându-și ochelarii de soare.

25

Bineînțeles, Omul Cenușiu trebuia să scape de cadavre. Era o complicație, dar nimic mai mult. Cei care intrau într-o casă ca să caute artefacte supranaturale aveau tendința să aparțină grupului aceluia de oameni cărora nimeni nu le raportează dispariția. Omul Cenușiu era la fel. Era totuși necesar să șteargă amprentele de pe cadavre și apoi să le ducă într-un loc în care ar fi fost mai probabil să moară. În portbagajul Abominației Champagne erau canistre cu benzină și două vase peruviene care erau încă prea „fierbinți“ ca să poată fi vândute, așa că stăteau învelite în pături pe care era imprimată Dora Exploratoarea[14], deci cadavrele ajunseseră pe bancheta din spate, fixate cu centurile de siguranță, ca să nu se răstoarne. Din păcate, se îndrepta spre o altă pată incriminatoare într-o altă mașină de închiriat. Tatăl său avusese dreptate: amănuntele din trecut păreau să fie cu adevărat cel mai bun indicator pentru cele din viitor. În timp ce conducea, sună la hanul Veranda ca să-și anuleze rezervarea la cină.

— Vreți să o amânați pe seară? întrebă funcționara.

Omului Cenușiu îi plăcu cum spusese *seară*. Sunase cumva de parcă ar fi rostit *ceară*.

— Nu cred că ajung astăzi, așa cred. Pot să schimb data pentru… joi?

Ieși de pe șosea, îndreptându-se spre parcare. La curbă, unul dintre bandiți alunecă și se lovi cu capul de fereastră. Nu-i păsă.

— O masă pentru o persoană?

Omul Cenușiu se gândi la Maura Sargent și la gleznele ei fine și dezgolite.

— Pentru două.

Închise telefonul și porni muzica celor de la Kinks, continuând să conducă prin parcare. Făcu o mulțime de curbe până când GPS-ul mașinii închiriate deveni de-a dreptul confuz. Pe urmă, o luă de-a dreptul prin pădure, trecu peste un semn de *Intrarea interzisă* (nu regretase niciodată când plătise asigurarea suplimentară pentru o mașină închiriată). Se opri într-o poiană mică și idilică, dădu geamul în jos și boxele mai tare. Îi coborî pe Rachetă și pe Polo și le desfăcu șireturile pantofilor.

---

[14] Personaj al unui serial educativ de desene animate pentru copii.

Tocmai își pusese încălțările lui Polo în propriile picioare când îi sună telefonul. Omul Cenușiu răspunse.

— Știi cine erau ăștia doi? întrebă el în loc de salut.

Vocea lui Greenmantle era frenetică.

— Ți-am zis eu. Ți-am zis eu că mai sunt și alții.

— Așa e, îl aprobă Omul Cenușiu, în timp ce călca iarba din jur cu pantofii lui Polo, murdari de lutul Virginiei. Mai sunt?

— Bineînțeles! exclamă Greenmantle cu dramatism în voce.

Omul Cenușiu își schimbă pantofii cu cei ai lui Rachetă. Acum poiana era plină de urmele lor.

— De unde tot vin?

— Citirile, mașinile! Oricine poate să le urmărească, zise Greenmantle. Nu suntem singurii care avem geofoane.

Din mașină se auzeau cei de la Kinks cântând despre demonul alcoolului.

— Și deci de unde știi că lucrul ăsta chiar există?

— La fel cum am aflat despre toate celelalte. Zvonuri. Cărți vechi. Bătrâni lacomi. Ce se aude?

— Kinks.

— Nu știam că ești fan. De fapt, mi-e tare greu să mi te imaginez ascultând vreun fel de muzică. Stai! Nu știu de ce am zis asta. Îmi pare rău. A sunat îngrozitor.

Omul Cenușiu nu se simțea ofensat. Vorbele celuilalt însemnau că se gândește la el ca la un obiect și nu ca la o persoană, ceea ce era în regulă. Pentru un moment, ascultară amândoi cum Kinks cântă despre un port, Pernod și tequila. De fiecare dată când îi asculta ceva mai multă vreme, Omul Cenușiu simțea un imbold de a se întoarce în lumea academică. Doi dintre cântăreți erau frați. *Fraternitatea în muzica rock a anilor ’60 și ’70* ar fi fost un titlu bun. Kinks îl intrigau fiindcă, deși se certau mereu – un membru al formației scuipase pe altul înainte să dărâme tobele și să iasă furios de pe scenă –, rămăseseră împreună timp de decenii. Asta însemna fraternitate.

— Poți să te descurci cu ăia doi? întrebă Greenmantle. O să fie o problemă?

Omului Cenușiu îi trebui un moment ca să-și dea seama că se referea la Rachetă și la Polo.

— Nu, zise Omul Cenușiu. N-o să fie.

— Ești bun, îl lăudă Greenmantle. De aceea ești unic.

— Da, acceptă celălalt. Chiar sunt bun. Crezi că lucrul pe care îl căutăm ar putea fi o cutie?

— Nu, nu cred, fiindcă nu știu. Tu crezi?

— Nu. Probabil că nu.

— Și atunci de ce m-ai întrebat?

— Dacă ar fi o cutie, aș putea să încetez să mă mai uit la lucrurile care nu sunt cutii.

— Dacă aș fi crezut asta, ți-aș fi spus să cauți o cutie. *Cred eu că e o cutie?* De ce trebuie să fii atât de misterios întotdeauna? Îți face plăcere? Vrei să mă gândesc de-acum numai la cutii? Fiindcă asta mi-ai făcut. O să verific și-o să-ți transmit ce-am descoperit.

Omul Cenușiu închise telefonul și evaluă scena. Într-o lume în care ar fi avut noroc, cele două cadavre aveau să rămână nedescoperite ani întregi, sfâșiate de animale și descompuse de vreme. Într-o lume în care îndrăgostiții caută locuri în care să fie singuri și simt un miros ciudat sau braconierii se împiedică de un femur sau mușterele se învârt în cerc fără vreun motiv evident, tot ceea ce lăsa el în urmă era o scenă în care doi bărbați cu papucii murdari de noroi și ADN incriminator sub unghii se luptaseră unul cu celălalt. Într-un fel, faptul că erau două cadavre făcea ca ascunderea lor să fie mai ușoară. Povestea era mai simplă. Doi bărbați fără căpătâi pe o proprietate privată. O dispută între ei. O bătaie care scăpase de sub control.

Unu e pentru singurătate. Doi pentru luptă.

Omul Cenușiu se încruntă și se uită la ceas. Cu puțin noroc, acestea aveau să fie singurele cadavre pe care le va îngropa în Henrietta, deși nu se știa niciodată.

26

Când Blue ajunse acasă cu hainele leoarcă, Noah stătea îngenuncheat în micuța curte umbrită din fața casei de pe Fox Way 300. Orla trecu pe lângă el și intră fără să-l salute. Fiind clarvăzătoare, îl zărise probabil, dar fiind pur și simplu Orla, nu-i păsase. Blue se opri însă. Era încântată că el e acolo. Își potrivi mai bine janta de Camaro la subsuoară și își îndepărtă bretonul ud de pe frunte.

— Salut, Noah!

El era însă mult prea ocupat să se comporte ca o fantomă și nu-i dădu atenție. Tocmai începuse una dintre cele mai îngrozitoare activități ale sale: reconstituirea propriei morți. Privi în jur în curtea micuță ca și cum s-ar fi aflat în pădure doar împreună cu prietenul său, Barrington Whelk. Scoase un strigăt teribil și înfundat, ca și cum ar fi fost lovit din spate de un skateboard invizibil. Nu mai scoase niciun sunet la a doua lovitură, dar corpul tresări foarte convingător. Blue încercă să nu se uite cum Adam se cutremură de câteva ori înainte să se prăbușească la pământ. Capul îi zvâcni; mișcă picioarele de parcă ar fi mers pe bicicletă.

Blue trase adânc aer în piept într-o inspirație inegală. Deși mai văzuse spectacolul de patru sau cinci ori, era foarte tulburător. Unsprezece minute. Atâta dura reconstituirea omuciderii: viața unui băiat distrusă în mai puțin timp decât îți ia să pregătești un hamburger. Ultimele șase minute, cele care se petrecuseră după ce Noah căzuse prima dată și momentul efectiv al morții, erau chinuitor de urmărit. Blue se considera o fată sensibilă, dar cu picioarele pe pământ, însă, indiferent de câte ori privise cum răsuflarea băiatului se stinge încet-încet, ochii i se împăienjeniseră de lacrimi.

Ghemuit între rădăcinile încolăcite din grădina micuță, corpul lui Noah mai zvâcni o dată și apoi se opri, mort într-un final. Din nou.

— Noah? spuse ea încetișor.

Băiatul era pe pământ, dar instantaneu îl văzu stând lângă ea. Fusese ca un vis din care cineva tăiase partea din mijloc, momentul în care ajunsese din punctul A în punctul B.

Ăsta era un alt obicei îngrozitor al lui Noah.

— Blue! zise el mângâindu-i ușor părul ud.

Blue îl îmbrățișă strâns; îl simți rece prin hainele ei ude. Întotdeauna când o făcea, se temea ca la sfârșit să nu rămână cu mâinile în aer.

— De ce faci asta? îl întrebă ea.

Noah revenise la felul lui obișnuit de a fi, mai rezervat. Singura dovadă a adevăratei sale naturi era prezența nelipsitei sale neclarități de pe obraz, acolo unde osul fusese sfărâmat. În rest, era din nou pleoștit, blând și îmbrăcat cu eterna sa uniformă de Aglionby. Acum părea ușor uimit și încântat să fie îmbrățișat de o fată.

— Ce anume?

— Ceea ce ai făcut. Chiar acum.

Băiatul ridică din umeri.

— Eu n-am fost aici.

Ba da, Noah, ai fost, gândi ea. Indiferent care parte a băiatului mai exista încă și era capabilă să emită gânduri și amintiri în forma lui actuală, părea să dispară în timp ce el repeta cele unsprezece minute ale morții sale. Nu era convinsă că această amnezie parțială face ca reconstituirea să fie mai mult sau mai puțin îngrozitoare.

— Ah, Noah!

Băiatul își trecu brațul pe după umerii fetei, fiind el însuși prea rece și prea ciudat ca să observe că și ea era udă și nu-i mai oferea căldură ca de obicei. Merseră așa spre ușă, ca un covrig împletit între un băiat mort și o fată fără puteri paranormale.

Noah nu avea cum să intre. Fata bănuia că nu poate. Fantomele și clarvăzătorii intrau în competiție pentru aceeași sursă de energie, iar într-o întrecere între Noah și Calla era limpede în mintea lui Blue cine avea să se impună. Ar fi vrut să-l poată întreba despre lucrul acesta, dar el era de un dezinteres notoriu în privința mecanismelor vieții sale de după moarte (o dată, Gansey îl întrebase: *Nu-ți pasă care sunt motivele pentru care mai ești aici?* Noah răspunsese: *Ție îți pasă cum funcționează rinichii tăi?).*

— *Tu* nu te duci la D.C., nu-i așa? întrebă Noah ușor neliniștit.

— Nu.

Fata și-ar fi dorit să fi răspuns pur și simplu fără vreo inflexiune a vocii, dar adevărul era că simțea un gol la gândul că atât Gansey, cât și Adam pleacă din oraș. Se simțea, de fapt, la fel de neliniștită ca Noah.

— Dacă vrei, te duc la Monmouth, se oferi băiatul.

Blue roși imediat. Una dintre cele mai ascunse și mai vii fantezii ale sale era imposibilă: să locuiască la Monmouth. N-avea să fie niciodată cu adevărat în gașcă, se gândea ea, atâta vreme cât va locui aici, pe Fox Way 300. Nu avea să devină una dintre ei cât nu va studia la Aglionby. Ceea ce însemna că nu va fi membra grupului atâta vreme cât va fi *fată.* Nedreptatea și dorința o ținuseră trează destule nopți. Nu-i venea a crede că Noah îi intuise dorința cu atâta acuratețe. Pentru a-și masca stânjeneala, zise oftând:

— Și să-mi petrec toată ziua cu tine și *Ronan?*

— Avem și o masă de biliard acum, zise el fericit. Eu sunt cel mai prost jucător din istorie. E minunat! continuă el strângând-o mai tare de umeri. Hopa! Avem musafiri.

Pe alee intrase un om care se îndrepta direct spre ei. Era bine îmbrăcat, dar… copleșitor de gri. În timp ce îl analiza pe acest om cenușiu, Blue avu senzația clară că e scrutată la rândul ei. La sfârșitul acestui moment scurt, privirile li se întâlniră, impregnate cu hotărârea de a nu se subestima unul pe celălalt.

— Bună ziua! zise el cordial. Nu voiam să vă întrerup.

Întâi de toate, cuvintele lui însemnau că îl putea vedea pe Noah, ceea ce nu era valabil pentru toată lumea. Pe urmă, era politețea aceea de un soi pe care Blue nu-l mai întâlnise până atunci. Gansey era politicos într-un fel care îl făcea cumva pe interlocutor să se simtă mai mic. Adam era politicos din timiditate. Necunoscutul acela era politicos într-un mod mândru, încărcat de întrebări. Era politețea tentaculelor care testau suprafețele cu grijă, din dorința de a afla reacția pe care o stârnea prezența lor acolo.

Blue înțelegea că omul era foarte inteligent. N-aveai cum să te pui cu el.

— Este artă scenică, zise ea, arătându-și hainele ude. Refăceam o scenă din Mica Sirenă. Nu versiunea Disney.

Asta era felul ei de a-l testa cu un tentacul.

— Și el e prințul? întrebă Omul Cenușiu pe un ton agreabil. Îl înjunghii sau te transformi în spumă la sfârșit?

— Spumă, bineînțeles, zise Blue, foarte mulțumită.

— Eu am considerat întotdeauna că ar fi trebuit să-l fi înjunghiat, zâmbi bărbatul, după care continuă. O caut pe Maura.

— *Ah!*

Totul avea sens. Acesta era domnul Gray. Îi auzise numele șoptit de Maura, Calla și Persephone în ultimele zile, mai ales între ultimele două.

— Tu ești ucigașul plătit.

Domnul Gray reuși să se prefacă îndeajuns de uimit.

— Ah, și tu ești fiica, Blue.

— În persoană, răspunse ea, privindu-l pătrunzător. Ai o armă favorită?

— Ocazia favorabilă, răspunse bărbatul fără să clipească, iar Blue ridică din sprâncene.

— Bine. Haide! Noah, o să mă întorc într-o secundă.

Îl conduse pe Omul Cenușiu înăuntru. Ca de obicei, musafirii o făceau să perceapă mai viu spectacolul deloc ortodox pe care îl oferea casa lor. Era ca și cum ar fi fost două locuințe întrepătrunse, dintre care niciuna nu fusese cea a unui palat. Holurile înguste sfârșeau brusc în altele, la fel de înghesuite. O toaletă rebelă susura constant. Dușumelele de lemn erau la fel de denivelate ca și trotuarul care ducea la casă, de parcă rădăcinile clădirii dădeau să iasă printre scânduri. Unii dintre pereți erau vopsiți în nuanțe vii de mov și albastru, iar pe altele se vedea un tapet vechi de decenii. Fotografii alb-negru, șterse, atârnau lângă reproduceri ieftine după picturi de Klimt și foarfeci vechi. Întregul decor era victima vizitelor excesive la magazinele de vechituri și a prea multor personalități foarte puternice.

În chip ciudat, Omul Cenușiu – o bine-venită pată de culoare neutră în mijlocul unui război al nuanțelor – nu părea nelalocul lui. Blue îl privi cum analizează totul în timp ce pătrundeau mai adânc în casă. Nu părea genul de persoană căreia să i te poți strecura în spate.

Nu-l subestima! gândi ea din nou.

— O! croncăni Jimi, înghesuindu-și trupul imens pe lângă Omul Cenușiu. Mă duc s-o aduc pe Maura.

În timp ce îl conducea spre bucătărie, fata îl întrebă:

— Și ce intenții ai mai exact în privința mamei mele?

— E o întrebare foarte directă, zise domnul Gray.

Păși̦ră peste două fete micuțe (Blue nu era sigură ale cui erau) care se jucau cu tancurile în mijlocul holului și se strecurară pe lângă ceea ce ar fi putut fi un văr de-al doilea,

care ducea două lumânări aprinse în mâini. Omul Cenușiu trebui să-și ridice mâinile deasupra capului ca să nu fie aprins de această rudă îndepărtată, care îi zâmbi însă fără ezitare.

— Viața-i scurtă.

— Și se scurtează în fiecare zi.

— Înțelegi deci.

— N-am negat niciodată.

Ajunseră apoi în bucătăria care gemea de căni și cutii împachetate pe jumătate, care conțineau ceaiuri și uleiuri esențiale ce aveau să fie trimise prin poștă și flori decapitate în așteptarea fierberii.

— Ia loc, îi zise Blue, arătându-i scaunul din spatele imitației de lampă Tiffany.

— Aș prefera să rămân în picioare.

Fata îi arătă un șir ordonat de dinți.

— Ia loc!

Omul Cenușiu îi dădu ascultare. Privi peste umăr spre hol și apoi din nou la Blue. Avea genul acela de ochi strălucitori și sprinteni, pe care îi au dobermanii și scatiii.

— N-o să te ucidă nimeni aici, îl asigură fata, întinzându-i un pahar cu apă. Nu e otrăvită.

— Mulțumesc, zise bărbatul, așezându-l în fața lui fără să bea.

— Singura mea intenție este să o invit la cină.

Cu fundul sprijinit de blatul de lucru, Blue își încrucișă brațele pe piept și începu să-l studieze. Se gândea la tatăl ei biologic, Artemus. Adevărul era că nu-l întâlnise niciodată și că, de fapt, știa destul de puține despre el – doar cu puțin mai mult decât că numele său era Artemus. Se simțea însă foarte protectoare când se gândea la el. Nu-i plăcea să se gândească la eventualitatea în care apărea din nou și găsea în locul său un uzurpator. Pe de altă parte, trecuseră șaisprezece ani. Probabilitatea ca el să se mai întoarcă era foarte mică.

Și nu vrea decât s-o invite la cină.

— Nu stai aici, nu-i așa? zise Blue.

Se referea la Henrietta, nu la casă. Ar fi trebuit să precizeze, dar se părea că el o înțelesese, fiindcă îi răspunse:

— Nu stau nicăieri… prea multă vreme.

— Asta nu pare să fie prea plăcut.

Din camera alăturată se auzea telefonul. Nu era problema ei. Nimeni nu suna la numărul acela ca să vorbească cu cineva care

nu era clarvăzător.

— Trebuie să fiu mereu în mișcare, îi spuse Omul Cenușiu cu aceeași expresie liniștită.

Blue se gândi bine înainte să-i răspundă:

— Planeta se rotește mereu cu o viteză mai mare de 1600 de kilometri pe oră. De fapt, se mișcă și în jurul Soarelui cu 110000 de kilometri pe oră. Se poate spune deci că ești mereu în mișcare chiar și când stai pe loc.

Pe fața domnului Gray apăru o grimasă.

— Asta e o perspectivă foarte filosofică, zise el, după care făcu o pauză și continuă: Þing sceal gehegan/ frod wiþ frodne. Biþ hyra ferð gelic.

Sunase ca un text în germană, dar din ceea ce auzise din șoaptele Callei despre Omul Cenușiu știa că e engleza veche.

— O limbă moartă? întrebă ea cu interes.

În ultima vreme, avea parte de o mulțime de asemenea graiuri.

— Ce înseamnă?

— *Se țin întruniri, înțelepții cu înțelepții, fiindcă spiritele lor sunt aidoma*. Sau mințile. Cuvântul *ferð* are sensul de minte, spirit sau suflet. Întregul text este o maximă anglo-saxonă. Poezie a înțelepciunii.

Blue nu era convinsă că împărtășea exact felul de a gândi al acestui Om Cenușiu, dar credea că sunt destul de asemănătoare. Îi putea auzi bătaia pragmatică a inimii, și asta îi plăcea.

— Uite ce e, să știi că nu-i place carnea de porc, zise ea. Du-o undeva unde se folosește foarte mult unt! Și să nu folosești niciodată verbul *a chicoti*! Îl urăște.

Omul Cenușiu își bău apa. Aruncă o privire spre ușa de la hol în care Maura apăru doar o clipă mai târziu cu telefonul în mână.

— Bună, fiica mea! zise ea privind bănuitor.

Pentru un moment, fața i se aspri fiindcă analiza dacă Blue se afla în vreun pericol din cauza ciudatului care stătea la masa din bucătăria ei. Observă paharul cu apă din fața musafirului și poziția brațelor lui Blue. Abia după aceea se relaxă. Fata savură la maximum milisecunda în care mama ei arătase periculos.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Gray?

Era ciudat cum toți știau că Gray nu era în niciun caz numele său, dar continuau să joace jocul acela. Prefăcătoria ar fi trebuit

să irite partea mai sensibilă a lui Blue, dar trebuia să accepte că în condițiile date i se părea o soluție rezonabilă. El nu voia să spună cine este, iar ele trebuiau să i se adreseze cumva.

— Cu cina, zise Omul Cenușiu.

— Dacă ai în vedere să gătesc eu, atunci, nu, zise Maura. Dacă te referi la eventualitatea în care să ieșim în oraș, poate. Blue, telefonul ăsta e pentru tine. E Gansey.

Fata observă cum Omul Cenușiu deveni brusc total neinteresat de cine era la telefon. Ceea ce era interesant, fiindcă fusese foarte curios în absolut toate privințele până atunci. Din toate astea, Blue își dădu seama că de fapt dorea să știe cine e la telefon, doar că voia să ascundă de ele acest lucru.

Iar asta era interesant.

— Și ce vrea? întrebă Blue.

— Se pare că a intrat cineva în locuința lor, răspunse Maura, întinzându-i telefonul.

27

Deși atât Kavinsky, cât și Gansey erau profund legați de Henrietta, Ronan reușise întotdeauna să-i păstreze separați în mintea sa. Gansey împărățea peste elementele mai ordonate și mai luminoase ale orașului; lumea lui era cea scăldată de soare a băncilor de la Aglionby, a fetelor care-i făceau cu mâna de pe trotuar când trecea cu mașina, a șoferilor de la remorcări care îl știau pe nume. Chiar și apartamentul de la Monmouth Manufacturing era tipic pentru Gansey: ordinea și simțul estetic dominau obiectele abandonate acolo. Pe de altă parte, Kavinsky era noaptea. Trăia în locuri despre care Gansey nici măcar nu-și imagina că există: parcările din spatele școlilor publice, în subsolul unor restaurante, înghesuit după ușile toaletelor. Regatul lui Kavinsky nu avea prea mult de-a face cu strălucirea roșu-galben-verde a semaforului, ci începea odată cu întunericul.

Ronan prefera să-i țină separați. Nu suporta nici alimentele care se atingeau.

Și totuși, iată-l, în seara de dinaintea plecării lui Gansey, supus unuia dintre cele mai dure ritualuri ale lui Kavinsky.

— Pot să fac asta și fără tine, zise Ronan aplecându-se ca să ridice unul dintre zecile de permise false de conducere.

Gansey, pășind agitat printre ruinele machetei orașului Henrietta, își privi prietenul. Avea în ochi ceva intens și neîndurător. Existau multe versiuni ale lui Gansey, dar aceasta apărea foarte rar de când li se alăturase Adam cu prezența lui care îndemna la blândețe. Era însă acel Gansey pe care Ronan îl prețuia cel mai mult, opus față de imaginea publică, cea de control absolut învelit într-un ambalaj subțire de esență academică. Acea versiune era însă Gansey-băiatul, cel care-și cumpărase un Camaro, îl rugase pe Ronan să-l învețe să se lupte și care împiedica apariția vreunei scântei de nebunie în ceilalți Gansey.

Să fi fost scutul de pe fundul lacului motivul pentru care se comporta așa? Portocaliul din bikinii Orlei? Rămășițele machetei sale și permisele false?

Lui Ronan nu prea îi păsa. Tot ce conta era că se aprinsese un chibrit, iar Gansey ardea.

Luară BMW-ul. Ar fi fost mai simplu să rezolve neplăcerile

produse de niște eventuale artificii băgate în țeava de eșapament decât dacă s-ar fi urcat în Porc. O lăsă pe Drujbă acasă, spre marea ei supărare. Ronan nu voia însă ca pasărea să învețe cuvinte urâte.

Ronan era la volan, fiindcă el știa unde trebuie să meargă. Nu-i spuse lui Gansey cum aflase acest lucru, iar el nu-l întrebase. Când ajunseră la bâlciul vechi, un câmp părăsit undeva la est de Henrietta, soarele apusese deja. Locul nu mai fusese folosit pentru un bâlci de când, cu doi ani mai înainte, se terminaseră fondurile. Acum era doar un maidan năpădit de bălării, luminat de lămpi stradale și bălțat cu tarabe decolorate de soare.

În mod normal, bâlciul abandonat ar fi trebuit să fie în întuneric absolut, fiindcă era departe de ultimele case din Henrietta. În seara aceea însă, lămpile erau aprinse, împrăștiind o lumină sterilă și albă peste ierburi, dezvăluind siluetele a mai bine de zece mașini.

Ronan se gândi că nu e nimic mai excitant decât formele unei mașini pe timp de noapte. Felul în care aripile contorsionau lumina și reflectau drumul, faptul că toți șoferii deveneau anonimi… Priveliștea îi făcu inima să bată neregulat.

Când Ronan coti spre bâlci, farurile le dezvăluiră forma familiară a Mitsubishiului alb condus de Kavinsky. Pulsul îi deveni o tobă lovită nemilos.

— Să nu-i spui nimic prostesc, îi zise el lui Gansey.

Muzica boxelor din BMW era deja estompată de sunetul basului ce se auzea din mașina lui Kavinsky și care părea să se propage prin pământ.

Gansey își suflecă mânecile și-și examină degetele în timp ce se strângeau în pumn.

— Și ce e prostesc?

Era greu de zis în cazul lui Kavinsky.

La stânga lor, două mașini apărură din întuneric, una roșie și una albă, îndreptându-se direct una spre cealaltă. Șoferii nu schițară niciun gest ca să evite coliziunea iminentă. Era o întrecere menită să stabilească cine cedează primul. În ultimul moment, mașina roșie viră, aruncându-se într-o parte, iar cea albă claxonă sonor. Un tip ieși pe jumătate pe geamul din dreapta șoferului mașinii albe, cu o mână pe capotă și cu cealaltă având degetul mijlociu ridicat. Praful îi înghiți curând,

iar zgomotului motoarelor i se alăturară chiotele băieților.

De partea cealaltă se vedea un Volvo foarte uzat, parcat în spatele unor barăci dărăpănate. Era luminat de dinăuntru, ca o poartă a Iadului. Le trebui un moment să-și dea seama că i se dăduse foc sau, cel puțin, că asta aveau de gând băieții care se adunaseră în jurul lui, bând și fumând, câteva siluete distorsionate de noapte. Goblini în jurul unui foc de tabără.

Ceva din ființa lui Ronan era neliniștit și agitat, supărat și răzbunător. Focul îl ardea pe dinăuntru. Parcă BMW-ul bot în bot cu Mitsubishiul. Observă că Joseph Kavinsky jucase deja: partea dreaptă a mașinii era incredibil de boțită. Se simțea ca într-un vis – pur și simplu nu se putea ca Mitsubishiul să fie atât de lovit. Era ceva nemuritor. Kavinsky stătea lângă mașină, cu o sticlă în mână, fără cămașă. Lumina crudă a lămpilor îi profila coastele. Când văzu BMW-ul, aruncă sticla pe capotă. Cioburile și lichidul se împrăștiară peste tot.

— Isuse! zise Gansey surprins sau admirativ.

Bine că nu veniseră cu Camaroul.

Trăgând puternic de frâna de mână, Ronan deschise portiera. Aerul mirosea a plastic topit, ferodou și, mai puternic decât toate, izul dulceag de marijuana. Era zgomot și totul suna de parcă ar fi fost produs de o orchestră simfonică atât de mare încât e foarte greu să identifici vreun instrument.

— Ronan! zise Gansey exact în felul în care îl invocase pe Isus.

— Facem asta sau nu? întrebă Ronan.

Gansey deschise portiera. Se strecură afară, sprijinindu-se de capotă. Gestul acela trăda că este încă Gansey cel sălbatic, Gansey care credea că gestul normal de a ieși dintr-un autoturism era mult prea încet.

Avea să fie o noapte de neuitat.

Flacăra dinlăuntrul lui Ronan era singurul lucru care îl ținea în viață.

Văzând că dușmanul său se îndreaptă direct spre el, Kavinsky își puse mâna pe pieptul slăbănog.

— Alo, domniță! Asta este o petrecere cu substanțe. Nimeni nu poate să ia parte dacă nu a adus substanțe.

În loc de răspuns, Ronan își încleștă o mână pe gâtul lui Kavinsky, cu cealaltă îi țintui umărul și îl aruncă pe capota mașinii albe. Ca să termine, veni imediat pe partea cealaltă și îi

trase un pumn în nas. În timp ce acesta se chinuia să se adune, Ronan îi arătă pumnul murdar de sânge.

— Iaca și substanța ta!

Kavinsky își șterse nasul cu brațul gol, lăsând o dâră de sânge pe el.

— Băi, omule, nu trebuie să fii așa de antisocial.

Din spatele lui Ronan, Gansey își ridică mâna în gestul acela universal care semnifica *ușurel, băiete!*

— Nu vreau să vă rețin de la chef, zise Gansey rece și glorios. Așa că n-am să-ți spun decât atât. Să nu mai intri dracului niciodată în casa mea.

— Habar n-am ce spui, răspunse Kavinsky. Dragă, dă-mi și mie un fum.

Partea a doua fusese adresată unei fete care se afla pe scaunul din dreapta al mașinii boțite, cu ochii foarte împăienjeniți. Nu se obosi să-i răspundă.

Ronan îi aruncă unul dintre permisele false.

Kavinsky zâmbi larg la vederea propriei opere. Obrajii săi scobiți îl făceau să arate ca un duh.

— Ești supărat fiindcă nu ți-am lăsat și o bomboniță de mentă?

— Nu, sunt supărat fiindcă mi-ai distrus apartamentul, îl contră Gansey. Ar trebui să fii bucuros că sunt aici și nu la poliție.

— Ho, băi, ho! protestă Kavinsky. Ho, ho, acuma nu mai știu care dintre noi e puțin luat. Ho! Nu eu ți-am distrus apartamentul.

— Te rog să nu-mi insulți inteligența, răspunse Gansey cu o urmă de râs glacial în voce.

Ronan se gândi că îi place la nebunie râsul acela minunat și terifiant totodată, pe care Gansey îl folosea ca să-și manifeste întotdeauna nemulțumirea.

Conversația se întrerupse din cauza sunetului cunoscut a două mașini care se ciocnesc. Nu era însă ceva dramatic, fiindcă așa fac mașinile mai noi când intră una în alta: toate sistemele de siguranță funcționează, așa încât nu se aude decât pocnetul înfundat al plasticului rupt. Pe Ronan nu-l interesa însă puterea zgomotului. El se înfioră la auzul acelui sunet. Nu exista niciunul care să-l excite mai mult decât cel a două mașini care se ciocnesc.

Atenția li se întoarse spre Kavinsky.

— Ah, zise el spre Ronan, vrei și tu să participi, nu-i așa?

— De unde sunt tipii ăștia? întrebă Gansey, îngustând ochii. Ăla e Morris? Credeam că e la New Haven.

— E o petrecere cu substanțe, ridică din umeri Kavinsky.

— Și ce, nu au substanțe în New Haven? mârâi Ronan.

— Nu ca ale noastre. Suntem în Țara Minunilor. Unele te fac mare, altele mic…

Citatul nu era tocmai exact. De fapt, era rostit greșit. În familia Lynch existaseră două povești spuse mereu, favorite perene ale părinților lui. Preferata Aurorei Lynch fusese versiunea alb-negru a variantei cinematografice a mitului Pygmalion, despre un sculptor care se îndrăgostește de una dintre statuile lui. Niall Lynch avusese o dragoste exagerată față de o ediție veche și urâtă din Alice în Țara Minunilor, din care citea adesea cu voce tare pentru doi sau trei frați, pe jumătate adormit. Ronan văzuse Pygmalion și ascultase Alice în Țara Minunilor de atâtea ori în copilărie, încât nu mai era în stare să-și dea seama dacă au vreo valoare sau dacă-i plac. Filmul și cartea deveniseră însă istorie. La fel ca părinții lui.

Știa deci exact că textul era *o parte te va face să crești mai înalt, iar cealaltă te va micșora.*

— Depinde ce parte a ciupercii folosești, zise Ronan mai mult pentru tatăl său mort decât pentru Kavinsky.

— Adevărat, îl aprobă celălalt. Și deci ce-o să faci în legătură cu problema ta cu șobolanii?

— Pardon? întrebă Gansey clipind des.

Asta îl făcu pe Kavinsky să râdă cu poftă și, după ce se sătură, îi dădu explicația:

— Dacă nu ți-am distrus eu casa înseamnă că ai șobolani.

Ochii lui Gansey se îndreptară spre Ronan. *Posibilitate?*

Bineînțeles că era o posibilitate. Altcineva și nu Ronan îi spărsese fața lui Declan Lynch, ceea ce însemna că se putea ca altcineva decât Kavinsky să fi intrat în Monmouth Manufacturing. *Posibilitate?* Orice era posibil.

— Lynch!

Unul dintre petrecăreți se apropie de ei, recunoscându-l. Ronan își dădu și el seama cine este: Prokopenko. Vocea îi era moale din cauza drogurilor, dar i-ar fi recunoscut silueta oriunde, fiindcă avea un umăr diform pe care îl ținea mai sus

decât pe celălalt și urechile precum frunzele de nuc.

— Și Gansey!

— Da, îl aprobă Kavinsky cu degetele mari băgate în buzunarele de la spate, ceea ce îi făcea oasele șoldului mai proeminente deasupra pantalonilor.

— Au venit și mami, și tati! Gansey, ai găsit o bonă pentru Parrish? De fapt, știi ce? Nu răspunde: hai să fumăm pipa păcii!

Gansey îi răspunse imediat pe un ton disprețuitor.

— Nu sunt interesat de pastilele tale.

— O, domnule Gansey, rânji Kavinsky. Pastile! Prima regulă a unei petreceri cu substanțe este să nu vorbești despre petrecerea cu substanțe. A doua regulă este că trebuie să *aduci* substanțe, dacă vrei să mai fii invitat în continuare.

Prokopenko chicoti pe înfundate.

— Din fericire pentru tine, domnule Gansey, continuă Kavinsky, folosind ceea ce ar fi trebuit să fie după părerea lui un accent pretențios, știu exact ce are nevoie câinele tău.

Prokopenko chicoti din nou, scoțând apoi un sunet care părea să anunțe că o să vomite în curând. Gansey își dădu seama și se dădu un pas în spate.

În mod normal, ar fi făcut mai mult decât atât. Fiindcă obținuseră tot ceea ce doriseră, i-ar fi spus lui Ronan că e momentul să plece. Ar fi fost glacial de politicos cu Kavinsky și apoi ar fi dispărut. Gansey nu era însă în apele sale.

Era varianta de băiat care își ținea bărbia ceva mai sus și-și permitea un zâmbet condescendent. Era un Gansey conștient că, indiferent ce avea să se întâmple în seara aceea, va merge înapoi la Monmouth Manufacturing ca să-și reia domnia peste partea lui de lume. Ronan realiză că Adam l-ar fi urât pe acest Gansey.

— Și ce vrea câinele meu? întrebă Gansey.

Zâmbetul înflori și pe buzele lui Ronan.

La naiba cu trecutul! Trăiau în prezent.

— Pirotehnice. Bum! zise Kavinsky.

Bătu cu palma deschisă în capota mașinii sale distruse, după care i se adresă deloc amabil fetei de pe scaunul din față.

— Ieși afară, javră! Asta, dacă nu cumva vrei să mori. Mie mi-e tot una.

Ronan se gândi că voia să arunce în aer Mitsubishiul.

În statul Virginia, artificiile care explodau sau emiteau flăcări

mai înalte de patru metri erau ilegale în absența unui permis special. Cei mai mulți locuitori din Henrietta nu trebuiau să știe acest lucru, pentru că era imposibil să găsești artificii care să facă vreun lucru măcar remarcabil, darămite ilegal. Dacă îți doreai ceva mai impresionant de sărbătoarea națională, trebuia să mergi în centrul orașului. Dacă erai asemenea elevilor mai rebeli de la Aglionby sau ca golanii din Henrietta, treceai granița statului și-ți umpleai portbagajul cu artificii ilegale din Pennsylvania. Dacă erai Kavinsky, ți le construiai singur.

— Îndoitura aia se poate repara, zise Ronan entuziasmat și îngrozit deodată la gândul că Mitsubishiul avea să fie distrus.

De atâtea ori se simțise inundat de adrenalină doar zărind stopurile acestei mașini undeva în fața lui.

— Am să-mi amintesc mereu că am avut-o, răspunse Kavinsky nepăsător.

— Cu cireșe. Prokopenko, fă-mi, băi, și mie un cocteil!

Celălalt se conformă cu entuziasm.

— Mai elimină din tensiune, zise Kavinsky.

Se întoarse spre Gansey cu o sticlă în mână. Era plină cu un lichid; un tricou fusese înfășurat în jurul ei, cu un capăt înăuntru. Materialul era aprins. Era de fapt un cocteil Molotov.

Spre surpriza și încântarea lui Ronan, Gansey îl acceptă. Era o versiune uimitoare a lui însuși, una periculoasă, așa cum stătea în fața mașinii lui Kavinsky, cu o bombă artizanală în mână. Își aduse aminte de visul despre Adam și mască, de versiunea cu mult mai mulți dinți a lui Parrish.

În loc să arunce sticla în Mitsubishi, Gansey privi spre Volvoul din depărtare. Traiectoria se arcuia, înaltă și grațioasă. Capetele se dădură pe spate ca să o urmărească. Din mulțime se auzi o voce, *uup, uup, Gansey, băiatule!,* ceea ce însemna că la petrecere se afla cel puțin unul dintre membrii echipei de canotaj de la Aglionby. Un moment mai târziu, sticla aterizâ chiar lângă cauciucurile din spate ale Volvoului. Zgomotul exploziei, simultan cu cel făcut de spargerea proiectilului, făcură cocteilul Molotov să lase impresia că se afundase în pământ. Gansey își șterse mâna de pantaloni și se îndepărtă.

— Bună aruncare! zise Kavinsky, dar ai greșit mașina. Proko!

Prokopenko îi dădu un alt cocteil Molotov pe care, de data aceasta îl primi Ronan. Kavinsky se apropie – prea mult – de fața băiatului și zise:

— E o bombă, exact ca tine.

Ceva se înfioră în ființa băiatului. Parcă trăia un vis extrem de amănunțit. Greutatea sticlei din mâna lui, căldura fitilului care ardea, mirosul acestei plăceri vinovate. Kavinsky arătă spre Mitsubishi.

— Ține sus! îl sfătui el.

Ochii îi străluceau, două găuri negre în care se reflecta infernul ținut în mână de Ronan.

— Și fă-o mai repede, băi, sau o să-ți explodeze brațul! Nimeni nu are nevoie de o jumătate de tatuaj.

Când sticla părăsi mâna lui Ronan, se întâmplă ceva ciudat. În timp ce se arcuia prin aer, lăsa dâre de foc portocaliu. Băiatul se simți de parcă și-ar fi aruncat inima. Percepu o sfâșiere chiar când îi dădu drumul. Și căldura care îi inunda corpul, intrând prin gaura pe care o făcuse. Dar acum putea respira, în pieptul său surprinzător de ușor era mult mai mult loc. Trecutul era ceva ce se întâmplase unei alte versiuni a lui însuși, uneia căreia putea să-i dea foc și să o arunce.

Cocteilul Molotov aterizâ prin geamul de la șofer și explozia păru că nu are nicio legătură cu lichidul, ci doar cu focul. Flăcările se strecurară și înconjurară tetiera ca o ființă vie. Strigătele de încurajare se auziră din tot bâlciul. Petrecăreții se adunară spre mașină, ca moliile atrase de o lumină nouă.

Ronan trase adânc aer în piept. Kavinsky, râzând ca un apucat, aruncă o altă bombă prin fereastră. Prokopenko îl imită. Interiorul mașinii era cuprins în întregime de flăcări, iar mirosul devenea toxic.

O parte din Ronan refuza să creadă că Mitsubishiul dispăruse. Când ceilalți începură să se apropie cu țigările și sticlele în mână, muzica se întrerupse brusc, când boxele se topiră. Păruse că până atunci mașina fusese în regulă, dar că murise odată cu muzica.

— Skov! urlă Kavinsky. Muzică!

Boxele unei alte mașini se treziră la viață, continuând ceea ce făcuse Mitsubishiul. Kavinsky se întoarse spre Ronan cu un zâmbet șmecheresc:

— Vii la petrecerea de 4 Iulie, anul ăsta?

Ronan schimbă o privire cu Gansey, dar celălalt se uita cu ochii mijiți la câteva siluete din depărtare.

— Poate, zise el.

— O să fie la fel ca la o petrecere cu substanțe, zise Kavinsky. Dacă vrei să vezi ceva cum explodează, trebuie să aduci ceva care să explodeze.

Era o provocare. Una care putea fi acceptată și ar fi necesitat o călătorie dincolo de granițele statului sau urmarea pas cu pas a unor instrucțiuni de fabricare a artificiilor pe care ar fi trebuit să le găsească pe internet.

Ronan se gândi însă, cu aceeași emoție pe care o simțise și mai devreme, că ar fi putut rezolva lucrurile și cu un vis.

Era bun la lucruri periculoase. Când dormea și când era treaz.

— Poate, răspunse el.

Gansey se îndrepta spre BMW.

— Am să aprind o lumânare pentru mașina ta.

— Pleci? Nasol!

De obicei, când Gansey pleca, Ronan îl însoțea. Făcu o pauză și mai aruncă un permis fals în pieptul dezgolit al lui Kavinsky.

— Să nu mai intri niciodată în casa noastră.

Celălalt zâmbi larg.

— Eu intru doar când sunt invitat.

— Lynch! zise Gansey. Plecăm!

— Așa! strigă Kavinsky în urma lui Ronan. Cheamă-ți câinele!

O rostise de parcă unul dintre ei ar fi trebuit să se simtă rușinat. Dar Ronan nu simțea nimic în afara cavernei pustii care i se căscase în piept. Se așeză pe scaunul șoferului, în timp ce Gansey închise portiera din dreapta.

Telefonul lui Ronan bâzâi în compartimentul din portieră. Era un mesaj de la Kavinsky.

Ne vedem pe stradă.

Aruncând aparatul de unde îl luase, băiatul ambală puternic motorul. Dădu înapoi aruncând spectaculos pământul de sub roți. Gansey scoase un sunet aprobator.

— Kavinsky ăsta, zise el ușor amuzat, dar încă supărat, crede că e stăpânul locului și că viața e un videoclip.

Se încleștă de mânerul portierei, în timp ce Ronan acceleră până la refuz. Mașina țâșni voios și nepăsător către casă câțiva kilometri, vitezometrul ținând pasul cu pulsurile lor.

— Îți dai seama de frumusețea lucrurilor? întrebă Ronan.

Cu ochii închiși, Gansey își sprijini capul de tetieră, cu bărbia în sus și gâtul luminat în verde de luminile semaforului. Pe buze îi rămăsese un zâmbet destul de primejdios – și ce promisiuni

îngrozitoare erau cuprinse în zâmbetul acela! Îi spuse prietenului său:

— N-a existat niciodată un moment în care să nu fim împreună. Știi diferența dintre noi și Kavinsky? Noi *contăm*.

În momentul acela, gândul că Gansey urmează să plece la D.C. fără el era insuportabil. Fuseseră atâta vreme o creatură bicefală, Ronan-și-Gansey. Nu reuși să spună asta. Avea o mie de motive.

— Cât sunt plecat, zise Gansey, să-mi visezi lumea întreagă! Ceva nou în fiecare noapte.

28

— Bună seara, rege de spade!

— Bună seara și ție, lamă nobilă! Ai făcut o citire înainte să vin ca să afli cum se va desfășura totul? întrebă Omul Cenușiu în timp ce mergea cu Maura spre Abominația Champagne.

Făcuse duș înainte de a veni, dar nu-și dăduse jos barba de câteva zile, care era un fel de marcă înregistrată; arăta bine, deși Maura se feri să-i spună.

— Dar tu ai omorât pe cineva înainte să vii să mă iei?

Maura schimbase blugii uzați de stat prin casă cu o pereche de pantaloni identici, doar că mai puțin purtată, și o bluză de bumbac care îi cădea de pe umeri, arătând cât de bine i se îmbinau claviculele cu gâtul. Și ea arăta bine. Nici Omul Cenușiu nu-i spuse asta.

Erau însă amândoi conștienți că fiecare remarcase înfățișarea celuilalt.

— Bineînțeles că nu. Părerea mea e că nu ucid nici pe departe atâția oameni câți îți închipui tu, zise el pe un ton firesc, în timp ce îi deschidea portiera scaunului de lângă șofer. Știi că asta e prima dată când te văd încălțată? Ah, e... ce se întâmplă acolo?

Maura privi peste umăr spre locul indicat de Omul Cenușiu. În spatele mașinii acestuia tocmai trăsese un Ford rablagit.

— O, asta e Calla. Ne va urmări până la restaurant ca să se asigure că ajung acolo, și nu îngropată în pădure.

— Ce ridicol! protestă bărbatul. Eu nu îngrop niciodată pe nimeni.

Calla flutură semnificativ din mână în direcția lor. Degetele se transformară apoi în gheare care strângeau volanul.

— Te place, îi spuse Maura. Ar trebui să fii bucuros. E o prietenă pe care și-ar dori-o oricine.

Fordul obosit îi urmă până la restaurant și rămase într-o curbă până când Omul Cenușiu și Maura se așezară la o masă sub o plasă de luminițe de Crăciun sub formă de caprifoi. Ventilatoarele din colțuri țineau căldura nopții la depărtare.

— O să comand eu pentru tine, zise Maura, așteptând apoi să vadă dacă el va protesta în vreun fel.

— Sunt alergic la căpșuni, se mulțumi să spună Omul Cenușiu.

— Tu și șase la sută din populația globului, îl informă ea.

— Văd cui îi seamănă fiica ta.

Femeia îi zâmbi. Avea un surâs drăgălaș, deschis, perfect, vesel cu adevărat și foarte frumos. *E cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată,* gândi Omul Cenușiu.

Maura comandă pentru amândoi. Nu băură niciun fel de vin. Antreurile se dovediră delicioase, nu fiindcă bucătarul ar fi fost vreun geniu, ci datorită faptului că orice mănânci în așteptarea unui sărut e minunat.

— Cum e să fii clarvăzătoare? întrebă bărbatul.

— E o întrebare simpatică…

— Vreau să spun că sunt curios cât de mult vezi și cât de clar. Știai că o să-ți adresez întrebarea asta? Îți dai seama ce gândesc acum?

— E ca un vis sau ca o amintire, zâmbi cunoscător Maura. Cea mai mare parte e începătoșată, dar uneori putem vedea foarte clar câte un element anume. Și nu e întotdeauna viitorul. De multe ori, când oamenii vin pentru o ședință, le spunem ceea ce ei știu deja. Deci nu, nu știam că ai să-mi pui întrebarea asta. Și da, știu la ce te gândești, dar asta se datorează faptului că sunt îndemânatică la ghicit, și nu clarviziunii.

Era simpatic, gândi Omul Cenușiu, cât de binedispusă era mereu și cum zâmbetul părea să-i apară cu o fracțiune de secundă mai devreme în priviri decât pe buze. Nu puteai vedea tristețea sau așteptarea decât dacă știai că ele sunt acolo. Dar până la urmă asta era și șmecheria, nu-i așa?

Fiecare poartă cu el propriile dezamăgiri, doar că unii le duc în buzunarele din interior și nu în spate. Dar mai era ceva: Maura nu se prefăcea că e fericită. Era însă deopotrivă foarte fericită și foarte tristă.

După antreuri, Maura comandă somon pentru Omul Cenușiu.

— Fiindcă, îi explică ea, ești alunecos ca un pește.

Omul Cenușiu era amuzat.

— Cum e să fii ucigaș plătit?

— E o întrebare simpatică…

În realitate, bărbatul descoperi că nu avea chef să vorbească despre munca sa. Nu fiindcă îi era rușine de ea – la urma urmei, nu cunoștea pe nimeni mai bun decât el –, ci fiindcă nu simțea că ocupația aceea îl definește. Era ceea ce făcea în timpul liber.

— Îmi plătesc și eu facturile. Prefer însă poezia.

Maura comandase una din păsările acelea micuțe care erau servite de parcă s-ar fi cuibărit, încă în viață, în mijlocul farfuriei.

Părea să-și regrete decizia.

— A, poezia veche engleză. Bine, te cred. Spune-mi de ce-ți place.

Iar el îi explică. Îi zise pe cât de bine se pricepu în încercarea de a nu-i divulga la ce școală a mers sau ce făcuse înainte să-și publice cartea. Pomeni că are un frate, dar ocoli rapid după aceea acest aspect al vieții lui. Îi povesti pe cât se putea spune, fără să-i zică totuși cum îl cheamă. Simțea telefonul cum îi vibrează pe picior, dar îl lăsă să sune în continuare în buzunarul pantalonilor.

— Deci ești ucigaș plătit doar ca să-ți achiți chiria, zise Maura. Și nu-ți pasă că rănești oameni?

Omul Cenușiu se gândi o clipă. Nu voia să spună minciuni.

— Ba da, recunoscu el. Doar că încerc… mă străduiesc să închid partea asta a creierului meu.

Maura trase de o pulpiță a păsării din farfurie.

— Bănuiesc că nu trebuie să-ți explic cât de nesănătos e comportamentul tău pentru sănătatea ta psihică.

— Există și alte impulsuri distructive în lume, zise el. Mă simt destul de echilibrat. Dar tu ce poți să-mi spui despre ambiția ta?

— Ce te face să zici asta? întrebă Maura cu ochii măriți de uimire.

— Jocul pe care îl jucai prima dată când ne-am întâlnit. Când ghiceai cărțile. Exersai, experimentai…

— Vreau doar să înțeleg, explică Maura. Mi-a schimbat întreaga viață. Ar fi o irosire dacă n-aș încerca să aflu tot ce pot. N-aș numi-o totuși ambiție. Nu știu… probabil că mi-a produs și mie niște neajunsuri… Ziceai că ai un frate.

Femeia reușise cumva să lege cuvântul *frate* de *neajunsuri*. Se simțea de parcă ea ar fi perceput deja nuanțele relației lor.

— Fratele meu, începu el, după care se opri ca să se concentreze, ceea ce îl făcu să răspundă foarte precis. Fratele meu e foarte inteligent. Poate să deseneze harta unui loc prin care a trecut o singură dată. Poate face adunări cu numere foarte mari în minte. L-am admirat întotdeauna în copilărie. Inventa jocuri complicate și-și petrecea toată ziua afundat în ele. Uneori, mă includea și pe mine, dar numai după ce-i promiteam că îi voi urma regulile. Alteori, lua un joc, să zicem șahul, și îi aplica regulile pentru întregul cartier. Câteodată construiam forturi și ne ascundeam în ele. Găsea uneori lucruri prin casele

oamenilor și apoi mă rănea cu ele. Obișnuia să prindă și animale pe care le chinuia. În unele zile, ne costumam și puneam în scenă piese de teatru.

— Deci era sociopat, constată Maura, împingându-și farfuria.

— Probabil că da.

Femeia oftă cu multă tristețe.

— Iar acum tu ești ucigaș plătit. El ce face? E în închisoare?

— Investește banii altora în planuri de pensie. Nu va ajunge niciodată la închisoare. E prea deștept, zise Omul Cenușiu.

— Iar tu?

— Nu cred că m-aș descurca prea bine după gratii, răspunse el. Aș prefera să n-ajung acolo.

Maura rămase tăcută o bună bucată de vreme. Pe urmă, își împături șervețelul, îl puse deoparte și se aplecă spre el.

— Te supără faptul că el te-a făcut să fii ceea ce ești? Știi că *el* e cauza pentru care poți să faci ceea ce faci, nu-i așa?

Toate porțiunile sufletului Omului Cenușiu care fuseseră vreodată supărate de acest lucru muriseră cu multă vreme în urmă, arse cu chibritul, tăiate cu foarfeca, împunse cu piuneze. Când o privi pe Maura, nu încercă să ascundă moartea din sufletul său.

— O! făcu femeia.

Se întinse peste masă și își așeză palma pe obrazul lui. Era rece și fină, total diferită, într-un fel, de ce se așteptase Omul Cenușiu. Era mai adevărată. Mult mai adevărată.

— Îmi pare rău că nimeni nu te-a salvat.

Era el nesalvat? Ar fi putut să fie și altceva? Maura ceru nota de plată. Omul Cenușiu o plăti. Lăsase trei fărâme de somon pe farfurie, iar Maura le pescui rapid cu furculița.

— Acum mirosim amândoi a pește.

Pe urmă, în întunericul de lângă Abominația Champagne, el o sărută. Niciunul dintre ei nu mai făcuse asta de o vreme, dar nu contă foarte mult. Sărutul seamănă cu râsul. Dacă gluma e bună, nu contează de când n-ai mai auzit una. Într-un final, ea își strecură mâna în cămașa lui, urmărindu-i coastele cu degetele.

— E o idee foarte proastă.

— Nu există idei proaste, o contrazise Omul Cenușiu. Ci doar idei puse prost în practică.

— Ăsta este un alt concept nesănătos din punct de vedere

psihologic.

Mai târziu, după ce el o lăsase acasă și se întorsese la Pleasant Valley Bed & Breakfast, descoperi că Shorty și Patty Wetzel îl sunaseră în disperare pe parcursul cinei ca să-l anunțe că încăperile pe care le închiriase fuseseră răscolite.

— Nu ne-ai auzit când am sunat? îl întrebă Patty agitată.

Omul Cenușiu își amintea bâzâitul telefonului și se bătu peste buzunare. Aparatul îi lipsea însă. Maura Sargent i-l furase în timp ce se sărutau.

În locul lui era zecele de spade: Omul Cenușiu, răstignit la pământ, iar Maura, lama nobilă, îi trecea prin inimă.

29

— Dacă tot nu dormi, zise Persephone trezind-o pe Blue, ai putea să vii să ne ajuți.

Blue își deschise ochii. Buzele erau uscate și lipite una de cealaltă.

Ventilatorul din colț se rotea ușor, uscându-i transpirația de pe interiorul genunchilor. Persephone îngenunche la marginea patului fetei, învăluind fața lui Blue cu un nor palid de păr. Mirosea a trandafiri și a bandă adezivă. Cerul de afară era negru și albastru.

— *Dormeam*.

— Da, dar acum te-ai trezit, sublinie Persephone.

N-avea niciun sens să te cerți cu ea; era ca și cum te-ai fi luptat cu o pisică. În plus, nu era adevărat. Cu o mișcare iritată, o împinse pe mătușa ei de pe pat și dădu deoparte cearșaful cu care se învelise. Tropăiră împreună pe scările stăpânite de întunericul miezului de noapte până în lumina slabă din bucătărie. Maura și Calla erau deja acolo, aplecate deasupra mesei de parcă ar fi fost niște conspiratori, cu frunțile aproape atingându-se. Lampa Tiffany contrafăcută de deasupra lor le colora cefele în mov și portocaliu. Noaptea apăsa pe ușa de sticlă din spatele lor, dar Blue reuși să zărească silueta cunoscută și dragă a fagului din curte.

Auzind picioarele goale ale lui Blue, Maura ridică ochii.

— Ah, bine!

Fata îi aruncă mamei sale o privire furioasă.

— Am măcar timp să-mi fac o cană cu ceai?

Maura flutură din mână. În momentul în care Blue se alătură celor trei femei la masă, împreună cu cana ei, toate priveau un singur obiect. Un cap blond, unul șaten și unul negru. Trei persoane, dar o singură entitate. Blue simți un fior înainte să se așeze.

— O, ceai de *mentă*! zise Calla plină de înțelesuri ascunse, stricându-le cheful.

— Și eu cu ce vă ajut? întrebă Blue, dându-și ochii peste cap.

Femeile se depărtară îndeajuns pentru ca ea să poată vedea care era obiectul interesului lor: un telefon. Se odihnea în palma Callei. Cu siguranță că femeia încercase să facă o citire.

— E al domnului Gray, zise Maura. Ne ajuți?

Fără chef, Blue își puse mâna pe umărul Callei.

— Nu, zise Maura. Nu în felul ăsta. Încercăm să ne lămurim cum să intrăm în contul ăsta de email.

— O! făcu Blue, acceptând telefonul.

— Copiii din ziua de azi!

— Nu-i așa?

Fata începu să se plimbe între ecrane. Deși nu avea un telefon al ei, folosise destul de multe, iar cel din mâna ei era același model ca al lui Gansey. Nu-i trebui vreo cunoștință specială ca să-i deschidă emailul. Îl dădu mătușilor și mamei ei.

Cele trei femei se aplecară din nou asupra mesei.

— L-ai furat? întrebă Blue.

Nu primi niciun răspuns. Gâturile femeilor erau lungite, ca să poată privi mai bine.

— Să aprind niște stânjenel? Poate țelină?

Persephone clipi des și îi întoarse o privire distrată.

— Da, te rog.

Blue căscă și se ridică de la masă, după care pregăti o farfuriuță cu semințe de țelină și rădăcină de stânjenel pe care le luă dintr-un dulap. Folosi una dintre lumânările de pe blatul de gătit ca să le aprindă. Pe cât puteau fi ele aprinse. Amestecul începu să fumege și să pocnească, semințele de țelină devenind un fel de popcorn, iar rădăcinile umplând bucătăria de mirosul stânjeneilor arși. Toate astea aveau rolul de a clarifica viziunile celor trei femei. Așeză farfuriuța pe masă, între ele. Începuse deja să miroasă ca după artificii.

— Deci de ce îi căutați în telefon?

— Ne-am dat seama toate că el caută ceva, o lămuri Maura.

— Dar nu știam ce. Și acum ne-am lămurit.

— Așa…

— E după băiatul tău șarpe, zise Calla. Doar că nu știe că el e ceea ce caută.

— Îl numește Greywaren și crede că folosește ca să poți aduce lucruri din vis, zise Maura. Va trebui să ai grijă, Blue. Cred că familia asta e încurcată în ceva destul de mizerabil.

Ceva mizerabil care implicase moartea tatălui lui Ronan, ucis cu un levier. Blue știa partea asta.

— Crezi că e periculos pentru Ronan? întrebă fata, având în minte fața distrusă a lui Declan Lynch. Adică, în momentul în care va realiza că lucrul pe care îl caută e un om și nu un

obiect?

— Absolut! zise Calla exact în momentul în care Maura rosti:

— Probabil că nu.

Persephone și Calla o priviră pătrunzător pe Maura.

— Să înțeleg totuși că există o posibilitate, zise Blue.

În momentul acela, telefonul începu să joace pe tăblia mesei. Se speriară toate patru. Blue se liniști prima: nu făcea decât să sune. Vibrațiile îl făceau însă să se miște pe masă.

— Notați numărul! zise Calla agitată, dar probabil că vorbea cu ea însăși, fiindcă începuse deja să scrie cifrele.

— E din Henrietta, constată Persephone cu vocea ei subțire. Vrei să răspund?

Maura clătină din cap. După un moment, apelul intră pe căsuța vocală.

— Iar noi vom asculta mesajul. Blue! Fă să se întâmple asta.

Fata începu să umble în telefon până ajunse ecranul potrivit, după care i-l dădu mamei sale.

— Ah, zise Maura ascultând. E el. Oare să apăs pe butonul ăsta ca să-l sun înapoi…? Așa…

Așteptă câteva momente și apoi:

— Bună seara, domnule Gray!

Blue adora vocea aceea a Maurei, cu excepția momentelor în care i se adresa ei. Era glasul autoritar, dar vesel, cel care anunța că ea deține controlul. Doar că acum o folosea împotriva unui ucigaș plătit, căruia îi furase telefonul. Blue nu reuși să se hotărască dacă asta era minunat de mișto sau incredibil de prostesc.

— Păi, doar nu te-ai gândit că am să răspund la telefonul tău, nu? Asta ar fi fost incredibil de nepoliticos. Ai ajuns cu bine acasă? O, da, pot să ți-l înapoiez. Îmi pare rău dacă ai avut nevoie de…

Indiferent ce spusese Omul Cenușiu, vorbele lui o amuțiseră pe Maura. Își puse privirea în pământ și începu să-și sugă buza superioară. Vârfurile urechilor îi erau roșii. Ascultă pentru o clipă, împingându-le pe Calla și pe Persephone care se trăseseră mai aproape de ea.

— Bine, zise ea într-un târziu. Când dorești. Ți-aș spune să suni întâi, dar, asta este… știi tu, telefonul tău e la mine. Ha-ha-ha! În regulă. În regulă. Nu dormi pe spate, fiindcă spadele te vor străpunge până în partea cealaltă. Da, ăsta e sfatul meu

profesional, încheie Maura, apăsând tasta END.

— Ce-a spus? dori Blue să știe.

— Că am putea să-l informăm din timp despre obiectele de care avem nevoie de la el, ca să-și poată planifica activitățile în absența lor, zise Maura.

— Doar atât? întrebă Calla, țuguindu-și buzele.

Maura își făcu de lucru, trecând telefonul dintr-o mână în alta.

— A mai zis și că s-a simțit foarte bine la masă.

— Dar nu l-ai uitat pe Dovlecel, izbucni Blue, iar mama ei nu protestă de data asta la auzul numelui.

— Nu-l uit niciodată, zise ea.

30

În noaptea aceea, Ronan își visă tatuajul.

Își pusese pe piele desenul mare, dar foarte amănunțit, în urmă cu câteva luni, în parte ca să-l enerveze pe Declan, în parte fiindcă voia să vadă dacă era atât de dureros pe cât spunea toată lumea, dar mai ales fiindcă dorea să-i prevină pe toți cei care se uitau la colții și la ghearele dragonului. Era o reproducere din minte, ciocul și ghearele, florile și iedera care acopereau guri ce strigau mut.

Îi trebui destul de mult timp ca să adoarmă, fiindcă în minte îi stăruia imaginea Mitsubishiului în flăcări, silueta lui Gansey ținând în mână un cocteil Molotov, limba enigmatică de pe cutia-puzzle, cearcănele negre de sub ochii lui Adam.

Iar când adormi, își visă tatuajul. În mod normal, Ronan vedea doar porțiuni din el; nu văzuse niciodată întregul desen de când și-l făcuse. În seara aceea îl contemplă însă în întregime, din spate, de parcă ar fi fost în afara corpului său, separat cumva de ființa proprie. Era mai complicat decât își amintea. Putea vedea în el drumul până la Fermă, Drujbă se zărea din spatele unui mănunchi de spini. Adam era și el în visul acela; urmărea cu degetele traseul sinuos al cernelii. Îi spuse lui Ronan: *Scio quid hoc est*[15]. În timp ce urmărea liniile din ce în ce mai jos pe pielea lui Ronan, acesta simți cum el însuși dispare, iar tatuajul devine din ce în ce mai mic. Era acum doar o decorațiune celtică, de dimensiunile unei napolitane. Adam, care devenise Kavinsky, îi zise: *Scio quid estis vos*[16]*.* Își puse tatuajul în gură, după care îl înghiți.

Ronan se trezi brusc, rușinat, dar euforic. Euforia dură mult mai puțin decât rușinea. Nu avea să mai doarmă vreodată.

---

[15] „Știu ce este acesta“ – în lb. lat. în orig. (n. tr.).

[16] „Știu ce ești tu“ – în lb. lat. în orig. (n. tr.).

31

În dimineața următoare, Helen veni cu elicopterul ca să-i ia pe Gansey și pe Adam. În timpul decolării, Adam își ținu capul în mâini, aruncând priviri înfricoșate, iar Gansey, în mod normal mare amator de zbor, încercă să fie solidar. În mintea lui era însă o furtună de mașini în flăcări, jante vechi de Camaro și consecințe ale cuvintelor pe care i le adresase Blue.

Sub ei îl vedea încă pe Ronan urcat pe capota BMW-ului și privindu-i cum decolează. Era stupid să părăsească Henrietta, epicentrul întregului univers, pentru a merge la casa părinților săi. În timp ce trecură pe deasupra acoperișului de la Monmouth, Gansey îl zări pe Ronan trimițându-i o bezea înainte de a-și întoarce capul.

Restul zborului nu îi lăsă prea mult timp pentru introspecție. Helen îi dădu telefonul ei și se trezi nevoit să scrie texte la dictarea surorii sale. Era absolut imposibil pentru Gansey să se gândească la ce trebuie făcut în legătură cu Cabeswater în timp ce vocea Helenei îi suna direct în minte: *Spune-i că piesa din centru e în garaj. În boxa cea mai depărtată de casă. Bineînțeles că nu acolo unde e parcat Adenauer. Îți par idioată? Nu scrie asta. Și acum ce mai spune? Paharele suplimentare de șampanie o să fie aduse de Chelsea. Spune-i că, dacă brânza nu e în frigider, habar n-am unde ar putea fi. Nu ai numărul de telefon al lui Beech? Sigur că știu ce e ăla un vegan. Spune-i că vor trebui să folosească ulei de măsline în loc de unt. Fiindcă untul e făcut de vaci, iar uleiul de măsline e al italienilor! Bine! Spune-i că o să-i cumpăr niște capodopere vegane. Da, știu, și veganii votează. Nu scrie asta!*

Dacă Gansey n-ar fi ghicit scopul întregii petreceri, ar fi avut toate amănuntele necesare din mesajele scrise în timpul zborului. Bineînțeles că nu era vorba doar de petrecerea din seara aceea. Mai erau și ceaiul de a doua zi dimineață, și discursul de la clubul de lectură de după aceea. Adam arăta de parcă era pe cale să verse. Gansey își dorea cu disperare să-i spună că totul va fi în regulă, dar era imposibil să ai un moment confidențial atâta vreme cât purtai căștile. Adam ar fi fost speriat de moarte dacă ar fi aflat că și Helen știe cât îi este de frică.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, Helen ateriză cu

elicopterul pe heliport și se mută împreună cu valiza ei, băieții și bagajele lor într-un Audi argintiu, proprietate personală.

Gansey se simțea puțin zguduit să fie din nou în partea de nord a Virginiei. Era ca și cum n-ar fi plecat niciodată. Soarele părea mai necruțător, încingând mașinile noi și curate, aerul care pătrundea prin instalația de ventilație mirosea a gaze de eșapament și a mâncare străină. Arhipelaguri întregi de magazine se înghesuiau izolate pe mări de asfalt. Se părea că totul e scăldat în lumina stopurilor mașinilor, dar că, de fapt, nimic nu stătea pe loc. În căutare de capodopere vegane, Helen reuși să găsească un loc de parcare în cel mai îndepărtat colț de la Whole Foods. Se întoarse spre Gansey și Adam:

— Vreți să veniți să mă ajutați?

În loc de răspuns, băieții se zgâiră la ea.

— Vai, ce surpriză! O să las motorul pornit, zise ea.

Imediat după ce Helen închise portiera, Gansey se întoarse să-l vadă mai bine pe Adam, pe bancheta din spate, și-și puse obrazul pe pielea rece a tetierei.

— Ești bine?

Adam părea că se topise cumva, luând forma banchetei.

— Mă rog să nu mai fi crescut de anul trecut, zise el.

Gansey mersese cu Adam să probeze un costum în iarna care trecuse.

— Eu l-am probat pe-al meu înainte să plecăm. Nu cred că te-ai mai înălțat. Au trecut doar câteva luni.

Adam închise ochii.

— O să fie bine.

— Nu-mi mai spune asta. Nu pot…

Adam se opri și-și întinse picioarele și mai mult atingând practic portiera din partea opusă.

— Hai să vorbim de altceva!

— Ce altceva avem de zis?

Blue.

Adam rămase tăcut.

Încetează, Gansey!

— Malory? întrebă Adam. Te-a mai căutat?

Nu o făcuse. Gansey formă numărul profesorului britanic. Auzi un dublu click, semn că apelase un număr din Marea Britanie, iar de la celălalt capăt al liniei se auzi vocea lui Malory.

— Ce-i?

Părea surprins că răspunsese la telefon. În fundal, se auzeau o mulțime de zgomote.

— Gansey sunt. E un moment nepotrivit?

— Nu, nu, nu, nu, nu!

Băiatul puse telefonul pe speaker și-l apropie de Adam.

— V-ați mai gândit la problemele noastre? Nu? Păi, să vedeți că avem una nouă.

— Care anume?

Îi povesti.

— Lasă-mă un minut să mă gândesc, zise Malory.

Linia era bruiată de o mulțime de paraziți. La un moment dat, se auzi un strigăt îngrozitor.

— Ce naiba e sunetul ăsta?

— Păsări, Gansey, împăratul păsărilor.

— Un vultur? întrebă băiatul, după ce schimbă o privire cu Adam.

— Fără blasfemii. Porumbei! Astăzi sunt regionalele. Cândva participam și eu. Nu mai am timp în vremurile astea, dar tot îmi place să mă uit la un porumbel din rasa Voorburg Shield Cropper.

— Ești la o expoziție de porumbei, constată Gansey.

— Ah, dacă ai putea să-i vezi…

De lângă profesor, o boxă începu să urle îngrozitor. Adam strâmbă din nas. Gansey glumi.

— E un Voorburg Shield Cropper.

— O, sunt atât de multe alte lucruri minunate aici, răspunse Malory.

— Mai minunate decât Voorburg Shield Cropper? Spune-mi la ce te uiți *chiar acum*.

Malory plesni din buze – era cu adevărat cel mai nepotrivit om cu care să vorbești la telefon – și se gândi o clipă.

— Mă uit la… ce-o fi asta? Anglia de Vest, rotitor, cred, da, un exemplu minunat. Ar trebui să-i vezi moțul. Chiar lângă el este unul micuț și înfiorător, Thuringen Field. Eu nu am avut niciodată vreunul, dar sunt absolut convins că n-ar trebui să aibă gâtul ăsta hidos, de armăsar. N-am deci nici cea mai vagă idee ce este cel la care mă uit. Hai să citesc eticheta: Anatolian Ringbeater. Bineînțeles. O, și mai e și un German Beauty Homer!

— O, păi, ăștia sunt favoriții mei, zise Gansey. Sunt un mare

fan al German Beauty Homer.

— Gansey, fii serios! zise Malory pe un ton țeapăn. Ăștia arată ca niște nenorociți de papagali de mare.

Corpul lui Adam se cutremura din cauza hohotelor mute de râs. Gansey făcu și el o pauză ca să-și recapete respirația înainte să întrebe:

— Dar ce se aude acolo în fundal?

— Lasă-mă să arunc o privire, răspunse Malory, după care se auzi un fel de sfârâit, urmat de glasul profesorului, mai puternic decât fusese înainte. E o licitație pentru niște păsări.

— Ce fel? Spune-mi, te rog, că sunt niște… German Beauty Homer.

Adam, nemaiputând să reziste, începu să-și muște mâna, dar tot scăpă câteva chicoteli.

— Pouter pigmeu, răspunse Malory. Ai naibii de răi!

Gansey rosti mut *Blue* către Adam, iar acesta scoase un fel de vaiet, fiindcă nu se mai putea abține să nu râdă.

— Pe mine nu m-ai dus niciodată la o expoziție de porumbei când am fost acolo, zise Gansey pe un ton încărcat de reproș.

— Aveam altele de făcut, răspunse profesorul. Ca și acum. Iată ce cred eu despre meridianul vostru energetic. Pădurea voastră e un fel de apariție și, din câte știu eu lucrurile astea, fără o sursă zdravănă de energie, ea nu poate decât să pâlpâie.

— Dar am trezit meridianul, protestă Gansey. Uneori e atât de puternic, încât transformatoarele de pe-aici sar în aer.

— Da, dar ai spus că se întrerupe și electricitatea, nu-i așa?

Gansey îl aprobă fără mare entuziasm. Acum se gândea la modul în care Noah dispăruse în Dollar City.

— Îți dai seama deci că pădurea voastră ar putea fi înfometată, dar și supraîncărcată. Dumnezeule, omule, vrei să fii mai atent cu chestia aia? M-ai lovit! Îmi pare rău! Da, așa cred și eu că ești. Și mie mi-ar părea rău dacă ar trebui să susțin că monstruozitatea aia e a mea. Gâtul ăla ca un cârnat… Ce-ai zis?

Se auziră câteva foșnituri înfundate, apoi vocea lui Malory:

— Îmi cer iertare, Gansey. Așa-s unii oameni. Cred că ar trebui să vă gândiți cum să stabilizați meridianul. M-am așteptat la descărcări, dar nu și la pene de energie.

— Ai vreo idee?

— Am avut o mulțime de idei, chiar în ultimul minut, zise Malory. Mi-ar plăcea să văd meridianul ăsta al tău. Ești dispus…

într-o zi…?

— Ești bine-venit oricând, zise Gansey cu seriozitate, fiindcă Malory, în pofida felului său de a fi, era cel mai vechi aliat al său.

— Excelent, excelent! zise Malory. Acum, dacă nu te superi, tocmai am văzut o pereche de Shield Coppers.

Își luară la revedere. Gansey întoarse privirea spre Adam, care, după multă vreme, semăna iar cu el însuși. Mulțumi în gând pentru motivul acelei schimbări.

— Păi, nu prea îmi dau seama cât ne-a ajutat chestia asta.

— Oricum, zise Adam, am aflat că porumbeii German Beauty Homer arată ca niște papagali de mare.

Primul lucru pe care îl făcu Ronan după plecarea lui Gansey fu să ia cheile de la Camaro. Nu avea un plan precis. Dorea să vadă dacă se potrivesc în încuietoare.

În lumina soarelui de vară, Porcul strălucea ca o nestemată în buruieni și pietriș. Ronan își puse mâna pe aripa din spate și apoi o urcă ușor până pe capotă. Până și asta i se părea interzis; mașina aceea era atât de mult a lui Gansey, încât simțea că de unde era prietenul său putea probabil să simtă această minoră agresiune. Când ridică palma, văzu că de ea se lipise un praf verde. Se lăsă pradă uimirii provocate de multitudinea de detalii pe care le percepea. Trebuia să-și aducă aminte lucrurile astea când visa. Sentimentul acela: bătăile inimii, polenul lipit de palmă, sudoarea de iulie, care i se scurgea pe piept, mirosul de benzină și de la grătarul unui vecin. Percepea fiecare fir de iarbă până la cel mai mic detaliu. Dacă ar fi putut visa în felul acela, ar fi fost capabil să extragă orice. Inclusiv toată mașina aceea nenorocită.

Băgă cheia în broască. Se potrivi.

O răsuci.

Încuietoarea clănțăni ușor.

Un zâmbet i se cuibări pe față, deși nu era nimeni să-l vadă. Mai ales fiindcă nu era nimeni să-l vadă.

Ronan se aruncă pe scaunul șoferului. Vinilinul era infernal de cald din cauza soarelui, dar reuși pur și simplu să ignore senzația aceea. Era doar un amănunt care făcea ca momentul să fie real și nu doar un vis. Încet, mângâie cu un deget volanul subțire și își puse palma pe schimbătorul de viteze.

Lui Gansey i-ar fi stat inima în loc dacă l-ar fi văzut pe Ronan

Lynch în momentul acela. Asta dacă nu cumva cheia nu se potrivea în contact.

Băiatul apăsă frâna și ambreiajul, băgă cheia și o răsuci.

Motorul prinse viață. Ronan rânji.

Ca la o comandă, telefonul zbârnâi în urma unui mesaj. Îl scoase din buzunar. Era de la Kavinsky:

mașina mea nouă e supertare. Ne vedem diseară @ 11

O oră mai târziu, Noah o invita pe Blue să intre în Monmouth Manufacturing. Lumina soarelui făcea ca spațiul acela să pară imens și drăgălaș. Aerul închis mirosea a lemn vechi, a mentă și a zece mii de pagini despre Glendower.

Deși Gansey nu plecase decât de câteva ore, avea senzația că lipsea mai demult și că doar interiorul acesta rămăsese în urma lui.

— Unde e Ronan? șopti ea, în timp ce Noah închidea ușa în urma lor.

— Face năzbâtii, zise încet și Noah.

Era ciudat să se afle acolo în lipsa tuturor. Pur și simplu, vorbitul părea interzis.

— Nu putem face nimic pentru el, urmă băiatul.

— Ești sigur? murmură Blue. Sunt capabilă de o mulțime de lucruri.

— Nu și în legătură cu asta.

Fata ezită lângă ușă. În lipsa lui Ronan și a lui Gansey, se simțea ca un spărgător. Singura ei intenție era aceea de a găsi o cale prin care să-și înghesuie în minte tot ceea ce reprezenta Monmouth Manufacturing. Acum însă ardea de nerăbdare să intre.

Noah îi întinse mâna. Ea o acceptă – era foarte rece, ca de obicei – și împreună se întoarseră cu fața spre camera imensă. Băiatul trase adânc aer în piept de parcă s-ar fi pregătit să exploreze o junglă și nu să înainteze în sufrageria băieților. Fiindcă erau doar ei doi, părea mai mare. Tavanul acoperit de pânze de păianjen era undeva sus, iar firele de praf dansau deasupra capetelor lor. Priviră într-o parte ca să poată citi cu voce tare titlurile cărților. Blue se uită prin telescop la Henrietta. Noah lipi cu grijă unul dintre acoperișurile distruse ale machetei lui Gansey. Merseră la frigiderul înghesuit în baie. Blue își alese

un suc. Noah luă o lingură de plastic pe care o analiză în lumină, în timp ce Blue o hrăni pe Drujbă cu rămășițele unui hamburger. Închiseră ușa camerei lui Ronan. Reușiseră să accepte prezența ubicuă a lui Gansey în restul apartamentului, dar cea a lui Ronan era cu siguranță mult mai apăsătoare. Noah îi arătă lui Blue camera sa. Săriră puțin pe patul său cu așternut perfect și jucară un meci foarte prost de biliard. Noah se întinse pe canapeaua cea nouă, în timp ce Blue reuși să convingă vechiul pick-up să cânte un album mult prea sofisticat ca să îi intereseze pe vreunul dintre ei. Deschiseră toate sertarele biroului din camera principală. În cel mai de sus, găsiră unul din Epipen-urile lui Gansey, printre instrumentele de scris. Fata imită scrisul de mână rotunjit al băiatului pe una din chitanțele de la Nino's, iar Noah își puse un bluzon de uniformă pe care îl găsise înghesuit sub birou. Fata mestecă o frunză de mentă și apoi suflă în fața lui Noah.

În patru labe, parcurseră încet printul pe care Gansey îl realizase după fotografia aeriană a meridianului și pe care îl întinsese de-a lungul camerei. Mâzgălise notițe enigmatice pe marginile fotografiei. Unele erau coordonate. Altele, doar explicații topografice. Erau însă și versuri din melodiile Beatles.

Într-un final, ajunseră la patul lui Gansey, care nu era nimic altceva decât o saltea pe un suport de metal. Stătea într-un dreptunghi de lumină în mijlocul camerei, într-un unghi care sugera că ar fi fost mai degrabă o mașină parcată acolo. Fără să se fi înțeles dinainte, se așezară pe pătură, luând fiecare câte una din pernele lui Gansey. Fata se simțea somnoroasă, dar și imorală. Mirosi marginea feței de pernă: mentă și grâu copt, adică exact Gansey.

În timp ce se lăsară încălziți de lumina puternică, fata îndrăzni să-și spună ei înseși:

M-am îndrăgostit de Richard Gansey.

Într-un fel, era mai simplu să fie sinceră decât să se prefacă. N-avea, desigur, ce face, așa că era mai bine să se comporte așa cum proceda cu coșurile: le storceai, durea și gata.

Desigur, mai era un adevăr, unul contrariu, care devenea evident.

Nu-l iubesc pe Adam Parrish.

Fata oftă.

— Câteodată, mă prefac că sunt ca el, zise Noah cu voce

înfundată.

— Cum anume?

Băiatul tăcu o clipă, pe gânduri.

— În viață.

Blue își trecu un braț peste gâtul rece al lui Noah. Chiar nu existau cuvinte care să poată alina tristețea propriei morți. Câteva minute rămaseră tăcuți, aproape somnoroși, cuibăriți în perne.

— Am auzit că nu vrei să-l săruți pe Adam, zise Noah.

Fata își ascunse în pernă obrajii care îi luaseră brusc foc.

— Să știi că mie nu-mi pasă, zise el, după care, cu amuzament, lansă o presupunere: cam miroase, nu-i așa?

— Ba nu miroase! exclamă Blue. Faza e că încă de când eram mică toate clarvăzătoarele pe care le cunosc mi-au spus că, dacă îmi voi săruta sufletul-pereche, acesta va muri.

Jumătatea de sprânceană a lui Noah care nu era îngropată în pernă se ridică brusc. Nasul băiatului îi păru lui Blue mai coroiat decât îl văzuse vreodată.

— Și Adam e sufletul tău pereche?

— Nu, îi spuse Blue, uimită ea însăși de viteza cu care răspunsese și de cât de vie îi rămăsese în memorie imaginea cutiei îndoite de lovitura lui Adam. Vreau să spun că nu știu cu adevărat. Ca să fiu însă sigură, nu sărut pe nimeni.

Faptul că era mort îl făcea pe Noah să fie mai deschis la genul ăsta de prevestire, așa încât băiatul insistă.

— Este *când* sau *dacă?*

— Ce vrei să spui?

— Păi, *dacă* îți săruți sufletul-pereche, el va muri. Sau *când* îți săruți sufletul-pereche, el va muri.

— Nu mă prind care e diferența.

Noah își frecă obrazul de fața de pernă.

— Mmmmoale, observă el, după care continuă. Una e din vina ta, dar, în celălalt caz, tu pur și simplu ești acolo. Gen, se întâmplă să fii și tu lângă el când moare. Deci, tu îl săruți și, BAM, îl sfâșie un urs. Nu e în niciun fel vina ta. N-ar trebui să te simți vinovată. Fiindcă nu ai ce face.

— Cred că e *dacă*. Toți au spus *dacă*.

— Nasol. Și deci n-o să te pupi cu nimeni niciodată?

— Așa se pare.

Noah își frecă mizeria de pe obraz. Nu se lăsa curățată. Nu

dispărea niciodată.

— Eu știu pe cineva pe care ai putea să-l săruți, zise el.

— Pe cine? întrebă ea, dar îi sesiză imediat privirea amuzată. Ah, bine.

Băiatul ridică din umeri. Era probabil singura persoană pe care o cunoștea Blue care putea face perfect acest gest, deși era întins pe pat.

— Doar n-o să mă mai omori o dată. Vreau să zic, dacă ești curioasă…

Nu se gândise la asta. E drept că nici nu avusese de ce. A fi incapabil să săruți pe cineva era cumva la fel cu a fi sărac. Încercase mereu să nu tânjească la lucruri pe care nu le-ar fi putut avea niciodată. Dar acum…

— Bine, zise ea.

— Poftim?

— Am zis, bine.

Băiatul roși. Mai exact, fiindcă era foarte palid de obicei, reveni la o culoare normală.

— Păi… zise el ridicându-se într-un cot. În regulă.

— Bine.

Fata își scoase fața din pernă.

— Așa, ca…

Noah se întinse spre ea. Blue simți un fior pentru o jumătate de secundă. Nu. Pentru un sfert de secundă. Pentru că imediat după aceea atingerea lui deveni prea fermă pe buzele ei încordate. Gura lui apăsă până când dinții se întâlniră. Toată chestia aia era deodată vâscoasă, gâdilitoare și ilară.

Amândoi izbucniră într-un râs jenat, iar Noah exclamă:

— Bleah!

Blue se gândi să se șteargă la gură cu dosul palmei, dar consideră că gestul ar fi fost cumva nepoliticos. Nu fusese nimic spectaculos.

— Păi… începu fata.

— Stai! o întrerupse Noah. Stai, stai, stai! continuă el scoțându-și un fir de păr din gură. Nu eram pregătit.

Începu să-și scuture mâinile de parcă buzele lui Blue ar fi făcut parte dintr-o întrecere sportivă și i-ar fi fost frică să nu facă vreo crampă.

— Hai! îl îndemnă Blue.

De data aceasta, se apropiară doar cât să-și simtă răsuflarea

și izbucniră amândoi în râs. Ea se apropie și primi în schimb un sărut care o făcu să simtă că s-a pupat cu mașina de spălat vase.

— Fac eu ceva greșit? întrebă ea.

— Uneori e mai bine cu limba, răspunse el ezitant, după care se priviră unul pe celălalt.

— Ești sigur c-ai mai făcut chestia asta? îl întrebă Blue, mijind ochii.

— Hei! protestă el. Pentru mine e ciudat, fiindcă e vorba de *tine*.

— Păi, și pentru mine e ciudat, fiindcă e vorba despre *tine*.

— Ne-am putea opri.

— Cred c-așa ar trebui.

Noah se ridică mai bine pe cot și privi distrat spre tavan. Într-un târziu, o privi din nou.

— Ai văzut în filme. Săruturi vreau să spun. Buzele tale ar trebui să arate ca și cum ar vrea să fie sărutate.

— Păi, și cum arată acum? întrebă Blue, pipăindu-și gura.

— Parcă s-ar îmbrățișa.

Fata își țuguie buzele și apoi le aduse la normal. Înțelegea ce spunea Noah.

— Imaginează-ți că ești într-un film, sugeră băiatul.

Oftă și începu să răscolească printre amintiri, până descoperi una potrivită. Nu era însă o scenă de film, ci sărutul pe care copacul visurilor i-l arătase în Cabeswater. Primul și singurul sărut cu Gansey, chiar înainte ca el să moară. Se gândi la cât de frumoasă e gura lui atunci când zâmbește. Cât de plăcuți îi sunt ochii când râde.

Luând-o de gât, Noah se trase mai aproape și o mai sărută o dată. De data asta, se dovedi mai degrabă un gând decât un sentiment, o căldură moale care porni din gură și se răspândi în tot restul ființei ei. O prinse tandru de ceafă cu mâna lui rece și o sărută din nou. Buzele se despărțiră. Nu era doar o atingere, un act. Era o simplificare a amândurora: nu mai erau Noah Czerny și Blue Sargent, ci doar *el* și *ea*. Dar nici măcar așa! Erau fărâma de timp pe care o țineau captivă între ei.

O, gândi Blue, *deci asta nu pot avea niciodată!*

Faptul că nu avea voie să sărute pe nimeni nu fusese prea diferit de postura de a nu avea un telefon mobil, deși toți colegii se jucau cu câte unul, de a ști că nu va putea să studieze

ecologia în străinătate, la facultate, sau să călătorească. Nu fusese prea deosebit nici de conștiința faptului că pădurea Cabeswater avea să fie singurul lucru extraordinar din viața ei.

Toate astea erau de nesuportat, dar ea trebuise să se descurce, să se obișnuiască.

Nu era însă nimic îngrozitor în săruturile lui Noah Czerny, cu excepția faptului că era rece. Îl lăsă să o sărute și îi răspunse și ea, până când el se trase înapoi sprijinit în cot și își șterse de pe obraji câteva din lacrimile ei. Mizeria de pe față îi devenise foarte întunecată, iar toată ființa lui era atât de rece, încât fata începuse să tremure. Blue îi zâmbi pierdută.

— A fost superfain!

El ridică din nou din umeri, cu ochi îndureraţi. Se pierdea. Fata nu vedea încă prin el, dar simțea că nu-și poate aminti cum arată, deși era lângă el. Noah întoarse capul, iar ea îl văzu înghițindu-și saliva.

— Te-aș fi invitat în oraș, dacă aș fi fost viu, murmură el.

Nimic nu era drept pe lume.

— Iar eu aș fi acceptat.

Fata a mai avut timp doar să-l vadă zâmbind stins. Noah dispăru.

Se rostogoli pe spate în mijlocul patului devenit brusc pustiu. Deasupra ei, soarele de vară făcea să strălucească grăunțele de praf. Blue își atinse gura. O simțea la fel ca de obicei. Nu ca și când ar fi avut parte de primul și ultimul ei sărut.

32

— Urcă! zise Ronan.

— Unde mergem? întrebă Matthew în timp ce se suia în mașină, aruncându-și geanta pe bancheta din spate.

Mezinul închise portiera. Interiorul mașinii începu instantaneu să miroasă ca o mostră de colonie.

Ronan băgă BMW-ul în viteză. Aglionby începu să se micșoreze în oglinda retrovizoare.

— Acasă.

— *Acasă?* icni Matthew care se prinse de mânerul ușii și se uită peste umăr de parcă s-ar fi temut ca nu cumva trecătorii să le anticipeze destinația.

— Ronan, *nu putem*! Declan a zis…

Fratele mai mare apăsă brusc frâna. Cauciucurile scârțâiră obedient, iar mașina se opri brusc lângă trotuar. Autoturismul din spatele lor claxonă sălbatic și-i ocoli.

— Poți să cobori aici, dacă vrei, și să te întorci. Eu, unul, mă duc. Vii cu mine sau nu?

Ochii și așa rotunzi ai fratelui său se rotunjiseră și mai tare.

— Declan…

— Nu-i rosti numele!

Pe bărbia lui Matthew apărură câteva cute foarte subțiri, ceea ce însemna, încă de când avea trei sau patru ani, că e pe cale să plângă. Nu izbucni însă în plâns. Preț de o clipă, Ronan își dori să fi fost capabil să nu-l urască pe Declan. De dragul lui Matthew.

— Bine, zise băiatul. Dar ești sigur c-o să fie în regulă?

— Nu, răspunse Ronan, fiindcă el spunea întotdeauna adevărul, dar fratele său mai mic își fixă centura.

Ronan răscoli prin playerul său MP3 până când găsi playlist-ul cu muzică bouzouki. Matthew nu mai cântase de când murise Niall Lynch, dar fusese destul de bun. Părea cumva logic. Muzica de demult îi aducea aminte câte puțin de tatăl său, de fiecare dată când începea un cântec nou. Era un prilej potrivit să o audă din nou.

În timp ce prima melodie începu să se reverse din difuzoare, fratele mai mic își scoase tot aerul din plămâni, iar Ronan conduse până acasă pentru a doua oară.

De data aceasta, era cu totul altceva. Cu Matthew alături de el, întoarcerea la Fermă era mult mai familiară decât înainte, dar în același timp prezența lui era un avertisment constant cu privire la cât de interzis era ceea ce făceau. Lumina soarelui îl făcea și ea mai agitat, ca și cum strălucirea dimineții i-ar fi făcut cumva mai vizibili, mai expuși în vreme ce parcurgeau drumul spre casă.

Ronan încetini îndeajuns pentru a verifica dacă mașina surorii medicale lipsea din parcare, după care ocoli casa până ajunse în dreptul unei barăci imense, vopsite în verde murdar și destinată echipamentelor.

— Deschide ușa! îi ceru lui Matthew. Mai repede!

Băiatul ieși repede afară, dădu deoparte niște lujeri de viță sălbatică și împinse cu greutate ușa metalică. Trase deoparte o mașină mică și ruginită de tuns iarba, iar Ronan intră cu spatele în baracă. Închise motorul, după aceea ușa și verifică grijuliu dacă nu rămăseseră urme de cauciucuri prea evidente.

— James Bond, remarcă Matthew inexplicabil și cu o voioșie incredibilă. Ce e aia?

Ronan avea în mână cutia-puzzle.

— E de la niște pantofi.

Fratele mai mic privi mai atent, încercând să înțeleagă. Erau câteva amănunte: cutia perfect pătrată era în mod clar făcută din lemn, acoperită cu semne ciudate și părea cu câțiva centimetri buni mai scurtă decât picioarele lui Ronan.

— OK! zise Matthew clipind des.

Merse până la ușa din spate, unde găsi o cheie ascunsă după un stativ pentru bocanci.

— Așteaptă! îl preveni Ronan. Fii numai ochi și urechi! Dacă vezi pe cineva venind pe drum, cobori imediat la subsol. Și închide-ți telefonul, pentru numele lui Dumnezeu!

— Da, desigur! Ești deștept!

Matthew se năpusti în casă înaintea lui Ronan, care privi peste umăr înainte să închidă ușa în urma lor. Auzi pașii fratelui său cum se îndreaptă spre camera de zi, ezită și apoi tropăi cu hotărâre în sus pe scări, către fostul său dormitor. Afecțiunea lui Matthew fusese întotdeauna neîndemânatică și demonstrativă și probabil că nu știuse cum să se comporte cu mama lor care stătea acum nemișcată.

Ronan merse pe holul către camera de zi ceva mai încet,

ascultând la fiecare pas dacă nu cumva se aude zgomotul unei mașini. Încăperea era mai întunecată și mai tăcută decât holul, fiindcă nu avea ferestre care să lase să intre arșița amiezii sau trilurile păsărilor. Ușa către subsol era pe peretele îndepărtat, așa încât ar fi putut să i se alăture lui Matthew dacă ar fi venit cineva.

Merse direct la biroul lipit de perete, fără să se uite la mama lui. Tatăl lui obișnuia să rostească „birou“ în așa fel încât sugera că simpla piesă de mobilier e o întreagă clădire cu funcționari și încăperi speciale. Ca și cum activitatea lui ar fi avut nevoie de vreo hârtie. Ronan se întrebă dacă mama lui știuse vreodată cu ce se ocupa Niall Lynch. Cu siguranță era conștientă. Știuse probabil și că provine dintr-un vis. Deodată, se simți cuprins de o panică paralizantă.

Oare și eu sunt o creatură din vis? Aș ști dacă aș fi?

Rațiunea îi domoli repede bătăile inimii. Toți băieții aveau albume cu fotografii de când erau mici și fișe medicale din spital. El avea grupă sanguină, iar, dacă tatăl lui l-ar fi visat, acum ar fi fost nemișcat la fel ca mama lui. Fusese născut, nu adus din vis. El era real.

Dar ce e real?

Odată ce era scos din vis, un lucru devenea real? Și dacă da, fusese așa încă de când se gândise prima dată la el?

Privi în treacăt spre mama lui. *Acum* părea lipsită de rațiune, așa cum stătea nemișcată și nepăsătoare de atâtea luni. Dar nu se îndoise niciodată de ea înainte de moartea tatălui lor, nici măcar când era singurul părinte prezent vreme îndelungată.

Ea nu e nimic fără tata.

Declan nu avea dreptate. Ea exista separat de Niall Lynch, chiar dacă el fusese singurul ei creator.

Ronan se îndreptă înapoi spre birou. Lăsă cutia pe el și deschise sertarul principal. Acolo găsi o copie a testamentului tatălui său, exact așa cum și-o amintea.

Fără să-și bată capul să recitească primele articole ale documentului – care n-ar fi făcut decât să-l enerveze –, trecu direct la ultima pagină. Acolo era un paragraf, chiar deasupra semnăturii tatălui său.

ÎN MOMENTUL SCRIERII ACESTUI TESTAMENT, NIALL LYNCH ERA ÎN DEPLINĂTATEA FACULTĂȚILOR MINTALE, A MEMORIEI ȘI

A ÎNȚELEGERII LUMII, FĂRĂ A FI CONSTRÂNS SAU ÎN VREUN FEL INAPT DE A SCRIE UN TESTAMENT. ACEST DOCUMENT TREBUIE CONSIDERAT VALABIL PÂNĂ LA CREAREA UNUIA NOU.

SEMNAT ASTĂZI:

T'LIBRE VERO-E BER NIVO LIBRE N'ACREA

Ronan privi cu atenție ultima frază. Luă cutia-puzzle și întoarse spre el fațeta dedicată limbii necunoscute. Introducerea fiecărui cuvânt era îngrozitor de grea. Deși nu putea înțelege cum reușește lucrul ăsta, cutia reținea și cuvintele anterioare, pentru a putea aplica regulile gramaticale. Probabil că așa funcționase în vis. Ceea ce ar fi trebuit să o facă să meargă și în viața reală.

Se încruntă, privind la traducere:

Acest document trebuie considerat valabil până la crearea unuia nou.

Urmări cu degetul pe hârtie și compară cele două fraze. Cea tradusă era identică cu cea din testament. Dar de ce ar fi scris tatăl său același lucru în două limbi diferite?

Speranța – nu-și dăduse seama niciodată că o are până când nu dispăru – se estompă încet din mintea sa. Avusese dreptate cu privire la limbă, dar se înșelase cu privire la caracterul secret al mesajului. Sau, dacă tatăl său dorise să zică și altceva, el nu era îndeajuns de inteligent ca să priceapă.

Ronan închise sertarul și împături testamentul pe care îl băgă în buzunarul de la spate al pantalonilor ca să-l ia cu el. Chiar în momentul acela, Matthew apăru în pragul ușii, cu atâta viteză încât se lovi cu umărul de tocul de lemn.

— Mișto! zise Ronan sarcastic.

— Cred că e cineva aici, zise repede fratele mai mic, cu glas gâtuit și șoptit.

Priviră amândoi spre ușa de la subsol.

— Ce fel de mașină? întrebă Ronan.

— Nu, în casă, zise Matthew, clătinând energic din cap.

Deși era imposibil, Ronan simți cum i se zbârlește părul pe ceafă. Pe urmă, auzi și el zgomotul venind dintr-o altă parte a casei.

Țac-țac-țac-țac!

Oroarea Nopții! Ronan nu se gândise la asta. Se năpusti în partea cealaltă a camerei și-l trase și pe Matthew după el.

Dinspre bucătărie se auzea un zgrepțănat.

— În subsol? icni Matthew șocat.

Ronan nu-i răspunse. Închise bine ușa camerei de zi și privi neliniștit în jur.

— Scaunul! șuieră el către fratele mai mic. *Repede!*

Matthew veni imediat cu un scaun elegant și fără brațe. Ronan încercă să-l potrivească în așa fel încât să blocheze ușa, dar clanța de modă veche îi zădărnici eforturile. Chiar și dacă ar fi fost una obișnuită, scaunul nu era suficient de înalt ca să ajungă până la ea.

Ţac-țac-țac-țac!

— Ronan? șopti Matthew.

Băiatul se îndreptă spre un cufăr din lemn de cedru pe care stăteau trei recipiente vechi pentru făină. Îi verifică greutatea și apoi începu să împingă.

— Haide! Ajută-mă! mârâi el.

Matthew veni imediat și își potrivi umărul pe ladă.

Ghearele țăcăneau pe dușumeaua holului. Hârșâit. Cufărul de cedru se opri chiar în fața ușii. La Monmouth, raftul de cărți se dovedise îndeajuns de greu ca să o țină prizonieră pe Oroarea Nopții în dormitorul său. Ronan spera să obțină aceleași rezultate și cu cufărul acela.

Matthew se uită uluit la fratele său, care se urcă pe cutia de lemn de cedru. Ronan întinse un braț și îmbrățișă capul creț, o singură dată, cu putere, după care îl îndepărtă.

— Stai lângă mama! șuieră el. N-are nicio treabă cu tine. Pe mine mă vrea.

— Ro…

— Dar dacă trece de mine, nu te gândi prea mult. Luptă-te!

Matthew se retrase în mijlocul camerei, acolo unde Aurora Lynch stătea senină și total nemișcată. Ronan îl văzu cum se ghemuiește lângă scaun, luând în palme mâna mamei lor. N-ar fi trebuit să-l aducă niciodată aici. Ușa tremură.

Matthew tresări, surprins și înfricoșat. Aurora rămase la fel.

Ronan prinse zdravăn mânerul ușii care începuse să se miște. Se auzi un zgomot de parcă apa ar fi picurat dintr-un robinet.

Ușa se cutremură din nou.

Matthew tresări. Cufărul de cedru nu se mișcă. Era foarte greu, mai masiv decât Oroarea Nopții. Puterea creaturii întunecate consta în gheare și cioc.

Balamalele scârțâiră de încă trei ori. Urmă o pauză lungă.

Era posibil să se fi răzgândit.

Ronan nu se gândise însă la următorul lor pas. Nu puteau risca să deschidă ușa, fiindcă demonul acela putea să se afle încă de partea cealaltă. Poate ar fi trebuit să se ducă de unul singur – oamenii-pasăre nu se arătaseră niciodată interesați de altcineva. Îl disprețuiau doar pe Ronan. Întreaga sa ființă se împotrivea ideii de a-i lăsa singuri pe fratele și pe mama sa, dar, pe de altă parte, știa că ei ar fi fost mai în siguranță în lipsa lui.

Trecură câteva minute lungi și liniștite. Pe urmă, de undeva din casă se auzi o ușă trântită.

Matthew și Ronan se priviră unul pe celălalt. Sunetul acela nu păruse să fie deloc grăbit, ba chiar se putea să fi fost făcut de un om. Nu era defel ceea ce aștepta Ronan de la Oroarea Nopții. Curând, pe hol începură să se audă niște pași obișnuiți. În mintea lui Ronan se învârteau o mulțime de posibilități, niciuna foarte bună. Nu mai era timp să mute cufărul de cedru fără să atragă atenția. N-avea sens nici să-l prevină pe nou-venit de prezența creaturii de coșmar. Prezența lui Ronan ar fi agravat lucrurile.

— Ascunde-te! îi porunci Ronan lui Matthew.

Fratele mai mic era însă paralizat de frică, așa încât trebui să-l apuce de mânecă și să-l tragă în colț. Avură timp doar pentru a se ghemui în spatele covoarelor făcute sul acolo. Ar fi fost cu siguranță descoperiți la o privire atentă, dar așa, în semiîntunericul încăperii, se gândi că au o șansă.

Mai multe minute după aceea, după ce dușumelele casei scârțâiră în alte încăperi, cineva încercă să deschidă ușa. De data asta, era cu siguranță *cineva* și nu *ceva*. De partea cealaltă se auzi un oftat foarte omenesc, iar zgomotul pașilor pe dușumea implica prezența unor pantofi.

Ronan își duse degetul la buze.

Ușa se deschise doar câțiva centimetri. Urmă un alt icnet și încă o împingere, după care deschizătura deveni îndeajuns de largă pentru a permite intrarea unei persoane.

Ronan habar n-avea cine ar putea fi. Poate asistenta medicală. Poate chiar Declan, într-o vizită ilicită.

Intrusul se dovedi a fi bărbatul acela chipeș și vânos, îmbrăcat doar în gri; Ronan nu-l mai văzuse până atunci. Omul Cenușiu aruncă o privire atât de atentă în camera de zi, încât băiatul se

temu că îi va observa acolo, în dosul covoarelor. Interesul bărbatului se îndreptă însă spre Aurora Lynch, care stătea impasibilă în mijlocul camerei.

Ronan se încordă.

Putea sări oricând din ascunzătoarea sa. Dacă străinul acela avea să o atingă…

Omul Cenușiu nu puse însă mâna pe Aurora. Se aplecă doar ca să-i vadă fața mai bine. O examină curios, cu ochii săi pătrunzători, timp de câteva secunde. Urmări cu degetele tuburile și firele. Își frecă bărbia într-un gest limpede de nedumerire. Într-un final, întrebă cu voce tare:

— De ce ești închisă aici?

Aurora Lynch nu îi răspunse.

Omul Cenușiu se întoarse să plece, dar se opri brusc. Cutia-puzzle, care rămăsese pe birou, îi atrăsese atenția. O luă în mână și o răsuci pe toate părțile, învârtind una dintre rotițe și privind efectul pe care acest lucru îl avea pe celelalte părți.

O luă cu el.

Ronan își duse pumnul la frunte. Și-ar fi dorit să iasă după el și să o recupereze, dar nu putea risca să fie descoperit. De unde mai avea el să găsească o altă cutie-puzzle? N-avea de unde ști dacă era capabil să o mai viseze o dată. Ronan se încordă, gândindu-se dacă să sară la bătaie sau să rămână ascuns. Matthew îi puse o mână pe braț.

Așteptară o bucată de vreme. Într-un final, auziră o mașină care pornește din fața casei și se îndepărtează pe drum.

Ieșiră din ascunzătoare. Matthew se lipi de Ronan, amintindu-i acestuia de felul în care s-a comportat Drujbă când era înfricoșată. În mod normal, ar fi protestat, dar de data aceasta nu zise nimic.

— Asta ce-a mai fost? șopti Matthew.

— Există pe lumea asta o mulțime de lucruri rele, răspunse Ronan. Hai să plecăm de-aici.

Matthew își sărută mama pe obraz. Ronan se asigură că testamentul este la locul lui în buzunarul din spate. Pierderea cutiei-puzzle îl ardea încă, dar cel puțin acum avea cu el mesajul misterios al tatălui său. Două paragrafe, două limbi.

Ce încerci să spui, tată?

— Pa, mama! îi spuse el Aurorei.

Băgă mâna în buzunar în căutarea cheilor. Găsi două seturi.

De la BMW și de la Camaro.

— Ne vedem mai încolo!

33

Exact în momentul acela, Richard Campbell Gansey III era la 150 de kilometri de mașina sa iubită. Se afla în parcarea scăldată de soare de pe proprietatea familiei sale din Washington D.C., purtând o cravată de un roșu-intens și un costum foarte șic, croit dintr-o stofă cu dunguțe. Lângă el stătea Adam, cu fața lui ciudată și frumoasă, profilată palid deasupra negrului de antracit al propriului costum. Comandate la același italian deștept care îi făcea cămășile lui Gansey, hainele acelea erau armura lui Adam pentru seara ce avea să vină. Costumul mai era și cea mai scumpă posesiune pe care o avusese vreodată, salariul pe o lună transformat în stofă de lână. Aerul mirosea a *teriyaki*, Cabernet Sauvignon și benzină de cea mai bună calitate. Undeva, o vioară cânta cu patos. Era imposibil de cald.

Se aflau la 160 de kilometri și câteva milioane de dolari depărtare de casa în care copilărise Adam.

Parcarea circulară era un adevărat puzzle de vehicule: sedanuri negre, îmbrăcate parcă în frac, SUV-uri de culoarea violoncelelor, decapotabile argintii, care ți-ar fi putut încăpea în palmă, coupé-uri de un alb strălucitor cu numere diplomatice. Doi valeți, care epuizaseră orice variantă de parcare, fumau țigări și suflau fumul pe deasupra aripilor unui Mercedes parcat în curba de lângă ei. Florile de trandafir putrezeau pe tufele din spatele lor, dulci și negre.

Gansey se strecură printre mașini.

— Mare lucru că n-a trebuit să ne chinuim cu parcarea!

Drumul cu elicopterul se resimțea încă în stomacul lui Adam. Pur și simplu nu-i plăcea să zboare. Lui nu-i păsa că fusese văzut venind cu elicopterul. Înainte de a pleca, petrecuse jumătate de oră încercând să-și scoată vaselina de sub unghii. Aici visa să ajungă sau să rămână în Henrietta?

— Mare lucru! repetă el.

Doi bărbați și o femeie ieșiră pe ușa din față a casei. Gesticulau amplu, iar părți ale conversației lor ajunseră până la băieți. *Deja a trecut... legislație... idiotul naibii... iar nevastă-sa e o vacă.* De dincolo de ușa deschisă începu să se audă zvonul unei mulțimi de oaspeți, de parcă ar fi fost adus de cei trei. Înăuntru se vedea un colaj de costume elegante și coliere de

perle. Vuitton și damasc. Foarte multe. Foarte, foarte multe.

— Isuse Hristoase! zise Gansey cu dramatism la vederea adunării. Asta e! se consolă tot el, scuturând un fir inexistent de mătreață de pe umărul lui Adam și băgându-și o frunză de mentă în gură. E bine pentru ei să te vadă.

Pentru ei. Undeva înăuntru era mama lui Gansey care își întindea brațele spre adunarea aceea de costume din D.C., promițându-le tuturor un loc în Rai în schimbul voturilor. Iar fiul ei era parte a ofertei; nu era nimic mai demn de Congres decât întreaga familie Gansey sub același acoperiș. Colierele acelea și cravatele roșii aparțineau celor care aveau să finanțeze candidatura doamnei Richard Gansey II. Aceiași pantofi Oxford și valuri de catifea aveau să-i ofere eventual lui Adam ocazia de a le fi scutier.

E bine pentru ei să te vadă.

Un hohot de râs, ascuțit și încrezător, sfâșie aerul. Conversația se domoli puțin, pentru a-l îngloba în zgomotul de fond.

Cine sunt oamenii ăștia? gândi Adam. *Ce motiv au să creadă că știu totul despre restul lumii?*

Trebuia să se străduiască să-și ascundă furia aceea din ochi. Dacă își reamintea constant că are nevoie de ei, *oamenii ăștia* aveau să fie doar un mijloc de a-și atinge scopul, aveau să facă lucrurile mai ușoare.

În plus, Adam se pricepea de minune să-și ascundă sentimentele.

Gansey salută musafirii care stăteau în fața ușii. În pofida protestelor inițiale, era complet relaxat, un leu în Serengeti.

— Intrăm și noi, zise el cumva cu emfază.

În momentul acela, Gansey, prietenul lui Adam, pentru care ar fi făcut orice, dispăru, iar în locul lui apăru moștenitorul, născut cu un cordon ombilical de mătase înfășurat în jurul gâtului, prin vene curgându-i sânge albastru.

Reședința Gansey li se înfățișă în toată măreția. O văzură pe Helen, devenită brusc foarte feminină și evident inabordabilă, îmbrăcată într-o rochie neagră mulată pe corp, cu picioarele mai lungi decât drumul de la poarta proprietății până în parcare. *Pentru ce să toastăm? Pentru mine, bineînțeles. Ah, da, și pentru mama.* Erau acolo și ex-congresmanul Bullock, președintele Comitetului Vann-Shoaling, domnul și doamna John

Benderham, cei mai mari sponsori ai ultimei campanii republicane. Adam vedea peste tot fețe pe care le recunoștea din ziare și de la televiziune. Totul mirosea a foitaj și a ambiție.

Cu șaptesprezece ani înainte, Adam se născuse într-o rulotă. Era conștient că toți cei de acolo pot vedea asta la el.

— Și ce fac acești doi diavoli chipeși?

Gansey începu să râdă: *Ha-ha-ha*. Adam se întoarse, dar cel care vorbise plecase deja. Cineva îl apucă de mână pe Gansey.

— Dick! Ce bine că te văd!

Vioara nevăzută continuă să se vaite. Acustica încăperii lăsa impresia că instrumentul era ținut prizonier în șifonierul de lângă ușă. Un bărbat îmbrăcat cu o cămașă albă le puse în mâini pahare înalte de șampanie. Erau pline cu bere de ghimbir, dulce și efervescentă.

Adam luă o palmă pe ceafă; tresări îngrozitor. În mintea lui, căzu încă o dată pe scările casei părintești, iar degetele se încleștară în pământ. Părea că nu e în stare să uite de Henrietta. Simțea acut o imagine, o apariție care plutea în fața ochilor săi, dar o îndepărtă. Nu aici, nu acum.

— Mereu e nevoie de sânge tânăr, bubui vocea bărbatului.

Adam transpira, oscilând între amintirea dureroasă a unui cer înstelat și lovitura pe care tocmai o încasase. Gansey luă mâna celuilalt de pe ceafa prietenului său și i-o strânse cu vigoare. Adam era conștient că tocmai fusese salvat, dar încăperea era prea zgomotoasă și prea înghesuită ca să-și manifeste gratitudinea.

— Mai tineri de atât nu se poate, zise Gansey.

— Chiar că sunteți tineri, răspunse bărbatul.

— Acesta e Adam Parrish. Strânge-i mâna. E mai deștept decât mine. În curând, vom da o asemenea petrecere pentru el.

Adam se trezi cu o carte de vizită în mână; altcineva îi dădu un alt pahar cu bere de ghimbir. Nu, asta era de fapt șampanie. El nu bea însă alcool. Gansey îi luă îndemânatic paharul din mână și-l așeză pe un birou vechi, cu incrustații de fildeș. Cu degetul îndepărtă o picătură de vin roșu care păta suprafața. Vocile se luau la trântă unele cu altele; izbândi cea mai groasă. *Cu opt luni în urmă, ne aflam tot aici, în campania aceea,* începu să vorbească un bărbat care purta un ac imens de cravată către un altul ce avea o frunte enormă și strălucitoare. *Uneori, trebuie doar să finanțezi și să speri că ajută*. Gansey scutura mâini și se

bătea pe umeri. Vorbea cu femei care abia i se prezentau, făcându-le apoi imediat să creadă că sunt cunoștințe vechi. Întotdeauna îi spunea *Adam Parrish* când îl prezenta. În schimb, lui toată lumea îi spunea *Dick*. Adam adunase deja un buchet de cărți de vizită. Lovi cu coapsa o piesă de mobilier cu picioarele sculptate în forma unor labe de leu; cristalul irlandez al lămpii de pe ea răsună puternic. O arătare îi atinse cotul. Nu aici, nu acum.

— Te distrezi? întrebă Gansey.

O spusese pe un ton care trăda faptul că el, unul, nu era entuziasmat, dar zâmbetul era imperturbabil. Ochii îi rătăceau prin cameră, în vreme ce toasta în stânga și-n dreapta. Mai luă un pahar de la un servitor fără chip, care se plimba cu o tavă.

Trecură la persoana următoare, apoi la cealaltă. Zece, cincisprezece, douăzeci de oameni, iar Gansey se transformă în portretul brodat pe o tapiserie al unui tânăr așteptat de toată America, prințul, fiul doamnei Richard Gansey II. Toată lumea îl adora.

Adam se întrebă dacă exista măcar un singur zâmbet adevărat în turma aceea de animale bogate.

— Dick, în sfârșit! Ai cumva cheile de la Fiat?

Helen se apropie de ei. Ochii ei erau la același nivel cu ai lui Gansey, fiindcă purta o pereche de pantofi negri cu toc, acceptabili pentru oricare dintre femeile de acolo, dar care pe ea o făceau să arate incredibil de sexy. Era, gândi Adam, genul de femeie pe care Declan încerca mereu să o obțină, fără să-și dea seama că ea nu e genul acela. Puteai să iubești înfățișarea strălucitoare și eficientă a unui tren de mare viteză, dar nu aveai cum să te aștepți ca el să-ți întoarcă sentimentele.

— De ce le-aș avea? întrebă Gansey.

— Păi, nu știu. Toate mașinile sunt blocate, cu excepția aceleia. Valeții sunt idioți! exclamă ea ridicându-și privirea spre tavanul decorat cu o pictură ce înfățișa niște copaci.

Lui Adam i se părea că ramurile lor se mișcă.

— Mama vrea să mă reped să mai cumpăr niște băutură. Dacă vii și tu cu mine, pot să folosesc banda HOV[17] ca să nu-mi petrec tot restul vieții cumpărând vin, zise ea, după care se

[17] *High-occupancy vehicle lane*, o bandă pe autostrăzile americane pe care pot merge mașinile care au cel puțin un pasager și care asigură un trafic mai rapid (n. tr.).

îndreptă spre Adam: Ah, Parrish, te-ai făcut prezentabil!

Era o remarcă fără importanță. Chiar nu conta, dar Adam simți cum inima îi este străpunsă de un țurțure de gheață.

— Helen! exclamă Gansey. Taci din gură!

— Era un compliment, protestă ea în timp ce un chelner le înlocuia paharele goale cu unele pline.

Nu uita de ce ești aici! Intri, obții ce ai nevoie, ieși. Nu ești unul dintre ei.

— E în regulă, zise Adam pe un ton egal, încercând să-și ascundă accentul.

— Voiam să spun că v-am văzut mereu în uniformă de școală, zise Helen. Nu așa…

— Taci din gură! repetă Gansey.

— Ia nu te comporta tu cu mine ca și cum ai fi la ciclu, doar fiindcă îți dorești să fi rămas în iubita ta Henrietta! răspunse Helen.

Pe fața lui Gansey se întipări o expresie uimită; sora lui ghicise bine. Depărtarea de locul pe care îl iubea îl ucidea pur și simplu.

— De ce nu l-ai adus pe celălalt? întrebă Helen.

Înainte ca Gansey să poată răspunde, atenția ei se îndreptă spre altcineva și dispăru la fel de brusc precum apăruse.

— Ce gând îngrozitor! exclamă brusc Gansey. Ronan printre toți oamenii ăștia!

O clipă, Adam reuși să-și imagineze: draperiile de brocart devorate de flăcări, soțiile elegante urlând de sub clavecin, iar Ronan în mijlocul camerei strigând *Fuck Washington*!

— Ești gata pentru runda a doua?

Seara părea că nu se va termina niciodată. Adam continua însă să privească în jur.

Sorbi berea de ghimbir. Nu era sigur că nu fusese șampanie, dar ce mai conta? Petrecerea devenise un festin diavolesc. Lumini fantomatice erau expuse din candelabre de alamă, pe platourile de argint filigranat sticleau cărnuri incredibil de albe. Bărbații erau în negru, bijuteriile femeilor, verzi și roșii. Copacii pictați pe tavan se aplecau spre ei. Adam era surescitat și extenuat, cu mintea aici și aiurea. Nimic nu era real în afară de el sau de Gansey.

În fața lui se găsea o femeie care tocmai vorbise cu mama prietenului său. Toți cei care veneau la Gansey fie tocmai

vorbiseră cu mama lui, îi strânseseră mâna sau o văzuseră trecând de la un invitat la altul. Era un teatru politic elaborat, în care mama sa părea o viziune eterică: deși toată lumea își amintea că o zărise, nimeni nu o putea localiza în momentul în care vorbea despre ea.

— Ai crescut atât de mult în ultima vreme! zise femeia către Gansey. Cred că ai... continuă ea, ezitând în căutarea unei vârste potrivite.

Adam știa că ea sesizase stranietatea prietenului său, impresia aceea că el este deopotrivă bătrân și tânăr, că abia sosise, dar și că e pe cale să plece. Stânjeneala ei încetă când îl privi pe Adam și încheie repede:

— Șaptesprezece? Optsprezece?

— Șaptesprezece, doamnă, o informă Gansey cu căldură.

Și în momentul acela se transformă într-un băiat care bineînțeles că avea șaptesprezece ani, nici mai mult, nici mai puțin. Pe fața femeii se întipări o expresie de ușurare.

Adam putea simți aproape fizic apăsarea ramurilor pictate pe tavanul de deasupra lor. Văzu în dreapta, cu coada ochiului, o imagine pe jumătate a lui însuși, într-o oglindă cu ramă de aur, și tresări. Reflexia i se păruse greșită.

Se întâmpla. *Nu, nu se întâmplă. Nu aici, nu acum!* O a doua privire îi arătă o imagine mai clară. Nimic straniu. Deocamdată.

— Mi se pare mie sau am citit în ziar că ești încă în căutarea bijuteriilor Coroanei? îl întrebă femeia pe Gansey.

— O, de fapt, caut un rege adevărat, răspunse băiatul vorbind îndeajuns de tare ca să acopere viorile (acum erau trei; ultimul lor interlocutor le spusese că sunt de fapt studenți de la Peabody), ale căror coarde păreau că vibrează undeva sub apă. Un rege velș din secolul al XV-lea.

Femeia râse încântată. Nu-l auzise prea bine pe Gansey și crezuse că a făcut o glumă. Băiatul izbucni și el în râs de parcă chiar așa ar fi fost, spulberând imediat orice senzație de stânjeneală ar fi putut crea confuzia aceea. Adam observă cu atenție.

În final, se întâlniră cu doamna Gansey, care apăru de undeva din spate, ca un vis care se materializează brusc. La fel ca prietenul lui, era frumoasă în felul acela în care poate fi doar cineva care a avut întotdeauna bani. Părea că e normal ca întreaga petrecere să îi fie dedicată. Era demnă de postura de

regină a serii.

— Gloria! exclamă doamna Gansey către femeia cu care ei vorbeau deja. Ce-mi place colierul tău! Îți aduci aminte, desigur, de fiul meu, Dick?

— Bineînțeles. E așa de înalt! Cred că în curând merge la facultate.

Ambele femei se întoarseră către el în așteptarea unui răspuns. Viorile cântară și mai tare.

— Ei bine, o să...

În momentul acela, Gansey fu distras. Nu de tot, însă existase o pauză între momente. Singurul care sesiză acest lucru se dovedi a fi Adam. Pe urmă, Gansey zise:

— Îmi pare rău. Mi s-a părut că văd pe cineva.

Adam îi urmări privirea. Simțea că exista ceva ce rămăsese nespus. Privirea de răspuns a lui Gansey era complicată; nu, nu era în regulă și nu, Adam nu putea să facă nimic în legătură cu asta. Băiatul simți o bucurie scurtă, aproape feroce, că oamenii aceia îl puteau răni și pe prietenul său. Doamne, cum îi ura!

— Ah, dar chiar văd pe cineva! zise Gansey. Trebuie să vă părăsesc, urmă el impecabil de politicos. Îmi pare rău, dar o să te las în compania... domnișoară Elgin, acesta e prietenul meu, Adam Parrish. Are niște idei foarte interesante despre drepturile de călătorie. V-ați gândit în ultima vreme la chestiunea asta?

Adam încercă din răsputeri să-și amintească ultima dată când abordase subiectul împreună cu Gansey. Era destul de convins că întreaga discuție se petrecuse la o pizza care se răcise și se referise la faptul că scanerele din aeroport pot afecta cu radiațiile lor celulele creierelor celor care zboară foarte des. Acum că îl văzuse însă cum pune problema în adunarea aceea, Adam era convins că prietenul său ar fi putut lesne transforma subiectul într-unul pe care mama să-l rezolve odată aleasă.

— Nu, nu m-am gândit, răspunse Gloria Elgin, uimită de cât de Gansey era Gansey. Noi mergem de obicei cu avionul Cessna al lui Ben. Mi-ar plăcea însă să aud mai multe despre asta.

Când femeia se întoarse spre Adam, Gansey dispăru în mulțime. Pentru o vreme rămase tăcut. El nu era Gansey, nu putea să uimească, era doar un prefăcut cu un pahar de șampanie falsă într-o mână lipsită de vigoare și făcută parcă din praf. O privi pe domnișoara Elgin. Ea se uită la el printre gene.

Deodată, își dădu seama că o intimidează. Așa cum stătea,

îmbrăcat cu costumul său perfect, purtându-și cu mândrie cravata roșie, tânăr, curat, cu umerii largi, constată că reușise și el să refacă alchimia pe care o avea Gansey. Probabil pentru prima dată în viața lui cineva îl privea și vedea *puterea*.

Încercă să apeleze și el la magia pe care Gansey o răspândise în după-amiaza aceea. Mintea i se zbătea între zgomotul alb al acelei adunări strălucitoare, lucirea fundului paharului de șampanie și conștiința faptului că acela ar fi viitorul său, dacă asta dorea cu adevărat.

Era într-o pădure, urmărit de șoapte.

Nu aici.

— Pot să vă umplu din nou paharul? întrebă el, iar fața domnișoarei Elgin se topi de plăcere în timp ce i-l întindea.

Nu știi? se întrebă Adam. El, unul, era convins că mâinile sale mai miroseau încă a motorină. *Chiar nu știi ce sunt?*

Stolul acela de păuni era prea ocupat însă ca să-și dea seama că era păcălit.

Adam nu-și mai amintea de ce se afla acolo. Se dizolva într-o halucinație a unor oaspeți fantomatici, răspândiți printre cei adevărați. *Fiindcă așa e la Aglionby,* gândi el, încercând cu disperare să revină cu picioarele pe pământ. *Așa se întâmplă la Aglionby în lumea reală. Așa se folosește educația pe care ai muncit atât de mult ca să o capeți. În felul ăsta poți scăpa.*

Deodată, în încăpere se auzi un bâzâit electric. Luminile se diminuară, iar becurile începură să sfârâie. Zvonul paharelor se opri în timp ce lămpile mai pâlpâiră o dată.

Iar apoi se stinseră de tot. Era adevărat?

Nu acum.

Soarele apusese, iar interiorul casei era întunecat de-a binelea. Ferestrele se transformaseră în dreptunghiuri neclare de lumină gri, venită de pe stradă. Mirosurile păreau, în mod straniu, mai pronunțate: liliac și soluție pentru curățat covoarele, scorțișoară și mucegai. Încăperea foșnea tăcut, ca un obor de vite.

În pauza aceea de conversație, în tăcerea uimită care acoperise vocile și instrumentele, din întuneric răsună un cântecel. O melodie veche, interpretată de un cor de femei. Pur și subțire, cântecul se transformă dintr-un fir de sunet într-un fluviu de note. Lui Adam îi trebui doar un moment ca să-și dea seama că nu se cântă în limba engleză.

Rex Corvus, parate Regis Corvi.

Adam se simți electrizat din cap până-n picioare. De undeva din întunericul acela, Gansey auzea și el. Îl *simțea* că aude. Vocile acelea erau adevărate așa cum nu mai fusese nimic în ziua aceea. Adam își aminti imediat cum e să simți, să fii real, să fii *Adam*, în loc de *prietenul meu*, *Adam Parrish, dă-i cartea ta de vizită*. Nici nu-i venea să creadă cât de diferite erau lucrurile.

Luminile se aprinseră din nou. Conversația fu reluată.

O parte din Adam rămăsese însă acolo în întuneric.

— Au cântat în spaniolă? îl întrebă Gloria Elgin, ținându-și mâna la gât.

Adam vedea linia până la care folosise fondul de ten.

— În latină, îi spuse el, căutându-l din ochi pe Gansey, cu inima bătându-i foarte puternic.

Regele Corb, faceți loc pentru Regele Corb.

— Ce chestie simpatică! exclamă Gloria Elgin.

Owen Glendower era Regele Corb. Foarte multe legende spuneau că el putea vorbi limba păsărilor. Corbii îi încredințau secrete.

— Probabil a fost o pană, răspunse Adam.

Simțea că teancul de cărți de vizită pe care îl avea în buzunar nu mai are nicio importanță. Continua să caute singura pereche de ochi din camera aceea care conta cu adevărat. Unde era Gansey?

— Toată lumea dă drumul la aerul condiționat în același timp.

— Cred că ai dreptate, recunoscu Gloria Elgin, simțindu-se mai liniștită.

În jurul lor, conversația se trezise la viață, *copiii de la Peabody au un simț al umorului mai ciudat. O să mai iau o chestie din asta cu creveți. Ce spuneai? Și ce-ai făcut când marmura s-a crăpat?*

Îl văzu pe Gansey în partea cealaltă a încăperii. Prietenul său îi susținu privirea. Deși lumina revenise și vocile dispăruseră de mult, Adam putea însă să simtă puterea meridianului energetic care tocmai se trezise sub ei, mergând tocmai în Henrietta. Adunarea aceea strălucitoare cu toți invitații ei trecuse peste asta. Dar nu și Adam. Nu și Gansey. Ei erau singurii însuflețiți de viață din camera aceea. *Acum vezi?* ar fi vrut să strige Adam. *De asta am făcut sacrificiul*.

Așa avea să-l găsească pe Glendower.

34

Interiorul bătrânului Camaro mirosea a asfalt și a dorință, a benzină și a vise. Ronan stătea în spatele volanului, cu ochii la stradă, misterioasă la miezul nopții. Lămpile de iluminat flancau drumul, tăind fâșii de lumină din portocaliul atomic al capotei. Pe fiecare parte a șoselei se vedeau parcările dealerilor auto, goale și fantomatice.

Era la fel de flămând ca noaptea.

Culoarea marcajului de pe asfalt se schimba verde-galben-roșu, după semaforul de deasupra. În oglinda spartă de la portiera din față, îl putea vedea pe Noah destul de înfricoșat. Se uita peste umăr după polițiști. Ronan își examină dinții.

— Bine ai venit, Noah! zise el, conștientizând că-și poate simți fiecare bătaie a inimii, fiecare puls prin vene. Nu ne-am văzut în ultima vreme.

Eu am făcut asta, gândi Ronan. Cheile se loveau una de cealaltă, atârnând din bord. *Eu am făcut să se întâmple asta.*

Ca întotdeauna, Kavinsky întârzia. Așa cum îi plăcea lui să spună, timpul însemna bani și, deși avea foarte mult din amândouă, îi plăcea totuși să fure.

— Să știi că m-am străduit să vin, zise Noah, după care adăugă. Nu vreau să te văd cum mori.

Fără să îi răspundă, Ronan își trecu degetul mare peste numerele șterse de pe schimbătorul de viteze. Simțea cum motorul îi împinge picioarele prin pedale. Primul lucru care trebuia spus despre Camaro era că fusese construit pentru confort, dar patruzeci de ani de utilizare mai diminuaseră din calitățile sale. Spinarea îi era transpirată și lipicioasă pe scaunul de vinilin crăpat. Ceasul nu mai mergea, spre deosebire însă de tahometru. Șuvoiul de aer condiționat era mai degrabă un oftat, dar toate astea puteau fi trecute cu vederea dacă ascultai pistoanele. Motorul era cel mai zgomotos concert din lume și părea că e pe cale să se dezmembreze acolo, sub capotă. Vitezometrul era gradat până la 140[18]. Asta era o nebunie. Mașina era periculoasă. Foarte rapidă.

— O să-l aduc pe Gansey, amenință Noah.

— Nu prea cred că poți.

---

[18] Este vorba despre mile/oră, 140 mile/h = 225 km/h (n. tr.).

— Cât mai este până vine Kavinsky?

— Noah, zise Ronan cu blândețe, așezându-și palma pe mâna rece și moartă de șapte ani a celuilalt, începi să mă scoți din sărite.

Văzură flash-uri în oglinda retrovizoare. Kavinsky ajunsese cu șaptesprezece minute întârziere.

Ronan privi un Mitsubishi alb cum trage alături de ei. Grila radiatorului părea o gură neagră, căscată; cuțitul fioros de pe lateral era exact la fel cu cel de pe fosta mașină a lui Kavinsky.

Mitsubishiul trase lângă Camaro. Geamul din dreapta coborî, dezvăluind un Kavinsky cu privirea ascunsă în dosul ochelarilor cu ramă albă.

— Lynch, nenorocitule! zise el în loc de salut.

Pe Noah nici nu-l băgă în seamă; probabil că nu putea să-l vadă. Ronan își roti încheietura ca gestul său cu degetul mijlociu ridicat să fie mai evident. O făcea din reflex. Kavinsky privi spre Porc.

— Sunt impresionat.

Am visat-o! dorea să strige Ronan.

În loc de asta, arătă cu bărbia spre Mitsubishi. Era greu de crezut că e adevărat. Tocmai îl văzuse pe celălalt arzând. Kavinsky probabil că îl cumpărase pe ăsta în dimineața aceea. Și decorațiunile? Poate că le făcuse el însuși, deși era greu să ți-l închipui acordând cu adevărat atenție unei activități care nu implica vreun praf.

— Înseamnă că o să concurez singur, zise Ronan.

— O, mașina asta e ceva mai mult. Nu-ți place?

Mâna lui Ronan tremură puțin pe schimbătorul de viteze. Văzu în oglinda retrovizoare câteva perechi de faruri – haita lui Kavinsky. Nu le putea distinge fețele, dar Ronan știa mașinile: Supra lui Jiang, RX-7 al lui Skov, Golfurile identice ale lui Swan și Prokopenko. Îi întrecuse pe toți.

— Ți-ai adus toată familia? observă Ronan.

Știa că în câteva minute urmau să se răspândească toți ca să vadă dacă nu cumva erau polițiștii prin preajmă. La primul radar, lui Kavinsky i-ar fi suspendat permisul.

— Mă știi? zise celălalt cu căldură. Nu-mi place să fiu singur. Ai de gând să regulezi baba asta în care te-ai urcat sau doar s-o ții de mână?

Ronan ridică o sprânceană, iar Noah se rugă:

— Te rog, Gansey o să te omoare! Ronan…

În loc să-l asculte, băiatul întrebă cu glas egal prin fereastra deschisă:

— Și tu ai de gând să te întreci purtând ochelarii ăia, băi, mafiot bulgar, rahat de Jersey?

Kavinsky aprobă ușor din cap în timpul întrebării, ca și cum ar fi fost de acord cu categorisirile celuilalt, frecându-și încheietura de volan. Răspunse cu un aer foarte obosit sau foarte plictisit:

— Ceea ce nu pot eu să înțeleg – semaforul se schimbă în roșu făcând ca lentilele ochelarilor să strălucească stacojiu – este cine stă deasupra, tu sau Gansey?

În Ronan se trezi ceva întunecat și urât. În vocea lui erau și kerosen, și cianură când răspunse:

— O să fie așa: am să bat mașina *aia* și apoi voi coborî din mașina *asta* și te voi bate până te căci pe tine.

— 320 de cai spun la unison că te înșeli, omule!

Kavinsky își atinse gâtul. Purta un maiou alb, iar umărul dezgolit era sălbatic și frumos ca un cadavru.

— Continuă să visezi!

Geamul se ridică la loc. Abia vizibil prin sticla fumurie, Kavinsky își aruncă ochelarii de soare pe scaunul din dreapta. Întreaga lume se rezuma acum la semaforul de deasupra celor două mașini.

— Ronan, am un sentiment supernasol! zise Noah.

— Se cheamă că ești mort, răspunse celălalt.

— Ăsta e genul de glumă care e simpatică doar dacă ești în viață.

— Ce bine că sunt!

— *Deocamdată*.

Așteaptă verdele. Ochii lui Ronan nu erau ațintiți asupra semaforului de deasupra, ci a celui de pe partea cealaltă a intersecției. Când se făcea galben, mai avea două secunde ca să accelereze.

Ronan ridică puțin piciorul de pe ambreiaj, apăsă ușor pe accelerație, ținând mașina la punct. Tahometrul oscilă, ajungând chiar sub linia roșie. Motorul era în viață, mârâind și tremurând. Sunetul său înlocui pulsul lui Ronan. Fumul roților din spate, care se învârteau sub mașină, pătrunse prin ferestrele încă deschise. Mașina celuilalt abia dacă se auzea din urletul Porcului.

Pentru o singură secundă, Ronan își permise să se gândească la tatăl său, la Fermă și la visele sale pline de lucruri imposibile, la partea aceea din el însuși care era o bombă cu fitilul scurt, care exploda repede și distructiv.

Semaforul din partea opusă era încă verde. Al său era roșu, ca o amenințare.

Dorința îl mânca de viu.

Semaforul din față deveni galben. O secundă. Apăsă mai tare pe ambreiaj. O secundă. Schimbătorul de viteze transpira sub palma sa.

Verde.

Mașinile țâșniră. Era doar urlet, urlet, urlet, dar dincolo de el se auzi râsul de fiară al lui Kavinsky.

Schimbare de viteză.

Imediat, Mitsubishiul se depărtă cu o lungime. De pe ambele părți ale străzii, luminile pâlpâiau, măsurând viața cu intermitențe epileptice de lumină: flash – asfalt crăpat, flash – abțibild Aglionby pe bord, flash – ochii măriți ai lui Noah.

Se simțea încărcat de electricitate.

Camaroul ajunse din urmă mașina albă în partea a doua, așa cum se așteptase Ronan. Motorul urla, ținut încă în viteza a doua, după care se întâmplă. Pe urmă, captiv undeva între viteza a doua și a treia, adică între patru și cinci mii de rotații pe minut, interveni bucuria pură. Țipând prin mii de mici explozii de sub capotă, Porcul îl aduse pe Ronan într-un loc în care nu simțea nimic altceva decât extaz simplu, într-o cavernă pustie și moartă din inima sa în care nu avea însă nevoie de nimic altceva.

În urma lor, Mitsubishiul tremură. Kavinsky schimbase dintr-a treia într-a patra. Așa cum făcea întotdeauna.

Ronan n-o făcu. Nu schimbă viteza.

Motorul urla din nou. Mașina aceea era religia lui Gansey, dar Ronan descoperi că e de fapt o zeitate. Capota sa suplă era în fața celei a Mitsubishiului. Înaintă încă o jumătate de lungime. Și încă una. Știa că urma să se distanțeze.

În sufletul lui Ronan era pustiu. Nimic altceva decât o pustietate imensă și dincolo de ea altă pustietate.

Dar…

Ceva nu era în regulă.

Geamul lui Kavinsky coborî din nou. Celălalt își arcui capul ca

să-l privească pe Ronan și apoi în oglinda retrovizoare, după care strigă ceva. Cuvintele se pierdură în zgomotul motoarelor, dar înțelesul lor fusese vizibil: dinți închiși pentru un… *k,* și apoi buze țuguiate pentru un… *ou*.[19] O înjurătură voioasă.

Mitsubishiul pur și simplu explodă de lângă Camaro. Luminile străzii se arcuiră pe geamurile sale fumurii, clipind apoi pe bucata de asfalt din ce în ce mai mare dintre cele două mașini.

Era imposibil.

Ronan schimbă din nou viteza – nu-i mai rămăsese decât una. Pedala accelerației îi era deja la podea. Mașina tremura de parcă ar fi fost pe cale să se dezintegreze.

Automobilul alb continua să se îndepărteze. Pe geam apăru mâna lui Kavinsky, care flutura degetul mijlociu.

— Imposibil! strigă și Noah.

Ronan știa bine la ce să se aștepte. Mersese de multe ori în Camaro. Cunoștea mașina lui Kavinsky. O întrecuse. Începu să-și revină în simțiri, așa cum revine sângele într-un membru amorțit, cu mâncărimi și dureri.

Alb precum un dinte, Mitsubishiul dispăru în întunericul din fața lor. Fusese genul de viteză care nu are nicio legătură cu mașinile, care nici nu e practic o viteză, ci doar distanță. Ca un avion: în momentul acesta într-un loc, în următorul, mult mai departe; ca o cometă, acum pe o parte a cerului și imediat, dincolo de orizont. Mitsubishiul fusese acum lângă Camaro și apoi, în depărtare.

Kavinsky era atât de departe, încât singurul motor care se mai auzea era cel al Camaroului. Din luminile străzii păreau să se scurgă scântei, de parcă lămpile ar fi plâns cu lumină.

Cu doar o lună în urmă, Ronan îl învinsese pe Kavinsky cu o mașină mult mai slabă decât Camaroul. Nu exista niciun fel de realitate care să-i permită Mitsubishiului să se comporte într-un asemenea fel.

Becurile continuau să fulgere deasupra lor și apoi trecură dincolo de zona iluminată din Henrietta. Camaroul mirosea ca un furnal. Cheile se clătinau în continuare din bord, clinchet de metal pe metal. Încet-încet, lui Ronan îi deveni clar că fusese bătut foarte rău.

Nu așa trebuia să se încheie. Visase cheile, luase mașina lui Gansey, schimbase vitezele cum trebuie, spre deosebire de

[19] Descriere a înjurăturii *Fuck you!* (n. tr.).

Kavinsky.

Am visat asta.

— Acum ai terminat, da? întrebă Noah. Încetezi?

Visul se disipa. *Așa cum fac toate*, gândi el. Bucuria i se deșira și ea, se topea precum plasticul aruncat în acid.

— Încetează! repetă Noah.

Nu mai era nimic altceva de făcut.

În momentul acela, una dintre Ororile Nopții ateriză pe capota mașinii Camaro.

Primul gând al lui Ronan se îndreptă spre vopsea – Porcul era o rablă, dar vopseaua era ireproșabilă. Pe urmă, una dintre gheare pătrunse direct prin parbriz. Indiferent dacă era în vis sau în realitate, apariția aceea dorea un singur lucru: să-l ucidă pe Ronan.

35

— Ronan! urlă Noah.

Drumul se întindea în fața lor, negru și pustiu. Băiatul apăsă pe accelerator, iar mașina răspunse cu un mârâit gros și entuziast.

— Nu funcționează, zise Noah.

O crăpătură lungă se formă în parbriz din punctul în care gheara Ororii atinsese sticla. Ronan roti volanul la stânga și la dreapta. Camaro oscilă puternic, abia reușind să-și mențină direcția.

— La naiba! bombăni Ronan, chinuindu-se să recapete controlul.

Ăsta nu era BMW-ul. Direcția lui era o creatură iluzorie.

— *E încă acolo!* îl informă Noah.

Camaroul se mai cutremură o dată, iar spatele îi derapă puțin. Ochii lui Ronan se îndreptară spre oglinda retrovizoare. O a doua creatură se prinsese de portbagaj.

Era de rău.

— Ai putea ajuta, strigă el către Noah.

Acesta flutură din mâini, după care apăsă maneta de la geamul portierei sale, pe urmă se împinse în spătarul scaunului, apoi puse palmele pe bord. Era limpede că nu voia să facă ceea ce i se sugerase.

Un scheunat sfâșie aerul. Era greu de spus dacă era zgomotul unei unghii pe metal sau una dintre arătări tocmai țipase. Lui Ronan i se ridică părul de pe mâini.

— Noah! Haide, băi!

Noah dispăruse.

Ronan își întoarse capul ca să vadă mai bine.

Cu o pârâitură puternică, colțul din dreapta al lunetei se sparse, lăsând să intre o gheară.

— *Frânează!* strigă Noah, care reapăruse.

Ronan călcă pedala cu sălbăticie. Avusese însă prea multă viteză, prea multă frână și prea puțină direcție. Camaro se clătină pe câte două roți, încercând să rămână pe drum. Volanul nu făcea nimic. Noah și o pată de întuneric căzură peste partea din stânga a capotei, lăsând brusc parbrizul liber. Mașina tresări ca și cum una dintre roți trecuse peste o movilă.

Nu mai avu timp să vadă unde căzuseră cei doi, pentru că

mașina se dezechilibrase de tot – *Noah e deja mort, o să fie în regulă*, gândi Ronan înspăimântat – și ieșea cu viteză de pe drum.

Cabina se umpluse cu mirosul de cauciuc și de ferodou încins. Era un accident care nu fusese provocat de o coliziune. Drumul dispăru la stânga, în timp ce mașina continuă să meargă înainte.

Nu.

Cu o precizie înspăimântătoare, Ronan văzu stâlpul de telefon chiar în momentul contactului cu portiera din dreapta. Sunetul nu avea nimic plăcut. Nu era defel ca acela pe care îl auzise la petrecerea cu substanțe a lui Kavinsky, când se ciocniseră mașinile. Se auzea metalul care se îndoaie, sticla care se sparge…

Pe urmă, totul rămase nemișcat.

Mașina era ciudat de liniștită. Ronan nu știa dacă se oprise singură. Portiera din partea sa dreaptă pătrunsese până aproape de schimbătorul de viteze. Torpedoul fusese distrus în întregime, iar întregul său conținut, inclusiv Epipen-ul lui Gansey, se răspândiseră pe scaunul din față. Începea să realizeze că totul se dusese dracului.

Țac-țac-țac-țac!

A doua Oroare îl privea pe Ronan cu capul în jos. Era pe acoperiș, uitându-se prin parbriz, îndeajuns de aproape ca băiatul să-i vadă fiecare solz din jurul ochilor sălbatici. Creatura bătu încetișor în sticlă, de parcă ar fi vrut să o testeze. Ceea ce mai rămăsese din parbriz gemu din cauza apăsării. Dacă insista puțin, totul s-ar fi prăbușit.

Fă ceva! Noah era doar o voce, dar nimic mai mult, fiindcă își epuizase toată energia.

Impactul îl paralizase însă pe Ronan. Urechile îi țiuiau. Omul-pasăre șuieră.

Ronan știa. Știa ce-și dorise întotdeauna creatura – să-l vadă mort.

În vise, nu contase. Dar acum nu visa.

Capul arătării se ridică în momentul în care o mașină parcă lângă Camaro. Mișcarea fusese una bruscă, dar exactă, cu stil și aparținuse unui Mitsubishi alb. Derapajul controlat aduse scaunul de la șofer într-o poziție în care să fie luminat de farurile Porcului.

Oroarea Nopții se dădu jos de pe parbriz. Se ghemui pe capotă și șuieră la noul venit.

Geamul de la șofer coborî încet. În spatele său se afla Kavinsky, cu fața mascată de ochelarii de soare cu ramă albă. Se aplecă să ia ceva de sub scaun și îndreptă apoi obiectul acela către creatură. Lui Ronan îi trebuiră câteva momente ca să înțeleagă ce era: un pistol care arăta de parcă ar fi fost imaginat și nu construit, strălucitor, cromat.

Ronan se aplecă sub bord și se ghemui pe cât posibil. Kavinsky trase. La primul foc, șuieratul omului-pasăre se opri brusc, la al doilea se auzi un bufnet pe capotă. Nu se mai mișcă după aceea, dar chiar și așa Kavinsky mai trase de patru ori până când parbrizul Porcului se crăpă și mai mult.

Pe urmă, nu se mai auzi niciun sunet, cu excepția zumzetului șmecher al motorului Mitsubishi. Ronan se ridică încetișor.

Kavinsky stătea la locul său, iar mâna îi atârna liniștit pe portieră, ținând încă arma cromată. Părea să se distreze sau, cel puțin, să nu fie foarte stresat.

Ronan trebuia să-și aducă mereu aminte că e treaz. Nu fiindcă nu s-ar fi simțit așa, ci pentru că tot ceea ce se întâmplase părea extrem de asemănător cu ceva ce el ar fi putut visa. Deschise portiera – n-avea niciun sens să mai stea, fiindcă era limpede că mașina aceea nu mai putea fi mișcată de acolo – și ieși.

De pe asfalt, se zgâi la creatura moartă, rămasă pe botul Camaroului distrus, după care privi spre Kavinsky.

— Încearcă să-ți revii, Lynch! zise acesta, care se retrase în mașină pentru o clipă, făcându-l pe Ronan să se teamă că are de gând să plece.

Kavinsky nu-i era aliat, dar era om, în viață, tocmai îl salvase de la moarte și toate astea însemnau ceva. Se dovedi însă că dorise doar să pună la loc pistolul în locul de unde îl luase și apoi să îndrepte puțin mașina pe drum.

I se alătură lui Ronan lângă Camaro, călcând peste cioburile mici de sticlă.

— Ei, asta s-a dus în mă-sa! decretă Kavinsky pe un ton încărcat cu certitudini.

Așa era. Linia pe care Ronan își plimbase mâna doar cu câteva ore înainte era acum frântă, fiindcă metalul părea să îmbrățișeze stâlpul de telefon. Una dintre roți sărise cu totul și

zăcea în șanț, la câțiva metri depărtare. Până și mirosul care se răspândea era cel al dezastrului: chimicale care se scurg și substanțe care se topesc.

Ronan se scărpină pe ceafă. Simțea că inima e pe cale să facă implozie, fiecare perete al ei pe rând, dărâmându-l pe următorul.

— O să mă omoare! La naiba! O să mă omoare!

— Nu, *aia* voia să te omoare, zise Kavinsky arătând spre creatură. Gansey o să te ierte, omule, nu-i place să doarmă singur.

Ronan reacționă imediat. Îl apucă pe Kavinsky de bretelele maioului și-l scutură zdravăn.

— Ajunge! Ăsta nu e afurisitul tău de Mitsubishi. Nu pot să mă duc și să cumpăr altul mâine-dimineață.

Aruncându-i o privire cunoscătoare, Kavinsky îi desprinse degetele. Îl privi cum face doi pași în spate, cu mâinile pe cap și ochii privind în lungul drumului, să vadă dacă nu cumva mai venea vreo mașină. Nu avea cum să repare asta, indiferent din ce unghi ar fi privit-o.

— Uite, Lynch! zise Kavinsky. E simplu. Pune-ți minusculul cap celtic să asimileze un concept. Ce a făcut mama ta când ți-a murit peștele?

— Ți-am mai zis, răspunse Ronan, ăsta nu e ca mașina ta tunată. Pot să iau altul, dar nu va fi același, iar el nu-l va accepta. Îl vrea pe ăsta.

— Am să fiu foarte răbdător cu tine, zise Kavinsky, fiindcă te-ai lovit de curând la cap. Tu nu m-asculți.

— Acesta nu e un pește! strigă Ronan făcând un gest spre Camaro.

— Băi, vă place să fiți atât de dramatici! Haide, eu deschid portbagajul, iar tu înghesui chestia aia în el. Apoi o să facem o excursie către Conceptland.

Ronan îl privi neîncrezător.

— Hai, că tocmai ești pe parcursul unei experiențe care-ți va schimba viața. Urcă-te în mașină câtă vreme nu simt nevoia să mai trag o liniuță.

Ronan nu avea unde să meargă în altă parte. Se urcă în mașină.

36

La câteva ore de la începerea petrecerii, Gansey și Adam se aflau în aripa de nord, pe holul dintre bucătăria din spate și fosta cameră a lui Gansey. Prin podea se auzeau conversații viguroase. Adam nu știa în ce stare e prietenul său, dar era conștient că el, unul, era beat. Adică, avea gust de șampanie în gură, iar lumea părea cumva tocită și întunecată. Nu mai băuse până atunci. Tatăl său o făcuse și pentru el.

Stăteau unul lângă altul pe o traversă persană, de culoare violet, lângă o masă Queen Anne pe care se găseau o mulțime de bibelouri cu tematică de vânătoare. Dintr-o oglindă neagră, fixată pe perete îi priveau două versiuni aurii ale lor. În imaginea aceea, conturul de obicei foarte sigur al zâmbetului lui Gansey era răsucit într-o expresie încurcată. Își desfăcu puțin cravata, ducând nodul în lateral.

— Îți vine să crezi, zise el tragic, că eu am crescut în locul ăsta?

Adam nu-i spuse lui Gansey că, de obicei, nu putea să uite lucrul ăsta.

— Aș vrea să ne putem întoarce mâine, urmă celălalt. Sunt curios dacă nu cumva Cabeswater a apărut din nou.

Când auzi cuvântul Cabeswater, Adam zvâcni din gât, ca și cum un deget puternic ar fi apăsat pe un ligament rănit. În mintea sa încerca să-și croiască loc o altă imagine – între două clipiri, văzuse cu coada ochiului un om stând în spatele umărului său și privindu-l în oglindă. Avea ochii triști și purta o gambetă. *De ce nu?* gândi Adam supărat. *De ce naiba nu?*

— *Rex Corvus.* N-am să mai beau niciodată.

— Nu ești beat. N-a fost decât bere de ghimbir. Mă rog, în cea mai mare parte. Uită-te la fețele noastre. Suntem mai bătrâni decât am fost.

— Când?

— Doar cu un minut în urmă. Îmbătrânim mereu. Adam... Adam, asta îți dorești? Asta? întrebă Gansey făcând un gest elegant care cuprindea tot parterul, dar parcă îl și împingea mai departe de el.

— Vreau să scap din Henrietta.

Știa că e nepotrivit din partea lui să spună asta, chiar dacă era adevărat, fiindcă, bineînțeles, Gansey...

— Eu nu.

— Știu că nu vrei. Uite ce e, nu e ca și cum m-aș strădui să…

Dădu să spună *las acolo*, dar asta era prea mult chiar și pentru creierul său amețit de șampanie.

— Sunt un pește care a uitat să respire sub apă, râse Gansey teribil.

Adam se gândea însă la adevărul nerostit: ei doi se aflau pe traiectorii perpendiculare, nu paralele, și într-un târziu trebuia să meargă fiecare pe calea lui. La colegiu, probabil. Și dacă nu atunci, după aceea. Simțea cum se acumulează în el o tensiune, ca acelea care îl bântuiau uneori noaptea târziu și-l făceau să-și dorească fie să-l salveze pe Gansey, fie să *devină* Gansey.

Prietenul său se întoarse spre el; respirația îi mirosea a frunze de mentă și a șampanie.

— De ce te-ai dus la Cabeswater fără mine, Adam? întrebă el.

Într-un sfârșit! Adevărul era un lucru foarte complicat. Adam ridică din umeri:

— Nu, zise Gansey. Nu asta vreau.

— Nu știu ce să-ți spun.

— Ai putea începe cu adevărul.

— Nu știu care este adevărul.

— Mi-e destul de greu să cred asta, zise Gansey, începând să-și folosească *glasul*, vocea lui Richard Gansey III. Tu nu ești genul de om care să facă un lucru fără motiv.

— Replica asta ar fi funcționat la Ronan, zise Adam.

— Da, dar cu mine nu merge.

Gansey din oglindă râdea fără să fie amuzat.

— Ronan nu mi-a luat mașina. Nu m-a mințit.

— Hai, mă lași? Nu am mințit. Trebuia să facem ceva sau Whelk ar fi controlat meridianul de unul singur acum, rosti el cu însuflețire, arătând în direcția scărilor către petrecere, acolo unde auziseră cântecul în latină. *El* ar fi auzit acum asta. Am făcut ceea ce trebuia făcut.

— Nu asta e problema. Chestiunea e că, în *noaptea aceea*, ai trecut peste tot ceea ce vorbiserăm. Ca și cum erai dornic să demonstrezi că ești Adam Parrish, omul-armată.

El *era* Adam Parrish, omul-armată. Gansey crescuse printre oamenii aceia adorabili și nu avea cum să înțeleagă asta. Glasul începu să i se încălzească.

— Și ce-ai vrea să-ți spun, Gansey?

— Dă-mi un motiv! Ți-am ținut partea față de Blue și de Ronan săptămâni întregi.

Ideea că participa la o conversație despre comportamentul său îl înfuria pe Adam.

— Dacă au o problemă cu mine, pot să mă întrebe.

— La naiba, Adam! Nici asta nu e chestiunea. Ideea e... Promite-mi că n-o să se mai întâmple.

— Ce anume? Că vor fi ocazii în care oamenii vor face ceea ce nu le ceri tu? Dacă ai vrut pe cineva pe care să-l poți controla, pe mine nu m-ai ales tocmai inspirat.

Urmă o pauză în care auziră zvonul depărtat al argintăriei și al paharelor. Cineva izbucni în râs, încântat. Gansey se mulțumi să ofteze.

Gestul acela se dovedi picătura care umple paharul, fiindcă nu era doar o șoaptă de milă. Nu, mila se revărsa ca un șuvoi din Gansey.

— O, nici măcar... izbucni Adam. Să nu îndrăznești.

De data aceasta, nu se mai produse un balans, o trecere de la obișnuință la furie. Fiindcă era deja furios. Fusese întunecat, iar acum era negru de-a binelea.

— Uită-te la tine, Adam!

Gansey ridică o mână, ca și cum ar fi vrut să arate spre el: Proba A: Adam Parrish, impostor.

— Doar uită-te!

Adam se simți sătul de oamenii aceia, de civilitatea lor ipocrită, de luminile strălucitoare, de cât de fals era totul. Se strădui să-și găsească vorbele potrivite.

— Da, așa este. Iată-l pe Adam, ce catastrofă! Ce credeți că a vrut să demonstreze când a trezit meridianul energetic de unul singur? Nu știu, Ronan. Hai să nu-l întrebăm *pe el*. Dar ce zici de asta, Gansey? *N-a fost despre tine.* Am făcut doar ceea ce trebuia să fie făcut.

— Hai, nu mă minți! Erau atâtea alte căi.

— Iar tu nu apucai pe niciuna dintre ele. Vrei sau nu vrei să-l găsești? izbucni Adam, care se simți brusc eliberat acum că reușise să spună cu voce tare ceea ce gândea de mult. Iar tu nu ai nevoie de el. *Eu* am. N-am de gând să stau și să las pe altcineva să profite de șansa mea.

Ochii lui Gansey fulgerară în josul scărilor și apoi din nou la Adam. *Așa, Gansey, să nu trezești copilul!*

— Glendower nu a fost al tău, Adam. Mi-a aparținut mie mai întâi, zise Gansey cu voce joasă.

— Ne-ai chemat și pe noi. Cu intenție sau nu, tu ai făcut-o.

— *Asta?* întrebă Gansey, împungându-l cu degetul în piept pe Adam. Nu prea cred.

Celălalt îl apucă de încheietură cu un gest care nu avea nimic delicat. Costumul era alunecos, de parcă ar fi fost acoperit cu sânge.

— N-am de gând să fiu păpușa ta, Gansey. Asta ai vrut de la mine? Dacă vrei să te ajut să-l găsești, trebuie să mă lași să procedez așa cum știu eu.

Gansey își smulse brațul din prinsoarea lui Adam, iar ochii i se îndreptară din nou spre petrecerea de la parter.

— Ar trebui să te uiți în oglindă, zise el, dar Adam nu o făcu.

— Dacă vrei să continuăm, trebuie să fim parteneri egali, zise Adam.

Gansey privi peste umăr îngrijorat. Gura îi schiță un *șșș*, fără să scoată însă vreun sunet.

— Hai, lasă! exclamă Adam. Ți-e frică să nu te audă cineva? Că se va afla că nu e totul perfect în împărăția lui Dick Gansey? Oamenilor ălora nu le-ar strica o doză de adevăr.

Cu un gest brusc, Adam mătură toate figurinele de pe masa Queen Anne. Vulpi îmbrăcate în pantaloni office și terrieri zburară de la locul lor. Se prăbușiră toate pe podea, scoțând un zdrăngănit plăcut pentru Adam. Băiatul își ridică vocea.

— Oameni buni, vine sfârșitul lumii!

— Adam…

— N-am nevoie de înțelepciunea ta, Gansey. Nu trebuie să mă dădăcești. Am intrat la Aglionby fără tine. Am cucerit-o pe Blue de unul singur. Am trezit meridianul fără ajutorul tău. *Nu am nevoie de mila ta.*

Gansey rămase în sfârșit tăcut. Ochii, conturul buzelor, felul în care își ținea bărbia dădeau impresia că e cu gândul departe. Netezi tacticos câteva cute pe mâneca pe care o apucase Adam. Avea sprâncenele împreunate, de parcă gestul acela i-ar fi consumat toată puterea de concentrare. Pe urmă, îl lăsă pe Adam singur pe hol.

De lângă acesta, oglinda continua să-i înfățișeze atât pe el, cât și silueta fantomatică pe care doar Adam o putea vedea. Striga, dar nu se auzea niciun sunet.

37

Era visul: stând pe scaunul din față al Mitsubishiului lui Joseph Kavinsky, Ronan își simțea hainele mirosind a accident; luminile puternice de la bord sculptau fața celuilalt, făcând-o osoasă și sălbatică, din boxe se revărsau versuri seducător de porcoase, iar pe pumnul lui Kavinsky, încleștat pe schimbătorul de viteze dintre ei, se puteau vedea venele pulsânde. Mirosul din mașină era dulce și necunoscut, toxic și plăcut în felul acela în care Ronan presupusese întotdeauna că ar trebui să fie marijuana înainte să vină la Aglionby. Chiar și senzația pe care i-o dădeau scaunele de raliu era necunoscută: îi susțineau umerii și îi împingeau picioarele în adâncurile mașinii ca într-o capcană. Fiecare denivelare a străzii se transmitea direct în oasele lui Ronan, direct și imediat. Cea mai mică atingere a volanului făcea mașina să țâșnească într-o parte sau în alta. Era un automobil construit să producă, dar și să se hrănească cu anxietate.

Nu știa dacă o urăște sau dacă îi place.

Tăceau. Oricum, Ronan nu știa ce ar fi trebuit să spună. Simțea că s-ar fi putut întâmpla orice. Toate secretele sale erau îngrozitor de expuse.

Kavinsky trecu de Henrietta, apoi dincolo de Deering, spre nicăieri. Șoseaua se reduse la doar două benzi și se afundă într-o pădure neagră care acoperi curând cerul întunecat și mohorât de deasupra lor. Palmele lui Ronan transpirau. Îl urmărea pe Kavinsky schimbând vitezele în timp ce șerpuia pe drumuri lăturalnice. De fiecare dată când ajungea în cea de-a patra, rata punctul potrivit. Nu simțea cum se zguduie mașina?

— Ochii mei sunt aici, iubitule, zise Kavinsky.

Scoțând un sunet disprețuitor, Ronan își puse capul pe tetieră și privi în noapte. Știa unde se aflau; se apropiau de câmpul fostului bâlci, acolo unde se desfășurase petrecerea cu substanțe. Doar că acum era întuneric; singura sursă de lumină era mașina lor, așa încât distingea barăcile doar când ajungeau în fața farurilor. Preț de o clipă, trecură prin fața lor fantomele decolorate ale unor steaguri, iar apoi rămaseră doar buruienile, fiindcă o apucară pe un drum de pământ, de lângă câmp.

Merseră câțiva metri, după care Kavinsky opri.

— Știu ce ești, îi zise el, privindu-l fix.

Se simți ca imediat după accident. Ca atunci când se trezea dintr-un vis. Ronan rămăsese împietrit pe scaunul său, zgâindu-se la Kavinsky.

Mitsubishiul porni din nou și pătrunse într-o poiană imensă. În lumina farurilor, Ronan văzu o altă mașină albă parcată acolo. Când se apropiară, farurile iluminară un spoiler uriaș pe portbagaj și apoi o parte din desenul unui cuțit, pe o parte a mașinii. Era alt Mitsubishi. Pe moment, Ronan se gândi că ar fi putut fi cel vechi și că întunericul îi ascundea cumva partea boțită. Imediat, lumina sări însă spre o altă mașină parcată alături. Și ea era albă și avea un spoiler mare. Alt Mitsubishi. Cu un cuțit pictat pe partea din umbră.

Kavinsky înaintă alți câțiva metri și îi arătă o a treia mașină. Un Mitsubishi alb. Continuară să meargă, ascultând iarba înaltă cum foșnește pe bara din față. Alt Mitsubishi. Altul. Altul.

— Peștele, zise Kavinsky.

Nu ar fi la fel.

Și totuși, acestea erau. Zeci și zeci – Ronan observă că erau parcate pe cel puțin două rânduri – de mașini la fel. Doar că nu erau identice. Pe măsură ce se uita mai bine, observa din ce în ce mai multe diferențe. O aripă mai profilată aici. Un dragon pictat dincolo. Unele aveau faruri stranii întinse pe tot botul. Altele nu aveau deloc, afișând doar tablă acolo unde ar fi trebuit să fie lămpile. Câteva erau un pic mai înalte, altele ceva mai lungi. Unele mașini aveau doar două uși. Altele nu aveau deloc.

Kavinsky ajunse la sfârșitul primului rând inegal și se întoarse spre celălalt. Probabil că erau mai mult de o sută. Imposibil!

— Cred că nu sunt singurul om cu vise recurente, zise Ronan, strângându-și pumnii.

Fiindcă, bineînțeles, toate astea proveneau din mintea lui Kavinsky. Ca și permisele false, bucățile de piele pe care i le dăduse lui Ronan, ca substanțele incredibile pentru care prietenii săi trebuiau să meargă ore întregi, ca toate artificiile imposibile pe care le lansa în fiecare an pe 4 Iulie, ca toate falsurile pentru care era cunoscut în Henrietta.

Era Greywaren.

Kavinsky trase brusc frâna de mână. Era un Mitsubishi alb într-o lume de Mitsubishi albe. Fiecare gând din mintea lui Ronan devenea un ciob de lumină și dispărea înainte să-l poată analiza.

— Băi, ți-am zis, soluția e simplă, pufni Kavinsky.

— Mașini. O *mașină* întreagă, rosti Ronan cu voce joasă.

Nici măcar nu-și imaginase că e posibil. Nici nu se gândise să încerce cu ceva mai mult decât cheile de la Camaro. Nu crezuse niciodată că mai există cineva capabil de așa ceva în afară de el și de tatăl său.

— Nu… o lume, zise Kavinsky. O *lume* întreagă!

38

După ce petrecerea se stinse de tot, Gansey se strecură pe scara din spate, evitând un contact direct cu familia. Nu știa unde e Adam – ar fi trebuit să stea în fosta lui cameră, fiindcă musafirii mamei sale ocupau toate celelalte dormitoare – și evită să meargă să-l caute. El ar fi trebuit să doarmă pe canapea, dar era conștient că nu avea nicio șansă să-l ia somnul în noaptea aceea. Preferă să iasă încetișor spre grădina din spate.

Cu un oftat, se așeză pe marginea fântânii de beton. Nuanțele și minunățiile grădinii englezești erau numeroase, dar se pierdeau după apusul soarelui. Aerul mirosea puternic a merișoare, gardenii și mâncare chinezească. Singurele flori pe care le mai putea zări erau albe și neclare.

Își simțea sufletul sălbatic și rănit.

Avea nevoie de somn, unul care să încheie ziua aceea pentru ca alta să poată începe. Își dorea să șteargă amintirile așa încât să nu parcurgă iar și iar cearta cu Adam.

Mă urăște.

Își dorea să fie acasă, dar casa lui nu era în locul acela. Era mult prea încordat ca să-și dea seama ce e înțelept și ce nu. O sună pe Blue.

— Alo!

Își strânse ochii. Simpla rezonanță a vocii ei, accentul de Henrietta îl făceau să se simtă debalansat și rănit.

— *Alo?!* insistă fata.

— Te-am trezit?

— O, Gansey, sigur că nu. Azi am fost la Nino’s. Chestia aia a ta s-a terminat?

Gansey se întinse, punându-și obrazul pe banca de beton de la fântână, caldă încă de peste zi, și privi pe deasupra grădinii învăluite în beznă spre paradisul portocaliu al becurilor cu vapori de sodiu care era Washington D.C. Își puse telefonul la cealaltă ureche. Dorul îl mânca de viu.

— Deocamdată.

— Îmi cer iertare că e așa gălăgie, zise Blue. Aici e ca într-o menajerie, ca de obicei. Vreau doar să iau… ah… un iaurt și pe urmă… gata, am plecat. Așa, cu ce te pot ajuta?

Băiatul trase adânc aer în piept. *Cu ce mă poți ajuta?*

Văzu din nou fața lui Adam. Rememoră propriile răspunsuri.

Nu știa care din ele fusese greșit.

— Crezi că… începu el, mi-ai putea spune ce se întâmplă acum în casa ta?

— Poftim? Adică, ce face mama?

Pe lângă urechea lui Gansey trecu o insectă mare care bâzâia puternic, cam ca un avion de pasageri spre aterizare. Trecu atât de aproape, încât îi simți pe piele zbaterea aripilor.

— Sau Persephone. Sau Calla. Oricine. Descrie-mi pur și simplu.

— Aha! zise fata cu vocea ușor schimbată.

Gansey auzi un scaun târșâit pe dușumea, de partea cealaltă a liniei telefonice.

— Bun, OK!

Și-i povesti. Uneori, vorbea cu gura plină, alteori trebui să se oprească pentru a răspunde întrebărilor cuiva, dar îi spuse pe îndelete, acordând aceeași atenție tuturor femeilor din casă. Gansey clipi încetișor. Mirosul cinei aduse de firma de catering se mai ridicase, lăsând locul izului plăcut al lucrurilor vii, care cresc. Vocea lui Blue se opri într-un final:

— E bine? întrebă ea.

— Da, zise Gansey. Mulțumesc.

39

Omului Cenușiu i se întâmpla ceva straniu, chimic. Odată, fusese înjunghiat cu o șurubelniță – cap Phillips, mâner albastru strălucitor –, iar îndrăgostirea de Maura Sargent era exact la fel. Când șurubelnița îi intrase printre coaste, nu simțise nimic. Nu fusese de neîndurat nici când își cususe singur rana privind *Ultimul cavaler* la televizorul de la capul patului (Hanul Arbor Palace). Nu, devenise teribil doar după ce rana începuse să se închidă. Doar când pielea prinsese să crească în locul în care fusese sfâșiată. La fel, simțea cum gaura din sufletul său începe să se prindă și nu reușea să facă față durerii.

Durerea îl săgetă în timp ce obținea tichete de parcare pentru Pogromul Champagne. Parcometrele rânjeau, îi făceau cu ochiul și ciripeau la el. Simți rana când spintecă cea de-a doua pereche de papuci, ca să scoată de acolo fondurile de rezervă. Bancnotele îi foșniră plăcut în mână.

Îndurerat, încercă mânerul de la ușa conacului de vinil al lui Kavinsky. Se deschise larg, fără niciun efort. Găsi o casă plină de minuni, dar niciuna dintre ele nu era Greywaren. Doamna Kavinsky își ridică privirea ușor de pe toaletă, cu genele fluturânde și nările lărgite.

— Sunt doar o parte a imaginației tale, îi spuse el, iar ea îl aprobă din cap.

Durerea îl săgetă și când se aplecă deasupra BMW-ului lui Ronan Lynch parcat la Monmouth Manufacturing ca să-i vadă seria motorului. În mod normal, ar fi trebuit să aibă șaptesprezece caractere, care să indice ce fel de mașină era și unde fusese făcută. Numărul avea însă doar opt cifre și corespundea datei de naștere a lui Niall Lynch. Omul Cenușiu era foarte încântat de asta.

Continuă să se simtă îndurerat și când Greenmantle îl sună și-l chestionă furios, supărat fiindcă trecuse deja foarte mult timp.

— Mă asculți? dori să știe Greenmantle. Trebuie să vin eu însumi acolo?

— Henrietta chiar este un orășel foarte frumos, răspunse Omul Cenușiu.

Simți suferința și când intră în consistoriul bisericii St. Agnes ca să întrebe dacă frații Lynch pomeniseră ceva interesant în ultimele lor spovedanii. Preotul scosese o varietate de sunete

șocate în timp ce Omul Cenușiu îl trăsese până în chicineta din spate, unde îl aruncase peste o masă rotundă pentru mic dejun, până pe distribuitorul automat de hrană pentru cele două pisici ale bisericii, Joan și Dymphna.

— Ești un om foarte bolnav, îi spusese preotul Omului Cenușiu. Pot să-ți caut ajutor.

— Cred, răspunsese Omul Cenușiu, aruncându-l pe o cutie nouă de cărți de rugăciuni, că am găsit deja.

Durerea continuă și când toate luminițele din Nenorocirea Champagne începură să strălucească precum un brad de Crăciun, clipind și tremurând, semnalizând toate lucrurile deodată. La început, când le văzu, primul gând al Omului Cenușiu răsună precis: *da*, *da, exact așa mă simt*.

Și apoi își aduse aminte de ce era acolo.

Luminile se aprinseră din nou, parcometrele începură să ticăie și alarmele mașinilor să răsune în tot orașul. Nu era un test.

Încet, inexorabil, citirile îl trimiteau în afara orașului, ademenindu-l cu rezultate din ce în ce mai puternice. Omul Cenușiu era însă îndurerat chiar și acum când simțea cu putere că vânătoarea lui de comori se apropia de sfârșit. Din când în când, aparatele rămâneau tăcute pentru o vreme. Pe urmă, chiar când începea să suspecteze că anormalitatea dispăruse pentru totdeauna lăsându-l dezorientat, explodau din nou în sunet și lumină, chiar mai puternic decât mai înainte.

Nu era un test.

Urma să-l găsească pe Greywaren astăzi. O simțea.

40

La ora unsprezece în dimineața următoare, Gansey primi câteva mesaje de la Ronan. Primul era doar o fotografie. Era un detaliu al unei părți a corpului prietenului său pe care n-o mai văzuse. De ea atârna un steag irlandez. Nu era cel mai grotesc mod de a afișa naționalismul pe care îl văzuse Gansey vreodată, dar nici prea departe.

Primi mesajul în timp ce era în toiul petrecerii cu ceai a mamei sale. Năucit de somnul puțin și nu foarte confortabil de pe canapea, amorțit de socializarea rezervată în care se cufundase și bântuit de cearta cu Adam, nu reuși să înțeleagă imediat implicațiile posibile ale unei asemenea fotografii. Abia dacă începuse să intuiască puțin când primi un al doilea mesaj, de data asta, un text.

Înainte să auzi de la altcineva ți-am nenorocit porcul

Gansey deveni brusc foarte treaz.

Dar nu-ți bate capul omule am totul sub control spune-i salut mamei tale din partea mea

Într-un fel, se potrivise bine. Gansey moștenise de la mama lui un dezgust extrem de a-și afișa emoțiile mai urâte în public. (*Fața fiecărui om este o oglindă, Dick, iar adevărata încercare este aceea de a oferi imaginea unui zâmbet.*) Faptul că primise vestea în timp ce era înconjurat de un grup de doamne trecute de cincizeci de ani, care beau ceai din porțelan fin și râdeau rezervat, îi dădu timp să se gândească la felul în care ar fi trebuit să reacționeze.

— E totul în regulă? îl întrebă femeia care stătea exact în fața lui.

— O, desigur, mulțumesc, răspunse Gansey.

Sub niciun motiv nu ar fi putut răspunde altfel la întrebarea aceea. Poate doar dacă ar fi aflat că i-a murit un membru al familiei. Sau în eventualitatea în care i-ar fi fost amputat un membru.

Posibil.

În timp ce lua o tavă cu sendvișuri cu castravete de la doamna din dreapta pentru a i-o pasa celei din stânga, se întrebă dacă Adam se trezise. Presimțea că prietenul lui nu va coborî, chiar dacă nu mai dormea.

În minte îi reveni imaginea lui Adam care arunca figurinele la

pământ.

— Sendvișurile astea sunt încântătoare, zise femeia din dreapta către cea din stânga; sau poate lui.

— Sunt de la Clarissa’s, zise Gansey automat.

— Castraveții sunt de la noi, din localitate.

Ronan mi-a luat mașina!

În momentul acela, imaginea lui Ronan și zâmbetul lui murdar nu se deosebeau prea mult în mintea lui Gansey de cea a lui Kavinsky și a rânjetului său nenorocit. Gansey își impuse să-și amintească diferențele mari dintre ei. Ronan era rănit; era reparabil; avea un suflet.

— Sunt atât de încântată de mișcarea asta care își propune să pună în valoare alimentele locale, zise femeia din dreapta către cea din stânga; sau poate lui.

Ronan avea șarm. Doar că era îngropat adânc. Foarte adânc.

— Sunt mult mai proaspete, zise femeia din stânga lui.

Gansey știa însă foarte bine ce se întâmpla în serile de vineri, când BMW-ul lui Ronan se întorcea mirosind a frâne încinse și a ambreiaj folosit la maximum. Și luase cheile de la Camaro cu el când plecase, tocmai din acest motiv. Într-un fel, vestea nu era tocmai o surpriză.

— De fapt, avantajele rezidă în costurile mai reduse cu combustibilul și cu transportul în general, care se transferă de obicei către consumator. Și către mediul înconjurător, zise Gansey.

Dar oare ce-o fi însemnat că l-a *nenorocit*?

Mintea lui Gansey era aproape de scurtcircuit. Își simțea sinapsele cum se omoară una pe alta.

— Ne putem însă pune problema slujbelor care se pierd de către camionagii, zise femeia din dreapta. Îmi dai, te rog, zahărul?

Spune-i salut mamei tale!

— Părerea mea este că infrastructura locală necesară pentru a procesa și a vinde produsele acestea va absorbi eventualii șomeri, zise Gansey. Cea mai mare provocare va fi însă ajustarea așteptărilor oamenilor cu privire la caracterul sezonier al unor mărfuri pe care au ajuns să le consume pe tot parcursul anului.

Camaro. Nenorocit.

— Cred că ai dreptate, zise femeia din stânga lui.

— Deși îmi place să am piersici în timpul iernii. O să iau și eu puțin zahăr, dacă sunteți amabilă.

Transmise un bol cu cuburi inegale de zahăr brun de la femeia din stânga către cea din dreapta. De partea cealaltă a mesei, Helen gesticula vivace, arătând spre un recipient pentru unt care avea forma lămpii lui Aladin. Arăta proaspătă ca o prezentatoare de știri.

Își ridică privirea și-l zări pe Gansey, după care își tamponă colțurile gurii cu șervețelul, îi spuse ceva partenerului ei de conversație și se ridică. Arătă spre Gansey și-i făcu semn către ușa bucătăriei.

Băiatul se scuză la rândul său, după care își urmă sora. Bucătăria era singura parte a casei care nu fusese renovată în ultimele două decenii și de aceea era mereu întunecată și mirosea vag a ceapă. Gansey se opri la espressor. Își aminti de timpurile îndepărtate în care mama lor folosea termometrul de la recipientul în care se prepara spuma de lapte ca să i-l pună sub limbă și să vadă dacă n-are febră. Timpul părea irelevant.

Ușa se închise cu zgomot în urma surorii sale.

— Ce-i? întrebă Gansey.

— Arăți de parcă ți-ai fi cheltuit ultimul cupon de fericire.

— Și ce înseamnă asta?

— Nu știu. Am inventat acum.

— Păi, nu merge. N-are niciun sens. Și, oricum, am o mulțime de cupoane de fericire. Teancuri întregi.

— Și atunci, ce se întâmplă acolo, pe telefonul tău? întrebă Helen.

— O mică pierdere de fericire.

Zâmbetul surorii sale mai mari lumină întreaga încăpere.

— Vezi? Funcționează! Acum, zi mai bine dacă nu doreai să părăsești camera aia.

Gansey aprobă din cap, plecându-și încet bărbia. Cei doi frați se cunoșteau atât de bine.

— Cu plăcere, zise Helen. Să-mi spui dacă să nu-ți dau și eu vreun cupon de fericire.

— Chiar cred că nu funcționează.

— Ba, părerea mea e că ideea are potențial, răspunse ea. Acum, dacă mă poți ierta, trebuie să mă întorc la doamna Capelli. Vorbeam despre sindromul de adaptare spațială în condițiile accelerației Coriolis. Asta dacă te interesează cumva

ce pierzi.

— *Pierzi* e un cuvânt cam tare.

— Da. Da, așa este.

Fata îl părăsi. Gansey rămase în bucătăria întunecată, care mirosea a rădăcinoase, și așteptă până când ușa batantă își încheie oscilațiile. Pe urmă, îl sună pe Ronan.

— Dick! zise Kavinsky. Gansey!

Luându-și telefonul de la ureche, Gansey se uită pe ecran dacă formase numărul corect. Acolo scria RONAN LYNCH. Nu înțelegea cum pusese mâna Kavinsky pe telefonul prietenului său, dar văzuse și lucruri mai ciudate. Cel puțin acum mesajele aveau sens.

— Dick al Treilea, zise Kavinsky. Ești acolo?

— Joseph! răspunse Gansey pe un ton politicos.

— Mă bucur să te-aud. Aseară ți-am văzut mașina în timpul unei întreceri. Acum nu mai are o jumătate din caroserie. Săraca!

Gansey închise ochii și oftă adânc.

— Pardon? Nu te-am auzit, zise Kavinsky. Poți să repeți? Știu, știu… asta zice Lynch.

Strânse puternic din dinți. Richard Campbell Gansey II, tatăl său, fusese și el la un internat care acum dispăruse, Rochester Hall. Colecționar de obiecte, de cuvinte și de bani, îi spusese povești îngrozitoare. În ele se regăseau crâmpeie din imaginea unei societăți utopice de tovarăși înclinați spre învățătură și hotărâți să dobândească înțelepciune. Fusese o școală unde istoria nu era doar studiată – nu, trecutul era pentru ei o jachetă confortabilă, iubită de toți pentru marginile sale franjurate. Acolo studenții, adevărați camarazi, creau legături de fraternitate care aveau să dăinuiască tot restul vieții. Erau precum C.S. Lewis și „the Inklings“, Yeats și Abbey Theatre, Tolkien și al său Kolbítar, Glendower și poetul său Iolo Goch, Arthur și cavalerii săi. Era o comunitate de savanți care abia ieșiseră din adolescență, un fel de univers Marvel, unde fiecare erou reprezenta o altă ramură a științelor umaniste.

Nu existau copaci decorați cu hârtie igienică și mite strecurate cu îndemânare, nici jonglerii pe peluza din față, pahare ilegale de vodcă sau mașini furate. Nu era ca la Academia Aglionby.

Uneori, diferențele dintre utopia aceea și realitatea școlii sale

îl epuizau pe Gansey.

— Bine, am înțeles, zise el. Ești tare! Acum ai de gând să-i dai telefonul și lui Ronan?

Se lăsă liniștea. Era însă o tăcere șmecheră, de genul celor care îi fac pe cei din jur să întoarcă privirea, la fel ca în cazul unui hohot puternic de râs.

Lui Gansey nu-i prea plăcea.

— O să trebuiască să se străduiască mai tare, zise Kavinsky.

— Pardon?

— Așa a zis și Lynch.

Gansey aproape că putu să audă zâmbetul subțire din vocea lui Kavinsky.

— Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva umorul tău nu frizează promiscuitatea?

— Băi, ia nu mă lua tu pe mine cu cuvinte din astea din dicționar. Uite care-i treaba! Ronan pe care îl știai tu nu mai există. Are un moment de maturizare. Un… bildungsroman. Dracu' să mă ia! Na, că vorbesc și eu ca tine, Dick-Dick-Dick.

— Kavinsky! îl întrerupse Gansey cu calm. Unde e Ronan?

— Chiar aici. TREZEȘTE-TE, NEVĂSTUICĂ NENOROCITĂ, TE-A SUNAT PRIETENA TA! zise Kavinsky. Îmi pare rău, e total indispus. Pot să-i transmit un mesaj?

Lui Gansey îi trebui o bună bucată de vreme ca să se liniștească. Și după aceea însă constată că e încă prea supărat ca să vorbească.

— Dickie, mai ești acolo?

— Da. Ce vrei?

— Ceea ce vreau mereu, răspunse Kavinsky. Să fiu distrat.

Telefonul muri.

În timp ce Gansey rămase pe loc, își aminti brusc o poveste despre Glendower, una care îl preocupase mereu. Regele era o legendă în multe feluri. Condusese o rebeliune împotriva englezilor la o vârstă la care majoritatea celor care trăiau în Evul Mediu sucombau din cauza anilor și a bolii. Îi unise pe oameni, câștigase bătălii în chip miraculos și răspândise în toată Țara Galilor povești despre puterile sale magice. Om al legii, soldat, tată. Un uriaș mistic ale cărui urme rămăseseră permanent întipărite în istorie.

Dar povestea aceea… Unii dintre galezi nu credeau că viața de zi cu zi se va îmbunătăți dacă urma să-i atace pe englezi. Mai

ales unul dintre verii lui Glendower, pe nume Hywel, credea că regele nu e în toate mințile. Așa cum se petreceau lucrurile pe atunci, își manifestase dezaprobarea adunând o mică armată. Asta i-ar fi abătut din drum pe toți prinții vremii. Nu însă și pe Glendower. Era un om al legii și, la fel ca Gansey, credea în puterea cuvintelor. A aranjat o întâlnire între patru ochi cu Hywel, într-un parc pustiu.

Până în acest punct, Gansey nu avea nicio problemă cu povestea aceea. Așa se comportase mereu Glendower.

Se spune însă că, la un moment dat, cei doi văzuseră o căprioară. Hywel își ridicase arcul, dar, în loc să tragă în animal, își slobozise săgeata spre Glendower, care însă avea o cămașă de zale pe sub tunică.

Gansey ar fi preferat ca povestea să se oprească acolo.

Nu era însă așa. În loc de asta, teafăr de pe urma loviturii și orbit de furie din cauza trădării, Glendower îl atacase pe Hywel, îl înjunghiase și apoi îi îndesase trupul în scorbura unui stejar.

Acțiunile acelea – înjunghierea, pierderea cumpătului, batjocorirea cadavrului – păreau însă destul de lipsite de noblețe. Gansey își dorea să nu fi găsit niciodată povestea aceea. Fiindcă o citise însă, nu o mai putea uita. La fel, după ce îl auzise pe Kavinsky râzând încetișor la celălalt capăt al liniei, imaginându-și-l pe Ronan beat mort, profitând că el nu e în Henrietta, și pe Camaro într-o altă stare decât cea în care o lăsase el, Gansey își dădu seama că are o imagine destul de exactă a felului în care stăteau lucrurile.

Era deopotrivă mai aproape și mai departe de Glendower decât fusese vreodată.

41

Ronan se trezi într-un cinematograf. Bineînțeles, nu era unul adevărat, ci doar o improvizație din subsolul unei vile imense de la periferia orașului. La lumina zilei, se putea observa că fusese construit însă după toate regulile artei: fotolii adevărate, o mașină de pop-corn, un proiector atârna din tavan și un raft plin de filme de acțiune și porno, cu titluri lipsite de orice imaginație. Își amintea vag, mai în ceață chiar decât dacă ar fi fost în vis, că urmărise pe ecranul imens un video aparent fără sfârșit despre cursele de mașini de pe străzile din Arabia Saudită. Ce făcea? Habar n-avea. Nu se putea concentra la nimic altceva în afară de o sută de mașini Mitsubishi aflate pe un câmp.

— N-ai borât, îl informă Kavinsky din locul său aflat la două fotolii distanță, ținându-i telefonul în mână. Majoritatea oamenilor dau la rațe după ce beau atâta.

Ronan nu-i spuse adevărul, și anume că nu era tocmai străin de bețiile crunte. Preferă să rămână tăcut, holbându-se pur și simplu la Kavinsky și făcând socoteli: *o sută de Mitsubishiuri albe, douăzeci de permise false, cinci brățări de piele. Noi doi.*

— Zi ceva, Rain Man[20], îl îndemnă Kavinsky.

— Mai sunt și alții?

— Să mor dacă știu, ridică din umeri Kavinsky.

— E tatăl tău unul dintre ei?

— Dar al tău?

Ronan se ridică, iar Kavinsky îl privi liniștit cum încearcă toate cele trei uși false până când găsește baia. Închise ușa în urma lui, urină, își dădu cu apă pe față și se privi în oglindă.

O sută de Mitsubishiuri albe!

De dincolo de ușă, Kavinsky urlă:

— Băi, încep să mă plictisesc. Vrei să tragi o liniuță?

Ronan nu-i răspunse. Își uscă mâinile tremurânde, se adună și ieși din toaletă. Rămase sprijinit de zid și-l privi pe celălalt trăgând pe nas o linie de pe capacul mașinii de pop-corn. Clătină din cap când Kavinsky îi oferi și lui cu un gest mut.

— Ești mereu așa de vorbăreț după ce bei?

— Ce faci cu telefonul meu?

— O sun pe maică-ta.

---

[20] Trimitere la filmul *Rain Man* (1988), în care actorul Dustin Hoffman joacă rolul unui autist genial (n. tr.).

— Mai zi tu ceva de mama, mârâi Ronan, și-o să-ți sparg fața! Cum reușești?

Se aștepta la o nouă glumă proastă a lui Kavinsky referitor la mama lui, dar, în loc de asta, acesta se mulțumi să-l privească fix cu pupilele lărgite de cocaină.

— Ești atât de furios. Ca un poster PTSD[21]. Știi foarte bine cum se procedează. Te-am văzut.

Inima lui Ronan tresări. Nu părea să se fi obișnuit ca secretul său să fie cunoscut de Kavinsky.

— Despre ce vorbești?

— Despre încercarea ta de sinucidere, îi zise celălalt, sărind în picioare. Am văzut cum s-a întâmplat. Poarta e chiar lângă fereastra lui Proko. Te-ai trezit și apoi a apărut sângele. Am știut de atunci ce ești.

Asta fusese cu luni în urmă. Înainte de cursele de stradă. În tot acest timp, Kavinsky știuse.

— Nu știi nimic despre mine, zise Ronan.

Kavinsky se urcă în picioare pe unul dintre scaunele de cinematograf. Scârțâiturile sale murmurau ritmul unui cântec pop care fusese mult prea mult difuzat cu doi ani în urmă, iar Ronan își dădu seama că și acela trebuie să fi fost un lucru adus din vis.

— Haide, băi…

— Spune-mi cum s-o fac, zise Ronan. Nu mă refer doar la vis. Mașinile. Permisele. Astea… urmă el, ridicându-și încheietura ca să arate brățările.

Lista ar fi putut continua: artificiile, drogurile.

— Trebuie să mergi exact după ceea ce vrei, zise Kavinsky. E musai să știi ce-ți dorești.

Ronan rămase tăcut. În aceste condiții, pentru el ar fi fost imposibil. Ceea ce-și dorea el era să știe ce-și dorește. Zâmbetul lui Kavinsky era larg cât toată fața.

— O să te învăț eu.

---

[21] Poster pentru Post Traumatic Stress Disorder, sindromul de stres posttraumatic care intervine de obicei la militarii întorși din teatrele de operațiuni (n. Tr.).

42

Adam dispăruse. La ora 14:00, Gansey considerase că așteptase destul. Luându-și inima în dinți, bătu în ușa dormitorului. Pe urmă o deschise și descoperi camera goală și neatinsă. Soarele amiezii spăla siluetele neterminate ale unor modele mai vechi. Se îndreptă spre baie și-l strigă pe Adam, deși era limpede că nici acolo nu era nimeni.

Primul gând al lui Gansey fu ca o iritare ușoară; nu-l învinuia pe Adam pentru că dorise să evite tot ce avea vreo legătură cu petrecerea și nici nu era surprins că, după cearta din seara precedentă, nu avea chef să dea ochii cu el. Acum însă avea nevoie de el. Simțea că, dacă nu spune cuiva despre faptul că Ronan îi nenorocise mașina, era pe cale să înceapă să se automutileze.

Adam nu era însă acolo. Nu era nicăieri.

Nu era de găsit nici în bucătăria cu miros de ceapă, nici în biblioteca pavată cu cărămizi sau în beciul mic și plin de mucegai. Nu era întins pe canapelele tari din sufragerie și nici nu se lăfăia pe colțarele voluminoase din camera în care familia stătea de obicei. Nu se adăpostise în barul de la subsol și nici nu rătăcea prin grădina umedă.

Gansey parcurse din nou cearta lor. Acum se simțea și mai rău.

— Nu pot să-l găsesc pe Adam, îi zise Gansey lui Helen.

Fata picotea într-un fotoliu din biroul de la etaj, dar când îi văzu fața se ridică imediat, fără să se plângă.

— Are telefon mobil? întrebă Helen.

Gansey clătină din cap, după care spuse cu glas pierit.

— Ne-am certat, șopti el, dorindu-și să nu trebuiască să explice mai mult.

Helen dădu din cap, iar el nu mai adăugă nimic.

Îl ajută să caute în locurile mai ascunse: mașinile din garaj, boxa din mansardă, terasa de pe acoperișul aripii de est. Nu avea unde să se fi dus. Familia Gansey nu locuia într-un loc de unde să poți pleca pe jos: cea mai apropiată cafenea sau magazin sau grup de femei în pantaloni de yoga se aflau la cel puțin cinci kilometri depărtare. Acolo se ajungea doar dacă mergeai pe marginile unor șosele cu patru și șase benzi, extrem de aglomerate. Până la Henrietta se făceau două ore cu mașina.

Ar fi trebuit să fie acolo, dar nu era.

Întreaga zi părea ireală: știrile despre Camaro de dimineață, pierderea lui Adam după-amiază. Toate astea nu se întâmplau cu adevărat.

— Dick, zise Helen, ai vreo idee?

— Nu poată să dispară, răspunse Gansey.

— Nu intra în panică.

— Sunt calm.

— Daaa… făcu Helen, privindu-și atent fratele.

Îl sună pe Ronan (*răspunde, răspunde! măcar o dată, răspunde!*), după care la Fox Way 300 (*Blue e acolo? Nu? Adam… tricoul Coca-Cola, a telefonat la voi cumva?*).

După aceea, Gansey și Helen se transformară în Gansey, Helen, domnul Gansey, doamna Gansey, Margo, menajera, și Delano, portarul. Prietenul polițist al lui Richard Gansey II primi un telefon discret. Planurile de petrecere a serii se schimbară brusc. Un mic grup de vehicule private începură să pieptene străzile din împrejurimi, precum și complexurile comerciale din apropiere.

Tatăl său conducea o Tatra din ’59, o mașină cehească despre care se spunea că aparținuse lui Fidel Castro, în timp ce Gansey își butona telefonul pe scaunul din față. În pofida instalației de aer condiționat, palmele îi asudaseră. Gansey cel adevărat se ascunsese undeva în adâncul acelui corp pentru a-și putea păstra mimica feței.

A plecat. A plecat. A plecat.

La ora 19:00, în timp ce norii de furtună începeau să se adune deasupra suburbiilor, iar Richard Gansey II dădea din nou ocol străzilor înverzite din Georgetown, telefonul fiului său sună – era un număr necunoscut de Virginia.

— Alo? se repezi el să răspundă.

— Gansey?

— Isuse, Adam! exclamă el, simțind cum ușurarea îi înmoaie încheieturile.

Gansey senior îl privi și dădu o singură dată aprobator din cap, căutând un loc în care să poată parca.

— Nu-mi puteam aminti numărul tău de telefon, zise Adam pe un ton jalnic.

Se simțea că încearcă pe cât posibil să-și stăpânească vocea care îi suna însă îngrozitor. Nu mai reușea sau nu mai putea să-

și suprime accentul de Henrietta.

O să fie în regulă.

— Unde ești?

— Nu știu, zise el, după care întrebă în șoaptă pe cineva care era probabil lângă el: unde sunt?

Telefonul trecu la cealaltă persoană; Gansey auzi în fundal mașini care treceau.

— Alo? Sunteți prieteni ai băiatului ăstuia? întrebă o voce de femeie.

— Da.

Persoana de la celălalt capăt al liniei povesti cum ea și soțul ei se opriseră pe marginea autostrăzii.

— Mi s-a părut că e un cadavru. Nimeni nu mai oprea. Sunteți în apropiere? Puteți să veniți să-l luați? Suntem lângă ieșirea a șaptea de pe 395.

Mintea lui Gansey începu să alerge pentru a recompune împrejurimile locului în care se afla Adam. Nu erau în apropiere. Nici măcar nu-i trecuse prin cap să caute atât de departe. Richard Gansey II auzise și el.

— Asta e la sud de Pentagon! Cred că sunt mai bine de douăzeci de kilometri până acolo.

Gansey arătă spre drum, dar tatăl său se asigura deja ca să poată face o întoarcere de pe loc. Când reuși să se îndrepte în direcția dorită, soarele pătrunse brusc prin parbriz, orbindu-i imediat pe amândoi. Ca un singur corp, duseră mâinile la ochi ca să se protejeze.

— Venim, zise Gansey la telefon.

O să fie în regulă.

— S-ar putea să aibă nevoie de un doctor.

— E rănit?

— Nu știu, zise femeia după o pauză.

Lucrurile nu se dovediră a fi în regulă. Adam nu-i spuse absolut nimic lui Gansey. Nici cât stătu ghemuit pe bancheta din spate a mașinii, nici când se așeză la masa din bucătărie ca să bea cafeaua oferită de Margo, nici când rămase la marginea canapelei, cu telefonul lipit de ureche, oferind detalii despre starea sa unui medic, vechi prieten de familie.

Nimic.

Întotdeauna fusese capabil să se lupte mai mult decât oricine altcineva.

Într-un târziu, merse în fața părinților lui Gansey, cu bărbia ridicată, dar ochii pierduți în depărtare și zise:

— Îmi pare rău pentru necazurile pe care vi le-am pricinuit.

Mai târziu, adormi în timp ce stătea așezat pe aceeași canapea.

Fără vreo înțelegere prealabilă, familia Gansey se mută în întregime în biroul de la etaj, ca să nu poată fi auzită. Deși trebuiseră să anuleze câteva angajamente, iar Helen pierduse un avion spre Colorado în seara aceea, nimeni nu pomeni despre inconvenient. Și nici nu aveau să o facă vreodată. Era felul de a fi al familiei Gansey.

— Cum i-a zis doctorul? întrebă doamna Gansey care stătea în fotoliul unde dormise mai devreme Helen.

În lumina verde, filtrată prin abajurul lămpii de lângă ea, arăta precum fiica ei, cu alte cuvinte, semăna puțin cu Gansey, dar și cu soțul ei. Cu toții aveau înfățișări similare, așa cum un câine are tendința de a se transforma după înfățișarea stăpânului sau invers.

— Amnezie globală tranzitorie, răspunse Helen.

Ascultase conversația telefonică și discuția care urmase cu mare interes. Helen adora să se afunde în viețile altora și să răscolească pe acolo cu un hârleț și o lopată, îmbrăcată într-un costum de baie din acela străvechi, cu dungi albe și negre.

— Episoade de două până la șase ore. Nu-ți poți aduce aminte de nimic în afara ultimului minut. Dar victimele – ăsta a fost cuvântul lui Foz, nu al meu – par să nu fie conștiente de acest lucru până când nu li se întâmplă.

— Asta pare îngrozitor, zise doamna Gansey. Se înrăutățește?

Helen ciocăni ușor în tăblia biroului cu un capăt de creion.

— Se pare că nu. Unii oameni au doar un singur episod. Altora li se întâmplă mereu, de parcă ar fi migrene.

— Și are legătură cu stresul? întrebă Richard Gansey II.

Deși nu-l cunoștea pe Adam, preocuparea lui era adâncă și sinceră. Băiatul era prietenul fiului său și asta îl făcea să fie valoros.

— Dick, se întâmplă să știi ce anume îl neliniștește?

Era limpede că aceea era problema pe care toți cei din familia Gansey erau hotărâți să o rezolve înainte ca ei doi să se întoarcă în Henrietta.

— Tocmai a plecat din casa părinților săi, zise Gansey.

Dăduse să spună *rulotă*, dar nu-i plăcea să se gândească la ce-ar fi putut să-și imagineze părinții săi. Gândi puțin, după care adăugă:

— Tatăl său îl bătea.

— Isuse Hristoase! exclamă bărbatul. De ce naiba sunt lăsați asemenea oameni să aibă copii?

Gansey își privi tatăl și rămase tăcut câteva momente.

— Richard! îl atenționă mama sa.

— Și unde stă acum? întrebă Gansey senior. Cu tine?

Băiatul nu-și dădu seama de unde și până unde se ajunsese la o asemenea întrebare, dar clătină din cap.

— Am încercat. Acum locuiește într-o cameră care aparține de St. Agnes, o biserică locală.

— Și e legal? Are o mașină?

— O să împlinească optsprezece ani peste câteva luni. Și nu.

— Ar fi fost mai bine dacă ar fi stat cu tine, observă Richard Gansey II.

— Nu vrea. Pur și simplu nu vrea. Adam trebuie să facă totul de unul singur. Nu e de acord să primească nimic ce pare un ajutor. Își plătește singur taxele școlare. Are trei locuri de muncă.

Fețele celorlalți Gansey erau aprobatoare. Familia, ca întreg, aprecia șarmul și hotărârea, iar ideea acestui Adam Parrish care reușește prin forțe proprii le plăcea la nebunie.

— Ar trebui însă să aibă o mașină, zise doamna Gansey. Asta l-ar ajuta cu siguranță. Nu putem să-i oferim ceva ca să-l ajutăm să-și cumpere una?

— N-o să accepte.

— O, ba da, dacă spunem…

— N-o s-accepte, bag mâna-n foc!

Se gândiră câteva momente, timp în care Helen își caligrafie propriul nume cu litere mari, iar tatăl răsfoi absent câteva pagini din *Scurtă enciclopedie a ceramicii lumii*. Doamna Gansey căută discret *amnezie globală tranzitorie* pe telefon. Fiul ei nu-și putea lua gândul de la cât de mult își dorea să-și facă bagajul și să plece de acolo cât de repede posibil. O voce firavă, dar foarte egoistă din interiorul său, îi susură: și dacă îl lași aici, să vină înapoi prin forțe proprii, dacă-l obligi să te sune și să-și ceară scuze?

Într-un târziu, Helen spuse:

— Dar dacă-i dăm vechea mea mașină din timpul facultății? Rabla aia pe care eu oricum urmează să o donez într-o acțiune caritabilă, dacă nu o vrea el. M-ar scuti de cheltuiala de a o remorca…

— Care rablă? se încruntă Gansey.

— Evident că până va veni vorba *voi fi obținut una*, răspunse Helen, începând să deseneze un iaht. Voi spune că a fost a mea.

Părinții adorară ideea. Doamna Gansey vorbea deja la telefon. Le venise cheful, implementarea acestui plan făcându-i brusc mai activi. Gansey simțea că era nevoie de mai mult decât o mașină pentru a-l elibera de stres pe Adam, dar adevărul era că acesta chiar avea nevoie de un vehicul. Și dacă el avea să creadă povestea lui Helen, nimeni nu ieșea în pierdere.

Gansey nu reușea să-și scoată din minte însă imaginea unui Adam care merge la nesfârșit pe marginea autostrăzii. Știind că uită ce face, dar incapabil să se oprească. Incapabil să-și amintească numărul de telefon al prietenului său chiar și când oamenii se opreau ca să-l ajute.

Nu am nevoie de înțelepciunea ta, Gansey.

Nu era deci nimic de făcut.

43

În regulă, prințeso! zise Kavinsky, arătându-i mândru lui Ronan un pachet cu șase doze de bere. Acum arată-mi ce poți să faci.

Erau în poiana de lângă câmpul fostului bâlci. Totul era difuz și tremura sub căldura soarelui de vară. Era locul ideal pentru matematica visurilor: o sută de Mitsubishiuri albe, douăzeci de permise false, ei doi.

O zi.

Două? Trei?

Timpul nu avea nicio semnificație. Zilele erau irelevante. Ei își marcau existența cu vise.

Primul fusese doar un pix. Ronan se trezi în răcoarea aerului condiționat pe scaunul de lângă șofer cu degetele încleștate pe un pix subțire din plastic, pe care îl ținea pe piept. Ca de obicei, zăbovi asupra lui însuși, un non-participant paralizat la propria viață. Boxele urlau ceva care suna deopotrivă binevoitor, jignitor și… bulgăresc. Pe exteriorul parbrizului se agățaseră mușteleceperau să poată intra. Kavinsky purta ochelarii lui de soare cu rame albe. Era treaz.

— Uau! Băi, omule, ăsta e chiar… un pix.

Luând obiectul dintre degetele inerte ale lui Ronan, Kavinsky îl încercă pe un carnet. Se simțea ciudat de nepăsător în legătură cu pasivitatea cu care îl lăsase pe celălalt să-i ia proprietatea.

— Ce-i rahatul ăsta, băi? Scrie de parc-ar fi Declarația de Independență.

Exact ca în vis, pixul lăsa în urmă un scris ascuțit, dar cursiv, indiferent de felul în care era ținut. Kavinsky se plictisi repede de magia aceea simplă. Ciocăni cu pixul pe dinții lui Ronan în ritmul melodiei bulgărești, până când acesta începu să-și simtă din nou mâinile ca să-l poată respinge.

Ronan se gândea că nu era chiar rău pentru un obiect produs la comandă. Kavinsky privea însă rezultatul visului său cu mult dispreț.

— Fii atent!

Kavinsky scoase o pastilă verde pe care și-o aruncă în gură și o făcu să alunece cu o înghițitură zdravănă de bere. Își dădu jos ochelarii, după care își apăsă pumnul pe unul dintre ochi,

strâmbându-se groaznic. Adormi imediat.

Ronan îl privea cum doarme, cu capul căzut într-o parte, lăsând la vedere o venă care îi pulsa pe gât.

Deodată, pulsul lui Kavinsky se opri.

Imediat, cu o tresărire violentă, băiatul se trezi cu un pumn strâns. Spre surpriza lui Ronan, pe buzele lui apăru un surâs. Pe urmă, cu un gest teatral, îi arătă ceea ce visase. Era capacul unui pix. Își agită degetele până când Ronan îi dădu obiectul său din vis. Bineînțeles, capacul se potrivea perfect. Avea mărimea potrivită, aceeași culoare și același fel de plastic. De ce n-ar fi fost perfect? Kavinsky era renumit pentru falsurile lui.

— Amator, zise el. Uite-așa o să fii în stare să visezi boașele de care are nevoie Gansey.

— Ai de gând să continui? dori să știe Ronan.

Era supărat, dar nu în măsura în care ar fi fost dacă nu s-ar fi apucat de băut.

Își puse degetele pe mânerul portierei, gata să iasă din mașină.

— Crezi că asta e simpatic? Fiindcă să știi că nu-mi doresc chiar atât de tare ceea ce ai tu de oferit. Pot să mă lămuresc și singur.

— Sigur că poți, zise Kavinsky, îndreptând amenințător un deget spre el. De ce nu-i dai pixul ăla? Scrii și un bilețel cu literele alea ca ale lui George Washington: *Dragă Dick, de-acum vei conduce acest pix. XOXO*[22]*. Ronan Lynch.*

Băiatul nu reuși să-și dea seama ce anume îl făcu să ia mâna de pe mânerul portierei: faptul că își auzise numele întreg sau amintirea bruscă a felului în care arăta epava Porcului.

— Nu-l amesteca pe Gansey!

Kavinsky scoase un „Uau“ mut, după care zise:

— Cu plăcere, Lynch. Uite care-i treaba, tu îți iei obiectele din același loc, de fiecare dată, nu-i așa?

Pădurea.

— Cam așa.

— Du-te înapoi acolo și nu în altă parte. De ce ai vrea să mergi aiurea? Te duci unde sunt toate rahaturile tale. Acolo și numai acolo. Trebuie să te gândești ce dorești înainte să adormi, da? În felul ăsta vei ști că va fi acolo, exact unde te duci. Nu lăsa

[22] Prescurtare pentru „Îmbrățișări și sărutări“, dar și pentru o combinație între ecstasy (X) și oxicodonă (O) (n. red.).

pe nimeni să observe că ai ajuns. Lucrurile se pot schimba. Trebuie să intri și să ieși, Lynch.

— Intru și ies, repetă Ronan, gândindu-se că nu procedase niciodată așa în vreun vis.

— Ca un nenorocit de hoț.

Kavinsky scoase alte două pastile verzi. Una o păstră pentru el, iar pe cealaltă i-o oferi lui Ronan.

— Ne vedem de partea cealaltă?

Să adormi. Da, să adormi. Ești treaz, pe urmă închizi ochii, dar gândurile te năpădesc, făcându-te să fii chiar mai lucid decât înainte. Până la urmă, te clatini pe marginea somnului și te prăbușești în el. Adormi.

Ronan nu adormi de data asta. Înghiți pastila verde și somnul îl învălui imediat. Se năpusti asupra lui. Îl strivi, îl distruse cu întunericul său. Ajunse în pădure ca o versiune alterată a lui însuși, cu picioarele tremurând sub el. Copacii se aplecară asupra lui. Aerul rânjea. Hoț? De fapt, *el* fusese cel jefuit.

Intru și ies.

Văzu obiectul pe care planificase să îl ia. Sau nu? Nu știa exact ce este. Copacii își înfășuraseră crengile în jurul lui.

Fata orfană trăgea de el.

Intru și ies.

Se auzi vocea lui Kavinsky foarte clară:

— Moartea e un efect secundar foarte plictisitor.

Ronan apucă partea metalică a obiectului. Înăuntrul său, un ventricul tremura necontrolat. Sângele se năpusti în atriul gol al inimii sale.

— *Ieși!* strigă fata orfană.

Pleoapele i se deschiseră.

— Bine ai venit înapoi pe tărâmul celor vii! zise Kavinsky, aplecat asupra lui. Să ții bine minte, tu iei pastila, fiindcă altfel te va lua ea pe tine!

Ronan nu se putea mișca, iar Kavinsky îl bătu ușor cu pumnul în piept.

— Hai că ești bine, zise el amabil, iar după aceea turnă puțină bere printre buzele inerte ale lui Ronan.

Termină singur doza. Soarele arăta ciudat văzut prin parbriz, ca și cum trecuse mult timp sau mașina se mutase cumva.

— Păi, și ce naiba ai aici?

Ronan începu să-și simtă din nou mâinile. Ținea o cușcă de

metal, în care se găsea un mic Camaro din sticlă. Nu avea nicio legătură cu boxa pe care plănuise să o aducă. Iar modelul abia dacă semăna cu mașina adevărată. Înăuntrul sticlei se vedea fața anonimă a unui șofer care părea șocat.

— Dragă Dick, rânji Kavinsky, poți conduce *asta*.

Ronan râse și el. Kavinsky îi arătă ceea ce adusese el din vis: un pistol argintiu, pe a cărui țeavă era gravat UCIGAȘUL DIN VIS.

— Așa-i că nu te-ai strecurat? zise el pe un ton acuzator. Deci, te furișezi înăuntru și apoi afară. Îți iei lucrurile și pleci. Fără ca locul să te observe.

— A dracului pastilă! zise Ronan.

— E un drog-minune. Și maică-mii îi plac la nebunie. Când începe să spargă lucruri prin casă, îi macin una din astea și i-o pun în suc. Ai voie să glumești. E simplu. Hai, că ți-am lăsat tot locul din lume.

— Ce e locul tău?

Kavinsky puse alte două pastile verzi pe bord. Începură să tremure și să alunece în ritmul melodiei care se revărsa din boxe. Cântecul îi șoptea lui Ronan: Ape махай ce, ape махай ce, ape махай ce[23]. Kavinsky îi dădu o bere.

— Locul meu secret? Vrei să știi care este? izbucni el în râs. Știam eu!

— Bine, nu-mi spune. Pui pastile în băutura mamei tale?

— Doar când îmi fură lucrurile. În Jersey nu era chiar așa de nenorocită.

Ronan nu știa mare lucru despre viața de acasă a lui Kavinsky, cu excepția legendei cunoscute de toată lumea: tată lui, bogat, puternic și bulgar, locuia în Jersey unde, cel mai probabil, era mafiot. Mama lui, bronzată, cu un corp lucrat și făcut din piese la comandă, locuia într-o vilă împreună cu fiul ei. Asta povestea Kavinsky. Asta era legenda. Bârfele spuneau însă că septul nazal al mamei fusese distrus de cocaină, iar instinctul patern al tatălui dispăruse când fiul încercase să-l omoare.

În cazul lui Kavinsky, fusese însă întotdeauna foarte greu să discerni ce e adevărat și ce nu. Acum, privind la el cum ține în mână o armă ilegală, dar perfectă, era și mai greu.

— E adevărat că ai încercat să-l ucizi pe tatăl tău? întrebă Ronan, privindu-l pe celălalt drept în ochi.

---

[23] *Hai ieși, hai ieși, hai ieși!*, melodie bulgară interpretată de Bela Jiga (n. tr.).

Căutătura lui fixă era a doua cea mai redutabilă armă, după tăcere.

— Eu nu încerc niciodată, băi, omule, răspunse Kavinsky, susținându-i privirea. Fac ceea ce-mi propun.

— Se zice că de asta ești aici și nu în Jersey.

— El a încercat să mă ucidă pe *mine*.

Ochii lui Kavinsky scânteiau. Nu mai avea iris. Doar alb și negru. Linia zâmbetului îi era urâtă și lascivă.

— Doar că el nu face întotdeauna ceea ce-și propune. Și oricum eu sunt mai greu de ucis. Dar tu? L-ai omorât pe taică-tău?

— Nu, zise Ronan. Lucrurile astea l-au băgat în mormânt.

— Așa tată, așa fiu, observă Kavinsky. Ești gata să mergem din nou?

Era pregătit.

Pastilele pe limbă. O înghițitură de bere.

De data aceasta, văzu cum se apropie pământul. De parcă ar fi căzut din cer. Avu timp să se concentreze, să-și țină respirația și să se ghemuiască. Se rostogoli în vis. Repede. De parcă ar fi fost aruncat dintr-un vehicul în mers.

Ajunse fără zgomot printre copaci.

Se uitau unul la altul. De undeva se auzi cântecul ciudat al unei păsări. Fata orfană nu era acolo.

Ronan se lăsă la pământ. Era tăcut ca ploaia care se scurge sub o rădăcină.

Bombă, se gândi el.

Nu departe de el apăru un cocteil Molotov, foarte asemănător cu cel pe care îl aruncase în Mitsubishi. Din solul pădurii ieșeau trei colți de piatră, mâncați de vreme, abia vizibili. Sticla era fixată între ei.

Ronan se furișă până acolo. Prinse cu degetele gâtul acoperit de rouă.

Te vidimus, Greywaren, șopti unul dintre copaci (*Te vedem, Greywaren*).

Își încleștă mâna pe bombă. Simți cum visul se schimbă…

Se trezi ca într-o explozie.

Kavinsky se întorsese deja și trăgea o linie de cocaină de pe bordul mașinii. Lumina de afară era stinsă și tristă. Trecuse de asfințit. Gâtul și bărbia îi erau scăldate în luminițele de pe bord. Își șterse nasul. Expresia feței sale, și așa îndeajuns de hotărâtă,

se ascuți la vederea obiectului pe care îl adusese Ronan din vis.

Ca de obicei, celălalt era paralizat, dar putea vedea cu claritate ceea ce produsese: un cocteil Molotov identic cu cele de la petrecerea cu substanțe – avea un tricou răsucit și înghesuit pe gâtul unei sticle de bere plină cu benzină. Arăta exact ca în vis.

Doar că acum ardea.

Flacăra, frumoasă și vorace, își făcea loc spre interiorul sticlei. Benzina era pe cale să se aprindă, să distrugă.

Râzând sălbatic, Kavinsky lovi cu cotul butonul de deschidere al ferestrei, înșfăcă bomba și o aruncă în noapte. Sticla explodă la doar doi metri, aruncând cioburi pe toată caroseria mașinii, dar și prin fereastra deschisă. Mirosul era teribil, iar zgomotul aproape că-l asurzi pe Ronan.

Cu brațul atârnând pe fereastră și cu o expresie de relaxare profundă, Kavinsky își scutură cioburile de pe piele, făcându-le să cadă în iarbă. Două secunde mai mult și nu ar mai fi avut brațe pentru care să-și facă probleme. Iar Ronan n-ar mai fi avut față.

— Hei, zise Ronan, nu-mi mai tot lua lucrurile!

Kavinsky își întoarse ochii spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Ia uite!

Îi dădu lucrul lui din vis: o diplomă înrămată. Joseph Kavinsky, absolvent la Aglionby. Ronan nu văzuse un document adevărat ca să știe dacă hârtia era potrivită sau dacă textul era întocmai. Recunoscu însă semnătura înfloriță de pe corespondența pe care o primea și el. Scrisul artistic al președintelui Bell era inconfundabil.

Era cu totul împotriva regulilor lui Ronan să fie impresionat și cu atât mai mult să arate asta, dar detaliile și acuratețea erau izbitoare.

— Ești mult prea sensibil, Lynch, zise Kavinsky. În regulă. Înțeleg. Dacă ai avea boașe, ar fi altceva, urmă el ciocănind cu degetul în tâmplă. E ca un magazin. Te duci la raionul de televizoare și după aceea pleci. Nu rătăcești pe acolo. Asta ar trebui să te ajute, încheie el, arătând spre praful care mai rămăsese pe bord.

Nu era prea mult. Părea mai degrabă amintirea unei linii. Ronan clătină însă din cap. Simțea privirea lui Gansey ațintită asupra lui.

— Cum vrei, zise Kavinsky, luând alte șase doze de bere de pe bancheta din spate. Ești gata?

Apoi visară. Iar și iar, în timp ce stelele se roteau deasupra lor, luna se ascundea printre copaci, iar soarele răsări din nou peste poiană.

Mașina se umplu de tot felul de obiecte imposibile: de plante înțepătoare, pietre care cântă și sutiene de dantelă. În timp ce amiaza dădea în clocot, ieșiră, se dezbrăcară de tricourile asudate, ca să viseze în aer liber. Lucruri prea mari ca să încapă într-o mașină. Iar și iar. Ronan se năpustea în pădurea pe care o visa dintotdeauna și se ascundea printre copaci. Pe urmă, fura lucruri. Începea să înțeleagă ceea ce îi spusese Kavinsky. Visul era de fapt o consecință; somnul era irelevant. Copacii erau doar obstacole, un fel de sistem primitiv de alarmă. Odată ce scurtcircuitase toate astea, putea să scoată lucruri din propria minte, fără să se mai teamă că visul avea să le strice.

Umbrele începură să se lungească, devenind mai subțiri, iar apoi veni noaptea care arunca lumini îngrozitoare peste cele o sută de mașini albe marca Mitsubishi. Ronan nu știa dacă se scurseseră câteva zile sau retrăia noaptea dinainte. Cu câtă vreme în urmă distrusese Porcul? Când avusese ultimul coșmar?

Se făcu dimineață. Nu percepea dacă era cu totul nouă sau o mai trăiseră deja. Iarba era umedă, iar capotele mașinilor erau pline de mărgelele picăturilor de apă, dar era greu de zis dacă plouase sau era doar rouă.

Ronan stătea sprijinit cu spatele gol de aripa uneia dintre mașini, savurând răcoarea metalului lipit de piele și înfuleca bomboane Twizzler. Le simțea de parcă ar fi plutit în alcoolul dinăuntrul său. Kavinsky inspecta ultimul obiect adus de Ronan: o drujbă. După ce își făcu de cap mutilând cauciucurile unor mașini, i se alătură lui Ronan și acceptă o bomboană. Era mult prea drogat ca mâncarea să-l intereseze altfel decât în chip conceptual.

— Ei bine? întrebă Ronan.

Fața și pieptul gol ale lui Kavinsky erau acoperite de fulgi negri de cauciuc.

— A venit clipa să visezi un Camaro, zise el.

44

Acum părea simplu.

Pastilă. Bere. Vis.

Între copacii pădurii din vis stătea un Camaro: nu era mai dificil de imaginat decât oricare alt obiect pe care îl adusese deja Ronan. Doar mai mare.

Intri și ieși.

În liniște, își așează mâna pe mânerul portierei. Frunzele copacilor tremurară deasupra lui; undeva în depărtare, o pasăre suspina.

De pe partea cealaltă a mașinii îl privea fata orfană. Clătina din cap. El își puse degetul la buze.

Treaz.

Când deschise ochii, văzu întâi cerul înalt, de vară și apoi, iată!, un Camaro roșu. Nu perfect, dar perfect imperfect, uzat și vechi, ca Porcul. Exista chiar și zgârietura de pe o portieră, pe care o căpătase când Gansey dăduse cu spatele direct într-o tufă de azalee.

Prima senzație pe care o simți nu se dovedi a fi bucuria sau ușurarea. Nu distrusese totul, recuperase Porcul și acum se putea întoarce la Monmouth fără să-și țină capul în pământ. Abia apoi îl lovi bucuria. Era mai covârșitoare decât pastilele verzi ale lui Kavinsky. Emoția era ca un uragan. Îl străbătea, dându-i fiori. Fusese atât de mândru de cutia-puzzle, de ochelari, de chei. Ce prost fusese! Ca un copil îndrăgostit de desenele sale făcute cu creioane colorate.

Asta era o mașină. Întreagă. Care nu fusese acolo, dar acum era.

O întreagă lume.

Acum avea să fie bine. Toate vor fi la locul lor. Privind mașina din față, Kavinsky vorbi deloc impresionat după ce ridică încet capota.

— Mama mă-sii! Mi-ai spus că știi cum arată mașina asta, omule!

După ce membrele lui Ronan își recăpătară mobilitatea, băiatul merse și el în fața capotei ridicate. Observă defectul imediat. Mașina nu avea motor. Ronan vedea până pe iarba de dedesubt. Probabil că ar fi mers. Dacă funcționa în vis, așa avea să se întâmple și în viața reală, dar asta nu însemna nimic.

— Nu m-am gândit, zise el. La motor adică…

Bucuria i se spulberă la fel de repede cum apăruse. Cum ar fi putut să rețină toate amănuntele în legătură cu mașina aceea? Gansey va dori un Porc perfect, unul care merge pe baza motorului. Ar fi vrut *Porcul lui*. Iubea mașina aceea tocmai fiindcă se strica. Între gândurile lui Ronan se strecură o undă de disperare. Era prea complicat.

Kavinsky îi dădu o palmă peste ureche.

— Te gândești? Păi, n-ai la ce te gândi, băi, prostule! Nu suntem profesori. Închide-ți creierul, exclamă el, privind din nou compartimentul gol al motorului. Bănuiesc acum că Dick ar putea folosi chestia asta drept ghiveci. Să cultive în ea petunii și alte rahaturi.

Iritat, Ronan izbi capota, după care se urcă pe ea – nu avea sens să-și facă griji pentru vopsea. Ciocăni cu degetele în propriul genunchi, încercând să se concentreze. *Nu trebuie să gândești.* Ronan nu știa o cale mai bună de a extrage mașina din visele sale. Nu înțelegea cum să abordeze conceptul înainte de a adormi. Se simțea cumva speriat de vise. Le simțea pline de orori înaripate.

— Haide, băi, sunt convins c-o să-i placă și asta, zise Kavinsky. Și dacă nu, să-l ia dracu'!

Ronan îi aruncă o privire furioasă. Kavinsky nu era însă Gansey, așa încât nu înțelese până la capăt semnificația gestului său. Gansey nu avea cum să se ducă la dracu'. Ronan nu intenționase să distrugă Camaroul când îl luase, doar că se întâmplase. Nu avea de gând să adauge insulta la lista sa de belele, iar a-i duce lui Gansey mașina aceea era ca și cum l-ai fi înjurat. Camaroul nu era adevărat. Îl considera mai degrabă o minciună drăguță.

— Ăsta, zise Ronan, punându-și palmele pe metalul cald al caroseriei, e un rahat de pește de aur.

— Și a cui e vina?

— A ta.

Kavinsky pretinsese că îl învățase, dar el nu simțea că știe cu adevărat ceva.

— *A ta!* Eu am exersat, omule!

Celălalt făcu un gest larg peste câmpul plin cu mașini Mitsubishi.

— Tâmpeniile astea le vezi? Mi-au trebuit luni întregi ca să-mi

iasă una ca lumea. Ia uită-te la prostia aia, strigă el, arătând spre mașina care avea doar două roți, pe mijloc, și care se odihnea sprijinită pe bara din față. Greșesc, încerc din nou, aștept ca locul meu din vis să se încarce la loc, pe urmă mai încerc o dată, iată e rău și tot așa.

— Ce-ai vrut să spui cu „să se încarce la loc“? întrebă Ronan.

— Păi, se epuizează, îl lămuri celălalt. Ți-am zis, e ca la un magazin. Dacă tot iei televizoare, ele devin din ce în ce mai puține. Chiar acum, nu prea mai este energie. Nu simți?

Asta să fi fost? Asta percepea? Uzura aceea… De fapt, nu se putea concentra decât la cât de prost fusese și la felul în care berea îi încetinea mintea.

— Nu mai am timp să exersez. Am nevoie de ea acum! Altfel nu mă pot întoarce.

— Dar cine a zis că trebuie să pleci, să te duci înapoi acolo? întrebă Kavinsky.

Era cel mai lipsit de sens lucru pe care îl spusese de când începuse experiența lor împreună. Ronan nici măcar nu-l băgă în seamă.

— Mai încerc o dată. Acum o să-mi iasă.

— Da, la naiba! strigă Kavinsky, scoțând încă o sticlă de alcool – poate o visase și pe aceea – după care i se alătură lui Ronan pe capota Camaroului defect. Băură în tăcere timp de câteva minute. Kavinsky turnă în pumnul lui Ronan o mulțime de pastile verzi, iar acesta le puse cu grijă în buzunar. Își dorea cu pasiune și altceva în afară de bomboane Twizzler. Era drogat cu vise.

Dacă Gansey l-ar fi văzut acum… Gândul se zbătea în mintea lui, înnegrindu-se, contorsionându-se ca o hârtie care arde.

— Rundă bonus! exclamă Kavinsky. Deschide gura!

Puse o pastilă imposibil de roșie pe limba lui Ronan, care simți gust de transpirație, cauciuc și benzină. Pe urmă, pilula ajunse în stomac.

— Păi, și asta ce face? întrebă Ronan.

— Moartea e doar un efect secundar plictisitor, zise Kavinsky.

Îi trebui doar un moment.

Stai! M-am răzgândit! gândi Ronan. Nu mai avea însă cale de întoarcere.

Era străin în propriul corp. Asfințitul îi domina privirea, puternic și insistent. În timp ce mușchii i se încordau, se așeză

cu pieptul pe capotă și apoi își lipi și obrazul. Căldura era puternică, dar nu insuportabilă. Își închise ochii. Nu fusese ca pastila care îl arunca în somn. Trăia o fatalitate lichidă. Simțea cum tot creierul i se închide.

După un moment, auzi capota cum geme în timp ce Kavinsky se aplecă deasupra lui. Simți apoi un deget care trecea încet pe pielea spatelui său. Un arc între cei doi omoplați și apoi desenul tatuajului său. Porni apoi în jos pe șira spinării, încordând toți mușchii peste care trecea.

Fitilul dinăuntrul său ardea degeaba, total inutil. Ronan nu se mișca. Simțea că, dacă ar fi făcut-o, degetul de pe spatele său s-ar fi transformat în pumnal și l-ar fi rănit la fel ca pastila aceea. Nu mai avea cale de întors. Când ochii i se împăienjeniră în lupta cu somnul, Kavinsky era deja pe capotă, trăgând o liniuță de cocaină, cu corpul arcuit peste parbriz.

Poate că își imaginase. Ce era real?

Văzu din nou Camaroul parcat între copacii care visează. La fel ca data trecută, fata orfană era ghemuită pe cealaltă parte a mașinii, cu ochi triști. Frunzele fremătară și apoi păliră.

Simțea cum energia locului aceluia se risipește. Se îndreptă spre mașină.

Intri și ieși.

— Ronan, șopti fata orfană. *Quid furantur a nos?*

(*De ce furi de la noi?*)

Era translucidă ca Noah, neclară precum morții.

— Încă una, te rog, șopti Ronan, iar ea îl fixă cu privirea. *Unum*. *Amabo te.* Nu e pentru mine.

Intri și ieși.

De data aceasta nu se mai ascunse. Nu era hoț. Preferă să se ridice și să iasă din ascunzătoare. Conștient brusc de prezența sa, visul începu să tresară. Pâlpâia în jurul său. Copacii se fereau din calea lui. Pe Drujbă, cel mai adevărat lucru pe care îl adusese din vis nu o furase.

Nu avea de gând să fure nici mașina. Nu de data asta.

— Te rog, zise Ronan din nou. Lasă-mă să o iau.

Își trecu mâna peste linia elegantă a capotei. Când își ridică palma, văzu că e murdară de un praf verde. Inima începu să-i bată nebunește când își frecă degetele mânjite de polen. Aerul devenise brusc foarte fierbinte, brațele îi erau transpirate, iar mirosul de benzină îi pătrundea prin nări. Asta era o amintire, nu

un vis.

Deschise portiera. Când se așeză, scaunul îi arse pielea. Era conștient de toate lucrurile din jurul lui, de imperfecțiunile tapițeriei de vinilin, de manivelele recondiționate prost ale geamurilor.

Era pierdut în timp. Oare dormea?

— Spune-i pe nume, zise fata orfană.

— Camaro, murmură Ronan. Porc, Gansey. Cabeswater, *te rog*.

Întoarse cheia în contact. Motorul porni. La fel de gălăgios ca de obicei, la fel de adevărat pe cât fusese întotdeauna. Se trezi.

Kavinsky rânjea prin parbriz către el. Ronan stătea în scaunul șoferului mașinii Camaro.

Din gurile de aer condiționat se scurgea un șuvoi de aer care mirosea a benzină și a gaz de eșapament. Ronan nu avea nevoie să se uite sub capotă ca să știe că tremurul pe care îl simțea sub picioare era provocat de un motor adevărat.

Da-da-da!

De asemenea, credea că știe de ce dispăruse Cabeswater. Ceea ce însemna că ar fi putut găsi o cale să aducă pădurea înapoi. În consecință, ar fi putut să-și recapete mama. Iar asta avea să-l facă pe Matthew să zâmbească mai mult. Toate astea, adunate, erau dovada că obținuse mai mult decât o mașină pe care să i-o ducă înapoi lui Gansey.

Coborî geamul portierei.

— Mă duc.

Pentru un moment, fața lui Kavinsky rămase lipsită de orice expresie, dar imediat se animă de spiritul lui *Kavinsky*.

— Îți bați joc de mine? zise el.

— O să-ți trimit niște flori, spuse Ronan ambalând motorul.

Gazele de eșapament și praful se contopiră într-o tornadă furioasă în spatele mașinii. Motorul începu să tușească la 2800 de rotații pe minut. Exact așa cum făcea și Porcul. Totul era la locul lui.

— Te întorci la stăpânul tău?

— Hai că ne-am distrat, zise Ronan, dar acum e momentul pentru jocuri de băieți mari.

— Mereu jucător, nu-i așa, Lynch?

Diferența între noi și Kavinsky, șopti Gansey în mintea lui Ronan, *este că noi contăm.*

— La naiba! Nu ai nevoie de el! strigă celălalt în timp ce Ronan coborî frâna de mână.

Kavinsky își mișcă mâna de parcă ar fi vrut să arunce ceva, dar se dovedi că nu avea nimic în pumn.

— Chiar că-ți *bați joc* de mine!

— Eu nu mint niciodată.

Ridică din umeri neîncrezător. Scenariul acela i se părea mai bizar decât tot ceea ce se întâmplase până atunci.

— Stai așa! zise Ronan. Ai crezut... N-are niciodată cum să se întâmple așa ceva. Tu și cu mine, prieteni... chiar asta ți-ai imaginat?

— Poți fi ori cu mine, ori împotriva mea, zise Kavinsky cu chipul descompus.

Părea o idioțenie. Ronan fusese întotdeauna împotriva lui Kavinsky. Nu existase niciodată vreo posibilitate de împăcare.

— N-o să fiu niciodată cu tine!

— O să-ți dau foc, urlă Kavinsky.

Zâmbetul lui Ronan era subțire și ascuțit ca o lamă. Focul interior îi redusese deja ființa la aproape nimic.

— Ai vrea tu!

Kavinsky formă un pistol cu mâna stângă, pe care îl apropie de tâmpla lui Ronan.

— Bang! zise el încet, retrăgând apoi arma imaginară. Ne vedem pe străzi!

45

Adam avea deci o mașină.

Vehiculul era doar unul din cele trei obiecte pe care le căpătase în dimineața aceea. Toți membrii familiei Gansey îl conduseseră până la ușă, oferindu-i cadouri, ca niște ursitoare binevoitoare. Richard Gansey II își îndreptă cravata în oglinda de pe hol, după care îi oferi lui Adam o vestă în carouri.

— Nu mai sunt la fel de subțire ca pe vremuri, îi spuse el lui Adam. Voiam să i-o dau lui Dick, dar mi se pare că ție ți-ar veni mai bine. Așa cred. Haide, încearc-o!

Nici măcar nu era un dar; era un ordin.

Urmă doamna Gansey, care aruncă întâi o privire fugară ca să vadă dacă șoferul ei trăsese mașina în fața casei.

— Dick, ți-am luat o altă plantă de mentă. Să n-o uiți. Adam, ție ți-am cumpărat un ficus. Voi, băieții, nu vă gândiți niciodată la feng-shui.

Știa că totul se datorează faptului că-l recuperaseră din starea jalnică în care ajunsese pe marginea autostrăzii, dar era conștient că nu putea să refuze. Era doar o plantă. Iar el le stricase sâmbăta.

Dispărut, gândi el. Le stricase sâmbăta, iar pe a lui o distrusese de-a dreptul. Ceea ce îl făcea să fie el însuși dispăruse în timp ce corpul lui hoinărise aiurea.

Dacă se gândea mai bine la asta, frica… nu avea să se mai întâmple niciodată. Nu avea cum.

În timp ce băieții se îndreptau spre ușă, Gansey ducând ghivecelul cu mentă iar ce Adam se chinuia cu un ghiveci de douăzeci de litri, Helen apăru și ea trăgând în urmă o geantă minusculă și neagră, prevăzută cu roți.

— Dick, zise ea, băieții ăștia de la atelierul de remorcări au spus că nu pot ajunge în dimineața asta. Ai putea, *te rog*, să rezolvi chestiunea înainte să pleci? Sunt pe cale să pierd iarăși avionul.

Gansey, a cărui figură părea deja agasată, deveni și mai încordat.

— Măcar merge? N-am putea s-o ducem pe roți?

— Funcționează. Cred. Dar e în Herndon.

— *Herndon!*

— Da, știu. De asta voiam să o remorchez. Mă costă mai mult

să o duc acolo decât vor obține băieții la acțiunea aceea de caritate. Hei, n-ai tu nevoie de ea? Adam, vrei o mașină de rahat? Mă scutești de cheltuielile cu remorcarea.

Oferta părea imaginară. Timpul prezent era doar o proiecție pe un ecran de cinema.

Trei Gansey, trei daruri și trei ore, drumul spre Henrietta. *Doamne, ține-mă întreg pe tot drumul spre casă*! gândi Adam. *Du-mă înapoi! E singura mea rugăminte.*

Noua lui mașină avea o marcă incertă și un an de fabricație la fel de necunoscut. Avea două portiere și mirosea a tot felul de fluide care se toarnă de obicei în automobile. Capota, portiera din dreapta și aripa din dreapta spate aparținuseră unor mașini distincte. Cutia de viteze nu era automată. Adam se afla în postura ciudată de a ști mai bine cum se repară așa ceva decât să conducă în aceste condiții. Era convins însă că, exersând, va deveni mai bun.

Nu era nimic, dar era nimicul lui Adam Parrish.

Ziua asta... locul ăsta... viața asta...

Se simțea de parcă ar fi fost dintotdeauna în D.C., născut pe pietrele fierbinți ale orașului. Henrietta și Aglionby erau doar vise, plăsmuiri ale somnului său nocturn. Îi trebui toată stăpânirea de sine ca să-și aducă aminte că exista un viitor și dincolo de momentul acela.

Du-te acasă! gândi el. *Acolo o să te lămurești...*

— Ascultă, fă doar din faruri dacă se întâmplă ceva rău, zise Gansey de lângă portiera deschisă a SUV-ului său negru. În mod normal, mașina aceea rămânea acasă, dar nimeni nu credea cu adevărat că noul vehicul al lui Adam este capabil să străbată întregul stat. Gansey izbi puțin cam tare portiera de la șofer. Adam era conștient că ar fi vrut să întrebe *ești în regulă?* sau *de ce ai nevoie, Adam?* Planta de mentă, așezată pe bord, părea că scrutează în stânga și în dreapta.

— Nu, îl preveni Adam.

— Nici măcar nu știi ce-am vrut să spun, protestă Gansey, mai încruntat decât fusese vreodată în seara precedentă.

— E posibil să fi știut.

Gansey mai trânti portiera o dată. SUV-ul era imens, în spatele lui. Noua mașină a lui Adam și Porcul ar fi încăput lejer împreună în el, lăsând loc pentru o bicicletă sau două. Adam își aminti cum își pierduse răsuflarea când auzise prima dată de

așa ceva. *E așa de bogat că are două mașini?*

— Și ce voiam să spun?

Deasupra lui Adam, liniile de înaltă tensiune începură să zumzăie. Înăuntrul său ceva tremura și începuse să cânte. Era musai să se întoarcă. Cât mai curând. Era tot ce știa.

— Nu cred că ar trebui să discutăm acum, zise Adam.

— Păi, facem altceva? Credeam că ceea ce se întâmplă este că tu... Gansey făcu un efort vizibil de a se controla. Vii la Monmouth sau...?

N-am timp. N-am timp de asta.

Trebuia să înceteze să aștepte și să înceapă să acționeze. Dacă aștepta ca altcineva să trezească meridianul energetic, nu era cu nimic mai bun decât Gansey. Era rândul lui să facă o mișcare.

— Mă duc la Fox Way 300 ca să cer un sfat, îi răspunse Adam.

Gansey deschise gura să spună ceva. Erau o sută de lucruri pe care le-ar fi putut rosti, iar nouăzeci și nouă dintre ele l-ar fi făcut pe prietenul său să fie și mai nervos. Conștient de lucrul ăsta, băiatul tăcu câteva secunde, după care îi spuse:

— Eu o să mă duc să văd ce face Ronan.

Adam se cufundă în scaunul uzat al noii sale mașini vechi. Aerul condiționat șuiera încetișor. *Bine. Vin. Vin.* Gansey continuă să se uite la Adam, dar ce-ar mai fi fost de zis? El însuși încerca din răsputeri să-și amintească cine este.

— Să semnalizezi cu farurile, zise Gansey într-un târziu. Dacă se întâmplă ceva rău.

46

Când Maura deschise ușa de la Fox Way 300, îl descoperi pe Omul Cenușiu stând gânditor de partea cealaltă. Îi adusese două lucruri: o coroniță de margarete, pe care i-o așeză destul de neîndemânatic pe cap, și un briceag roz, pe care i-l dădu în mână. Ambele fuseseră destul de greu de obținut. Întâi pentru că uitase cum se împletesc margaretele fără să se desfacă și apoi fiindcă bricegele de genul acela erau ilegale în Virginia chiar dacă aveau plăsele roz.

— Tot caut ceva, zise Omul Cenușiu.

— Știu.

— Am crezut că e o cutie.

— Știu.

— Dar nu este, nu-i așa?

Maura clătină din cap și făcu un pas în spate ca să-l lase să intre.

— Bei ceva?

Omul Cenușiu nu se grăbi să pătrundă în casă.

— E o persoană?

Femeia se uită fix în ochii lui, după care repetă:

— Bei ceva?

O urmă înăuntru cu un oftat. Îl conduse prin holul principal până în bucătărie, unde îi prepară (cu greu) o băutură și îi arătă drumul către terasa alăturată. Calla și Persephone erau deja așezate pe niște scaune aflate fix în locul în care peluza neîngrijită sfârșea într-o zonă de bălți și cărămizi vechi. Păreau ireale și încântate că soarele se arătase în sfârșit într-o amiază aurie, după o furtună urâtă. Părul Persephonei era un nor alb. Cel al Callei avea trei nuanțe diferite de mov.

— Domnule Gray! exclamă Calla, expansivă și veselă, omorând în același timp un țânțar care i se așezase pe gambă. M-am prins deja că băutura aia e de rahat, continuă ea sub privirile dezaprobatoare ale Maurei.

— De unde știi? întrebă mama lui Blue.

— Fiindcă ai pregătit-o tu.

Îndreptându-și coronița de margarete de pe cap, Maura bătu ușor cu palma pe un scaun liber și se așeză pe cărămizile de lângă el. Omul Cenușiu îi dădu ascultare și luă loc.

— O, Doamne! zise Persephone, observând expresia

împietrită de pe fața Omului Cenușiu. Ai aflat, nu-i așa?

În loc de răspuns, bărbatul își goli paharul dintr-o înghițitură. Citirile de pe aparate îl conduseseră până într-o poiană unde erau o sută de Mitsubishi Evo albe și doi băieți beți care își exploatau visele. Îi urmărise timp de ore întregi. În fiecare minut, cu fiecare vis imposibil, cu fiecare replică lipsită de sens, lucrurile îi deveniseră clare.

— Și acum ce o să se întâmple? întrebă Maura.

— Sunt ucigaș plătit, răspunse Omul Cenușiu. Nu mă ocup cu răpirile.

— Dar bănuiești că angajatorul tău ar putea fi interesat, zise Maura, ridicând din umeri.

Omul Cenușiu nu era sigur ce ar fi dorit Greenmantle. Știa că nu îi place să piardă și că era obsedat de Greywaren de cel puțin cinci ani. Mai era conștient și de faptul că el însuși era vinovat de moartea unui Greywaren, pe care îl asasinase cu un levier. Deși Omul Cenușiu omorâse destui oameni, nu distrusese niciodată unul dintre artefactele pe care fusese trimis să le găsească.

Totul era mult mai complicat decât se așteptase.

— E vorba despre cei doi băieți, nu-i așa? zise Omul Cenușiu.

Încerca să-și imagineze cum ar fi să-l ducă pe unul dintre ei la Greenmantle. Nu era obișnuit să opereze cu pachete *vii*. I se părea extrem de dezgustător, cu totul altceva decât să ucidă.

— Doi? repetă Calla uitându-se fix la Persephone.

— Păi, zise cealaltă cu vocea ei firavă, folosindu-se de o umbreluță de cocteil pentru a recupera o bucată de fruct din băutură. Așa are mai mult sens.

— Deci nu e un lucru, zise Maura. Asta e important. Nu e un lucru așa cum… conjunctivita nu e un lucru.

— Asta e o metaforă ciudat de neplăcută, Maura, protestă Persephone frecându-se la un ochi.

— Nu e ceva ce poți să iei, limpezi Maura lucrurile, după care adăugă: iar noi îl cunoaștem pe cel puțin unul dintre băieți. Am fi foarte supărate dacă l-ai răpi. *Eu* aș fi foarte supărată…

— Nu e un tip foarte de treabă, zise Omul Cenușiu.

Relația lor nu ajunsese încă până în punctul în care să se vorbească despre bunătate.

— Deci nici tu nu știi ce sunt băieții ăștia de treabă? întrebă Persephone.

— Nu sunt de treabă, mârâi Calla. Mă rog, cel puțin unul dintre ei…

Oftând adânc, Omul Cenușiu își dădu capul pe spate și închise ochii, într-o atitudine mai lipsită de apărare decât afișase până atunci. Soarele amiezii îi lumina fața și gâtul, brațul musculos, dar și chipul Maurei, care îl scruta intens.

Mai băură cu toții din pahare, cu excepția Omului Cenușiu, care îl terminase pe al său. Nu dorea să răpească un băiat, nu voia să o supere pe Maura, ci doar dorea… ceea ce își dorea. Cicadele țârâiau îngrozitor din copaci. Era imposibil de vară.

Își dorea să rămână.

— Ei bine, zise Calla privindu-și ceasul și ridicându-se. Nu te invidiez. Trebuie să merg la antrenamentul de box. Fug! Pa, pa! Maura, ai grijă să nu te asasineze cineva!

Mama lui Blue își flutură briceagul.

Persephone se ridică și ea și zise:

— În locul tău, eu i-aș da chestia asta fiică-tii. Mă duc să lucrez la chestia aia a mea. Treaba aia… doctoratul, știi tu.

Omul Cenușiu deschise ochii. Chiar când Persephone se opri în fața lui, cu mâinile înfășurate în jurul paharului gol. Părea mică, delicată și nu-tocmai-acolo. Îl bătu ușor cu palma pe genunchi.

— Sunt convinsă că o să faci ceea ce trebuie, domnule Gray.

Dispăru împreună cu Calla, închizând ușa în urma lor. Maura se trase mai lângă bărbat și se aplecă spre el. Omului Cenușiu i se păru un gest de maximă încredere. Nu era multă lume care să se lipească de un ucigaș plătit. Inima lui, odinioară lipsită de viață, i se zbătea deznădăjduită. Îi aranjă cu grijă cununa pe cap și apoi își scoase telefonul. Greenmantle răspunse imediat.

— Dă-mi vești bune!

— Nu-i aici, zise Omul Cenușiu.

— Îmi pare rău, conexiunea e proastă, nu te aud bine, urmă vocea de la celălalt capăt al liniei după o pauză. Poți repeta?

Omului Cenușiu nu-i plăcea să spună același lucru de două ori.

— Toate citirile se datorează unei linii energetice care străbate munții ăștia. Indică un loc și nu un lucru.

Urmă o altă pauză, mai urâtă decât cea precedentă, după care Greenmantle întrebă:

— Deci cine a ajuns la tine? Unul dintre Laumonier? Cât ți-a

zis că-ți oferă? Știi ceva... la naiba... asta e o zi tare proastă ca să te joci cu mine. Tocmai azi, dintre toate zilele.

— Nu vreau mai mulți bani, zise Omul Cenușiu.

— Deci ai de gând să-l ții pentru tine. Ți se pare că ar trebui să mă simt mai bine în condițiile astea?

De obicei, Greenmantle avea nevoie de câteva minute ca să iasă dintr-o asemenea stare de surescitare, dar era evident că îl prinsese în timpul unei crize în desfășurare.

— Toți anii ăștia în care am avut încredere în tine, nenorocit bolnav, iar tu...

— Nu-l am, îl întrerupse Omul Cenușiu. Nu încerc să te înșel.

Din spatele lui, Maura își plecă bărbia și clătină încetișor din cap. Chiar și fără să-l cunoască pe Greenmantle, înțelesese ceea ce Omul Cenușiu știa deja: nu avea să meargă.

— Te-am mințit eu vreodată? întrebă Greenmantle. Nu. N-am mințit pe nimeni, și totuși astăzi toată lumea insistă să mă păcălească... de fapt, de ce n-ai mai așteptat câteva luni ca să-mi spui că nu-l poți găsi? Sau de ce nu ai inventat o minciună mai bună?

— Prefer adevărul, zise Omul Cenușiu. Anomaliile energetice urmează cursul meridianului și se pierd acolo unde stratul de rocă e mai gros. Am fotografiat câteva asemenea situații anormale în privința creșterii plantelor acolo unde survin aceste scurtcircuite energetice. Iar activitatea în general a devenit mai intensă din cauza unui cutremur survenit anul acesta. Puteți verifica aceste informații în variantele online ale ziarelor de aici. Pot să vă arăt și eu când mă voi întoarce ca să înapoiez instrumentele de măsură.

Se opri și așteptă.

Urmă un moment scurt în care Omul Cenușiu gândi *o să mă creadă*. Dar Greenmantle îi închise telefonul în nas.

Maura și Omul Cenușiu rămaseră tăcuți, privind fagul imens care acoperea cea mai mare parte a grădinii din spate. De undeva dintre ramurile sale, o porumbiță începu să se tânguiască. Mâna bărbatului rămase inertă, iar femeia o bătu încetișor.

— Asta e soarta zecelui de spade, presupuse el.

— Va trebui să fii curajos, zise Maura, sărutându-i dosul palmei.

— De obicei sunt curajos, îi răspunse Omul Cenușiu.

— Mai curajos…

47

Pe Gansey îl luă pe neașteptate imaginea mașinii sale. Stătea la un semafor lângă Monmouth Manufacturing când auzi sunetul familiar și anemic al claxonului Porcului. Era posibil să-și fi imaginat. În timp ce examina ferestrele și oglinda retrovizoare, SUV-ul se scutură ușor.

Ceva îl împinsese din spate.

Claxonul Porcului guiță din nou. Gansey coborî geamul și își scoase capul pe fereastră, încercând să vadă ce este în spatele său. Auzi râsul isteric al lui Ronan înainte să vadă mașina. Pe urmă, motorul se ambală din nou, iar băiatul împinse din nou mașina lui Gansey în tampoanele din spate. Era genul de bun-venit la care ar fi trebuit să se aștepte după weekendul acela dezastruos.

— SALUT, BĂBĂCIUNE!

— *Ronan!* strigă Gansey, incapabil să-și găsească alte cuvinte.

Nenorocit. Sfertul de caroserie pe care îl putea vedea arăta bine și de aceea nu voia să se uite și la restul. Își dorea să păstreze cumva ideea de Camaro, întreg și funcțional, pentru câteva minute în plus.

— Trage pe dreapta! urlă Ronan al cărui glas părea să fie încă la limita râsului. Menoniți[24]! Acum!

— Nu vreau să văd! strigă Gansey.

Deasupra lui, semaforul deveni verde, dar el nu se mișcă.

— O, dar chiar trebuie să te uiți.

Simțea că nu e așa, dar îl ascultă pe Ronan, trecând dincolo de intersecție și virând pe următoarea la dreapta, spre Henrietta Farm and Garden, un complex de magazine deținut în mare măsură de menoniți. Destinația aceea era minunată dacă doreai să cumperi legume, antichități, cuști de câini, ținute western, efecte militare scoase la reformă, gloanțe din Războiul Civil, hotdogi picanți și candelabre la comandă. Era conștient de privirile care îl urmăreau de dincolo de tejghelele cu verdețuri în timp ce își parca SUV-ul cât mai departe posibil de orice construcție. Coborî și văzu Porcul cum parchează chiar lângă el.

Dar nu avea nimic.

---

[24] Menoniții sunt un cult religios protestant care a apărut în Frizia, în Olanda, în secolul al XVI-lea (n. tr.).

Gansey își duse un deget la tâmplă încercând să pună în acord mesajele de mai devreme cu ceea ce vedea. Era posibil să-și fi bătut joc de el Kavinsky.

Cu toate acestea, îl vedea totuși pe Ronan ieșind de pe scaunul șoferului, ceea ce era imposibil. Cheile erau în geanta lui. Prietenul său ieșea totuși din mașină.

Iar asta era la fel de uimitor. Fiindcă rânjea. Euforic. Gansey îl mai văzuse bucuros pe Ronan, chiar și după ce murise Niall Lynch. Doar că întotdeauna fusese ceva crud și condiționat în zâmbetul său.

Nu era cazul și acum.

— Uită-te la ea, omule! exclamă Ronan, prinzându-l de braț pe Gansey.

Acesta se uita. Întâi la Camaro și apoi la Ronan. Și invers. Dar indiferent de câte ori oscila în felul acela, nimic nu căpăta mai mult sens. Înconjură încetișor mașina, în căutarea vreunei îndoituri sau a unei zgârieturi.

— Ce se întâmplă? Mi-ai zis că e nenorocită…

— Păi, era, zise repede Ronan. Mamă, ce nenorocită era! exclamă el, dând drumul brațului lui Gansey, dar doar ca să-i dea un pumn în joacă. Îmi pare rău, omule. Am fost de rahat.

Gansey făcu ochii mari. Nu crezuse niciodată că va trăi clipa în care să-l audă pe Ronan cerându-și scuze pentru ceva. Tocmai de aceea realiză destul de târziu că prietenul său continuase să vorbească.

— Poftim? Ce-ai zis?

— Ți-am zis, urmă Ronan, prinzându-l pe Gansey cu mâinile de ambii umeri și scuturându-l într-un gest teatral, că *am visat* mașina asta. Eu am făcut-o. E din capul meu. E exact la fel, omule! Acum știu cum făcea tata să aibă tot ce își dorește, sunt capabil să-mi controlez visele și am aflat ce s-a întâmplat cu Cabeswater.

Gansey își acoperi ochii cu mâinile. Creierul său era pe cale să se topească.

Ronan nu avea însă chef de introspecții. Nici ale lui, nici ale altcuiva. Îi smulse lui Gansey mâinile de pe față.

— Haide! așază-te în ea. Spune-mi dacă e în vreun fel diferită.

Îl împinse pe Gansey în scaunul șoferului și îi puse brațele fără viață pe volan. Pe urmă, analiză imaginea de parcă ar fi fost în fața unei picturi dintr-un muzeu. Se întinse ca să recupereze

de pe bord o pereche de ochelari de soare.

Albi, de plastic, cu lentile negre precum Iadul. Erau ale lui Joseph Kavinsky… sau poate o copie. Cine era în stare să mai spună ce era real cu adevărat?

Ronan îi așeză lui Gansey ochelarii la ochi și-l mai privi o dată. Chipul îi deveni serios pentru o jumătate de secundă, după care se topi într-un hohot de râs minunat și lipsit de griji. Râsul lui Ronan Lynch de odinioară. Nu, era mai bun decât acela, fiindcă acesta avea doar o umbră întunecată undeva în spatele lui. Acest Ronan știa că există o mulțime de nenorociri pe lume, dar era capabil să râdă.

Gansey nu reuși să se stăpânească și începu să hohotească și el, rămânând aproape fără suflare. Fără să știe cum, trecuse dintr-o stare mizerabilă într-una extrem de veselă. Nu era convins că sentimentul ar fi fost la fel de profund dacă nu s-ar fi pregătit deja pentru o ceartă zdravănă cu Ronan.

— Bine, zise el. Bine, explică-mi!

Iar prietenul său îi povesti.

— *Kavinsky?*

Ronan se apucă să-i explice.

Gansey își puse obrazul pe volanul încins. Până și asta i se părea reconfortant. N-ar fi trebuit să plece niciodată fără mașină. Era hotărât să nu mai coboare niciodată din ea.

Joseph Kavinsky. Incredibil!

— Și ce s-a întâmplat cu Cabeswater?

— Eu, zise scurt Ronan, ferindu-și ochii de lumina soarelui. De fapt, Kavinsky. Noi extragem toată energia meridianului atunci când visăm.

— Soluția?

— Să-l oprim pe Kavinsky.

Se priviră unul pe celălalt.

— Presupun, începu Gansey încetișor, că nu ar fi de ajuns să-l rugăm frumos.

— Hei, și Churchill a încercat să negocieze cu Hitler.

— Serios? se încruntă Gansey.

— Așa cred.

Gansey răsuflă din rărunchi, închise ochii și lăsă volanul încins să-i ardă fața. Era acasă: Henrietta, Porcul, Ronan. Aproape acasă. Gândurile îi zburară către Adam, Blue și apoi… aiurea.

— Dar petrecerea ta cum a fost? întrebă Ronan, trăgându-i un

șut în genunchi prin portiera deschisă. Parrish cum s-a descurcat?

— O! exclamă Gansey, deschizând ochii. Practic, a dărâmat casa.

48

Aproximativ în același moment în care Gansey își punea o pereche de ochelari de soare cu ramă albă, Blue mergea pe bicicletă, îndreptându-se spre periferia orașului. Avea cu ea roata de Camaro, piesa de la scut și un briceag mic, roz.

Nu se simțea deloc confortabil în privința cuțitului. Deși îi plăcea ideea de a-l avea – Blue Sargent, desperado; Blue Sargent, supererou; Blue Sargent, mardeiaș –, presimțea că singurul lucru pe care l-ar tăia dacă i-ar scoate lama ar fi propriul deget. Maura insistase însă.

— Bricegele sunt ilegale! protestase Blue.

— La fel și crima, răspunsese mama ei.

De fapt, crimele erau în toate ziarele – da, la plural, fiindcă, în pofida oricărui argument logic, în Henrietta existau două gazete –, relatate pe larg. În toată localitatea, cetățeni din ce în ce mai îngrijorați raportau spargeri de locuințe. Mărturiile erau contradictorii – unii spuneau că văzuseră un singur om, alții vorbeau despre doi și erau câțiva care pomeniseră o bandă de cinci sau șase.

— Asta înseamnă că niciun martor nu spune adevărul, pretinsese Blue disprețuitoare, fiindcă nu era un mare fan al jurnalismului.

— Sau toate sunt adevărate, se încăpățânase Maura.

— Știi ceva de la prietenul tău, ucigașul plătit?

— Nu e prietenul meu, negase Maura.

În momentul în care Blue ajunse cu bicicleta în fața sălii în care Calla lua lecții de box, fata se simțea lipicioasă din cauza transpirației și deloc atrăgătoare. Ignoră total peluza și așa neîngrijită și o traversă de-a dreptul până la ușă, pe a cărei sonerie apăsă cu cotul.

— Bună ziua, domniță! o întâmpină Mike, un bărbat enorm, instructorul Callei, care era lat pe cât era Blue de înaltă, ceea ce, desigur, nu era totuși ceva nemaivăzut. Asta e de la o Corvette?

— Camaro, îi spuse Blue, potrivindu-și mai bine janta sub braț.

— Din ce an?

— Ăăă… 1973.

— O, fain model. 350?

— Sigur?

— Bine, domniță, dar unde e restul?

— Bântuie și se distrează fără mine. Calla mai e încă aici?

Mike deschise ușa ca să-i permită fetei să intre.

— Se răcorește la subsol.

Blue o descoperi pe Calla întinsă pe un covor gri uzat. În jurul ei se aflau nenumărați saci de box, unii atârnați de tavan și alții stivuiți. Blue așeză roata de Camaro pe stomacul musculos al Callei.

— Ocupă-te de asta! îi porunci ea.

— Câtă nesimțire!

Calla își duse mâinile însă deasupra metalului. Avea ochii închiși, așa încât n-ar fi avut de unde ști ce ține pe burtă, dar cu toate astea zise:

— Când și-a abandonat mașina, nu era singur.

Cuvântul *abandonat* avea ceva înspăimântător. Ar fi putut să spună că și-a *parcat* mașina. Calla folosise însă alt cuvânt, un sinonim pentru *părăsit*. Iar Blue știa bine că era nevoie de ceva cu totul ieșit din comun pentru ca Gansey să-și părăsească Porcul.

— Și când se va întâmpla?

— Asta a fost deja, zise Calla, deschizând ochii și privind spre Blue. Dar și urmează să se întâmple. Timpul e circular, prostuțo! Folosim neîncetat aceleași porțiuni ale sale. Pe unele mai mult decât pe altele.

— Și n-ar trebui să ne-amintim asta?

— Ți-am spus că timpul este circular, răspunse Calla. Nu am afirmat că și amintirile sunt la fel.

— Ești ciudată, hotărî Blue. Poate că așa vrei să fii, dar m-am gândit că, de data asta, dacă ți-a ieșit din întâmplare, ar trebui să ți-o spun.

— Tu ești cea care se ocupă de ciudățenii și umblă cu oameni care folosesc timpul de mai multe ori.

Blue se gândi la modul în care Gansey păcălise moartea pe meridianul energetic și cum păruse să fie tânăr și bătrân în același timp.

— Gansey?

— Glendower! Dă-mi și celălalt obiect pe care îl ai.

Blue schimbă roata cu bucata de scut. Calla o examină destul de mult. Pe urmă, se ridică și o luă de mână pe Blue. Începu să îngâne un cântec, trecându-și degetele peste cei trei corbi. Era o

melodie arhaică, obsedantă, care o făcu pe Blue să-și strângă brațul liber pe lângă ea.

— În momentul ăsta îl duceau pe brațe, zise Calla. Caii muriseră. Soldații erau foarte slăbiți. Ploua încontinuu. Doreau să îngroape chestia asta cu el, dar era prea grea. Au abandonat-o.

Au abandonat-o!

Ecoul din mintea ei o înfioră. Gansey nu și-ar fi părăsit mașina decât în circumstanțe extraordinare; oamenii lui Glendower nu ar fi aruncat scutul decât în condiții similare.

— Dar e al lui Glendower? E prin apropiere? întrebă Blue cu inima strânsă.

— *Aproape* și *departe* este la fel cu *a fost deja* și *urmează să se întâmple.*

Blue realiză că modul enigmatic în care se exprima Calla o obosea.

— Dar nu mai aveau cai, insistă ea. Cât de departe puteau să ajungă pe jos?

— Oamenii, zise Calla, pot merge distanțe imense dacă sunt siliți.

Se ridică în picioare și-i dădu înapoi piesa lui Blue. Mirosea de parcă boxase. Oftă foarte zgomotos.

— Calla, întrebă Blue deodată, și tu ești una dintre persoanele care refolosește timpul? Tu și mama și Persephone?

— Ai simțit vreodată că e ceva diferit în legătură cu tine? Că ești *puțin mai mult?*

— Da, răspunse repede Blue, cu inima dând să-i iasă din piept.

Calla își scoase cheile mașinii din buzunar.

— Bun! Fiecare om ar trebui să se simtă în felul ăsta. Uite! Ia astea! Conduci tu până acasă. Ai nevoie de exercițiu.

Blue nu mai reuși să scoată nimic de la ea. Își luară la revedere de la Mike (*să nu conduci cu viteză prea mare!*), au pus bicicleta fetei în portbagaj și au ajuns acasă mergând relativ încet. În timp ce Blue încerca să parcheze în fața casei fără să lovească o mașină vopsită în trei culori, care era deja acolo, Calla chicoti.

— Uite! remarcă ea, un necaz nu vine niciodată singur.

Adam Parrish aștepta pe treptele din fața casei.

49

Adam stătea stânjenit pe marginea patului lui Blue. I se părea neobișnuit că ajunsese atât de ușor în dormitorul unei fete. Dacă o cunoșteai pe Blue, încăperea nu era deloc surprinzătoare – siluete de copaci decupate din carton și lipite pe pereți, lanțuri de frunze care atârnau de ventilatorul din tavan, o pasăre din al cărei cioc ieșea o bulă de text, ca la benzile desenate, pe care scria RÂME PENTRU TOȚI, pictată deasupra unei polițe pe care erau înghesuite nouă perechi diferite de foarfeci și o mulțime de nasturi. Sprijinită de perete, Blue bătea absent cu degetele într-o ramură de copac care se desprinsese.

Nu am timp, nu am timp.

Închise strâns ochii pentru o secundă. O aștepta pe fată să termine ceea ce făcea cu copacii, ca să poată vorbi. Blue fluiera în surdină, iar el își simțea pulsul ca pe un ciocan. Se ridică. Nu mai putea rămâne așezat.

Blue se opri brusc. Se sprijini cu mâinile de zid având o expresie de atenție maximă întipărită pe față.

Adam dorise să înceapă conversația cu o afirmație convingătoare cu privire la motivul pentru care era greșită abordarea conservatoare pe care o prefera Gansey în căutarea lui Glendower. În loc de asta, spuse însă:

— Vreau să știu de ce nu mă săruți și de data asta te rog să nu mă mai minți!

Se lăsă tăcerea. Ventilatorul rotativ din colț îi prindea pe amândoi. Vârfurile ramurilor fluturau. Frunzele se învârteau în spirală.

— De asta ai venit? răspunse Blue cu o întrebare.

Era supărată. Iar Adam se bucura de asta, fiindcă se simțea îngrozitor să fie singura persoană mânioasă. Nu răspunse, așa că Blue insistă cu o voce și mai mânioasă.

— Chiar asta e prima conversație pe care vrei s-o avem după ce te-ai întors din D.C.?

— Ce importanță are de unde vin?

— Pentru că dacă aș fi fost Ronan sau Noah, subiectul… chestia despre care am fi vorbit ar fi fost cum s-a desfășurat petrecerea. Mi-ai fi spus unde ai dispărut și ce voiai să faci în momentul acela și… nu știu… chestii adevărate. Nu dacă ai să apuci sau nu să mă săruți.

Adam găsi răspunsul ca fiind de departe cel mai inconsistent pe care i-l dăduse vreodată Blue, mai ales că nu avea nicio legătură cu întrebarea.

— Ronan și Noah nu sunt *iubita mea*.

— *Iubita?* repetă Blue, iar băiatul se înfioră auzind cuvântul acela din gura ei. Nu e mai corect *prietenă?*

— Cred că îmi ești *prietenă...*

— Serios? Prietenii vorbesc unul cu celălalt. Tu pleci pe jos până la Pentagon, iar eu aflu de la Gansey. Taică-tău e un nenorocit, iar eu știu asta fiindcă mi-a zis Gansey! Noah știe totul despre tine. La fel și Ronan.

— Nu, nu mă cunosc cu adevărat. Știu unele lucruri pentru că s-au aflat acolo. Așa, ca Gansey.

— Da? Și eu de ce n-am fost?

— De ce-ai fi fost?

— Pentru că m-ai fi invitat tu, zise Blue.

Lumea întreagă se cutremură. Băiatul clipi des și își reveni destul de greu.

— Dar nu era niciun motiv pentru care tu să fii acolo.

— Da, desigur! Fiindcă nu sunt fete în politică. Pe mine nu mă interesează. Votul? Poftim? Stai așa că mi-am uitat șorțul! Cred că, de fapt, ar trebui să stau la cratiță. De fapt, chiar acum făcălețul...

— Nu știam că tu...

— *Exact despre asta e vorba*. Te-ai gândit măcar o dată la asemenea lucruri?

Nu se gândise.

— N-ai fi plecat însă nicăieri fără Gansey, șuieră Blue. Voi doi faceți un cuplu grozav. Pupă-l pe el!

Adam își lăsă bărbia în piept, încurcat.

— Ei bine, află că eu nu vreau să fiu doar cineva cu care te poți săruta. Vreau să fim prieteni adevărați. Nu doar o persoană pe care e simpatic s-o ai prin preajmă fiindcă... fiindcă are țâțe.

Blue nu înjura în general și de aceea Adam simți că țâțe e cuvântul cel mai aproape de o înjurătură pe care l-ar fi putut rosti fata. Pe de altă parte, îl enerva direcția în care o lua discuția după ce ea spusese vorba aceea.

— OK, Blue! Gansey avea dreptate. Câteodată ești o feministă furioasă.

Fata închise gura. Umerii îi tremurau ușor, nu ca atunci când

îți este frică, ci mai degrabă ca în momentul în care aștepți un cutremur.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Adam. Nimic din tot ce ai zis până acum nu are legătură cu *noi*.

Buzele fetei se țuguiară într-un gest amar.

— Chiar vrei adevărul?

— Asta mi-am dorit de la început, zise Adam, deși nu mai era sigur ce așteaptă de la ea.

Aștepta doar să se încheie cearta aceea. Își dorea să nici nu fi venit. Sau să o fi întrebat despre Glendower. Era conștient că ar fi trebuit să o invite la petrecere. Dar cum ar fi fost posibil? Capul îi era prea plin, prea gol, prea ciudat. Se avântase mult prea departe în nisipuri mișcătoare și acum nu părea că se mai poate întoarce.

— Bine, adevărul, zise Blue, strângându-și pumnii și încrucișându-și brațele. Uite care e treaba! Toată viața mea, clarvăzătoarele mi-au spus că îmi voi ucide sufletul-pereche dacă îl sărut. Iaca! Ești fericit? Nu ți-am zis imediat, fiindcă n-am vrut să spun *suflet-pereche* și să te sperii.

Copacii începură să tremure în spatele ei. O altă viziune se străduia să iasă la suprafață. Băiatul încercă să o înăbușe, conectându-se la amintiri, punând alături săruturile lor ratate cu profeția aceea fatală. Nu părea real, dar oricum totul i se părea că e imaginar.

— Și acum?

— Nu te *cunosc*, Adam.

Nu e vina ta, susură aerul. *Nu poți fi cunoscut.*

— Și acum?

— Acum? Acum… reluă Blue cu o voce tremurată, nu ți-am zis până astăzi, fiindcă tocmai am realizat că nu mai contează. N-o să fii tu.

Resimți cuvintele fetei ca pe un pumn aplicat de tatăl său. Mai întâi o amorțeală și apoi un șuvoi de sânge care se năpustește spre locul loviturii. Și apoi, tristețea dispăru, lăsând locul arsurii familiare. Îl sfâșie ca o explozie care spulberă ferestre și devorează totul, din interior.

Își imagina cu încetinitorul cum ar fi lovit. Nu.

Nu. Se manifestase o dată așa față de ea și nu avea de gând să repete gestul acela. Se depărtă, ținându-și pumnul pe frunte. Cu celălalt lovi peretele, dar nu foarte tare. Dorea doar să se

împământeze, să se descarce. Se concentră să-și dezmembreze furia, consumat de flacăra teribilă pe care o simțea în piept.

N-o să fii tu.

La sfârșit, în mintea lui nu mai rămase decât: *Vreau să plec.* Trebuia să mai existe un loc în care el nu fusese încă, un sol în care să rodească și emoțiile lui.

Când se întoarse cu fața la ea, văzu că fata îl urmărește nemișcată. Clipi și pe obraji îi apărură de nicăieri două lacrimi. Erau dintre acelea care vin repede fiindcă sunt deja în ochii tăi și încep să coboare înainte să-ți dai seama că plângi. Adam le știa prea bine.

— Ăsta e adevărul? întrebă băiatul cu o voce atât de pierită, încât cuvintele sunară grav, ca o vioară la care se cântă prea încet.

Apărură alte două lacrimi. Fata clipi, iar ele rămaseră în ochi, ca două lacuri mici, strălucitoare.

N-o să fii tu.

Nu el, cu furia lui înăbușită, cu tăcerile sale lungi, cu rănile sale.

N-o să fii tu.

Uită-te la tine, Adam! auzi el vocea lui Gansey. *Uită-te! N-o să fii tu.*

— Dovedește-mi! șopti el.

— Ce?

— Dovedește-mi! repetă băiatul mai tare.

Blue începu să clatine din cap.

— Dacă nu sunt eu înseamnă că n-o să pățesc nimic, nu?

— Nu, Adam, zise fata continuând să clatine din cap.

— Dacă nu sunt eu, Blue, nu mai contează, nu-i așa? Chiar tu ai spus. N-o să fiu eu niciodată.

— Nu vreau să te rănesc, Adam, zise ea pe un ton trist.

— Ori este adevărul, ori nu!

Blue îi puse o mână în piept și-l împinse ușor.

— Nu vreau să te sărut! N-o să fim niciodată împreună.

N-o să fii tu.

După ce tatăl său îl lovise ultima dată, urechea stângă a lui Adam rămăsese insensibilă. Nu șuiera, nu țiuia. Pur și simplu nu avea nicio senzație. Acum, tot corpul îi era la fel.

— Bine, zise el cu o voce goală.

Blue își șterse ochii cu dosul palmei.

— Îmi pare rău, să știi…

— Bine.

Începea să-și revină în simțiri, dar era distrat și amorțit încă. Totul clipea în jurul lui și părea difuz. Nu aveau să fie niciodată împreună. Nici cu Gansey. Promisiunea *nu aici, nu acum* se transformase în certitudinea *aici, acum*. De acum înainte aveau să fie doar el și Cabeswater.

Nu pot fi cunoscut.

Cobora scările, deși nu-și amintea că părăsise camera fetei. Îi spusese ceva? Pleca. Nu știa unde. În jurul lui se amestecau voci și imagini care îl tulburau.

Unul dintre glasuri se desprinse însă din haos. Era cel mai firav din toată casa.

— Adam! zise Persephone, prinzându-l de mânecă în timp ce el deschidea ușa din față. E timpul să vorbim.

50

Persephone îi oferi plăcintă. Era cu nuci pecan, o făcuse ea, iar acceptarea nu era tocmai o opțiune.

Maura se încruntă, privindu-l pe băiat:

— Ești sigură că asta e cea mai bună cale? Tu știi mai bine, dar...

— Uneori, admise Persephone. Haide, Adam, să mergem în camera pentru citiri. Poată să vină și Blue cu tine, dar o să vorbim chestiuni foarte personale.

Adam nu realizase că fata era acolo. Își ținea capul în pământ. Avea o julitură pe mână, căpătată în timpul aventurii sale pe autostradă, și își făcea de treabă trăgând de marginile ei.

— Ce se întâmplă? întrebă Blue.

Persephone flutură din mână într-un gest menit să-i transmită că e mult prea complicat ca să-i explice.

— Vrea să-i echilibreze interiorul cu exteriorul, o lămuri Maura. Să găsească o modalitate de a face pace cu Cabeswater, nu-i așa?

— Cam pe-acolo, o aprobă Persephone.

— Vin și eu dacă vrei, zise fata, după care toate fețele se întoarseră către el.

Dacă intra în camera aceea de unul singur, n-ar fi fost decât Adam Parrish.

Într-un fel, mereu fusese așa. Câteodată se schimba doar peisajul. Uneori, vremea era bună.

Tot ceea ce rămânea însă în final era: Adam Parrish. Încercă să se încurajeze spunându-și: *E doar camera pentru citiri.* Știa că nu e tocmai adevărat. Era însă o coajă de adevăr.

— Mi-ar plăcea s-o fac de unul singur, zise el cu o voce joasă, fără să se uite la Blue.

— Ia-ți și plăcinta cu tine, zise Persephone, iar Adam îi dădu ascultare.

Încăperea era mai întunecată decât restul casei, luminată doar de lumânările bondoace adunate în mijlocul mesei pentru citiri. Adam își așeză farfuria lângă ele.

Persephone închise ușa în urma ei.

— Ia o gură de plăcintă.

Adam gustă.

Lumea căpătă ceva mai multă claritate.

Odată închisă ușa, camera mirosea a trandafiri la miezul nopții și a chibrituri abia aprinse. În lipsa unei lumini adevărate, era greu să spui cât e de mare încăperea aceea. Deși Adam știa perfect dimensiunile ei minuscule, acum i se părea masivă, ca o cavernă. Pereții păreau îndepărtați și inegali, iar interiorul înghițea sunetul respirației lor și foșnetul cărților.

Mă pot opri acum, gândi Adam.

Dar era doar camera pentru citiri, o încăpere care ar fi trebuit să fie sufragerie. Nimic nu avea să se schimbe acolo.

Adam știa că niciunul dintre lucrurile pe care urma să le audă nu era adevărat, dar părea mai simplu să se prefacă.

Persephone luă o ramă de pe perete. Băiatul abia reuși să vadă că era fotografia unei pietre ridicate pe un câmp pustiu. O așeză cu sticla în sus, pe masă, în fața lui. Întunericul și lumina pâlpâitoare a lumânărilor făcură imaginea să dispară. Tot ce se mai vedea acum era reflexia pe sticlă; rama deveni brusc o baltă sau o oglindă dreptunghiulară. Flacăra lumânărilor nu se reflecta însă cu exactitate, nu părea să fie la fel cu cea din realitate. I se strânse stomacul.

— Cred că simți, zise Persephone de pe cealaltă parte a mesei, unde rămăsese în picioare. Cât de dezechilibrat ești.

Lucrul acela era mult prea evident ca să-l nege. Băiatul arătă spre sticla în care reflexiile continuau să fie ciudate.

— Și asta pentru ce e?

— Pentru scrutat, răspunse femeia. E o modalitate de a privi în alte locuri, care sunt prea îndepărtate, există doar într-un anumit fel sau nu vor să fie văzute.

Lui Adam i se păru că din sticlă iese fum. Clipi; imaginea dispăruse.

— Unde ne uităm?

— Undeva foarte departe, zise Persephone zâmbindu-i, o persoană micuță și secretoasă ca o vrabie care ciripește printre crengile unui copac. O să ne uităm în tine.

— Și e sigur?

— Dimpotrivă, e oricum altcumva, numai sigur nu, zise Persephone. De fapt, cred că ar fi bine să mai iei o înghițitură de plăcintă.

Adam începu să mestece.

— Și ce-o să se întâmple dacă nu facem lucrul ăsta?

— Ceea ce simți va deveni și mai îngrozitor. Ființa ta e genul

de puzzle care nu poate fi rezolvat identificând mai întâi piesele de la margine.

— Dar dacă n-o fac, începu Adam și apoi se opri fiindcă adevărul spuselor femeii îl lovi nemilos, se afundă și mai ales *se potrivi* în pustiul sufletului său. O să mă schimbe pentru totdeauna?

— Te-ai schimbat tu însuți deja, zise Persephone clătinând din cap. Când ai făcut sacrificiul. Ceea ce urmează e doar încheierea gestului de atunci.

Însemna că nu avea niciun sens să *nu* îl facă.

— Spune-mi, atunci, cum trebuie să procedez.

Persephone se aplecă spre el, peste masă, dar tot nu se așeză.

— Va trebui să încetezi să mai arunci lucrurile. Nu ți-ai sacrificat mintea. Începe să-ți păstrezi doar pentru tine gândurile. Și nu-ți uita sacrificiul! Trebuie să-i acorzi importanță.

— Păi, a fost important, zise Adam, biruit de o mânie bruscă și pură, inamicul invincibil al băiatului.

Femeia îl privi tăcută, țintuindu-l cu ochii ei mari și negri. Furia se disipă.

— Ai promis să fii ochii și mâinile pădurii Cabeswater, dar ai fost atent la ceea ce te-a rugat?

— Nu mi-a spus nimic.

Persephone îl privi cu o mină înțeleaptă. Bineînțeles că-i spusese. Deodată, băiatul își dădu seama că aceea era cauza aparițiilor și a viziunilor pe jumătate. Cabeswater încercase să-i atragă atenția în singurul fel în care putea: zgomotul, sunetele, haosul din interiorul său.

— N-am putut să înțeleg.

— Fiindcă și mesajul e dezechilibrat, zise ea. Dar vorbim despre un alt ritual pentru o altă problemă. Acum privește în tine însuți știind că vei descoperi acolo lucruri care te vor răni. Scrutările astea nu sunt niciodată lipsite de pericole. Nu știi cu cine te poți întâlni.

— O să mă ajuți dacă lucrurile nu merg bine? întrebă el privind-o în ochi.

Irișii negri ai femeii se oglindiră mut în privirea lui. Realiză că își lăsase singurul sprijin în bucătărie.

— Ferește-te de oricine îți promite ajutor într-o asemenea situație, zise Persephone. Înăuntrul tău nu poți conta decât pe

tine însuți.

Începură.

Întâi nu percepu decât lumânările. Flacăra subțire și înaltă a celor adevărate și arderea circulară a fitilelor din oglindă. Pe urmă, din întunericul de deasupra lui, păru să cadă un strop de apă. Ar fi trebuit să se răspândească pe sticlă, dar străbătu cu ușurință suprafața.

Căzuse într-un vas cu apă. Unul din acelea grosolane și ieftine din care mama sa avea o mulțime prin dulapuri. Acesta se afla însă în mâna lui Adam. Chiar când dădu să bea, prinse o mișcare cu coada ochiului. Nu avu timp să se pregătească înainte ca lumina… sunetul… tatăl lui îl lovi.

— Stai… zise Adam, gata să se explice, mereu dispus să discute, în timp ce se lovi de blatul decolorat din bucătăria lor.

Ar fi trebuit să se termine, pumnul, dar părea să fi rămas captiv înăuntrul loviturii. Era deopotrivă băiatul, pumnul, blatul și mânia atotstăpânitoare care pornise totul.

Toate astea trăiau în el. Pumnul, prima lovitură din partea tatălui său le avea mereu în cap. *Cabeswater*, gândi Adam.

Scăpă din interiorul loviturii. Vasul se prăbuși pe podea, prea solid ca să se spargă, picătura de apă se strecură afară și începu să cadă din nou. De data aceasta ajunse într-o baltă liniștită, înconjurată de copaci. Întunericul se strecura dintre ei, bogat, viu.

Adam mai fusese acolo. Cabeswater.

Se afla însă cu adevărat în pădure sau totul era un vis? Avea însă asta vreo importanță pentru Cabeswater?

Locul acela – simți mirosul pământului jilav, de sub crengile căzute, auzi sunetul insectelor care se târâiau pe sub scoarța putrezită, tresări la atingerea aceluiași vânt care îi flutura părul și agita frunzele de deasupra.

În apa neagră de la picioarele lui Adam erau pești roșii. Își scoteau gurile din apă, urmărind valurile pe care le produsese picătura când atinsese apa. Mișcarea îi atrase atenția asupra copacului viselor, aflat pe malul celălalt. Arăta exact ca înainte: un stejar uriaș cu o scorbură putrezită înăuntrul său, îndeajuns de mare ca să primească o persoană. Cu luni în urmă, el stătuse acolo și avusese o viziune teribilă asupra viitorului. Gansey murea din cauza lui.

Adam auzi un suspin. Era femeia pe care o văzuse în

apartamentul său, chiar primul spirit. Purta o rochie deschisă la culoare, de modă veche.

— Știi ce vrea Cabeswater de la mine? întrebă el.

Sprijinindu-se de scoarța brăzdată a copacului viselor, femeia își apăsă dosul palmei pe frunte, într-un gest de supărare.

— *Auli! Greywaren furis al. Lovi ne...*

Nu era latină.

— Nu-nțeleg, zise Adam.

Lângă femeie apăru deodată omul cu gambetă, cel pe care îl zărise acasă la Gansey. Acesta vorbi și el pe un ton rugător:

— *E me! Greywaren furis al.*

— Îmi pare rău, zise Adam.

Apăru un alt spirit, cu mâna întinsă spre el. Și altul. Și altul. Toate viziunile care îl bântuiseră, zeci de chipuri. Dar nu le înțelegea.

— O să-ți traduc eu, auzi Adam o voce mică aflată în stânga sa.

Se întoarse și văzu o fetiță îmbrăcată într-o rochie neagră. Nu era foarte diferită de o variantă miniaturală a Persephonei: părul alb era zbârlit precum vata de zahăr, avea fața îngustă și ochii negri. Îl luă de mână. Palma ei era foarte rece și un pic umedă.

— O să traduci exact? o întrebă el îngrijorat.

Degetele ei mici se strânseră pe ale lui. Era sigur că nu o mai văzuse niciodată. Niciuna din viziunile și flash-urile pe care le avusese de când făcuse sacrificiul nu o înfățișase pe fetița aceea. Era foarte asemănătoare cu Persephone, și totuși altfel.

— Nu, zise el. Numai eu mă pot ajuta.

— Ești deja mort aici, zise ea dând capul pe spate într-un gest furios.

Înainte să se poată trage, fetița îl zgârie cu cealaltă mână pe încheietură. Pe piele îi apărură trei linii sângerii. Putea să-i simtă gustul, de parcă i-ar fi spintecat de fapt limba.

Totul era ca într-un vis urât.

Nu. Dacă acesta era vis, înseamnă că și Cabeswater e la fel, că poate controla pădurea dacă alege să facă asta. Adam reuși să se elibereze. Nu avea de gând să-și abandoneze rațiunea.

— Cabeswater, zise el cu voce tare. Spune-mi ce vrei de la mine!

Băgă mâna în apă. Era rece și lipsită cumva de substanță, ca și cum și-ar fi băgat mâna printre două cearșafuri. Cu grijă,

apucă picătura de apă pe care o urmase în viziunea aceea. I se zbătea în palmă, mergând înainte și înapoi pe linia vieții.

Ezită. La capătul acelui moment era ceva care avea să îl despartă definitiv de ceilalți. Nu știa cât de mult. El avea să ajungă însă într-un loc în care ei nu vor fi. Urma să devină ceva ce ei nu sunt.

Dar asta se întâmplase deja.

Se trezi în picătura de apă. Cabeswater nu mai trebuia să-i vorbească prin apariții. Nu mai avea nevoie de viziuni incomplete. Nu-i mai trimitea cereri disperate de a-i acorda atenție.

El era Cabeswater și copacul viselor și fiecare stejar cu rădăcinile răsucite printre pietre în căutarea energiei și a speranței. Simțea cum absoarbe pulsul meridianului energetic – ce termen banal, stupid, *meridian energetic*; părea atât de străin acum, că îl putea simți. Își putea aminti fiecare altă denumire și toate i se păreau mai potrivite: *drumul zânelor, calea spiritelor, linia cântecelor, vechile urme, căile dragonilor, potecile viselor.*

Calea morților.

Simțea energia cum clocotește și pulsează în ființa lui, dar nu ca electricitatea, ci mai degrabă ca rememorarea unui secret. Era puternică, atotcuprinzătoare, pe urmă se estompa, așteptând. Câteodată, ființa lui era energie pură, alteori puterea aceea era aproape uitată.

Dincolo de toate, simțea însă bătrânețea pădurii Cabeswater. Ciudățenia ei. Exista ceva adevărat și neomenesc în inima ei. Fusese acolo cu multe secole înaintea lui și avea să existe sute de ani în viitor. În planul general al tuturor lucrurilor, Adam Parrish nu avea nicio importanță. Era doar un amănunt, o cută în amprenta unei ființe imense…

Nu am fost de acord să-mi dau gândurile.

Avea să fie mâinile și ochii pădurii, dar nu va fi Cabeswater.

Avea să fie Adam Parrish. Se lăsă pe spate.

Era în camera pentru citiri. Pe sticla din ramă se vedea o picătură de apă. Dincolo de masă, Persephone își îngrijea trei zgârieturi sângerânde de pe încheietura mâinii. Mâneca îi fusese sfâșiată. Toate lucrurile din cameră i se păreau diferite lui Adam. Nu era foarte convins în ce fel. Era ca și cum… și-ar fi ajustat televizorul, de la ecranul lat la cel normal.

Cum de crezuse până acum că Persephone are ochii negri. Toate culorile combinate aveau ca rezultat culoarea aceea.

— N-au să înțeleagă, zise Persephone, punând pachetul de cărți de tarot în fața lui. N-au priceput nici când m-am întors eu.

— Sunt diferit? o întrebă el.

— Ai fost altfel și până acum, răspunse Persephone, doar că din momentul acesta totul va fi mult mai evident.

Adam atinse cărțile de tarot. Momentul în care se uitaseră împreună la un pachet așezat tot pe masa aceea părea foarte îndepărtat.

— Și ce ar trebui să fac cu astea?

— Ciocănește pe ele, șopti femeia. De trei ori. Le place. Pe urmă amestecă-le și ține-le puțin la piept!

Băiatul lovi încetișor cu degetele în cărți, le amestecă și apoi îmbrățișă pachetul neobișnuit de mare. Lipite de piept, emanau căldură, ca o ființă vie. Nu le simțise niciodată așa.

— Acum, adresează-le o întrebare.

Adam închise ochii.

Ce e de făcut?

— Alege patru dintre ele. Nu, trei, se răzgândi Persephone. Doar trei: trecutul, prezentul și viitorul. Cu fața în sus.

Cu grijă, Adam alinie trei cărți pe masă. Ilustrațiile pachetului aceluia erau întunecate, șterse, abia vizibile în lumina slabă. Personajele de pe ele păreau că se mișcă. Citi cuvintele de la baza lor.

— Turnul, Spânzuratul, nouă de spade.

Persephone își țuguie buzele.

Privirea lui Adam se mută de la prima carte, care înfățișa oameni căzând din vârful unui turn în flăcări, la cea de a doua, unde un om atârna cu capul în jos de un copac. Ultima înfățișa un bărbat care plângea în pumn. O disperare copleșitoare. Nu reuși să-și smulgă ochii de la ea.

— Pare că abia s-a trezit dintr-un coșmar, zise Adam.

Arată, gândi el, *cum aș arăta eu dacă viziunea din copacul viselor se va adeveri vreodată.*

Când ridică ochii spre Persephone, Adam era convins că vedeau amândoi aceleași lucruri. Își dădea seama după poziția buzelor ei, după durerea din privire. Camera se întindea în jurul lor, neagră și nesfârșită: o peșteră, un codru bătrân sau un lac negru, total liniștit. Viitorul continua să fie ceva în care Adam

era aruncat: o încercare, un sacrificiu, chipul mort al celui mai bun prieten.

— Nu, zise Adam încetișor.

— Nu? repetă Persephone.

— Nu, clătină băiatul din cap. Poate că acesta este viitorul, dar nu va fi sfârșitul.

— Ești sigur? întrebă femeia.

În glasul ei se strecurase o nuanță care nu mai existase până atunci. Adam începu să se gândească. Meditã la căldura pe care o simțise la cărțile de tarot, cum întrebase *ce e de făcut?*, iar ele îi dăduseră răspunsul acela îngrozitor. Se gândi la faptul că putea încă auzi vocea Persephonei, ca un ecou în jurul lui, deși ar fi trebuit să se stingă pe pereții camerei de citiri; cum fusese Cabeswater și simțise calea morților șerpuind prin ființa lui.

— O să… începu el. O să mai trag o carte.

Ezită, așteptând ca femeia să-i spună că nu are voie. Persephone rămase însă tăcută, așa încât Adam tăie cărțile și-și puse palmele pe ambele teancuri. O ridică pe aceea care i se păru mai caldă.

O întoarse și o așeză lângă nouăle de spade. Înfățișa o siluetă cu mantie, care avea în față o monedă, o cupă, o spadă și o bâtă, toate simbolurile suitelor de tarot. Deasupra capului plutea simbolul infinitului; avea un braț ridicat într-un gest care semnifica puterea. *Da*, gândi Adam. I se păru că înțelege, dar numai pentru un moment. Citi cuvintele de pe carte.

Magicianul.

Persephone scoase un oftat prelung și începu să râdă. Era un hohot de eliberare care suna de parcă femeia s-ar fi oprit de curând din alergat.

— Adam, zise ea, termină-ți plăcinta.

51

Până la urmă, Blue reuși să se taie.

După ce Adam intrase în camera pentru citiri, deschisese de probă briceagul, iar aceasta evident că o atacase. De fapt, era doar o zgârietură. Aproape că nici nu merita un plasture, dar ea își puse unul. Pentru orice eventualitate.

Nu se simțea ca Blue Sargent, desperado; Blue Sargent, supereroină; Blue Sargent, mardeiaș.

Poate că adevărul nu fusese cea mai bună variantă. Deși trecuseră ore bune de la cearta cu Adam, inima continua să-i bată ciudat. De parcă nu era legată de nimic și la fiecare contracție stârnea ecouri în pieptul ei gol pe dinăuntru. Își repeta în minte replicile pe care și le aruncaseră. N-ar fi trebuit să-și piardă stăpânirea de sine. Mai bine i-ar fi zis de la început...

Totul era însă în trecut.

De ce nu m-am putut îndrăgosti de el?

Băiatul dormea, cuibărit pe canapea, cu buzele desfăcute în semn de maximă epuizare. Persephone o informase pe Blue că se aștepta ca el să doarmă șaisprezece sau chiar optsprezece ore după ritual și că, odată trezit, era posibil să simtă greață și chiar să vomeze. Maura, Persephone și Calla stăteau la masa din bucătărie, cu capetele apropiate, dezbătând. Din când în când, Blue prindea porțiuni de conversație: *trebuia s-o fi făcut mai repede* și *trebuia însă ca el să accepte mai întâi*.

Îl privi din nou pe Adam. Era drăguț și o plăcea și dacă ea nu i-ar fi spus adevărul ar fi putut să iasă la o întâlnire ca o fată normală și chiar să-l sărute fără grija că-l va omorî.

Blue stătea lângă ușa din față, cu capul sprijinit de zid. Nu-și dorea însă asta. Voia ceva mai mult.

Dar poate că nu există mai mult.

Poate ar trebui să meargă la o plimbare însoțită doar de briceagul ei roz. Făceau o pereche minunată. Niciunul nu era în stare să se deschidă fără să rănească pe cineva. Nu știa însă unde să se ducă. Se strecură în camera pentru citiri, încet, ca să nu-l trezească pe Adam sau să atragă atenția Orlei. Ridică telefonul și ascultă o clipă ca să se asigure că nu se desfășura vreo convorbire pe linia cu plată. Tonul.

Îl sună pe Gansey.

— Blue?

Doar glasul lui. Inima i se mai domoli. Nu complet, dar îndeajuns de mult ca să nu se mai zbată dureros. Închise ochii.

— Mă duci undeva?

Luară noul Porc, aparent identic celuilalt până și în privința mirosului de benzină și a tusei care preceda pornirea motorului. Scaunul din dreapta șoferului semăna la fel de mult cu o găleată spartă, acoperită cu vinilin, iar lumina farurilor se reducea la aceleași două fascicule gemene de lumină slabă, galbenă.

Gansey era însă altul. Deși purta pantalonii aceia office și încălțările Top-Siders de-a dreptul tâmpite, era îmbrăcat cu un tricou alb, fără guler, și purta ochelari cu ramă îngustă. Acesta era favoritul ei: savantul Gansey, desprins de atmosfera din Aglionby. Exista însă ceva de-a dreptul teribil în legătură cu felul cum o făcea să se simtă în momentul acela.

— Ce s-a întâmplat, Jane? întrebă el imediat ce fata se urcă în mașină.

— M-am certat cu Adam, zise ea. I-am spus totul. Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Există însă vreun subiect pe care ai vrea să ne axăm? întrebă adolescentul, băgând mașina în viteză.

— Orice, atâta vreme cât nu e vorba despre el.

— Știi unde vrei să mergi?

— Doar du-mă de aici.

Porniră spre ieșirea din oraș, iar el îi spuse despre Ronan și Kavinsky. Continua să conducă spre munți și după ce terminase de povestit, pe drumuri din ce în ce mai înguste, după care îi descrise petrecerea, clubul de lectură și sendvișurile organice cu castravete. Motorul Camaroului mârâia, stârnind ecouri pe stâncile apropiate de marginea drumului. Farurile nu băteau decât până la curba următoare. Blue își ridică picioarele și își înfășură brațele în jurul lor. Își puse obrazul pe genunchi și îl urmări pe Gansey cum schimbă vitezele, privește în oglinda retrovizoare și apoi se uită la ea.

Băiatul îi povesti despre porumbei și despre Helen, despre absolut toate lucrurile, mai puțin Adam. Era ca și cum ar fi încercat să descrie un cerc fără să rostească însă cuvântul.

— Bine, zise ea într-un târziu. Acum poți să spui și despre el.

În mașină se lăsă liniștea, ceea ce în Porc însemna că e doar mai puțin zgomot. Motorul urla, iar anemicul aer condiționat

șuiera încetișor, scăldându-le fețele cu un șuvoi firav de aer oarecum rece.

— O, Jane! zise brusc Gansey. Dacă ai fi fost acolo când am primit telefonul acela, când am aflat că merge pe autostradă, tu ai fi…

Băiatul se opri înainte să spună ce credea că ar fi făcut ea. Își reveni însă repede și continuă:

— Ha! Adam e una cu copacii din Cabeswater, iar Noah reface mereu scena crimei sale. Ronan mai întâi strică și apoi inventează mașini noi. Cu tine ce e nou? Ceva teribil, nu?

— Mă știi, zise Blue, mereu sensibilă.

— Ca și mine, o aprobă Gansey cu măreție, ceea ce îi stârni ei un hohot de râs încântător. Sunt o creatură care apreciază plăcerile simple.

Blue atinse butonul radioului, fără să-l răsucească însă. Își luă repede degetele de acolo.

— Mă simt îngrozitor acum, că i-am zis…

Gansey viră pe un drum și mai îngust. Ar fi putut fi foarte bine calea de acces spre o proprietate privată. Era însă greu de distins acolo în munți, în special după lăsarea întunericului. Insectele din copacii foarte apropiați de drum bâzâiau chiar mai tare decât motorul.

— Adam și-a dat viața pentru Aglionby, zise Gansey deodată. Și pentru ce? Educație?

Nimeni nu mergea la Aglionby doar pentru asta.

— Nu numai, zise fata. Prestigiul? Oportunități?

— Dar poate că n-a avut niciodată vreo șansă. Poate că succesul e ceva genetic.

Ceva mai mult.

— Chiar n-am chef să am discuția asta acum cu tine.

— Poftim? Ah, *nu* asta am vrut să spun. Ideea e că eu am avut multă…

— Te afunzi mai tare!

— Eu am avut multă *susținere*, insistă băiatul. La fel ca tine. Ai crescut între oameni care te iubesc, nu-i așa?

Blue aprobă din cap fără să trebuiască să se gândească.

— Și eu la fel, zise Gansey. Nu m-am îndoit niciodată. Nu am avut nici măcar vreun motiv să o fac. Chiar și Ronan a crescut la fel, la vârsta la care lucrul ăsta contează cel mai mult, când a devenit persoana care e astăzi. Vârsta maturizării sau cum s-o fi

numind… Înainte să te întâlnesc, credeam că e vorba despre bani, de parcă, într-un fel, familia lui Adam ar fi fost prea săracă pentru a-l putea iubi.

— Ah, dar de vreme ce *noi* suntem sărace, dar fericite… începu Blue cu aprindere, niște țărăncuțe vesele…

— Încetează, te rog, Jane! o întrerupse el. Știi bine ce vreau să spun. Am fost un idiot. M-am gândit că dacă te străduiești atât de mult să supraviețuiești, nu mai ai timp să fii și un părinte bun. Evident că nu e așa, pentru că atât tu, cât și eu am fost bogați… în afecțiune.

— Cred că ai dreptate, zise Blue. Dar nu cred că e genul de bogăție care o să mă ajute să termin colegiul public.

— Colegiul public! repetă Gansey.

Sublinierea celui de-al doilea cuvânt o răni pe Blue mai mult decât era în stare să spună cu voce tare. Rămase tăcută, simțindu-se aiurea pe locul din dreapta șoferului până când Gansey o privi atent.

— Sunt convins că ai putea obține burse.

— Nu acoperă nici costul cărților.

— Dar e vorba de câteva sute de dolari pe semestru, nu-i așa?

— Și tu cam cât crezi că fac eu pe un schimb la Nino’s?

— Nu sunt și granturi care să acopere toate cheltuielile?

Frustrarea urla în ființa fetei. Toate cele care se întâmplaseră în ziua aceea păreau că sunt pe cale să explodeze.

— Gansey, hotărăște-te! Ori sunt idioată, ori nu! Ori sunt îndeajuns de deșteaptă încât să fi cercetat lucrurile astea și să știu ce vorbesc, ori sunt prea proastă să mă fi interesat de posibilitatea unei burse și atunci oricum nu o merit.

— Te rog, nu te enerva.

Fata își sprijini capul de geam.

— Iartă-mă!

— Isuse! exclamă Gansey. Îmi doresc să se termine odată săptămâna asta.

Rămaseră tăcuți în vreme ce mașina continua să urce.

— I-ai cunoscut vreodată părinții?

— Îi *urăsc*! zise Gansey pe un ton care nu-i era caracteristic. Vânătăile cu care venea la școală… Oare l-au iubit vreodată? Măcar o zi.

În mintea ei, Adam era o siluetă care își apăsa pumnul pe peretele dormitorului ei. Atât de delicat, deși fiecare mușchi îi

era încordat, părând parcă să cerșească violența.

— Ia uite! zise ea deodată.

Gansey îi urmări privirea. Copacii dispăreau pe o parte a drumului și, acolo, drumul de pietriș pe care mergeau ajungea chiar pe creasta muntelui, unde se învârtea ca un covrig. Valea întreagă li se înfățișa în toată splendoarea ei. Asta în ciuda faptului că răsăriseră sute de stele; cerul era însă de un albastru închis, desprins parcă din fantezia unui pictor idealist. Munții de pe partea cealaltă a văii erau însă absolut întunecați, contrastând puternic cu cerul. Negri, reci și tăcuți. Iar între ei, la poale, se vedea Henrietta, un haos de lumini albe și galbene.

Gansey opri Porcul. Trase frâna de mână. Priviră amândoi prin geamul din partea lui.

Peisajul avea un soi de frumusețe tăcută, dar feroce, care nu te lăsa să o admiri, genul acela de minunăție care doare întotdeauna. Gansey oftă încet, întrerupt, de parcă ar fi regretat suspinul acela. Fata își mută privirea de la priveliște la profilul lui, urmărindu-l cum se uită la oraș. Își trecu degetul mare peste buza inferioară – tipic pentru Gansey –, apoi își înghiți saliva. Își dădu seama că se simte exact la fel ca în momentul în care privise stelele când intrase în Cabeswater.

— La ce te gândești? întrebă Blue.

Băiatul nu-i răspunse imediat. Iar când vorbi, își ținu ochii pironiți asupra peisajului.

— Am fost peste tot în lume. În mai mult de o țară pentru fiecare an pe care l-am trăit. Europa și America de Sud, cei mai înalți munți și cele mai late fluvii, cele mai frumoase sate… Nu-ți spun asta ca să mă laud, ci doar fiindcă încerc să înțeleg cum am putut cunoaște atât de multe locuri, dar să simt că doar aici sunt acasă. E singurul loc căruia îi *aparțin*. Și fiindcă mă străduiesc atât de tare să pricep cum, deși simt asta…

— … doare atât de mult, îi termină Blue fraza.

Gansey se întoarse spre ea, cu ochi strălucitori. O aprobă din cap. *De ce*, gândi ea aproape în agonie, *n-a putut să fie Adam?*

— Dacă afli, să-mi spui și mie, zise fata.

O să moară, Blue, nu…

— Nu știu dacă suntem meniți să aflăm.

— Ba da, zise Blue pe un ton feroce, încercând din răsputeri să domolească sentimentul care clocotea în ea. Dacă tu nu ești în stare, o să aflu singură.

— Și-o să-mi spui și mie? Dacă afli prima? întrebă el.

— Cu siguranță.

— Jane, în lumina asta, tu... *Isuse!* Isuse! Trebuie să-mi pun ordine în gânduri.

Deschise brusc portiera și țâșni afară, sprijinindu-se de capotă ca să iasă mai repede. O trânti, după care merse în spatele mașinii, trecându-și mâna prin păr.

Porcul era îngrozitor de tăcut. Fata auzea zgomotele nopții, insecte, orăcăit de broaște și păsări neștiute care ciripeau încetișor. Din când în când, motorul care se răcea suspina ușor, de parcă ar fi respirat. Gansey nu se întoarse.

Bâjbâind pe întuneric, fata reuși să-și deschidă portiera. Îl descoperi sprijinit de caroserie, în spate, cu brațele încrucișate pe piept.

— Îmi pare rău, zise Gansey fără să o privească, în timp ce fata se sprijinea lângă el. Am fost foarte nepoliticos.

Blue avea câteva replici în minte, dar pe niciuna dintre ele n-o putea rosti cu voce tare. Se simțea de parcă una dintre păsările de noapte se cuibărise înăuntrul ei. Se foia și se întorcea odată cu fiecare respirație.

O să moară și o să doară...

Îi atinse însă gâtul, exact acolo unde se termina părul, chiar deasupra tricoului. Băiatul rămase nemișcat. Pielea îi ardea, iar ea putea simți foarte, foarte stins pulsul inimii lui. Nu era ca atunci când se întâlnea cu Adam. Nu trebuia să presupună ce are de făcut cu mâinile. Știau singure. Așa ar fi trebuit să se simtă și cu Adam, mai puțin teatru și mai multe certitudini.

Băiatul închise ochii și se aplecă puțin, ca palma ei să i se lipească în întregime de gât, cu degetele răsfirate, de la ureche la umăr.

Blue simțea că fiecare celulă a ei era încărcată cu electricitate. *Spune ceva, spune ceva!* Gansey îi ridică ușor mâna de pe pielea lui, ținând-o elegant, de parcă ar fi dansat. O duse în dreptul gurii.

Blue înțepeni. Absolut nemișcată. Nici inima nu-i mai bătea. Nu mai putea spune *să nu mă săruți*. Nici nu putea gândi cuvântul *nu*.

Băiatul își puse apoi obrazul și marginea gurii pe dosul palmei ei, după care îi dădu drumul.

— Știu, zise el. Sunt cuminte.

Pielea fetei ardea încă de amintirea gurii lui. Pasărea care îi ținea loc de inimă se zbătea dureros.

— Îți mulțumesc că ți-ai adus aminte.

— Ah, Jane! zise el privind întreaga vale.

— Ah, Jane… ce?

— N-a vrut să mă lase, știai? Mi-a zis să nu încerc să te fac să vii la masa noastră în seara aceea la Nino's. A trebuit să-l conving eu. Iar apoi, m-am comportat ca un prost… se opri el întorcându-se spre ea. Dar tu la ce te gândești?

Fata îl privi tăcută. *Că am ieșit cu băiatul greșit. Că l-am distrus pe Adam în seara asta fără vreun motiv. Că nu sunt deloc sensibilă…*

— Am crezut că ești un nenorocit.

— Slavă Domnului că ai spus-o la timpul trecut! zise el politicos. Nu pot… Nu putem să-i facem lucrul ăsta.

— Nu sunt un lucru.

— Nu, Isuse! Bineînțeles că nu. Știi însă ce-am vrut să spun.

Știa. Iar el avea dreptate. Nu-i puteau face asta. Ea, una, nu avea cum să-și facă nici ei. Dar gândul ăsta îi pulveriza pieptul, gura și capul.

— Îmi doresc să poți fi sărutată, Jane, zise el, fiindcă te-aș ruga s-o facem măcar o dată. Sub… băiatul se opri, făcând un gest larg cu mâna către stelele de pe cer. Și n-ar trebui să spunem nimănui despre asta și nici noi să n-o mai pomenim vreodată.

Ar fi putut fi sfârșitul.

Vreau ceva mai mult.

— Ne putem preface, zise ea. O singură dată. Și nu vom mai vorbi despre asta.

Ce personalitate stranie și schimbătoare avea Gansey! Cel care se întoarse la ea acum era la ani-lumină depărtare de băiatul îngâmfat pe care îl cunoscuse prima dată. Fără ezitare, fata își întinse brațele, cuprinzându-i gâtul. Cine era această Blue? Se simțea mai mare decât propriul corp. Înaltă până la stele. Gansey se aplecă spre ea – inima ei o luă iarăși razna – și-și apăsă obrazul peste cel al lui Blue. Buzele lui nu-i atinseră pielea, dar îi putu simți răsuflarea, fierbinte și neregulată. Degetele lui se răsfirară de o parte și de alta a coloanei ei vertebrale. Buzele fetei erau atât de aproape de mandibula lui, încât simți vag înțepătura unor fire de păr. Mirosea a mentă, și a

amintiri, și a trecut, și a viitor și se simțea de parcă mai făcuse asta înainte, dar mai voia o dată.

Ajutor! gândi ea. *Ajutor! Ajutor! Ajutor!*

El se desprinse, după care îi zise:

— Iar de-acum nu vom mai vorbi despre asta niciodată.

52

În seara aceea, după ce Gansey plecase să o întâlnească pe Blue, Ronan scoase una din pastilele verzi ale lui Kavinsky din buzunarul blugilor săi încă nespălați și se întoarse în pat. Așezat în capul oaselor, sprijinit de un colț, întinse mâna spre Drujbă, dar pasărea îl ignoră. Furase un biscuit cu brânză și acum era foarte ocupată să pună lucruri deasupra lui, ca să se asigure că Ronan nu o să i-l ia. Deși se uită de câteva ori la mâna întinsă a băiatului, o ignoră, adăugând un capac de sticlă, un plic și o șosetă movilei care ascundea deja biscuitul.

— Drujbă! zise el.

Nu vorbise aspru, ci doar serios. Recunoscându-i tonul, pasărea sări pe pat. În general, nu prea îi plăcea să fie mângâiată, dar acum își întoarse încetișor capul pe o parte și pe alta în timp ce Ronan își trecea degetul ușor pe penele minuscule de lângă cioc. Oare câtă energie furase din meridian ca să o creeze? se întrebă băiatul. Mai mult decât trebuia pentru o persoană? Sau pentru o mașină?

Telefonul lui Ronan începu să bâzâie. Îl ridică pentru a citi SMS-ul:

mă-ta mă sună de fiecare dată după ce trec pe la ea

Băiatul lăsă aparatul să cadă pe așternut. În mod normal, simpla vedere a numelui lui Kavinsky pe ecran îi dădea un sentiment de urgență. Nu era cazul și în seara aceea. Nu după ce petrecuse atâtea ore cu el. După ce visase mașina Camaro. Trebuia să se gândească la toate astea mai întâi.

Întreabă-mă care a fost primul vis

Drujbă privi iritată la telefonul zbârnâitor. Învățase o mulțime de lucruri de la stăpânul ei. Băiatul rostogoli între degete pastila verde.

În seara aceea, nu avea de gând să scoată ceva din vise. Nu fără a ști ce înseamnă asta pentru meridianul energetic. Ceea ce nu însemna că nu putea încă alege ce să viseze.

Falsul meu favorit este Prokopenko

Ronan băgă din nou pastila în buzunar. Se simțea încălzit, toropit și... destul de bine. În sfârșit, era în regulă. Somnul nu mai era o armă pitită în creierul său. Știa că poate alege să viseze ferma, dacă își dorea, dar era mai bine să nu viseze ceva care exista deja.

O să te halesc de viu

Ronan închise ochii. Își repetă în gând: *tata, tata, tata*.

Iar când și-i deschise din nou, copacii bătrâni se arcuiau pe deasupra lui. Cerul era negru și împestrițat cu stele. Totul mirosea a fum de nuc american, de merișor, de semințe de iarbă și de detergent cu aromă de lămâie.

Și acolo era tatăl său, așezat în BMW-ul negru pe care îl visase cu atâția ani în urmă. Era o imagine a lui Ronan, dar și a lui Declan și a lui Matthew. Un diavol chipeș cu un ochi de culoarea promisiunilor și cu celălalt de culoarea secretelor. Când îl văzu pe Ronan, coborî geamul portierei.

— Ronan! zise el, dar cuvântul sună mai degrabă ca un „în sfârșit“.

— Tată! zise băiatul.

Dădu să spună *mi-a fost dor de tine*. Însă tânjise după prezența lui practic de când se știa.

Pe fața bărbatului înflori un zâmbet. Avea cel mai larg surâs din lume și îl transmisese fiului său cel mai mic.

— Ți-ai dat seama, zise el, ținându-și un deget la buze. Îți mai aduci aminte?

Muzica se revărsa pe geamul deschis al BMW-ului care fusese al lui Niall, dar acum îi aparținea lui Ronan. Era o melodie cântată de o orchestră de cimpoaie irlandeze.

— Știu, răspunse Ronan. Spune-mi ce-ai vrut să spui în testament.

— *T'LIBRE VERO-E BER NIVO LIBRE N'ACREA. Acest document trebuie considerat valabil până la crearea unuia nou.* E o buclă, zise tatăl său. O capcană pentru hoți.

— E o minciună? întrebă Ronan.

Niall Lynch era cel mai mare mincinos dintre toți, iar caracteristica asta o transmisese fiului mai mare. Nu era însă mare diferență între un secret și o minciună.

— *Pe tine* nu te mint niciodată.

Porni BMW-ul și zâmbi din nou la Ronan. Ce rânjet, ce ochi feroce, ce creatură! Își visase întreaga viață și moartea.

— Vreau să mă întorc, zise Ronan.

— Fă-o! zise tatăl lui. Acum știi cum.

Iar Ronan îl ascultă. Fiindcă Niall Lynch era un incendiu de pădure, o maree, un accident de automobil, o cortină care cade, o simfonie zgomotoasă, un catalizator în care pluteau planete

întregi.

Și toate astea le transmisese fiului său mijlociu.

Niall Lynch își întinse mâna afară din mașină. O prinse pe a lui Ronan. Motorul se ambala; chiar și în momentul în care strângea degetele fiului său, piciorul era deja pe accelerație, gata să plece în următorul loc.

— Ronan! zise el.

Sună însă de parcă i-ar fi spus:

Trezește-te!

După ce întreaga casă se liniștise, Blue se băgă în pat și își trase pătura peste față. Somnul o ocoli. În minte i se înghesuiau figura amorțită a lui Adam, mașina inventată de Ronan și respirația lui Gansey pe obrazul ei. Mintea luă amintirea mirosului de mentă și o transformă într-o amintire a lui, una pe care Gansey nu o avea încă: prima dată când îl văzuse. Nu la Nino's, când o invitase în numele lui Adam, ci în noaptea aceea, în curtea bisericii pe unde treceau spiritele celor care aveau să moară în viitorul imediat. Un an, atât aveau în cel mai bun caz oamenii aceia. Aveau să fie cu toții morți înainte de următorul ajun al zilei Sfântului Marcu.

Atunci văzuse primul spirit: un băiat cu un pulover de la Aglionby, cu umerii udați de ploaie.

— *Cum te cheamă?*

— *Gansey*.

N-avea cum să se iluzioneze că nu fusese adevărat.

De jos, se auzi vocea furioasă a Callei:

— Ei bine, o să sparg eu însămi tâmpenia asta dacă te mai prind că o folosești.

— Tirană! îi reproșă Maura.

Se auzi și vocea Persephonei, prea joasă pentru a putea fi deslușită.

Blue strânse pleoapele. Vedea spiritul lui Gansey. Cu o mână se sprijinea pe pământ. Îi simțea răsuflarea, mâinile pe spatele ei.

Somnul nu voia să vină.

După câteva minute amorfe, Maura bătu cu vârfurile degetelor în ușa deschisă a dormitorului fetei.

— Dormi?

— Întotdeauna, răspunse Blue.

Maura se urcă în patul îngust al fiicei sale. Trase de pernă până când Blue îi dădu și ei câțiva centimetri. Se lăsă și ea pe spate; mamă și fiică, ca lingurile într-un sertar. Blue își închise din nou ochii, inhalând mirosul ușor de cuișoare al mamei ei, dar și pe cel mai îndepărtat, de mentă.

— Plângi? întrebă Maura după câteva secunde.

— Doar puțin.

— De ce?

— O tristețe generalizată.

— Ești tristă? S-a întâmplat ceva rău?

— Încă nu.

Mama o luă în brațe și respiră în părul lui Blue, iar ea se gândi la vorbele lui Gansey, care susținea că sunt amândoi foarte bogați în ceea ce privește iubirea. Gândurile îi zburară apoi la Adam, încă inert pe canapeaua de la parter. Oare dacă nu avusese pe nimeni care să-l îmbrățișeze atunci când fusese trist, acum i se puteau ierta izbucnirile de furie?

— Dar tu plângi? întrebă Blue.

— Doar puțin, zise mama ei, trăgând ușor aer în piept.

— De ce?

— Tristețe generalizată.

— Ești tristă? S-a întâmplat ceva rău?

— Încă nu. Cu multă vreme în urmă.

— Dar e o contradicție! zise Blue, iar Maura suspină iar.

— Nu chiar.

Blue își șterse ochii cu fața de pernă.

— Nu lacrimile ne caracterizează.

Maura își șterse lacrimile cu tricoul lui Blue.

— Ai dreptate. Dar ce ne caracterizează?

— Acțiunea.

Maura începu să râdă încet, pe înfundate.

Ce îngrozitor ar fi, gândi Blue cu mintea din nou la Adam, *să n-ai o mamă care să te iubească!*

— Da, o aprobă mama ei. Cât de înțeleaptă ești!

În partea cealaltă a orașului, Omul Cenușiu răspunse la telefon. Era Greenmantle. Fără vreun preambul, acesta zise:

— Dean Allen.

Ținând telefonul într-o mână și cartea în cealaltă, Omul Cenușiu nu răspunse imediat. Își așeză exemplarul uzat din

culegerea de ghicitori anglo-saxone cu fața în jos, pe noptieră. Televizorul zbârnâia în fundal; un spion se întâlnea cu altul pe un pod. Făceau schimb de ostatici. Li se spusese să vină singuri. Erau ambii însoțiți.

Omului Cenușiu îi luă o perioadă mult prea lungă de timp ca să accepte sensul cuvintelor lui Greenmantle. Odată pricepute însă, îi luă și mai mult să se gândească la motivul pe care îl avea celălalt ca să le spună.

— Da, da, zise Greenmantle. Misterul s-a risipit. N-a fost chiar așa de greu să-mi dau seama cine ești. Se pare că poezia anglo-saxonă e un domeniu tare îngust. Chiar și la nivelul studenților la licență. Știi ce bine mă descurc cu ei.

Omul Cenușiu nu mai fusese Dean Allen de o lungă bucată de vreme. Abandonarea unei identități era mai dificilă decât s-ar fi putut aștepta cineva, dar Omul Cenușiu era mai răbdător și mai tenace decât majoritatea oamenilor. De obicei, identitățile se schimbau una cu alta, dar el voia să nu fie nimeni. Nicăieri.

Își trecu mâna peste cotorul uzat al cărții de ghicitori.

Ic eom wrætlic wiht on gewin sceapen

— Deci îl vreau! adăugă Greenmantle.

(sunt un lucru frumos, făcut pentru bătălie)

— Nu-l am.

— Bine, Dean, bine.

— Nu-mi spune așa!

Nelle ic unbunden ænigum hyran nymþe searosæled

— De ce nu? Doar e numele tău, nu-i așa?

(neîncordat nu ascult pe nimeni; doar când sunt legat cu îndemânare...)

Omul Cenușiu rămase tăcut.

— Deci nu ai de gând să-ți schimbi povestea, Dean? întrebă Greenmantle. Și totuși, continui să-mi răspunzi la telefon. Asta înseamnă că știi unde este, dar încă nu îl ai.

Îngropase de atâția ani numele acela. Dean Allen nici n-ar fi trebuit să existe. Avea un *motiv* să-l abandoneze.

— Îți zic ceva, continuă Greenmantle. Îți zic ceva. Fă rost de Greywaren și sună-mă până pe 4 Iulie ca să-mi confirmi cu ce zbor te întorci aici. Dacă n-o faci, o să-i spun fratelui tău unde te afli.

Stai liniștit, Dean!

Logica îl părăsi pe Omul Cenușiu. Rosti foarte încet:

— Am avut încredere în tine când ți-am pomenit despre el.

— Iar eu te-am plătit pe încredere. Se pare că e foarte dornic să afle unde ești, continuă Greenmantle. Am flecărit puțin cu el, Dean. Spune că a pierdut contactul cu tine în mijlocul unei conversații pe care ar vrea s-o termine.

Omul Cenușiu închise televizorul, dar în fundal continuară să se audă voci.

— Dean, insistă Greenmantle. Mai ești acolo?

Nu. Nu cu adevărat. Culoarea începea să se scurgă de pe pereți.

— Ne-am înțeles?

Nu. Nu chiar. Arma nu are o înțelegere cu mâna care o ține.

— Două zile înseamnă foarte mult timp, Dean, zise Greenmantle. Ne vedem de partea cealaltă.

53

Adam Parrish și Omul Cenușiu dormiră vreme de douăzeci și una de ore. În tot acest timp, fără să viseze, Henrietta se pregătea pentru 4 Iulie. Drapelele au fost înălțate pe catargele din fața dealerilor de mașini. Semne pentru paradă i-au avertizat pe aceia care își doreau să parcheze la dublu să-și regândească acțiunile. În suburbii, s-au cumpărat și s-au visat artificii. Ușile s-au închis și apoi s-au deschis din nou. La Fox Way 300, Adam a împlinit pe nesimțite optsprezece ani. Calla a fost chemată la birou ca să se asigure că în timpul spargerii din ajun nu dispăruse nimic important. La Monmouth Manufacturing în parcare a apărut un Mitsubishi alb, cu un cuțit pictat pe o parte, cu cheile în contact și cu o notiță care scria:

acesta e pentru tine, așa cum îți place, rapid și anonim.

Gansey se încruntă privind scrisul de mână dezordonat.

— Cred că trebuie să aibă niște clarificări în legătură cu sexualitatea lui.

Ronan, trăgând întruna cu dinții de brățările de piele, zise:

— N-ai cum să accepți că ai trei boașe.

Era genul de glumă adresată de obicei lui Noah. Dar el nu era acolo.

La Fox Way 300, Adam se trezi. Conform Maurei, și-a aruncat picioarele de pe canapea, a intrat în bucătărie, unde a băut patru pahare de suc de merișoare și trei cești dintr-unul dintre cele mai scârboase ceaiuri vindecătoare, a mulțumit pentru găzduire, după care s-a urcat în mașina lui tricoloră și a dispărut, totul în numai zece minute.

Cincisprezece minute după aceea, tot conform Maurei, Persephone a coborât, purtând o poșetă în formă de fluture și o pereche de cizme pretențioase, cu tocuri de opt centimetri și nojițe care urcau până pe coapse. A venit un taxi în care s-a urcat. Pe urmă a pornit în aceeași direcție ca și mașina lui Adam.

Douăsprezece minute mai târziu, Kavinsky i-a trimis un SMS lui Ronan: *scrot*. Băiatul a răspuns: *pungă de rahat*. Kavinsky: *vii la 4 Iulie?* Ronan: *te-ai opri dacă ai ști că pot distruge lumea?* Kavinsky: *ce mișto ar fi.*

— Ei bine? a întrebat Gansey.

— N-aș miza prea tare pe negocieri, zise Ronan.

După șapte minute, Maura, Calla și Blue s-au urcat în Fordul obosit și au mers să-i ia pe Gansey și pe Ronan, dispărând în vipia zilei.

Gansey arăta ca un rege chiar și așa așezat pe bancheta dubioasă a vehiculului împărțit de toți cei de la Fox Way 300. Poate tocmai postura aceea îl ajuta.

— Și ce urmează să facem? a întrebat el.

— Să acționăm, i-a răspuns Maura.

54

— Omule, de ce suntem aici? întrebă Ronan.

O urmărea cu ochii pe Drujbă, care țopăia înfricoșată pe tejghea. O dusese în destul de multe locuri noi încât acesta să n-o sperie prea multă vreme, dar nu era niciodată fericită până nu cerceta atent perimetrul. Se opri și bătu cu ciocul într-un borcan cu fursecuri pe care era pictată o pasăre drăguță.

— Sunt mai mulți cocoși aici decât într-un film de Hitchcock.

— Te referi la *Păsările*? întrebă Gansey. Fiindcă eu nu-mi amintesc să fie și găini în el. E drept că l-am văzut de mult.

Erau într-o bucătărie primitoare, aflată la demisolul Pleasant Valley Bed and Breakfast. Calla cotrobăia prin sertare și dulapuri. Comportamentul lui Drujbă în propria ei versiune. Descoperise deja un aparat de făcut vafe și un pistol, pe care le pusese pe masa rotundă pentru mic dejun. Blue stătea la ieșirea mai îndepărtată, privind spre locul unde dispăruse mama ei. Ronan presupunea că se certase cu Gansey pentru că fata se ținea pe cât de departe posibil de prietenul său. De lângă el, acesta ridică mâna ca să șteargă cu degetele una dintre grinzile înnegrite. Era clar deranjat de cele spuse de Maura despre Adam în timpul călătoriei. Familia Gansey era una tradițională, iar el îl dorea pe Adam aici, pe Noah aici și ca toți să-l placă și să-și dorească să fie conduși de el.

Ronan habar n-avea ce-și dorește. Își verifică telefonul. Se întrebă dacă nenorocitul de Kavinsky avea într-adevăr trei testicule. Și dacă e gay. Și dacă ar fi trebuit să se ducă la petrecerea de 4 Iulie. Și unde dispăruse Adam.

— Lynch, zise Gansey, ți se întâmplă vreodată să asculți?

— Nu, recunoscu el, ridicându-și privirea.

Pe blatul de la bucătărie, Drujbă rupea fâșii dintr-un sul de prosoape de hârtie. Ronan pocni din degete în direcția ei, iar pasărea scoase un gâlgâit insolent și zbură până pe masă, țăcănind destul de tare cu ghearele pe tăblie în timpul aterizării. Băiatul era extrem de încântat de creatura sa din vis. Nici măcar nu o ceruse. Măcar o dată, subconștientul îi trimisese ceva drăguț în locul unei creaturi mâncătoare de oameni.

— De ce suntem și *noi* aici? o întrebă Gansey pe Calla, care preferă să repete:

— Da, Maura, de ce suntem aici?

Mama lui Blue intră din camera cealaltă; în spatele ei, Ronan zări colțul unui pat și un geamantan gri. Se auzea un sunet de parcă ar fi gâlgâit apa prin țevi, picuratul unui robinet defect. Femeia își șterse palmele una din alta și li se alătură în bucătărie.

— Fiindcă atunci când domnul Gray va veni aici, eu vreau ca *tu* să te uiți în ochii lui și să-l rogi să nu te răpească.

Gansey îi dădu un cot lui Ronan, iar acesta întrebă confuz.

— Poftim? Eu?

— Da, tu, întări Maura. Domnul Gray a fost trimis aici ca să obțină un obiect care îi permite posesorului său să extragă lucruri din vise. Greywaren. După cum știi, e vorba despre tine.

Băiatul simți un fior la auzul cuvântului *Greywaren*.

Da, eu sunt.

— Și, n-o să-ți vină să crezi, interveni și Calla, dar va fi nevoie de șarmul *tău* ca să aibă milă de tine.

Ronan îi zâmbi cu răutate, iar Calla îi răspunse la fel. Expresiile lor spuneau *am numărul tău de telefon*.

Nicio părticică din Ronan nu era surprinsă de veștile acelea. De fapt, se mira oarecum că durase atâta. Simțea că ar fi trebuit să anticipeze așa ceva: i se impusese să nu se întoarcă la Fermă, dar o făcuse; tatăl său îi interzisese să povestească despre vise, dar nu-l ascultase. Una câte una, încălca toate regulile vieții sale.

Bineînțeles că era cineva care îl urmărea. Era normal să-l găsească.

— Și nu e singurul care te caută, zise Blue deodată, nu-i așa? Cred că asta este explicația avalanșei de spargeri.

De nicăieri, fata scoase un briceag roz, ca afirmația ei să pară mai convingătoare. Cuțitul acela mic era cea mai surprinzătoare parte a conversației de până atunci.

— Mi-e teamă că da, întări și Maura.

Tâlhari, se gândi Ronan imediat.

— Ei sunt… începu Gansey.

— Ăsta e cel care l-a bătut pe frate-miu? îl întrerupse Ronan. Dacă da, ar trebui să-i cumpăr un card cadou, ceva…

— Contează? întrebă Maura practic în același timp în care Calla dori și ea să știe:

— Crezi că fratele tău a povestit ceva despre asta?

— Sunt sigur că da, zise Ronan întunecat, dar nu-ți face griji.

Nimic nu a fost adevărat.

Gansey preluă controlul. Ronan simți în vocea prietenului său ușurarea că e în postura de a face asta fiindcă știa destul de multe despre subiect. Întrebă dacă domnul Gray chiar voia să-l răpească pe Ronan, dacă angajatorul său știa cu siguranță că Greywaren era în Henrietta, la fel și ceilalți care îl căutau.

— Și ce-o să i se întâmple domnului Gray, dacă se întoarce acasă fără nimic? întrebă el într-un final.

— Hai să folosim *moarte* ca rezumat al consecințelor, zise Maura, ținându-și buzele.

— Dar, fiindcă avem de luat niște decizii, să ne gândim la o variantă chiar mai rea, adăugă Calla.

— L-ar putea duce pe Joseph Kavinsky, murmură Blue.

— Dacă îl ia pe celălalt băiat, zise Calla, se vor întoarce și după Șarpe, încheie ea arătând printr-un gest scurt cu bărbia către Ronan, după care privi cu ochi aprinși către Maura.

În pragul ușii din spatele mamei lui Blue stătea Omul Cenușiu, cu geamantanul cenușiu într-o mână și o jachetă gri atârnând de celălalt braț. Le așeză pe amândouă pe podea și se îndreptă de spate.

Se lăsă genul acela de tăcere grea care se instalează uneori atunci când în cameră intră un ucigaș plătit.

Deși era împotriva naturii sale să pară prea interesat de ceva, Ronan nu se putu abține să nu se zgâiască la Omul Cenușiu. Era bărbatul de la Fermă, cel care îi luase cutia-puzzle. Nu l-ar fi asociat niciodată cu cuvintele *ucigaș plătit*. Pentru el, o asemenea persoană era altceva. Un acrobat, un culturist, un erou din filmele de acțiune. Prădătorul acela precaut nu era defel așa. Constituția nu îi era cine știe ce, se mișca încet, dar ochii…

Lui Ronan i se făcu brusc frică de el. Era înspăimântat în același fel în care se simțea în fața Ororilor nopții. Fiindcă ele îl mai uciseseră înainte și aveau să-l mai ucidă din nou, iar el își aducea aminte exact agonia fiecărei morți. Simțea frica sufocându-i pieptul, acoperindu-i fața, apăsându-l pe spate. Ascuțită și dureroasă, ca un levier.

Drujbă sări până pe umărul lui Ronan, unde se pitulă, cu ochii ațintiți la noul venit. Strigă strident o singură dată.

La rândul său, Omul Cenușiu le întoarse o privire rezervată. Cu cât se uita mai mult la Ronan și la Drujbă, cu atât se încrunta

mai tare. Dar, în același timp, Gansey se apropia și el de prietenul său. La un moment dat, ucigașul sfârși prin a se uita la spațiul dintre cei doi băieți și nu la Ronan.

— Dacă nu mă întorc pe 4 Iulie cu Greywaren, începu Omul Cenușiu, o să-i spună fratelui meu unde mă aflu, iar el mă va omorî. Foarte încet.

Ronan îi dădu crezare într-un fel cum i se întâmplase doar rareori. Afirmația îi părea reală ca o amintire: omul acela ciudat urma să fie torturat în baia unui motel din Henrietta și apoi aruncat pe un câmp, fără să-l mai caute cineva vreodată. Omul Cenușiu nu trebuia să le spună cât de ușor ar fi fost să-l ducă pe Ronan angajatorului său. În plus, erau cu toții convinși că ar fi putut-o face și împotriva dorinței băiatului. Deși Calla stătea lângă pistolul pe care îl scosese din dulap – acum Ronan înțelese de ce –, băiatul nu credea în arma aceea. Dacă se ajungea la o înfruntare între ei și Omul Cenușiu, grupul lor ar fi pierdut.

Era ca atunci când auzea Ororile nopții în vis. Inevitabil.

— Te rog! zise Gansey încetișor, iar Maura oftă.

— Frați, murmură Omul Cenușiu fără să se refere la Matthew sau la Declan. Nu-mi pasă de păsări, zise el părând părăsit brusc de toată energia. Și nici nu mă ocup cu răpirile, încheie el după o ezitare.

Maura îi aruncă o privire plină de semnificații Callei, care se prefăcu că nu o observă.

— Și ești sigur că fratele tău va fi capabil să te găsească? întrebă Gansey.

— Sunt convins că nu mă voi putea întoarce acasă vreodată, zise Omul Cenușiu. Nu am mare lucru acolo, poate doar cărțile... dar ar trebui să mă mut de colo-colo o vreme. Mi-au trebuit ani întregi ca să scap de el. Și, chiar dacă eu plec, asta nu-i va opri pe ceilalți. Urmăresc și ei anomaliile energetice și tot ceea ce se întâmplă în Henrietta, iar toate indiciile duc la el, încheie bărbatul privind spre Ronan.

Gansey, care părea supărat de ideea că Omul Cenușiu trebuia să-și abandoneze cărțile, se încruntă și mai tare.

— N-ai putea să visezi un Greywaren? îl întrebă Blue pe Ronan.

— Nu împart asta cu nimeni, mârâi băiatul care își dădu imediat seama că ar fi trebuit să răspundă cu mai multă

blândețe, fiindcă toată lumea se străduia să-l ajute. Visele secătuiesc meridianul neîntrerupt. Vreți să-l mai vedeți pe Noah? Eu mă opresc aici.

Dar Kavinsky, nu. Era ca și cum le-ar fi desenat o țintă imensă.

— Ai putea să-i minți, sugeră Calla. Să le dai ceva despre care să pretinzi că e Greywaren și să îi lași să creadă că e Greywaren și că nu sunt îndeajuns de deștepți să-și dea seama cum trebuie folosit.

— Angajatorul meu, zise Omul Cenușiu, nu e un om foarte înțelegător. Dacă măcar suspectează o înșelăciune, va ieși foarte urât pentru noi toți.

— Și ce mi-ar face? Mie, lui Kavinsky? întrebă Ronan. Dacă m-ai preda lui…

— Nu, zise Gansey de parcă ar fi răspuns la o cu totul altă întrebare.

— Nu, îl aprobă și Omul Cenușiu.

— Ce tot spuneți nu? se răsti Ronan. Lămuriți-mă! Nu zic c-aș face-o! Vreau doar să știu.

Omul Cenușiu își luă geamantanul, îl așeză pe masă, îl deschise, după care puse pistolul înăuntru, deasupra unei perechi de pantaloni office împăturiți cu grijă. Apoi închise capacul.

— Nu e interesat de oameni. Ci de lucruri. Va descoperi ceea ce te face să fii ceea ce ești și ți-l va lua. O să-l pună apoi într-o casetă de sticlă pe care va lipi o etichetă, iar când oaspeții săi vor fi băut îndeajuns de mult vin, îi va duce acolo unde te afli tu și le va arăta lucrul acela din interiorul tău. Iar ei vor admira și celelalte obiecte din casetele de pe lângă tine.

Văzând că Ronan nu tresare – Omul Cenușiu nu avea de unde știi că băiatul ar fi fost în stare să facă absolut orice doar ca să nu tresară –, acesta continuă:

— E posibil ca pentru tine să facă o excepție. Aceea de a te pune pe tine într-o casetă de sticlă. Întreg. Este un curator de muzeu. Face tot ceea ce trebuie ca să-și țină colecția în ordine.

Ronan nu tresări nici acum.

— Mi-a spus să-l omor pe tatăl tău cât mai violent cu putință, zise Omul Cenușiu, și să-i las corpul într-un loc în care să fie găsit de fratele tău mai mare. Așa încât el să mărturisească unde era Greywaren.

O clipă, Ronan rămase nemișcat. Atât îi trebui ca să înțeleagă că Omul Cenușiu îi mărturisise că el îl ucisese pe Niall Lynch. Toate gândurile îi dispărură. Pe urmă, făcu ceea ce trebuie: se aruncă spre ucigaș. Drujbă își luă zborul.

— Ronan! strigară trei voci deodată.

Omul Cenușiu lăsă să-i scape un oftat din cauza ferocității loviturii. Încasă trei sau patru pumni, dar era dificil de zis dacă era îndemânare din partea lui Ronan sau pasivitate din partea celuilalt. Pe urmă, Omul Cenușiu îl aruncă extrem de ușor pe băiat dincolo de masa pentru micul dejun.

— Domnule... Gray! strigă Maura, uitând pentru o fracțiune de secundă numele fals al celuilalt.

Drujbă se năpusti către fața Omului Cenușiu. În timp ce acesta își feri ochii de ea, Ronan se năpusti în stomacul adversarului său. Reuși în același timp să includă în lovitura aceea și câteva înjurături. Dezechilibrat, Omul Cenușiu se lovi cu ceafa de clanța ușii din spatele său.

— Cred că glumești, urlă Calla. Tu! Frumușelule!

Tensiunea momentului o făcuse să uite cum îl cheamă pe Gansey.

— Oprește-l!

— Cred că e meritat... răspunse Gansey.

Omul Cenușiu îl prinsese pe Ronan într-o priză fermă, după cap.

— Te înțeleg, îi zise el băiatului. Dar n-a fost nimic personal.

— PENTRU MINE A FOST!

Ronan își afundă un pumn în rotula genunchiului adversarului său, iar pe celălalt sub centură. Omul Cenușiu îi dădu drumul. Podeaua se ridică și-l lovi pe băiat destul de zdravăn. Urmă o pauză în care se auziră doar doi oameni care gâfâie puternic.

Cu vocea înfundată de gresia pe care îi era apăsată fața, Ronan reuși să spună:

— N-am să te iert, oricâte o să faci pentru mine.

Omul Cenușiu trecu de partea cealaltă și se sprijini de mânerul ușii.

— Nimeni nu mă iartă niciodată, oftă el.

Ronan se ridică și el. Blue i-o dădu pe Drujbă. Maura merse spre Omul Cenușiu și îi oferi jacheta.

Bărbatul își șterse palma de pantaloni. O privi fix pe Drujbă, după care zise:

— Pe 4 Iulie, dacă nu-mi vine o altă idee până atunci, am să-l sun pe angajatorul meu și-o să-i spun că Greywaren e la mine.

Îl priviră cu toții contrariați.

— Pe urmă, continuă Omul Cenușiu, îi voi zice că am hotărât să-l păstrez și că nu i-l dau.

— Iar după aceea? întrebă Maura după o pauză lungă.

— Fug, îi răspunse Omul Cenușiu.

55

Adam își conduse automobilul tricolor pe cât de aproape posibil de câmpul unde fusese Cabeswater, iar când nu mai putu să înainteze, îl parcă pe iarbă și începu să meargă pe jos. Înainte, când venise împreună cu ceilalți, folosiseră aparate GPS și măsuraseră câmpul electromagnetic ca să găsească pădurea. Acum nu mai avea însă nevoie de ele. El era detectorul. Dacă se concentra, putea simți meridianul energetic, îngropat undeva adânc sub picioarele sale. Scânteia și clipea, secat de energie. Ținându-și mâinile în față, cu palmele în jos, merse încet prin iarba înaltă, urmând fluxul firav de energie. Cosașii se catapultau din fața lui. Privi la picioare ca să nu dea peste vreun șarpe. Deasupra lui, cerul senin părea să lase locul norilor de furtună care se înghesuiau la orizontul vestic. Nu era îngrijorat de ploaie, dar fulgerul... *Fulgerul...*

De fapt, ar fi putut să ajute. Își propuse să-și aducă aminte de asta mai târziu.

Privi spre linia copacilor de la dreapta sa. Frunzele erau încă nemișcate. Mai avea câteva ore până la furtună. Își trecu degetele peste obrazul nebărbierit.

Se scursese atâta vreme de când nu se mai simțise așa, dedicându-și adică toate gândurile și altei idei decât ora la care avea să se culce. Își simțea mintea imensă, zbârnâind înfometată. De parcă totul ar fi fost posibil dacă ar fi făcut cu adevărat eforturi. Așa se simțise și înainte să se hotărască să meargă la Aglionby.

Lume, vin!

Își dori să se fi gândit să aducă un set de cărți de tarot de la Fox Way 300. Sau altceva care să fi înlesnit comunicarea cu Cabeswater. Poate data viitoare. Acum i se părea mai urgent să se întoarcă în locul acela, unde meridianul energetic era mai puternic.

Voi fi mâinile tale. *Voi fi ochii tăi.*

Acesta era jurământul pe care îl făcuse. În schimbul devotamentului său, putea simți pădurea Cabeswater în el însuși. Ea nu-i putea oferi ochi sau mâini. Dar era altceva, un lucru pe care l-ar fi numit *viață* sau *suflet* sau *cunoaștere.*

Era o putere străveche.

Adam continuă să meargă sub cerul care devenea vinețiu și

se acoperea de nori de furtună.

Ceva din interiorul său suspina mereu, eliberat, fiind el însuși din nou, dar și ceva în plus, acum că era singur și nu trebuia să-și bată capul să nu rănească pe cineva sau să-și dorească apropierea cuiva.

Ajunse la pârâul micuț care pătrundea în Cabeswater, iar acum șipotea doar pe o altă bucată de câmp. Se lăsă în genunchi și-și așeză palmele deasupra șuvoiului de apă. Nu era nimeni să-l vadă, dar zâmbi din ce în ce mai larg. Fiindcă prima dată când ajunsese la firul acela de apă, Gansey avusese un detector de unde electromagnetice, pe care îl privise cum luminează roșu. Fusese atât de încântat de citirea aceea – găsiseră ceva. Aparatul le indicase asta!

Iar acum, Adam o simțea în propriile mâini. În șira spinării. O reconstruia în minte. Meridianul energetic trecea pe sub el, valuri de energie, dar se abătea pe aici, atras de apă, până aproape de suprafață. Era doar un pârâiaș, doar o crăpătură în stâncă, așa încât și fluxul energetic era slab.

Se auzi un tunet care îi aduse aminte lui Adam de trecerea timpului. Se îndreptă de spate și urmă pârâul în sus, urcând ușor pe câmp. Meridianul energetic se întări în ființa lui, făcându-i inima să bată neregulat, dar continua să meargă. Cabeswater nu era acolo, dar amintirea plimbării prin pădure era aproape la fel de clară ca și realitatea. Aici trebuiseră să se urce printre două stânci ca să urmărească apa. Aici copacii deveniseră mai groși, iar din pământ începuseră să iasă rădăcini masive. Acolo, trunchiurile erau acoperite cu mușchi.

Ajunse la baltă și la copacul viselor. Primul loc în care Cabeswater se transformase pentru Gansey, un colț de pădure cu adevărat magic care se revelase tuturor.

Ezită. Viziunea copacului viselor era copleșitoare. Gansey la pământ, murind. Ronan, furios și îndurerat, răstindu-se la Adam. *Ești bucuros acum? Asta ai vrut, nu-i așa?*

Dar *asta* nu avea să se mai întâmple. Își schimbase viitorul. Alesese o altă cale.

Din depărtare se auzi un tunet. Trase adânc aer în piept ca să-și facă curaj și merse prin iarbă spre locul unde fusese copacul viselor – ar fi trebuit să fie? Mintea îi rămase liberă de viziuni, dar simțea energia meridianului de sub picioarele sale. Da, aici trebuia să fie. Se ghemui, dădu iarba la o parte și își

așează palmele pe pământ. Era cald, precum corpul unui animal. Închise ochii.

Simți traseul meridianului de o parte și de alta a lui. Sute de kilometri într-o direcție, la fel și în cealaltă. În depărtare simțea explozii, acolo unde se intersecta cu alte linii, și-și îngădui un moment să le admire. Era uimit de posibilitatea aceea a minunilor nenumărate. Glendower era un miracol, dar, dacă exista așa ceva pentru fiecare linie pe care o simțea, era de ajuns pentru o viață întreagă, una în care i-ar fi trebuit doar răbdare să caute.

O, Gansey! gândi el deodată. Prietenul său avea răbdare să caute. Dar și lucrurile își doreau să fie găsite de el. Ar fi trebuit să fie și el aici.

Nu. Lucrurile nu ar fi fost la fel în prezența lui. Pentru asta trebuie să fii singur.

Adam își luă mintea de la Gansey și de la speculații și se concentră la meridianul de sub el. Își proiectă mintea în lungul lui, urmărind piscurile și văile energiei sale. Aici irupea printr-un râu subteran. Evada printr-o fisură a rocilor produsă de un cutremur. Ţâșnea ca apa într-o fântână.

Nu era de mirare că se epuiza din cauza viselor. Era o energie slabă, care picura prin sute de puncte diferite.

— Îl simt, șopti el.

Vântul șuieră prin iarba dimprejurul său. Deschise ochii. Dacă ar fi putut sigila punctele acelea, așa cum electricienii izolează cablul expus, ar putea să-l întărească îndeajuns încât să aducă pădurea Cabeswater înapoi.

Adam se ridică. Se simțea grozav, fiindcă identificase problema. Asta fusese întotdeauna partea cea mai grea. La un motor, la școală, în viață. Soluțiile erau simplu de găsit odată ce aflai cu ce ai de-a face. Cabeswater îi șoptea neliniștită. Vocile îi gâdilau mintea și el surprindea imaginile fugar, cu coada ochiului.

Stai! gândi el, dorindu-și încă o dată să fi adus cărțile de tarot sau altceva care să-i permită să-și concentreze gândurile la ceea ce dorea Cabeswater să-i transmită. *Nu voi fi capabil să te înțeleg. Ai răbdare până voi putea.*

Privi în josul dealului și văzu că se apropie o femeie. Își duse mâna la ochi. La început crezu că era una din manifestările pădurii. Părea magică și imaginară de la distanța aceea – părul

ca un nor cenușiu, o rochie gri și cizme până sus pe coapsă.

Pe urmă văzu că avea umbră, formă și masă și că respira destul de greu.

Persephone veni până aproape de el și se opri cu mâinile în șolduri. Se roti încetișor, privind peisajul, respirând din greu.

— De ce-ai venit? o întrebă el.

Oare femeia voia să-l ducă înapoi? Să-i spună că nu e bine să fie atât de sigur?

Rânji la el, întorcându-i o față de copil obraznic. Se gândi la cât de crudă fusese imitația ei din vis, teribilul copil care apăruse în ritualul de dinainte. Creatura din fața lui nu avea însă nimic în comun cu arătarea aceea. Deschise fermoarul poșetei în formă de fluture și scoase un săculeț din mătase. Era genul acela de țesătură pe care vrei s-o atingi, lucioasă și moale, strălucitoare și ușoară. Părea că e singurul lucru pe care îl avea în poșetă.

— Adam, ai plecat înainte să-ți pot da astea, zise ea, oferindu-i săculețul.

Adam îl luă, încercând să-i aprecieze greutatea. Indiferent ce era înăuntru, emitea o căldură vagă de parcă, la fel ca dealul, era în viață.

— Ce e asta?

După ce întrebă, se gândi brusc la faptul că Persephone avusese grijă să-i rostească numele. S-ar putea să nu fi avut nicio importanță. El simțea însă că femeia dorise să-i aducă aminte cine este.

Adam. Adam Parrish.

Goli sacul în cealaltă mână. Un cuvânt i-a sărit în ochi.

Magicianul.

— Cărțile mele de tarot, zise Persephone.

56

hei, Lynch, nu am lăsat mașina aceea acolo ca să stea degeaba în timp ce tu i-o sugi lui III

57

Omul Cenușiu plecă de la Pleasant Valley Bed and Breakfast și apoi își depozită geamantanul după ușa de la dormitorul Maurei. Nu-l desfăcu. Nu mai era chiar atât de mult până pe 4 Iulie. N-avea niciun sens.

— Spune-mi niște versuri și-o să-ți prepar o băutură, zise Calla.

— *Să ne zidim din hotărâre inimi,*
Să ne-oțelim în suflete curajul,
Să ne-nălțăm în spirit sacru,
Deși puterea ni se stinge.[25]

După ce Omul Cenușiu repetă poezia și în engleza veche, Calla îi oferi un pahar.

Maura pregăti apoi ceva cu unt, Calla folosi multă șuncă, iar Blue își fierse niște broccoli în legitimă apărare.

În restul casei, Jimi se pregătea de schimbul de noapte, iar Orla răspundea la telefoanele care se înmulțeau la ora aceea. Omul Cenușiu se ridică în încercarea de a se face folositor. Realiză că aceea era o seară obișnuită în casa de pe Fox Way 300, în pofida zgomotului, mișcărilor și a dezordinii. Era un fel de dans, artistic și confuz. Blue și Maura aveau propria orbită; Maura și Calla, o alta. Privi picioarele goale ale mamei lui Blue cum se plimbă pe podeaua bucătăriei.

Era cu totul altceva decât se pregătise el în ultimii cinci ani.

Cum și-ar fi dorit să rămână!

Asta nu e o viață pentru ceea ce ești tu, își zise el.

În seara aceea avea însă să se prefacă.

— Deci ce urmează? întrebă Calla, care mânca doar feluri cu șuncă.

Blue, care nu se atingea decât de broccoli, îi răspunse:

— Cred că va trebui să ne gândim la un mod de a-l opri pe Joseph Kavinsky să mai viseze.

— Păi, interveni Maura, ce-și dorește?

Blue ridică din umeri din spatele muntelui său de broccoli.

— Ce-și dorește un drogat? Nimic.

— Uneori vrea totul, bombăni Maura pe deasupra farfuriei sale pline de unt.

---

[25] Bătălia de la Maldon, între saxoni și vikingi din anul 991, a fost descrisă în poemul omonim, o operă amplă, în engleza veche (n. tr.).

— În orice caz, răspunse Blue, nu văd cum i-am putea oferi așa ceva.

— Aș putea să vorbesc eu în seara asta cu el, interveni Omul Cenușiu.

— Sună minunat! exclamă Blue, înjunghiind o bucată de broccoli.

— Ceea ce vrea să spună de fapt este *nu, mulțumim*, zise Maura privind-o cu reproș pe fiica ei.

— Ba nu! protestă Blue, cu sprâncenele ridicate. Chiar asta am vrut să zic. Ba chiar te rog să-l faci să se simtă ca un nimic în timp ce-l convingi.

— Blue Sargent! spuse Maura șocată. Nu te-am crescut ca să fii violentă.

Calla, care inhalase o fărâmiță de șuncă în timp ce râdea, se prinse zdravăn de masă și rămase așa până când se opri din tușit.

— Nu, zise Blue pe un ton periculos. Dar uneori copiii buni pățesc lucruri urâte.

— Oferta rămâne valabilă atâta vreme cât sunt prin preajmă, concluzionă amuzat Omul Cenușiu.

Telefonul începu să sune. Auziră de sus eforturile Orlei care răvășea disperată în căutarea sa. Cu un zâmbet drăguț, Maura ridică receptorul de jos și ascultă pentru un moment.

— Ce idee excelentă! Chiar va fi mai greu de găsit, rosti ea în telefon, după care se adresă celor de la masă. Gansey are un Mitsubishi pe care domnul Gray îl poate lua în loc să închirieze o mașină. Și susține că e ideea lui Ronan.

Gestul îl emoționă destul de mult pe Omul Cenușiu. Amănuntele evadării sale erau cu mult mai dificil de atins decât recunoscuse față de ceilalți. Trebuia să se gândească la o mașină, la bani pentru mâncare, pentru benzină. În plus, uitase o oală murdară în bucătăria de acasă, din Massachusetts, și avea să se gândească la ea pentru totdeauna.

Ar fi fost de ajutor să nu fie nevoit să fure Dezamăgirea Champagne. Era talentat la asta, dar tânjea după lucruri simple.

— Nu, Adam nu e aici, zise Maura în receptor. E cu Persephone, cred. Sunt convinsă că e în regulă. Vrei să vorbești cu Blue? Nu…?

Capul fetei se aplecă asupra farfuriei, o bucată de broccoli suferi o nouă traumă.

Maura închise telefonul și apoi o privi atent pe Blue.

— Iarăși v-ați certat?

— Da, asta e, bombăni Blue.

— Pot să am și cu el o discuție, zise Omul Cenușiu.

— Sunt bine, răspunse repede Blue. Mulțumesc, oricum. Mama nu m-a crescut să fiu violentă.

— Nici a mea n-a vrut, observă Omul Cenușiu.

Își mâncă untul, broccoli și șunca în timp ce Maura se concentră asupra untului ei și Calla, pe șuncă.

Curățenia după masă se dovedi un alt dans frenetic, iar accesul la duș, la televizor și la scaune i se părură Omului Cenușiu un adevărat război. Maura îl apucă ușor de mână și-l duse în curtea din spate. Sub crengile umbroase ale fagului, se sărutară până când țânțarii deveniră insuportabili și începu ploaia.

Mai târziu, când stăteau întinși în pat, telefonul lui sună și de data asta intră pe căsuța vocală. Într-un fel, știuse întotdeauna că așa se va termina.

— Hei, Dean! zise fratele său cu o voce înceată, relaxată și răbdătoare, exact ca și a sa. Henrietta e un loc minunat, nu-i așa?

58

— Repede!

Persephone și Adam nu vorbiră prea mult în timpul nopții aceleia și nici când soarele puternic răsări, a doua zi dimineață. Când o făcură totuși, cuvântul acela, „repede“, fusese folosit de multe ori. Merseseră deja într-o grămadă de alte locuri ca să repare meridianul energetic, unele aflate la două ore distanță, iar acum se întorceau în Henrietta.

Adam stătea în genunchi lângă un trandafir mort, într-o altă curte. Mâinile care îi erau deja umflate săpau în pământ ca să găsească piatra despre care știa că e ascunsă pe acolo pe undeva. Persephone, stând de pază, privea la șopronul din cealaltă parte a curții.

— Repede! zise ea încă o dată.

4 iulie era deja fierbinte și neîndurător. Dincolo de munți se vedeau deja câțiva nori care se mișcau încet, iar Adam știa cum avea să se desfășoare ziua: căldura urma să devină din ce în ce mai rea, după care totul avea să explodeze în zgomotul infernal al unei furtuni de vară.

Fulgerul.

Degetele lui Adam întâlniră piatra. Era ca peste tot, acolo unde meridianul era fracturat: o rocă sau un curs de apă zăpăcea sau difuza direcția liniei energetice. Uneori, băiatul trebuise doar să întoarcă o piatră ca să simtă cum lucrurile intră imediat în normal, simplu de parcă ar fi aprins lumina de la întrerupător. Alteori, fusese nevoit să experimenteze mutând mai multe pietre din zonă, luând una cu totul sau săpând o tranșee pentru a redirecționa un izvor. Existaseră cazuri în care nici el, nici Persephone nu înțeleseseră ce trebuie făcut și atunci trăseseră una sau două cărți de tarot. Femeia îl ajutase să înțeleagă semnificația. *Trei de bâte:* construiește un pod peste pârâu folosind aceste trei pietre. Șapte de spade: scoate cea mai mare dintre pietre și pune-o în mașina tricoloră.

Folosirea cărților de tarot era ca atunci când începuse să învețe latina. Se apropia de momentul acela în care avea să înțeleagă propozițiile fără să mai fie nevoit să traducă fiecare cuvânt. Era epuizat și treaz, euforic și temător.

Repede!

Dar oare ce făcea ca pietrele acelea să fie atât de speciale?

Nu știa. Nu încă. Într-un fel, semănau cu cele de la Stonehenge sau de la Castlerigg. Ceva dinăuntrul lor conducea energia meridianului și o extrăgea de acolo.

— Adam! zise Persephone din nou.

Nu era nici urmă de vreo mașină, dar femeia se încruntase privind drumul. Degetele îi erau la fel de murdare ca ale lui, iar rochia delicată se pătase rău. Arăta ca o păpușă recuperată de la gunoi.

— Repede!

Piatra aceea era mai mare decât se așteptase. Vreo treizeci de centimetri lățime și naiba știe cât era de groasă. N-avea cum s-o scoată fără să dezrădăcineze trandafirul. Grăbit, înșfăcă un hârleț care stătea în spatele său. Îl înfipse în pământ, scoase trandafirul deformat și-l aruncă alături. Palmele îi erau asudate.

— Îmi pare rău, șopti Persephone.

— Pardon?

— Ar trebui să spui întotdeauna că îți pare rău când ucizi ceva.

Băiatului îi trebui un moment ca să-și dea seama că se referise la trandafir.

— Oricum era pe moarte.

— *Pe moarte* și *mort* sunt sintagme foarte diferite.

Rușinat, Adam șopti o scuză înainte să bage vârful hârletului sub piatră. Se eliberă imediat, iar Persephone îl privi întrebătoare.

— Pe asta o luăm, zise el imediat, iar ea îl aprobă.

Piatra ajunse în portbagaj, alături de celelalte.

Abia dacă porniseră pe stradă când, în poarta casei de la care tocmai plecaseră, parcă o altă mașină. Fusese cât pe-aci!

Mai multe pietre erau așezate în portbagajul mașinii tricolore, dar ultima îi zăbovea mai mult în minte lui Adam decât celelalte. Avea să fie folositoare, împreună cu fulgerul pentru… ceva. Pentru a concentra energia meridianului în Cabeswater. Ca să… facă o poartă?

Repede!

— De ce tocmai acum? o întrebă băiatul. De ce există atâtea porțiuni stricate?

Persephone nu ridică privirea, care îi era ațintită asupra cărților pe care le întinsese pe bord. Ilustrațiile neclare păreau să fie gânduri și nu imagini.

— Nu s-a destrămat acum. Doar că a devenit mult mai evident, fiindcă energia meridianului e mai puternică. Ca un cablu. În trecut, preotesele ar fi avut grijă de meridian. L-ar fi făcut bine. Exact ca noi.

— Ca la Stonehenge, zise el.

— Exemplul ăsta e foarte ilustrativ și a devenit un clișeu, dar da, răspunse ea încetișor.

Persephone privi în sus, spre cer. Norii de la orizont se mai apropiaseră puțin față de ultima dată când se uitase la ei; erau încă albi, dar începeau să se înghesuie unul deasupra celuilalt.

— Mă întreb, zise băiatul mai degrabă lui însuși decât femeii, ce-ar fi dacă am repara toate meridianele?

— Mă aștept să ne trezim într-o lume foarte diferită, care să aibă cu totul alte priorități, răspunse Persephone.

— Rea? întrebă el. O lume rea?

Îl privi cu atenție.

— Diferit nu înseamnă neapărat rău, nu-i așa? întrebă el.

Persephone se întoarse la cărțile ei.

Ar trebui să sun la muncă, se gândi Adam. În noaptea aceea ar fi trebuit să fie la lucru. Nu mai fusese bolnav niciodată. *Și cu Gansey ar trebui să vorbesc*. Dar nu era timp. Mai aveau de mers în atâtea locuri înainte… înainte…

Repede!

Când ieșiră pe autostradă, atenția lui Adam se abătu asupra unui Mitsubishi alb, care trecu urlând pe sensul celălalt de mers. Kavinsky.

Dar el să fi fost la volan? Adam își arcui gâtul ca să se uite în oglindă, dar cealaltă mașină era deja doar un punct la orizont.

Persephone mai întoarse o carte: *Diavolul*.

Deodată, băiatului îi deveni evident motivul grabei lor. Știuse încă din noaptea trecută că trebuia să alinieze energia meridianului pentru ca pădurea Cabeswater să apară din nou. Era o sarcină importantă, dar nu de viață și de moarte.

Acum știa însă de ce se grăbește. O reparau fiindcă Ronan avea să aibă nevoie de Cabeswater. În seara aceea.

Repede!

59

Primul lucru pe care Ronan l-a observat intrând în biserică pe 4 iulie se dovedi a fi vânătaia de sub ochi a preotului. Imediat, văzu și că Matthew nu era acolo. Lângă Declan era loc pentru doi oameni. Toată lumea de la St. Agnes știa că frații Lynch nu vin singuri la biserică.

Era o imagine care îl deranja. În primele săptămâni după ce murise Niall, băieții păstraseră loc și pentru mama lor, de parcă ea ar fi putut apărea ca prin magie la mijlocul slujbei.

Mă ocup de asta, gândi Ronan, apoi își alungă din minte problema aceea.

Întârziase destul. Părea obraznic. În momentul în care se strecură în bancă lângă Declan, o femeie micuță și cocârjată începuse deja să intoneze prima rugăciune. Era un pasaj care îi plăcuse lui Ronan în copilărie – *de asta sunt mândru.* Întârzierea lui Ronan se datorase însă faptului că mersese cu Gansey ca să-l ia pe Omul Cenușiu de la biroul pentru închiriat mașini. Băieții îi dăduseră Mitsubishiul și, în schimb, Ronan căpătase cutia-puzzle înapoi. Fusese un schimb echitabil. Un lucru din vis pentru un alt lucru din vis.

Declan privi aspru spre Ronan.

— Unde e Matthew? șuieră el.

— Zi-mi tu!

Credincioșii din fața lor se agitară în semn că sunt deranjați de conversația lor.

— N-ai venit duminica trecută, sună vocea lui Declan ca o acuzație. Iar Matthew spune că nu i-ai dat nicio explicație.

Ronan se simți vinovat în privința aceea. Stătuse întins pe capota unui Camaro inventat și nu se gândise cât de puțin ce zi era. Realiză apoi ceea ce încerca să sugereze Declan – posibilitatea ca Matthew să se răzbune pe el dispărând și el neanunțat. Deși era adevărat că a-l sili pe Ronan să meargă singur la biserică, doar cu Declan, ar fi fost o pedeapsă excelentă, nu era însă stilul lui Matthew să facă așa ceva.

— Ei, lasă! șopti Ronan. Nu e chiar așa de deștept.

Declan îl împunse cu o privire șocată și otrăvitoare. Întotdeauna era alarmat atunci când se rostea adevărul.

— L-ai sunat? întrebă Ronan.

— Nu răspunde, îl informă Declan, îngustându-și ochii ca să

sugereze că gestul de a ignora apelurile telefonice fusese preluat de la Ronan.

— Dar dimineață l-ai văzut?

— Da.

Ronan ridică din umeri.

— El nu chiulește.

Corolarul acestei afirmații era implicit: *spre deosebire de tine*.

— Până când o face prima dată.

— Asta e numai vina ta, zise șoptit Declan, care privi spre locul gol dintre ei și apoi spre preot. Ți-am spus să-ți ții gura închisă. Te-am rugat să bagi capul la cutie. De ce nu poți, măcar o dată, să faci ce ți se spune?

Cineva lovi cu piciorul în banca lor. Lui Ronan i se păru că e un gest foarte necatolic. Privi peste umăr, elegant și periculos, și-și ridică o sprânceană spre bărbatul între două vârste care se așezase în spatele lor. Așteptă. Omul își îngropă privirea în podea. Declan îl trase de mânecă.

— Ronan!

— Încetează să te comporți ca și cum ai ști totul.

— Știu destule. Sunt conștient ce ești.

Existase un timp în care afirmația asta ar fi intrat în Ronan ca o porție de venin. Acum nu avea însă timp pentru așa ceva. În peisajul general, părerea fratelui său mai mare conta foarte puțin. De fapt, Ronan venise la biserică pentru Matthew, iar dacă el nu era aici, nu avea niciun motiv să rămână. Se strecură afară din bancă.

— Ronan! șopti Declan feroce. Unde te duci?

Băiatul își puse un deget pe buze. Sub el, înflori un zâmbet șerpuit.

Declan clătină din cap și ridică mâna, făcând un gest care ar fi trebuit să însemne că a terminat cu fratele său. Și asta, desigur, era o altă minciună, fiindcă nu înceta niciodată să se preocupe de Ronan. În momentul acela, libertatea de la optsprezece ani părea cu mult mai aproape și nu prea mai conta.

În timp ce Ronan ieșea prin ușile mari și grele ale bisericii – aceleași prin care trecuse și când o scosese pe Drujbă din vis – își luă telefonul și-l sună pe Matthew. Intră pe mesageria vocală.

Lui Ronan nu-i venea să creadă. Se urcă în BMW, merse înapoi la Monmouth și sună din nou.

Mesageria vocală.

Pur și simplu nu avea stare. Nu știa exact de ce. Nu era neapărat faptul că Matthew își abandonase telefonul și nici că fratele său mai mic n-ar fi lipsit niciodată de la biserică, mai ales că de 4 iulie slujba era specială. Nu. Chipul Omului Cenușiu și preotul bătut și lumea întreagă îi susurau în ureche.

Băgă mașina în viteză și se îndreptă spre periferie. Coti cu ajutorul genunchiului. Mai sună o dată. Mesageria vocală. Asta nu era bine.

În timp ce trăgea în parcarea de lângă Monmouth, de pe numărul lui Matthew veni un mesaj.

În sfârșit!

Ronan trase frâna de mână, opri motorul și abia apoi privi ecranul.

care-i treaba mofo[26]

Cuvintele nu păreau tocmai caracteristice fratelui său mai mic. Înainte să reușească să compună un răspuns, primi un alt mesaj, de la Kavinsky:

care-i treaba, mofo

Înăuntrul lui Ronan se rupse ceva. Imediat, Kavinsky reveni.

Adu ceva fain pentru 4 iulie sau o să vedem care pastilă funcționează mai bine pe frate-tău

Imediat, Ronan îl sună pe Kavinsky, care răspunse pe loc:

— Lynch. Ce bine că te aud!

— Unde e? întrebă Ronan.

— Păi, vezi tu, te-am rugat frumos de câteva ori. Vii la pentrecerea de 4 iulie? Vii? Ce-ar fi să vii? Uite, am o mașină nenorocită. De ce nu vii? *Tu* ai făcut ca lucrurile să devină urâte. Să aduci în seara asta ceva impresionant.

— Nu fac asta, zise Ronan.

O mie de coșmaruri cu Matthew mort. Sânge în cârlionți, sânge printre dinți, muște în ochii lui, muște pe intestine.

— O! zise Kavinsky, râzând apoi încet în felul său dezgustător. Ba cred că vii. Fiindcă altfel voi încerca tot soiul de lucruri pe el. Poate fi marele final din seara asta. *Bum!* Vrei să vezi ceva cum explodează?

Ronan coborî frâna de mână și apoi porni motorul. Ușa clădirii se deschisese ca să-i facă loc lui Gansey. Avea mâna ridicată și-l întreba ceva.

— N-ai să scapi cu asta.

---

[26] *Mofo*, prescurtare pentru *mother fucker* (n. tr.).

— Am scăpat în cazul tăticuțului meu, îl informă Kavinsky pe un ton plat. Și cu Prokopenko. Nu vreau să te jignesc, dar zău că ei erau mult mai complicați decât frățiorul tău.

— Pe asta ai jucat-o prost. O să te distrug.

— Nu mă dezamăgi, Lynch!

60

Gansey se năpusti în casa de pe Fox Way 300 înainte să înceapă furtuna. Fără să bată la ușă. Intră exact în momentul în care Blue își desfăcea șireturile încălțărilor cu care fusese la plimbarea câinilor din cartier, unul dintre joburile ei.

— Jane! strigă el, făcând să se chircească stomacul fetei. *Blue!*

Abia atunci își dădu ea seama că se întâmplase ceva cu adevărat rău.

Ronan dădu buzna din spatele lui și dacă nu ar fi realizat din atitudinea lui Gansey că lucrurile erau urgente, ar fi știut imediat după Lynch cel mijlociu. Avea ochii sălbatici, ca ai unui animal prins în capcană. Când se opri, își puse mâna pe clanța ușii pe care începu să o strângă spasmodic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă fata.

Îi povestiră.

Imediat, îi însoți la parada de 4 iulie, unde le căutară fără succes pe Maura sau pe Calla. Merseră apoi la casa lui Kavinsky, pe care o găsiră goală. Pe urmă, ceva mai pe după-amiază, Blue îi conduse spre pista de *drag racing*[27] – locul petrecerii anuale date de Kavinsky cu ocazia zilei de 4 iulie. Fetei nu-i venea să creadă că nici Gansey și nici Ronan nu fuseseră niciodată pe aici. Era ciudat că Blue, o elevă la absolut neimportantul liceu Mountain View, știa mai multe despre Kavinsky decât colegii lui. Dar poate că partea aceea din el nu avea prea multă legătură cu Aglionby.

Petrecerile de 4 iulie ale lui Kavinsky erau renumite.

Cu doi ani înainte, se zicea că adusese un tanc adevărat pentru finalul spectacolului de artificii. În mărime naturală, vopsit regulamentar, cu caractere rusești pictate pe o parte. Era un zvon, neconfirmat vreodată, fiindcă la sfârșitul petrecerii Kavinsky l-ar fi aruncat în aer. Blue știa un moșneag care pretindea că are o bucată de metal din el.

Cu trei ani mai înainte, un elev de la o școală venit tocmai de la trei districte depărtare luase o supradoză dintr-o substanță pe care medicii n-o mai întâlniseră până atunci. Dar nu evenimentul medical îi uimise pe oameni, ci faptul că puștiul

[27] O porțiune lungă, de asfalt, perfect dreaptă, cu două benzi, destinată întrecerilor de mașini care trebuie doar să accelereze până la linia de sosire.

Kavinsky, de doar cincisprezece ani, era deja capabil să adune copii care mergeau câte o oră ca să participe la petrecerea lui.

În fiecare an erau zeci de mașini așteptând să se întreacă pe pistă. Nimeni nu știa cine le oferea și nici ce se întâmpla cu ele după aceea. Nu conta, atâta vreme cât aveai carnet. Nu trebuia decât să știi cum să apeși o pedală de accelerație.

Anul trecut, Kavinsky trimisese artificiile atât de sus, încât acasă la el se prezentaseră niște oameni de la CIA, ca să-l ia la întrebări. Blue credea că povestea asta era cusută cu ață albă. Dacă ar fi fost anchetat cu adevărat, Kavinsky ar fi trebuit să răspundă celor de la Departamentul Securității Statului.

Acum, la un kilometru de pistă, văzură două ambulanțe și patru polițiști. Îndeajuns de aproape pentru a interveni. Destul de departe ca să nu vadă mare lucru.

Kavinsky era de neatins.

Pista, aflată într-o vâlcea alungită, străjuită de dealuri abrupte, era deja foarte animată când ajunseră ei acolo. De undeva se auzea o muzică plăcută și ritmată. Grătarele aromau aerul cu mirosuri de mangal și hotdogi uitați pe foc. Nu se vedea alcool pe nicăieri. Și nici vreuna dintre mașinile care aveau să populeze pista ceva mai târziu. La start se aflau doar un Mustang vechi și un Pontiac care își uzau cauciucurile, stârnind trombe de fum și de praf în timp ce spectatorii le aplaudau. Cursele păreau însă lipsite de înverșunare și mai degrabă pentru distracție. Erau și adulți prin preajmă, la fel și copii mici. Ronan se zgâi la o fetiță care ținea un balon de parcă ar fi fost o creatură de pe altă lume.

Nu era tocmai atmosfera la care se așteptau ei.

Gansey se opri în praf și privi în jurul său nedumerit.

— Ești sigură că ăsta e locul?

— E devreme, îl lămuri Blue.

Aruncă și ea o privire în jur. Era sfâșiată între dorința de a fi recunoscută de cineva de la școală și cea de a nu fi văzută în compania unor băieți de la Aglionby.

— Nu poate fi aici, zise Ronan. Probabil că te înșeli.

— Nu știu dacă a ajuns, pufni Blue, dar ăsta e locul. Aici se ține petrecerea întotdeauna.

Ronan privi la una dintre boxe. Din ea se revărsa un cântec despre care Blue credea că se înscrie în ceea ce se numea „yacht rock“. Băiatul porni foarte hotărât. Părinții își trăgeau

copiii mici din calea lui.

— Jane spune că ăsta e locul, insistă Gansey, deci am ajuns bine. Hai să cercetăm puțin!

Începură să caute. Pe măsură ce umbrele amiezii deveneau mai lungi, ei trecură de la un om la celălalt, întrebând de Kavinsky, uitându-se în spatele clădirilor și pe marginea pistei. Nu-l găsiră, dar când asfințitul lăsă loc nopții, petrecerea se schimbă puțin. Primii, dispărură copiii. Îi urmară adulții, înlocuiți de studenți sau de elevi. Pe ici, pe colo începură să apară pahare roșii de plastic. Yacht rock-ul deveni mai întunecat, mai adânc, mai murdar.

Mustangul și Pontiacul dispăruseră. O fată îi oferi lui Blue o pastilă.

— Eu am mai multe, o asigură ea.

Blue își simți nervii cum iau brusc foc sub piele. Clătină din cap.

— Nu, mulțumesc.

Când fata îl întrebă pe Gansey, el se mulțumi să o privească fix, puțin prea mult, dându-și seama prea târziu că fusese nepoliticos. Era atât de puțin obișnuit cu asemenea lucruri, încât pur și simplu nu-și găsise cuvintele.

Pe urmă, Ronan aruncă pastila în praf, fata îl scuipă în față și dispăru.

— Unde ești, nenorocitule? mârâi Ronan, rotindu-se ușor.

Se aprinseră luminile.

Mulțimea începu să urle.

Boxele de deasupra lor urlau ceva în spaniolă. Basul tuna, făcând să vibreze cizmele lui Blue. Tunetul adevărat mârâia deasupra lor.

Mașinile ambalară puternic, iar mulțimea se dădu la o parte ca să le facă loc. Toate mâinile erau ridicate, oamenii dansau, săreau, sărbătoreau. Cineva strigă:

— Dumnezeu să binecuvânteze America!

Pe pistă intrară zece Mitsubishiuri. Erau identice: radiator negru, ca o gură căscată, imaginea unui cuțit pe părți, spoilere gigantice. Unul dintre ele țâșni înainte, dar coti imediat ca să derapeze, stârnind un nor imens de praf. Rămase ascuns acolo, singurul lucru vizibil fiind lumina farurilor.

Mulțimea înnebuni.

— Uite-l! zise Ronan, începând să-și facă loc printre oameni.

— Lynch! strigă Gansey. *Ronan!* Oprește-te!

Băiatul se depărtase deja câțiva metri, îndreptându-se spre mașina singuratică. Praful se risipise, iar Kavinsky devenise vizibil. Stătea pe capotă.

— Hai să dăm foc! urlă Kavinsky.

Pocni din degete și apoi arătă într-o direcție. Se auzi un șuierat, apoi un vaiet și, brusc, primele artificii ale nopții urcară în spirală, aruncând lumini albastre până undeva, foarte sus.

Râse puternic, sălbatic.

— Să vă ia dracu' pe tooooți!

Mai adăugă ceva, dar glasul i se pierdu în larma muzicii care începuse să cânte și a mulțimii. Basul îl acoperi de tot.

— Nu-mi place asta, urlă Gansey în urechea lui Blue, știind însă că nu au prea multe opțiuni.

Îl ajunseră pe Ronan chiar când acesta îl prinsese pe Kavinsky, care stătea acum lângă ușa deschisă a mașinii. Indiferent care fusese primul schimb de lovituri, era evident că duruse.

— O, uite! rânji Kavinsky văzându-i pe cei doi. E tăticu'! Dick, ai o parteneră stranie, hetero, pentru seara asta. Lynch are probleme și nu mai performează?

Ronan îl apucă de gât pe Kavinsky și, de data aceea, Blue se simți foarte bine. Alte artificii porniră spre cerul negru. Fulgerul se arcui deasupra ei.

— Unde e? mârâi Ronan.

Abia dacă rostise cuvintele. Kavinsky era însă destul de puțin îngrijorat. Arătă spre mașina din spatele lui, apoi spre alta și spre încă una. Cu un glas ușor strangulat, răspunse:

— În mașina aia. Sau aia. Sau ailaltă. Știi cum e, toate arată la fel.

Îl lovi pe Ronan în stomac, iar acesta icni, scăpându-l din mână.

— Uite care-i treaba, Lynch! zise Kavinsky. Când am spus *cu mine* sau împotriva mea nu m-am gândit nicio clipă că vei alege varianta a doua.

Blue făcu câțiva pași în față, fiindcă una dintre mașinile Mitsubishi își ambala motorul în spatele ei, scoțând rotocoale de fum din țeava de eșapament. Își făcea deja un plan în minte cum să caute în toate. Cum să le știe pe cele în care se uitase

deja. Toate erau identice, cu același număr de Virginia: THIEF[28].

— Într-un fel, adăugă Kavinsky, e mai bine așa. Știi cât de mult îmi plac lucrurile care explodează.

— Îl vreau pe fratele meu, mârâi Ronan.

— Întâi, zise Kavinsky, deschizându-și palma în care avea o pastilă verde, salvează-ți propria viață. Mă întorc imediat, drăguță, zise el aruncându-și pilula în gură.

În secunda următoare, căzu în genunchi și apoi se lovi de mașină. Blue și Gansey rămaseră împietriți, privind la corpul inert al lui Kavinsky, fără să înțeleagă mare lucru. Venele îi erau evidente până pe brațe, iar pulsul din jugulară părea să aibă același ritm cu basul.

— Rahat! strigă Ronan, aruncându-se în mașină.

Deschise consola din centru, răvășindu-i conținutul. Găsi repede ceea ce căuta – o altă pastilă verde.

— Rahat, rahat!

— Ce se întâmplă? dori să știe Blue.

— Visează, o lămuri Ronan. Cine știe ce va aduce de data asta? Nimic bun, cu siguranță. *Rahat!* Kavinsky!

— Nu-l putem opri? întrebă Gansey.

— Doar dacă-l omori, răspunse Ronan în timp ce își punea pastila în gură. Găsește-l pe Matthew și plecați naibii de-aici!

[28] „Hoț“, în lb. engl. în orig. (n. tr.).

61

Ronan se năpusti în vis. Când ateriză, coatele i se loviră de pământ și începură să sângereze. Kavinsky era deja acolo, între niște tufe de măceșe, acoperindu-și fața. Copacii, pe care Ronan îi cunoștea atât de bine, îl atacau, cu crengile transformate în gheare. Celălalt avea ceva ciudat, culoarea lui nu era normală în comparație cu cea a peisajului din jurul său. Era ca și cum visul l-ar fi pedepsit, vopsindu-l într-o nuanță pală.

— Bănuiesc că avem același loc secret, zise Kavinsky cu un rânjet.

Fața îi era brăzdată de zgârieturi fine de la spini. Ronan îi răspunse:

— În seara asta nu sunt hoț.

— Dar în altele, zise Kavinsky expunându-și dinții, doar scoți lucruri de-aici. Consensul e o chestie supraestimată.

Ramurile începură să tremure deasupra amândurora. Tunetul bubui aproape și foarte real.

— Nu trebuie să faci asta, zise Ronan.

— N-am de ales, omule.

— Poți reveni în realitate.

— Realitatea? izbucni Kavinsky în râs. Asta e ceea ce visează alți oameni pentru tine.

— Realitatea e locul în care sunt și alți oameni, răspunse Ronan, după care își întinse brațele într-un gest cuprinzător. Ce avem aici, K? Nimic! Pe nimeni.

— Doar noi.

Vorbele aveau un înțeles profund, amplificat de vis. Știu ce ești, îi spusese Kavinsky.

— Asta nu e de ajuns, răspunse Ronan.

— Să nu-mi vorbești despre Dick Gansey, omule! Nu-i pronunța numele. N-o să fie niciodată cu tine. Și să nu-mi spui că nu ești de partea asta. Îți citesc gândurile.

— Nu asta e Gansey pentru mine, zise Ronan.

— Nu m-ai contrazis. Ești deci…

Ronan rămase tăcut. Tunetul urlă sub picioarele lor.

— Nu, nu te-am contrazis.

— Asta e chiar mai rău, omule! Înseamnă că ești doar cățelușul lui.

Ronan resimți cuvintele celuilalt în fiecare părticică a corpului

și a sufletului său. Când se gândea la Gansey, îi veneau în minte mutarea la Monmouth Manufacturing, nopțile petrecute într-o insomnie comună, vara irosită în căutarea unui rege, prietenul său rugându-l pe Omul Cenușiu să-i cruțe viața. *Frați.*

— Viața nu înseamnă numai sex, droguri și mașini, zise Ronan.

Kavinsky se ridică în picioare. Spinii îi sfâșiară pielea, afundându-se în pantalonii săi subțiri. Îl privi pătrunzător pe Ronan, făcându-l să se gândească la nenumăratele ocazii în care se uitase prin geamurile BMW-ului său și-l văzuse pe Kavinsky privindu-l la rândul său. Simțea acum retrospectiv un fior: siguranța că Joseph Kavinsky nu accepta să-i spună cineva cine este.

— Viața mea, așa e!

Privi în pădure. Ridică mâna și pocni din degete, exact în același fel în care porniseră primele artificii. Pădurea țipă.

Sau poate că strigătul acela aparținea lucrului pe care și-l imaginase Kavinsky. Sunetul îl sfâșie pe Ronan. Era ca și cum cineva i-ar fi aplaudat tare lângă ureche. Un tremur al aerului. De ei se apropia ceva cu adevărat imens.

Copacii se scuturară și plânseră, oftară și pâlpâiră dincolo de puterea lor de a vedea. Meridianul energetic, deja epuizat, începu să se stingă. Nu mai rămăsese nimic. Kavinsky folosea toată puterea pentru a-și crea bestia din vis.

— Nu trebuie să faci asta! zise Ronan din nou.

O minge de foc. O explozie în aer. Era un dragon, un rug, un infern cu dinți. Era ca și cum explozia Mitsubishiului se transformase într-o creatură.

Coborând, își deschise botul și urlă la Ronan. Nu era același sunet ca mai înainte. Părea șuieratul furios al unui foc peste care se toarnă apă. Pe umerii băiatului plouă cu scântei.

Putea simți cât de mult îl urăște. Nu numai pe el, ci și pe Kavinsky, întreaga lume.

Era atât de flămând!

Kavinsky privi spre Ronan cu ochi sticloși:

— Încearcă să ții pasul, Lynch.

Imediat, atât el, cât și dragonul dispărură. Se trezise și-l luase cu el.

Repede!

Dacă Adam și Persephone n-ar fi ajuns deja în locul ultimei fracturi energetice, nu l-ar fi găsit. Fiindcă, așa cum stăteau în întuneric, privind la lacul artificial, Adam simți cum meridianul energetic aproape că se stinge.

Kavinsky! gândi Adam imediat. O știu în felul în care e conștientă de prăbușire o persoană care cade: atât intelectual, cât și fizic. În același fel în care fusese convins mai devreme că Ronan este motivul pentru care trebuie să se grăbească.

Și așa era.

Ronan avea nevoie de meridianul energetic. *Acum*. Nu mai aveau timp.

Linia era însă moartă, iar Cabeswater își pierduse vocea din interiorul lui Adam. Nu mai avea decât oglinda neagră a unui lac, o mașină plină de pietre și un pachet de cărți care nu-i mai spuneau nimic.

— Ce ne facem? o întrebă el pe Persephone.

Artificiile se auzeau în depărtare, amenințătoare ca niște bombe.

— Păi, eu, una, nu știu.

— Ești clarvăzătoare, zise băiatul, arătând spre cărți. Nu le poți consulta? Pentru mine nu înseamnă nimic în lipsa meridianului energetic.

Tunetul bubui deasupra lor; fulgerul săgetă de la un nor la altul. Meridianul energetic nici măcar nu licări sub picioarele lui Adam. Kavinsky tocmai visase ceva imens, iar Ronan nu mai avea cu ce lucra.

— Ești sau nu ești Magicianul? îl întrebă Persephone.

— Nu sunt! răspunse imediat Adam.

Nu simțea nimic înăuntrul său. Meridianul murise și, din cauza asta, și el era pustiu.

— Cabeswater mă face să fiu așa.

Ochii Persephonei se ațintiră asupra apei negre și nemișcate de lângă ei.

— Puterea ta, Adam, nu se referă la alți oameni. Nu e despre alte *lucruri*.

Niciodată în viața sa, Adam nu fusese puternic.

— A fi Magicianul nu se referă la a fi puternic atunci când ai lucruri și nefolositor când le pierzi, zise Persephone. Trebuie să te uiți în jurul tău și să observi conexiunile. Magicianul poate face orice lucru să fie magic.

Băiatul își dorea din răsputeri ca linia energetică să licărească din nou sub picioarele lui. Dacă ar fi putut simți chiar și o porțiune, poate că ar fi fost în stare să adune destule indicii pentru a înțelege cum trebuie reparată această ultimă secțiune. Nu simțea însă nimic. Absolut nimic.

— Acum, reluă Persephone cu un glas foarte firav și blând, ești Magicianul?

Adam închise ochii.

Conexiuni.

Mintea îi zbură la pietre, la lac, la norii de furtună. La fulger. Se gândi pe urmă la Camaro. Atunci când avusese nevoie de baterie ca să-i ducă acasă.

In indiget homo battery.

Da.

Deschise ochii.

— Am nevoie de piatra din mașină, zise el. Cea pe care am scos-o din grădină.

Repede!

— Adam? spuse Ronan. Tu ești?

Fiindcă, deodată, peisajul se schimbase. Copacii se mutaseră într-o parte, iar acum se vedea doar lacul artificial pe care îl descoperiseră împreună cu Gansey. Adam se ghemui la mal, așezând pietre într-un model complicat. Era el, cel adevărat? Sau era un Adam din vis?

Băiatul acela părea destul de definit. Era deopotrivă el însuși, dar și altceva.

— Lynch, ce a visat Kavinsky?

— O nenorocire de foc, zise Ronan.

Ar fi trebuit să se trezească. Dacă rămânea la pământ, cei de la petrecere nu mai aveau nicio șansă.

Adam privi peste umăr și gesticulă violent către cineva.

— Și ce visezi ca s-o dobori?

Ronan încercă precaut visul. Era subțire precum un fir de caramel topit. Nu credea că poate scoate ceva.

— Nimic. Nu e nimic aici.

Persephone alergă către Adam, ținând în brațe o piatră mare și plată.

— Ce faceți? întrebă Ronan.

— Îl reparăm, zise Adam. Începe să faci ceva. Voi încerca să

termin până vei fi tu gata.

Ronan auzi un urlet de undeva din depărtare. Nu era din visul său. Somnul începea să i se risipească.

— Grăbește-te! îl sfătui Persephone.

— Știu că ai fost tu, zise Adam privind spre Ronan. Mi-am dat seama. Chiria.

Îl privi încă o secundă, până când celălalt păru că e pe cale să spună ceva. Pe urmă însă Adam țâșni în picioare, înșfăcă piatra de la Persephone și sprintă spre malul opus.

— Acum! zise Persephone.

Ronan se întoarse către copacii care păreau din ce în ce mai șterși.

— Cabeswater, imploră el, am nevoie de ajutorul tău.

Raptor, șuierară copacii.

Prădătorul.

Nu era timp de așa ceva.

— Nu sunt aici ca să fur. Nu vreți să vă salvați?

Nimic.

Nenorocitul de Kavinsky!

— Eu nu sunt ca el, ați auzit? strigă Ronan. Nu sunt ca el. La naiba, mă cunoașteți! Dintotdeauna. L-ați știut și pe tatăl meu. Suntem amândoi Greywaren.

În sfârșit apăru fata orfană. *Da.* Se iți de după unul dintre trunchiuri. Dacă avea să-l ajute, el ar fi putut să scoată orice din vis. Întinse mâna către ea, dar fata clătină din cap.

— *Vos estis unum tantum (Tu ești singurul),* după care adăugă în engleză: Mulți hoți, un singur Greywaren.

După regulile visului, cunoașterea îi inundă întreaga minte. Cât de mulți puteau face ca visele să le devină realitate, dar cât de puțini erau cei în stare să vorbească visului. Era menit să fie mâna dreaptă a pădurii Cabeswater. N-a știut? simți întrebarea în el însuși, dar fără să perceapă cuvintele. Nu a știut încă de la început?

— Uite ce e, îmi pare rău, zise băiatul. Nu mi-am dat seama. Nu am realizat nimic. A trebuit să pricep de unul singur și sunt un prost fiindcă mi-a luat atâta timp, bine? Te rog. Nu pot să fac asta fără tine.

În mâini îi apăru brusc cutia-puzzle. O simțea grea, rece și adevărată. Îi întoarse cadranele și-i apăsă butoanele până când scrise *te rog* pe partea în engleză. Pe urmă, se uită pe latura

unde apăreau cuvintele în limba aceea misterioasă. Știa acum că nu e un grai al oamenilor. Erau vorbele copacilor. Citi:

— *T'implora!*

Instantaneu, auzi frunzele cum se mișcă și tremură într-o adiere pe care el n-o simțea, înțelese cât de mulți copaci nu-i vorbiseră până atunci. Șoptind, murmurând și șuierând în trei limbi diferite, copacii se puseră de acord: aveau să îi ajute.

Ușurat, închise ochii.

Avea să fie în regulă. Urma să primească o armă, după care se va trezi și va distruge dragonul lui Kavinsky înainte să se întâmple ceva rău.

În întunecimea dindărătul pleoapelor sale strânse auzi un zgomot familiar: Țac-țac-țac-țac! *Nu!* gândi Ronan. *Nu o Oroare a nopții!* Imediat, zăngănitul ghearelor și pocnetele ciocurilor deveniră însă evidente.

De la vis la coșmar, pur și simplu.

Nu era frică, ci groază. Anticipare. Dura atât de mult până îl omorau în vis.

— Asta n-o s-ajute, le spuse el copacilor.

Se așeză în genunchi, strângând pământul moale între degete. Deși știa că nu se poate salva pe el, nu era în stare să se convingă să nu mai lupte.

— Asta n-o să salveze pe nimeni.

Quemadmodum gladius neminem occidit; occidentis telum est, șoptiră copacii.

(Sabia nu e niciodată ucigașul, e o unealtă în mâna lui.)

Ororile nopții nu erau însă o armă pe care Ronan să o poată mânui.

— Nu le pot controla, strigă el. Nu vor decât să mă omoare pe mine.

Imediat, apăru prima creatură. Pluti printre copaci, întunecând cerul. Era deosebită față de ceea ce visase până atunci. De trei ori mai mare. Mirosea a amoniac. Era de un alb de gheață. Ghearele se ițeau îngălbenite și translucide, devenind roșii spre vârf. Aripile elastice erau brăzdate de vene roz. Ochii roșii, de albinos, se învârteau furios în capul acoperit cu o piele zbârcită. Și în loc de un singur cioc feroce, erau două, unul lângă altul, strigând la unison.

De partea cealaltă a lacului, Adam își ridică mâinile, arătând spre cer. Era o versiune străină a lui însuși. Una din vis. Fulgerul

lovi într-o piatră din spatele lui. De parcă ar fi fost o inimă, meridianul energetic tresări și reveni la viață.

Cabeswater era vie.

— *Acum!* strigă Adam. Ronan, *acum*!

Oroarea Nopții scoase un strigăt.

— Tu ești acela, șopti fata orfană, care se ghemuise lângă el și-l apucase de mână, dar de ce te urăști atât de mult?

Ronan se gândi la asta. Creatura albinoasă începu să coboare, cu ghearele deschise. Ronan se ridică, ducându-și mâna în lateral de parcă ar fi chemat-o pe Drujbă.

— Nu mă urăsc.

Apoi se trezi.

62

În afara faptului că îi distrusese viața, planul Omului Cenușiu de a-i îndepărta pe ceilalți din Henrietta funcționase excepțional. Probabil că Greenmantle nu avusese niciodată încredere în el cu adevărat, fiindcă acceptase imediat mărturisirea furtului. Oricum făcuse deja tot ce era mai rău, așa încât cuvintele sale nu mai aveau nicio putere.

Se părea că veștile circulă repede. Farurile din spatele lui aparțineau mașinii celor doi bărbați care distruseseră demisolul de la Pleasant Valley Bed & Breakfast, după cum aflase. Iar cele din spatele lor, calculate și inexorabile, erau ale fratelui său.

Urmăriți-mă, urmăriți-mă!

Un kilometru, doi, trei, cincisprezece, Omul Cenușiu se jucă în trafic cu celelalte două mașini. Cea care îi purta pe căutătorii de comori încerca să fie discretă, fratele său nu era însă preocupat de asta. Tocmai de aceea știa cine îl urmărește. Întotdeauna dorise ca Dean să știe. Era parte a jocului.

Fratele meu. Fratele meu. Fratele meu.

La început, conștiința faptului că el era atât de aproape fusese de-a dreptul paralizantă. Singurul mod în care se putuse concentra la condus fusese să se gândească la ce realizase ca Omul Cenușiu, în loc să se mândrească cu rezultatele lui Dean Allen. Fiindcă ultimul îl tot sfătuia să tragă pe dreapta, ca să se termine. *Totul se va înrăutăți,* îi șoptea Dean Allen cu voce joasă, *dacă îl faci să te caute prea mult.* Pe de altă parte, Omul Cenușiu se încăpățâna să-și spună: *Este un manager de investiții de treizeci și nouă de ani și, pentru eficiență, probabil că ar trebui să fie împușcat de două ori în cap și trimis înapoi la biroul lui împreună cu un bilețel ambiguu.*

În el mai exista acum însă și o a treia parte, care nu era nici Omul Cenușiu și nici Dean Allen, una care nu se gândea deloc la fratele lui. Porțiunea aceea – poate că era domnul Gray – nu-și putea lua mintea de la ce lăsa în urmă. Vâlcelele pitorești și umbrite din jurul orașului, zâmbetul poznaș al Maurei, ritmul în care bătea noua sa inimă. Partea asta a lui tânjea chiar și după Nenorocirea Champagne.

Ochii Omului Cenușiu căzură pe bilețelul încă lipit de volan.

Acesta e pentru tine, așa cum îți place, rapid și anonim

Planul fusese atât de bun, șmecher și simplu. Nu avusese de

făcut decât să renunțe la absolut tot. Și funcționa atât de bine.

Pe urmă, se întâmplă însă ceva.

În jurul lor nu mai erau decât copaci și autostradă, învăluite în întuneric, dar deodată mașinăriile amorțite de pe locul din față explodară pur și simplu.

Nu era un licăr, o indicație. Țipau în noapte. Farurile din spatele lui se îndepărtară puțin fiindcă mașinile frânară, cu instrumentele de bord la fel de derutate.

Nu, gândi Omul Cenușiu. Unul dintre băieții ăia visase ca un prost în Henrietta și stricase totul.

Dar nu era asta.

Indicațiile erau limpezi și păreau că strigă. În mod normal, energia se concentra în momentul în care era creat un obiect din vis, după care se diminua repede. Aparatele de măsură continuau însă să indice maximumul. Și rămaseră așa în pofida faptului că Omul Cenușiu se îndepărta de Henrietta cu o sută zece kilometri pe oră.

În spatele său, prima mașină se oprise. Probabil că se îndoiseră încă de la început de povestea lui. Presupuneau, la fel cum făcuse el inițial, că exista cineva în altă parte care folosea Greywaren. Dar cu cât luminile pâlpâitoare și alertele sonore continuau să se manifeste, cu atât devenea mai clar că fenomenul nu avea legătură cu Greywaren. Nu numai că înregistrările erau constante, dar veneau de peste tot. Probabil că era vorba despre linia pe care i-o descrisese Maura. Ceva i se întâmplase, iar acum revenise la viață, amplificând citirile acelea energetice.

Mașina din spatele său continua să-l urmărească, dar mai încet. Aveau și ei acces la aceleași date ca și Omul Cenușiu și erau nedumeriți.

O concluzie se clădi încet în mintea Omului Cenușiu. Atâta vreme cât meridianul energetic producea asemenea scurgeri de energie, Greywaren rămânea invizibil. În explozia aceea, un maximum temporar nu ar fi putut fi deosebit de ceea ce se întâmpla deja.

Asta însemna că Henrietta nu trebuia să-și facă probleme cu privire la alți vânători care îl caută pe Greywaren. Aparatele nu mai puteau să indice nimic altceva decât însuși meridianul energetic. În consecință, dacă Omul Cenușiu ar fi putut scăpa de urmăritori, nu mai avea decât un singur motiv să se ferească de

Henrietta.

Fratele său.

Ronan crease Oroarea Nopții ca să se lupte cu dragonul lui Kavinsky. Și așa se întâmplă.

Creaturile se înălțară în ceruri, mârâind una la cealaltă. Artificiile trecură pe lângă ele, luminându-le solzii.

Mulțimea, beată și drogată, credulă și dornică de minuni, striga încurajări pentru ambele.

Rămași pe pământ, Ronan și Kavinsky stăteau cu capul pe spate, privindu-și creațiile.

Creaturile erau deopotrivă frumoase și teribile. Din locul în care focul întâlnea ghearele țâșneau scântei. Oroarea Nopții scoase un urlet ca un zgomot de artificii.

Mai sus, tot mai sus, în înaltul negru al cerului. Ronan privi în mulțime. Gansey și Blue se despărțiseră și îi văzu cum deschid portierele mașinilor Mitsubishi, în căutarea lui Matthew. Automobilele erau nemișcate, fiindcă toată lumea privea lupta de pe cer. Nici nu erau multe mașini. Gansey și Blue aveau să-l descopere imediat. Avea să fie în regulă.

La un moment dat, dragonul de foc al lui Kavinsky se smulse din strânsoarea Ororii Nopții. Își strânse aripile și plonjă. Cu un șuierat teribil, se lovi de unul dintre stâlpii de iluminat. Impactul păru să nu aibă niciun efect asupra creaturii, dar lampa se răsturnă. Strigăte de spaimă străpunseră aerul. Stâlpul căzu ca un copac doborât.

Fața lui Kavinsky era luminată. Se ridicase în picioare când dragonul de foc lovi o altă lampă. Flăcările izbucniră și apoi muriră. Becul explodă.

Oroarea Nopții făcută de Ronan se năpusti și ea din cer, înșfăcând dragonul de foc. Pentru o clipă, cele două creaturi se loviră de pământ, se rostogoliră prin praf, după care zburară imediat.

Nimănui nu-i era cu adevărat frică. Oare de ce? Era magie, dar nimeni nu credea asta.

Muzica din boxe continua să urle. Mașinile erau ambalate. Deasupra lor se luptau dragoni. Era doar o petrecere. Arătarea lui Kavinsky strigă din nou, la fel de oribil ca și mai înainte. Se năpusti spre locul în care autorul ei stătea alături de Ronan, lângă mașină.

— Oprește-o! zise Ronan.

— Nu se mai poate, Lynch! exclamă Kavinsky cu ochii ațintiți la dragon.

Creatura sa furioasă își întinse aripile. Zbură pe deasupra pistei, lăsând în urmă o dâră de flăcări. La sfârșit, se sprijini de capota uneia dintre mașini. În momentul în care ghearele îi atinseră caroseria, autoturismul izbucni în flăcări. Dragonul începu să se ridice. Luă și mașina cu el, de parcă ar fi fost o jucărie.

Matthew?

De partea cealaltă a pistei, Gansey își ridicase brațele deasupra capului, încercând să-i atragă atenția lui Ronan. Fratele său nu era în mașina aceea.

— Zi-mi în care e Matthew! îi strigă Ronan lui Kavinsky.

— Într-una albă.

Dragonul se opri undeva sus. Era evident că se pregătește să se năpustească încă o dată asupra lor. Era ciudat cum Ronan îi putea vedea ochii de la înălțimea aceea. Erau teribili. Nu atât pustiul din ei, cât felul în care se reflectau flăcările și distrugerile era tulburător fiindcă îi arăta lui Ronan că înăuntrul lor nu se mai află decât ură și răutate.

Mulțimea amuți.

În liniștea care urmă, râsul lui Kavinsky răsună biruitor. Un singur strigăt erupse dintre spectatori. Părea un fel de sunet experimental, menit să stabilească dacă, în final, frica era răspunsul firesc.

În timp ce creatura lui Ronan se îndrepta spre dragonul de foc, monstrul lui Kavinsky își ridică picioarele spre corp. Din gură îi ieșeau nori sulfuroși. Era mortal precum cancerul. Ca radiația. Avea, desigur, dinți, dar asta era irelevant.

Kavinsky pocni din degete.

Alte artificii plecară spre înalt, trasându-și traiectoria de foc printre cele două creaturi. Explodară deasupra lor ca o floare otrăvitoare.

Oroarea Nopții se năpusti în dragonul de foc. Căzură încă o dată la pământ, rostogolindu-se prin mulțime. Acum se auzeau strigătele speriate ale celor care încercau să se ferească din calea lor. Creaturile ajunseră peste un alt Mitsubishi, se ridicară în aer și căzură din nou.

— Ronan! se auzi vocea lui Blue, subțire și firavă.

Căutase în altă mașină și tot nu-l găsise pe Matthew. Mulțimea continua să se împrăștie, iar de undeva se auzi zgomotul unei sirene. Era prea mult foc. Era ca și cum dragonul lui Kavinsky schimba lumea după propria sa imagine. Cele mai multe dintre lămpi fuseseră răsturnate, dar pista era mai luminată decât înainte. Fiecare mașină era un felinar.

Dragonul de foc țâșni spre Gansey și Blue. Ronan nu trebui să strige la creatura sa, care știa ce-și dorește stăpânul ei.

Salvează-i!

Oroarea Nopții prinse aripile dragonului de foc. Cele două creaturi trecură înlănțuite puțin pe deasupra lui Gansey și a lui Blue.

— *Fă ceva!* urlă Gansey.

Ronan l-ar fi putut omorî pe Kavinsky. Odată oprit acesta, dragonul avea să dispară. Era una însă să știi soluția și cu totul altceva să te uiți la băiatul acela care stătea cu mâinile la ceafă și cu ochii scânteind, gândindu-se: *L-aș putea omorî*.

Dar, cel mai important, nu era adevărat. Ronan nu l-ar fi putut ucide.

— Gata! lătră el, apucându-l de braț pe Kavinsky. Am terminat! Unde e fratele meu? Încetează! Unde e?

Kavinsky își duse mâna liberă spre Mitsubishiul de sub ei.

— E al tău! Nu te-ai prins, omule. Tot ceea ce mi-am dorit e asta… încheie el arătând spre lupta dintre dragonul de foc și Oroarea Nopții.

Ronan îi dădu drumul și intră repede în mașină prin portiera din spate. Nu era nimeni.

— Nu e aici!

— Bum! exclamă Kavinsky.

O altă mașină tocmai sărise în aer. Flăcările țâșneau din ea în vălătuci glorioși, care semănau cu norii de furtună. În timp ce Ronan izbi portiera, Kavinsky se urcă pe capota mașinii. Tremura, cuprins de extaz.

Apăsându-și o mână pe pieptul slab, își scoase cu cealaltă ochelarii de soare cu ramă albă din buzunarul de la spate. Și-i puse, ascunzându-și ochii. Furnalul din jurul lor se oglindea în lentile. De la celălalt capăt al pistei, dragonul de foc urlă îngrozitor. Scăpase de Oroarea Nopții.

Creatura se îndrepta direct spre ei.

Deodată, Ronan își dădu seama. Toate mașinile arseseră, cu

excepția acesteia. Dragonul distrusese toate lucrurile pe care Kavinsky le adusese din vis. Îmbătată de furie, venea acum către ei. Oroarea Nopții o urma în zbor, mai puțin grațioasă, ca un fulg de cenușă pe o pală de vânt nuclear. În pofida haosului din jur, auzi niște bocănituri slabe. Matthew era în portbagaj.

Ronan se năpusti în spatele mașinii – nu, nu, nu era în regulă, trebuia să-l deschidă dinăuntrul mașinii. Aruncă o privire spre dragon. Zbura direct spre ei, hotărât și răuvoitor.

Bâjbâi la portiera din dreptul șoferului, dar reuși să deschidă portbagajul. În timp ce se întorcea spre spatele mașinii, îl văzu pe Matthew încercând să iasă. Se rostogoli, după care se strădui nesigur să se ridice în picioare, ținându-se de mașină.

Ronan putea simți mirosul dragonului de foc: cărbune și sulf. Se aruncă peste fratele său și îl trase de lângă mașină, după care îi strigă lui Kavinsky:

— Pleacă de-acolo!

Acesta nu se feri însă din calea celor două arătări.

— Lumea e un coșmar, zise el.

Ronan simți cum în suflet i se ghemuiește teroarea. Era același sentiment pe care îl avusese când realizase că Mitsubishiul alb urmează să fie aruncat în aer la petrecerea cu substanțe. Din aripile dragonului curgea praf. Furios, Ronan urlă din nou:

— Dă-te deoparte, nenorocitule!

Kavinsky nu-i răspunse.

Se auzi acel *uf* pe care îl știa din vis, fâlfâirea aceea de aripi monstruoase. O explozie care consuma tot aerul dintr-o încăpere.

Ronan îl cuprinse cu brațele pe Matthew și își feri capul.

O secundă mai târziu, dragonul de foc explodă în Kavinsky. Trecu prin el, îl înglobă așa cum flăcările devorează un obiect. Băiatul căzu. Dar nu din cauza loviturii. Se prăbuși în genunchi și apoi se scurse grațios pe lângă mașină, ca atunci când luase pastila verde. Câțiva metri mai încolo, dragonul rămase la pământ fără vlagă.

Non mortem, somni fratrem.

Dincolo de pistă, una dintre mașini, care continua să ardă în mers, se lovi de o clădire. Ronan nu trebui să vadă cine era la volan ca să știe că e Prokopenko. Inert. Ceea ce însemna că Joseph Kavinsky murise.

El murise însă încă de când îl cunoscuse Ronan. Amândoi o făcuseră.

Moartea e un efect secundar plictisitor.

Ochelarii de soare cu ramă albă ajunseseră pe pământ, lângă picioarele lui Ronan. Nu-i ridică. Continua să-l strângă la piept pe Matthew, nefiind încă gata să-i dea drumul. În minte, revedea mereu imaginea fratelui său evadând din portbagaj, focul care lovise mașina, Kavinsky prăbușindu-se…

Avusese nenumărate coșmaruri în care lui i se întâmplase ceva. Deasupra capetelor lor, Oroarea Nopții bătea din aripi. Atât Ronan, cât și Matthew se uitară la ea.

Ț̣ac-ț̣ac-ț̣ac-ț̣ac!

Ambele ciocuri clănțăniră la unison. Creatura era o ființă îngrozitoare, imposibil de înțeles, dar Ronan se săturase să-i fie frică. Nu mai era în stare să se teamă.

Cu un tresărit, Matthew își apăsă fața în umărul fratelui său mai mare, tremurând ca un copil.

— Ce e asta? întrebă el cu voce pieritã.

Oroarea Nopții își privi creatorul cu atenție. Bătu din aer pe loc de câteva ori, după care se întoarse și dispăru în noapte – unde? numai ea știa.

— E în regulă, zise Ronan.

Matthew îl crezu: de ce n-ar fi făcut-o? Fratele său nu-l mințise niciodată. Ronan privi peste capul lui Matthew și văzu că Gansey și Blue porniseră spre el. De undeva de aproape se auzeau sirenele; lumini roșii și albastre străluceau prin praf de parcă s-ar fi aflat într-un club. Băiatul se pomeni incredibil de fericit că i se alătură Blue și Gansey. Dintr-un motiv necunoscut, deși venise împreună cu ei, simțea că fusese singur o perioadă foarte lungă, care tocmai se sfârșise.

— Chestia aia… e unul dintre secretele tatei? șopti Matthew.

— Ai să vezi, răspunse Ronan. Fiindcă am de gând să ți le spun pe toate.

63

Omul Cenușiu nu știa cum ar fi putut scăpa de vânătorii de comori fără să-l confrunte pe fratele său.

Dar asta era de neimaginat.

Se gândi la cartea pe care o trăsese Maura pentru el. Zecile de spade. Cea mai rea dintre toate. Se gândise că semnifica faptul că ar fi trebuit să plece din Henrietta, dar acum știa că, deși plecarea aceea era îngrozitoare, ea nu era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla.

Răutatea supremă fusese întotdeauna fratele său. *Va trebui să fii curajos*, îi spusese Maura. *De obicei sunt curajos. Mai curajos...*

Fratele său îl bântuia de prea multă vreme. Îl chinuise și-l hărțuise de la sute de kilometri depărtare, chiar și când Omul Cenușiu învăța și se antrena, devenind din ce în ce mai periculos. Îl lăsase să-i ia absolut totul.

Dar, de fapt, ce-l împiedica să-l înfrunte chiar acum? Frica? Putea fi el mai periculos decât Omul Cenușiu? Mai avea ce să-i mai ia?

Se gândi din nou la zâmbetul Maurei. Amintirile agitației și zgomotului de la Fox Way 300, ale ironiei lui Blue, ale sendvișului cu ton și ale munților fantomatici îl chemau acasă.

Își dorea să rămână.

Persephone îl bătuse pe genunchi: Știu că ai să faci ceea ce trebuie, domnule Gray.

Fără să se oprească, își întinse mâna pe bancheta din spate, de unde luă geamantanul cenușiu, pe care îl așeză peste aparatele lui Greenmantle, lângă el. Conducând cu o mână, privind când la drum și când la geamantan, găsi albumul lui favorit cu formația Kinks.

Băgă CD-ul în player.

Pe urmă, luă pistolul pe care îl recuperase în bucătăria de la motelul din Henrietta. Verifică atent ca nu cumva Calla să-i fi scos toate gloanțele. Nu o făcuse.

Ieși de pe autostradă.

Se hotărâse să rămână. Sau avea să moară încercând lucrul ăsta.

Văzu în oglinda retrovizoare două mașini care îl urmară. În fața lui erau două parcări de camioane – nimic nu-l făcea să se

gândească mai mult la epuizare decât luminile dintr-un asemenea refugiu. Îl alese pe cel mai mare.

Putea deja să distingă silueta fratelui său la volanul celei mai îndepărtate dintre mașini. Vârsta nu-i schimbase nici felul de a-și ține capul și nici conturul urechilor. Probabil, gândi el, nu schimbase deloc mare lucru. Frica îi gâdila stomacul.

Prin boxele mașinii, cei de la Kinks mărturiseau că nu mai vor să hoinărească.

Omul Cenușiu trase în dreptul unei pompe de benzină.

Despre asemenea stații știa că, după lăsarea întunericului, sunt cele mai bune și cele mai rele locuri să ucizi pe cineva. Fiindcă acolo, între pompe, în lumină puternică, Omul Cenușiu știa că e invincibil. Chiar dacă nu mai era nicio mașină care să alimenteze, asupra lui erau ațintite cel puțin două camere. Iar casierul care le monitoriza era la un gest depărtare de a apăsa butonul de panică. Doar un ucigaș cu adevărat curajos ar fi lovit în locul acela. A ucide pe cineva acolo însemna să inviți poliția să te prindă.

Fratele Omului Cenușiu nu avea cum să-și dorească să fie prins. Era periculos nu fiindcă se comporta nesăbuit, ci tocmai dimpotrivă. Iar vânătorii de comori… probabil că nici nu erau ucigași. Doar niște golani ceva mai specializați, îndemânatici la pătrunderea în casele oamenilor și îndeajuns de grijulii cât să nu distrugă un obiect valoros, odată ce l-au recuperat.

Era convins că fratele său nici măcar nu avea să tragă în apropierea pompelor. Cel mai probabil, va parca lângă un tomberon, în întuneric, și va aștepta.

Cealaltă mașină ezită și ea, dar Omul Cenușiu coborî geamul și făcu semn. După o clipă, parcară lângă el, din sens opus, așa încât geamurile de la șoferi să fie unul lângă celălalt. Erau doar doi novici tinerei, arătând amândoi obosiți și frustrați. Cel de pe scaunul din dreapta avea în poale o mulțime de aparate de măsură. Omul Cenușiu zări o grămadă de ambalaje goale de bomboane și sticle de suc, dar și o pătură aruncată pe bancheta din spate. Trăiau deci în mașina aceea de câteva zile bune. Nu le purta neapărat pică pentru că dăduseră buzna în camerele lui. Probabil că și el ar fi procedat la fel înainte să capete ceva experiență. Ei bine, probabil că nu. Dar chiar și așa, nu erau la fel de răi precum cei doi pe care îi îngropase în pădure.

De aceea ești tu cel mai bun, îi spusese Greenmantle. Era

adevărat. Omul Cenușiu era cel mai bun.

Era destul de clar că nu se așteptaseră ca el să oprească sau că se gândiseră la eventualitatea asta, dar nu crezuseră că el îi va aborda atât de lejer, coborându-și geamul și lăsând să se audă până la ei muzica formației Kinks.

— Bună seara! zise Omul Cenușiu pe un ton plăcut.

Stația mirosea a lemn vechi, răscopt.

— Salut, omule! răspunse șoferul cu un glas destul de nesigur.

— Văd că mă urmăriți.

— Hai, omule… protestă șoferul.

Omul Cenușiu ridică o mână într-un gest binevoitor.

— Hai să nu pierdem vremea. Nu am obiectul pe care îl căutați voi. L-am mințit pe angajatorul meu. Am pretins că măsurătorile neobișnuite se datorau lucrului ăluia ca să-l determin să-mi plătească în continuare masa și hotelul. Pe urmă, am pretins că l-am luat pentru mine, fiindcă am vrut să smulg mai mulți bani de la el. Ceea ce n-a funcționat, așa cum puteți vedea și voi.

Îl priviră fix, prea uimiți ca să dea un răspuns imediat.

— Hai, omule! zise din nou șoferul.

Pasagerul își trecu o mână peste față și apoi puse degetul pe aparatele de măsură pe care le ținea în poală.

— De unde știm că nu ne minți *pe noi*?

— Cu ce scop? întrebă Omul Cenușiu. Hai să fim cinstiți: cu mașina asta v-aș fi putut lăsa cu ușurință în urmă, zise el arătând spre Mitsubishi.

Se gândise la posibilitatea aceea. Mașina părea foarte rapidă.

Cei doi părură și ei de acord, fiindcă se încruntară.

— Uitați care-i treaba! m-am oprit doar din solidaritate profesională, adăugă Omul Cenușiu. Mi-e clar că voi, băieți, nu sunteți în branșa asta de atâta vreme ca mine, dar sper că la rândul vostru veți întoarce gestul ăsta de bunăvoință.

Dori să le spună că-i puteau controla mașina, dar asta ar fi părut prea deplasat. Ar fi mirosit a vinovăție. Ei ar fi crezut că a ascuns obiectul.

Se încruntară și mai mult. Tipul din dreapta întrebă:

— Și ce zici că e cu măsurătorile?

— Ți-am zis. Am mințit în privința lor, fiindcă știam că așa îmi voi găsi liniștea o vreme. Se datorează unei linii de fractură.

Puteți merge în lungul ei ca să vă convingeți singuri. Totul se potrivește perfect.

Își doreau atât de mult să-l creadă. O vedea în ochii lor injectați, în buzele livide. Fuseseră trimiși în urmărirea unei fantome și nu existau prea mulți profesioniști, în afară de Omul Cenușiu, care să aibă răbdarea necesară. Voiau să se termine totul, să meargă după lucruri ceva mai concrete.

— Și noi ce-i spunem omului nostru?

— Păi, de unde să știu eu? întrebă Omul Cenușiu. Eu tocmai fug fiindcă al meu nu m-a crezut.

— Adevărat, comentă tipul de pe locul din dreapta, după care făcu o pauză și adăugă: Trebuie să mă piș.

Omul Cenușiu câștigase.

— Uite, memorează-mi numărul de telefon, zise el. Putem să mai luăm legătura.

Schimbară contactele. Celălalt merse în stație, la toaletă.

— La naiba! zise șoferul. Ai cumva o țigară?

— M-am lăsat acum un an, clătină trist din cap Omul Cenușiu, care de fapt nu fumase niciodată.

Celălalt arătă cu bărbia spre locul în care fratele său îl aștepta în întuneric. În lumina farurilor, începuseră să se vadă stropi de ploaie.

— Și despre el? Ce-mi zici?

— Tipul ascuns, vrei să zici? Nu știu. Cred că va trebui să am o discuție cu el într-un loc unde nu bat camerele de luat vederi.

Șoferul privi brusc spre zona indicată de Omul Cenușiu.

— Băi, omule! Nici măcar nu m-am gândit la asta.

Omul Cenușiu se ciocăni cu vârful degetului pe nas.

— În regulă. Uită că ți-am vândut un pont.

— Mda, zise șoferul. Păi…

Omul Cenușiu opri ridicarea geamului și încercă să-și domolească bătăile inimii.

— Da?

— Îmi place plăcuța de înmatriculare, rânji el, iar celuilalt îi luă un moment bun să-și dea seama la ce se referă.

— Mulțumesc, răspunse el. Îmi place să spun adevărul atunci când pot.

Ridică în sfârșit geamul și se urni din loc. Fratele său porni și el. Conducea un coupé micuț, ceva probabil elegant în Boston. Farurile îl luminară vag în momentul în care plecă în urmărire.

O parcare pentru camioane era cel mai bun și cel mai prost loc să ucizi pe cineva. Fiindcă dincolo de zona acoperită de camerele de luat vederi, lângă pompele de carburant, se afla adesea un refugiu pentru ca șoferii obosiți să poată trage un pui de somn. Uneori, era loc doar de zece-cincisprezece camioane mai mici. Alteori încăpeau douăzeci sau patruzeci. Nu prea erau luminate și niciodată supravegheate. În ele trăgeau doar rulotele și șoferii foarte obosiți.

Refugiul acela era imens, iar Omul Cenușiu conduse mașina fratelui său până în colțul cel mai îndepărtat. Se opri lângă o camionetă butucănoasă.

Asta era.

Chiar se întâmpla.

Omul Cenușiu simțea fiecare vârf al celor zece spade cum îl sfâșie.

Ar fi fost mai ușor să renunțe. Cei de la Kinks spuneau: *Noaptea e pe atât de neagră pe cât simți că ar trebui să fie.*

Coupé-ul trase lângă Mitsubishiul alb, la fel cum parcase și cealaltă mașină, așa încât geamurile de la șoferi să fie unul lângă altul. Iată-l! Senin și foarte spilcuit. Își lăsase o barbă îngrijită bine, care sublinia cumva curbura sprâncenelor, accentuându-i aerul de încredere pe care îl emana oricum. Oamenii crezuseră întotdeauna despre el că are o față prietenoasă. Se vorbea mult despre cum arătau și cât de îngrozitori erau ochii sociopaților, dar nu era și cazul fratelui său. Când avea nevoie să se integreze într-o adunare, era cât de cald și de empatic putea fi oricine. Chiar și acum, pe scaunul șoferului, zâmbea larg și părea un erou.

Dean, o să încercăm un singur lucru.

— Ei bine, frățioare! zise celălalt.

Știa dintr-o experiență îndelungată că doar auzul vocii lui avea un efect paralizant asupra Omul Cenușiu. Ca unui șarpe, îi dădea îndeajuns de multă vreme ca să-și digere victima.

— Se pare că suntem din nou doar noi doi.

Glasul său funcționă ca întotdeauna: stârni un potop otrăvit de amintiri. Un întreg deceniu pâlpâi în mintea Omului Cenușiu pe parcursul unei singure clipe.

Lamă tăietură cicatrice, arsură, sânge, urlet

Omul Cenușiu își scoase pistolul și își împușcă fratele. De două ori.

— Serios? întrebă el. Se pare că nu mai sunt decât eu.

Își puse o mănușă pe care o scosese din geamantan și transferă biletelul de pe volan în interiorul celeilalte mașini. Pe urmă, dădu muzica mai tare, își ridică geamul și ieși înapoi pe autostradă.

Se ducea acasă.

Epilog

Secretele sunt lucruri stranii.

Există trei feluri. Unul e acela cunoscut de toată lumea, pentru care e nevoie de cel puțin doi oameni. Unul care să-l țină. Unul care să nu-l afle niciodată. Al doilea gen e unul mai greu: acela pe care îl ții față de tine însuți. În fiecare zi, mii de mărturisiri le sunt refuzate celor care ar trebui să le audă și niciunul dintre acești oameni nu-și dă seama că toate secretele păstrate în adânc pot fi rezumate la trei cuvinte: Îmi este frică. Și mai este și un al treilea fel de secret, cel mai adânc dintre ele. Unul despre care nu știe nimeni. Poate că a fost cunoscut demult, dar a fost dus dincolo de mormânt. Sau poate că e un mister nefolositor, banal și izolat, nedescoperit fiindcă nu a fost investigat niciodată de nimeni.

Câteodată, în împrejurări rarisime, secretele stau însă nedescoperite pentru că sunt mult prea mari pentru a încăpea în mintea omenească. Sunt prea stranii, prea vaste, prea înfricoșătoare pentru a putea fi privite.

Cu toții avem secrete. Fie că le ținem noi, fie că ne sunt ascunse... Secrete și gândaci – asta va rămâne la sfârșitul tuturor lucrurilor.

Ronan Lynch avea toate cele trei feluri de secrete.

Primul său secret era el însuși. Era fratele unui mincinos, dar și al unui înger, fiul unui vis, dar și al unui visător. Era o stea călătoare, plin de posibilități nelimitate, dar, până la urmă, în timp ce dormea pe bancheta din spate, în drum spre Fermă, în noaptea aceea, reuși să creeze numai asta:

ARTICOLUL 7

ALTE CONDIȚII

DUPĂ MOARTEA MEA, COPIII MEI VOR AVEA ACCES LIBER LA „FERMĂ“, DEȘI NU MAI POT LOCUI ACOLO PÂNĂ CÂND NU ÎMPLINESC OPTSPREZECE ANI CU TOȚII.

Când se trezi, îl ajutară cu toții să o pună pe Aurora Lynch în mașină. În tăcere, conduseră până la coordonatele GPS marcate în jurnalul lui Gansey.

Cabeswater își revenise total. Se întindea misterios, familiar și straniu, visată și visător. Ronan gândi că fiecare copac era o voce pe care se poate să o mai fi auzit. Apăru și Noah, cu umerii

plecați și mâna ridicată într-un gest de scuză. De o parte a sa stătea Adam, cu mâinile în buzunare, iar de cealaltă era Persephone, care își ținea degetele împletite.

Când o trecură pe Aurora dincolo de graniță, se trezi așa cum înflorește un trandafir. Când îi zâmbi lui Ronan, acesta gândi: *Matthew chiar seamănă cu ea*.

Femeia îl îmbrățișă și îi spuse:

— Flori și corbi.

Dorea să știe că ea își amintise. Pe urmă, îl strânse în brațe pe Matthew căruia îi spuse „dragostea mea“, fiindcă el era favoritul ei.

Lui Declan nu-i adresă niciun cuvânt, fiindcă el nu era acolo.

Cel de-al doilea secret al lui Ronan era Adam. Acesta era diferit de când făcuse înțelegerea cu Cabeswater. Mai puternic, mai straniu, mai distant. Era greu să nu te holbezi la liniile ciudate, dar elegante ale chipului său. Rămăsese retras, în timp ce frații Lunch își revigorară mama, dar apoi le spuse tuturor:

— Trebuie să vă arăt ceva.

În lumina răsăritului care începea să strecoare raze portocalii, îl urmară mai departe în Cabeswater.

— Balta a dispărut, zise el. Cea în care peștii și-au schimbat culoarea pentru Gansey. Dar acum…

Lângă copacul viselor, micul luciu de apă fusese înlocuit de o piatră imensă, care avea o față înclinată. Era striată și marcată de zgârieturi adânci, cea mai rea dintre ele trecând din rocă direct în pământ. De acolo izvora un întuneric răcoros.

— O peșteră? întrebă Gansey. Cât e de adâncă?

— N-am intrat. Nu cred că e sigur, zise Adam.

— Și atunci care-i următorul pas? întrebă Gansey temător.

Era greu de zis dacă se temea de Adam sau de cavernă.

— S-o facem mai sigură.

Privi apoi la Ronan cu sprâncenele adunate de parcă ar fi simțit privirea celuilalt. Acesta își mută însă imediat ochii de la el.

Al treilea secret era însăși peștera. Când ajunseră într-un târziu la Fox Way 300, soarele se ridicase destul de mult pe cer. Spre mirarea lui Ronan, în fața casei era parcat un Mitsubishi alb. Pentru un moment se gândi… dar îl văzu imediat pe Omul Cenușiu așteptându-i, așezat pe trepte, împreună cu Calla. Prezența lui acolo într-un moment în care ar fi trebuit să se afle

la sute de kilometri depărtare nu era improbabilă, însă nu era nici imposibilă.

În timp ce Persephone urca scările, Calla rosti pe un ton acuzator:

— Asta-i vina ta. Știai că așa o să se întâmple?

Persephone clipi din ochii ei negri.

— Domnule Gray, începu Blue. Cum…?

— Nu, o întrerupse Calla. Mai târziu. Veniți cu mine!

Îi conduse la etaj, până la dormitorul Maurei. Deschise ușa și îi lăsă să privească înăuntru.

Pe covor se topise o lumânare. Lângă ea, în dreptunghiul de lumină decupat de soarele care se strecura prin fereastră, stătea un bol pentru scrutare. Era răsturnat.

— Cine a făcut asta? Unde e mama? întrebă Blue.

Calla îi dădu în tăcere un bilet. Îl citiră toți peste umărul fetei.

Cu un scris grăbit și pătat cu apă, Maura le transmisese: *Glendower este sub pământ. Și eu la fel.*

Mulțumiri

Aș vrea să le mulțumesc suspecților de serviciu, dar mai ales lui Jackson Pearce, fără de care această carte nu ar fi existat. Îi mulțumesc și Brennei Yovanoff pentru început și Tessei Gratton pentru sfârșit.

Echipa de la Scholastic continuă să fie uluitoare, mai ales David Levithan, mereu tolerant cu slăbiciunile mele, și lui Becky Amsel, care îmi acceptă mereu cusururile. Mulțumiri speciale merg, ca de obicei, spre Rachel Horowitz și Janelle Deluise, care m-au dus să citesc în întreaga lume.

Blue Ridge Mac: mi-ai salvat viața, nu numai cu privire la un termen, ci chiar la două. N-o să uit asta.

Laura Rennert, agent: și tu mi-ai salvat viața, nu o dată, nu de două ori, ci în mod repetat, când mă luptam cu termenele de predare. Nici asta nu voi uita.

Ca de obicei, n-aș fi fost bună de nimic fără familia mea: tată, mulțumesc pentru dragoni, mamă, mulțumesc pentru nenumăratele ore petrecute cu mine, Ed, tu a trebuit să trăiești cu Kavinsky. Nu am destule cuvinte pentru a vă mulțumi.